

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Τὸ μυστήριον τῶν ἐρώτων τοῦ καὶ τῆς αὐτοκτονίας του

«Ἄν σὰς τύχῃ νὰ βρῇτε ἐνὰ σκορπιὸν στὶς χαραμάδες τῆς πόρτας, ἀνάμεσα στὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης σας ἢ στὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ σας, μὴ τρομάξετε. Προφέρετε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὴ λέξι μ π ο ὦ ν τ καὶ ὁ σκορπιὸς δὲν θὰ μὴ μὴρῶν νὰ σὰς κἀν κακὸ...».

Ὁ μαγικὸς αὐτὸς τρόπος ἀντιμετωπίσεως τοῦ σκορπιοῦ, συνιστάται ἀπὸ τὸν συγγραφέα ἐνὸς ἀρχαίου συγγράμματος γιὰ τὶς προλήψεις.

Βέβαια, ἡ λέξι μ π ο ὦ ν τ δὲν φέρνει, φυσικὰ, κανένα ἀποτέλεσμα στὸ σκορπιὸν, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἐνὰ ἀπὸ τὰ πιὸ θορραλὰ καὶ πιὸ ἐπιθετικὰ πλάσματα τοῦ κόσμου!

Ὁ σκορπιὸς εἶναι ἐνὰ ἀπὸ τὰ ζῷα, ποὺ ἡ φύσις ἔχει προικίσει, μὲ τὸ τρομερώτερον ὄπλο τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, τὸ δηλητήριο. Ὑπάρχουν σκορπιοὶ — ὅπως οἱ γιγαντιαῖοι σκορπιοὶ τῆς Ἀφρικῆς — ποὺ τὸ κεντρὶ τους φέρνει ἀμέσως τὸ θάνατον. Ἄλλοι — ὅπως οἱ σκορπιοὶ τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας — προκαλοῦν φοβεροὺς πόνους, ποὺ κρατοῦν ὀλοκλήρῃ μέρα. Σὲ βρῆθῃ δέ, τὸ δηλητήριόν τους μὴ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει καὶ τὸ θάνατον. Ἄλλοι τέλος — ὅπως οἱ σκορπιοὶ τῆς Ἰταλίας — δὲν προενοῦν περισσώτερον πόνου ἀπ' ὅσο μὴ σφῆκα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι οἱ ἐπιστήμονες θεωροῦν τὸ δηλητήριον τοῦ σκορπιοῦ ὡς πολὺ συγγενικὸ μὲ τὸ δηλητήριον τῆς κόμπρας.

Κάθε θηλυκὸς σκορπιὸς γεννᾷ 20—25 αὐγά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, τὴν πιὸ θερμὴν περιόδον τοῦ καλοκαιριοῦ, βγαίνουν μικροσκοπικὸι σκορπιοὶ ποὺ τὸ μήκος τους δὲν ξεπερνᾷ τὰ 4 χιλιοστά. Ἀμέσως, τὰ νεογνὰ ἀνεβαίνουν στὴ ράχη τῆς μητέρας τους, ὅπου μένουν ἀκίνητοι ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, χωρὶς νὰ φάνε τίποτα. Ἐπειτα, ἀφίχνουν στὴ ράχη τῆς μητέρας τους τὸ πρῶτον τους δέρμα — κατὰ ἀνάλογον μὲ τὸ «πουκάμισον» τοῦ φιδιοῦ — καὶ φεύγουν, ἐγκαταλείποντας γιὰ πάντα τὴν «κοινωνικὴν ζωὴν». Ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρῶς, ὁ σκορπιὸς ζῇ ὁλομόνηχος, μὲ τὸν ἑαυτό του. Μόνο ὅταν ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρώτων, θυμάται, ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλα ὄντα, ποὺ ἀνήκουν στὴν ἴδια ράτσα μ' αὐτόν.

Γιὰ τοὺς ἐρωτῆς ὅμως τῶν σκορπιῶν, οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν καταφέρει νὰ μάθουν πολλὰ πράγματα. Ἄν κρατήσῃ κανεὶς ἐνὰ ζεύγος σκορπιῶν κλεισμένον σ' ἐνὰ κλουδὶ καὶ τὸ παρακολουθήσῃ, δὲν πρόκειται νὰ δῇ ποτὲ καμμιά παθητικὴ ἐρωτικὴ σκηνή του. Ἀπεναντίας, ὅταν εἶναι αἰχμαλώτοι, οἱ σκορπιοὶ γίνονται ἐπιρρεπεῖς στὶς διαστρόφους καὶ φτάνουν στὸ σημεῖον νὰ καταδραχθῶσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Κανένας ὡς τώρα, οὔτε κι' ὁ διάσημος καθηγητὴς Μαρσέλ Ρολάν, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος ἐντομολόγος τοῦ κόσμου, δὲν ἔχει καταρθεῖ νὰ δῇ ἐνὰ ζεύγος σκορπιῶν σὲ ἐρωτικὴς διασχίσεις. Φαίνεται, ὅτι τὰ παράξενα αὐτὰ πλάσματα δὲν δίνουναι στὸν ἐρωτὰ παρὰ μόνο ὅταν εἶναι ἀπολύτως σίγουρα, ὅτι δὲν τὰ παρακολουθεῖ κανένα ἀδιάκριτο μάτι.

Πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τρέψῃ κανεὶς σὲ φυγὴ ἐνὰ σκορπιὸν. Ἀμέσως μόλις νοιώσῃ κίνδυνον, τὸ ἐντομὸ αὐτό, στερεοῦνται καλὰ στὰ πόδια του, λυγίζει τὴ μέση του καὶ ἀνορθώνει ἀπειλητικὰ τὴν οὐρά του, ὅπου βρίσκεται τὸ δηλητηριώδες κεντρὶ, ἐνῶ τὰ μάτια του παρακολουθοῦν ἀνυπόμονα τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπίσης ὁ σκορπιὸς ἔχει αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικόν: τὰ μάτια του δὲν μοιάζουν μὲ τὰ χωρὶς ἐκφρασι μᾶτια τῶν ἄλλων ἐντόμων. Ἀπεναντίας, λαμβάνουν ἀπὸ ἐξυπνάδα καὶ πολεμικὸ μένος!

Ὡς κυνηγός, ὁ σκορπιὸς δὲν φανερώνει κανένα σαδισμό, ὅπως τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σαρκολόρα ζῷα, ποὺ ζοῦν καταδουλοῦντας σάρκες. Δὲν βρῶνται τὰ θύματά του. Ἰὰ σκοτώνει μ' ἐνὰ χτύπημα τοῦ δηλητηριώδους κεντρίου του χωρὶς αὐτὰ νὰ προλάβουν νὰ ἀντιληφθῶν τί τοὺς συνέβη.

Ἄν τύχῃ νὰ μὴ βρῇ τροφή, ὁ σκορπιὸς δὲν ὑποφέρει. Μπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ τὴν πείνα πολὺ περισσώτερον ἀπὸ ἕνα... λόγον φακίρῳ, καὶ μάλιστα χωρὶς αὐτὸ νὰ μειώσῃ καθόλου τὴν πολεμικὴ διάθεσί του!

Γιὰ τὸν σκορπιὸν ὑπάρχει μὴ περιέργη λαϊκὴ δοξασία, σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χώρες ὅπου ζῇ τὸ ἐντομὸ αὐτό: Ἄν τοποθετήσῃ κανεὶς τὸν σκορπιὸν στὸ κέντρο ἐνὸς κύκλου ἀπὸ φωτιά, θὰ τὸν δῇ νὰ γυρᾷ τὸ κεντρὶ τοῦ καὶ νὰ αὐτοκτίνει, κορφώνοντας τὸ στον κεφαλὴ του!

Ὡστόσο, ὅλα τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ ἐπιστήμονες, δὲν ἀπέδειξαν τίποτα τέτοιο. Ἐποβέθησαν γύρω ἀπὸ ἐνὰ σκορπιὸν ἐνῶν κύκλῳ ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα, ποὺ ἄρχισαν νὰ τὰ σπρώχνουν σιγά-σιγά, στενεύοντας ὁλοένα τὸν κύκλον. Ὁ σκορπιὸς τέντωσε ἀπότομα τὰ πόδια του καὶ ἀνῶρθε στὸ κεντρὶ του, παίρνοντας ἀμυντικὴ στάσι. Ἐπειτα, ὅταν ἡ φωτιά πλησίασε πολὺ πρὸς τὸ μέρος του, ὁ σκορπιὸς συσπείρωθηκε, ὥρμησε πρὸς τὴν φωτιά, πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ κάρβουνα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ θανάτου σὲ κακὴ κατέστασι ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα...

Ἀλλ' ὥστε, τὸ δηλητήριον τοῦ κεντρίου του, δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἑαυτόν. Φαίνεται ὅτι ὁ θρόλος γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ σκορπιοῦ, δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς συστάσεις ποὺ κάνει ἡ οὐρά του, καθὼς ἡ φωτιά γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἀνυπόφορη. Κατὰ τὶς συστάσεις αὐτές, τὸ κεντρὶ τυχαίνει νὰ ἀκουμπήσῃ στὸ σῶμα τοῦ ἐντόμου, προκαλώντας ἔτσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς «αὐτοκτονίας» του.

Μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Νορβηγία

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Μωρίς περίμενε νὰ πάψῃ ἡ βροχὴ κι' ἔπειτα βγήκε ἀπ' τὸ σπῆτι. Ἀπ' τὸν κῆπον ἔρριξε μὴ ματιά στὴ βίλλα του καὶ τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε πίσω ἀπὸν παράθυρον τοῦ πρώτου πατάματος τὴν Κλαίρη. Αὐτὴ ἦταν, γιὰ τὸ Μωρίς εἶδε ἐνὰ χέρι νὰ τὸν χαιρετᾷ. Ἡ Κλαίρη ἤξερε πὼς δὲν θὰ πῆγαινε νὰ τῇ βρῇ ὅπως ἄλλοτε, ὅταν περνοῦσαν, μιὰ βδομάδα πρῖν, τ' ἀπογεύματα μαζί, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα οἰκειότητας καὶ τρυφερῆς φιλίας.

Ὁ Μωρίς ἀγαποῦσε τὴν Κλαίρη κι' ἐκείνη φαινόταν πὼς ἦταν ἐρωτευμένη μαζί του. Ὡστόσο δὲν εἶχαν ἐξομολογηθῇ τὸ αἰσθημα τους.

Ὅλο τὸ καλοκαίρι τὸ εἶχαν περάσει μαζί ὡς τὴ στιγμή ποὺ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἡ Ἑλένη, ποὺ κατόργησαν ἀπ' τὴ Νορβηγία καὶ ποὺ εἶχε μὴ παράξενη γοητεία στὸν ὁμορφιὰ της μὲ τὰ ξανθὰ της μαλλιά, τὰ γαλανά της μάτια καὶ τὸ λυγρὸ της σῶμα.

Ὅταν μὲ κυτᾶζες Ἑλένη, τῆς ἔλεγε συχνὰ ὁ Μωρίς, βλέπω τὰ λουλούδια τῆς πατρίδας σου...

Ἐκείνη χαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὰ σπασμένα γαλλικὰ της:

— Ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ πατρίδα σου. Ἐγὼ γυρίσω Μπέργκεν... καθόλου ἥλιος... χιόνι πολὺ!...

— Πότε θὰ γυρίσῃς στὸ Μπέργκεν, Ἑλένη;

— Ἀκόμῃ πέντε μέρες, ἔπειτα φεύγω...

Θυμῶν τὰ λόγια της κι' αἰσθανόμενος βαθεῖα λύπη, Ἄραγε εἶχε ξεχάσει τὴν Κλαίρη; Ἀσφαλὸς ὄχι. Ὁ Μωρίς ποθοῦσε τὴν Ἑλένη, ἦταν γι' αὐτόν μὴ περιπέτεια, ἐνῶ τὴν Κλαίρη τὴν ἀγαποῦσε μὲ μὴ ἀγάπῃ ἡρεμῇ καὶ βαθεῖα, ὅπως ἀγάπῃ μὴ γυναικα, ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

*

Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ Μωρίς εἶχε καλέσει τὴν Ἑλένη στὴ βίλλα του καὶ τῆς ἔδειξε ὅλο τὸ σπῆτι, τὸν κῆπον τῆς σέρρας καὶ μπρῶς στὸ τετραπύλλον παράθυρον, ἀπ' ὅπου φαινόταν ἡ θάλασσα, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε...

Τὸ ἀπόγευμα οἱ δύο ἐρωτευμένοι ξανα συναντήθηκαν σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ταβέρνα. Ἡ Ἑλένη καταλάβαινε πὼς ἡ ἐρωτικὴ φιλία τους θάρτανε στὸν ἐπιλόγον τῆς καὶ ὁ Μωρίς προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ πέντε μέρες ἡ ἀγαπημένη του θάρτανε γιὰ τὸ Μπέργκεν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγον προσπαθοῦσε νὰ ζῇ ὅσο μποροῦσε πρὸς ἐντονα τὶς ὥραις στιγμῆς ποὺ τοῦ χάριζε ἡ συντροφία τῆς Ἑλένης.

— Αὐτὴ τὴ νύχτα ἐγὼ δὲν ξεχάσω ποτὲ... τοῦ ἔλεγε ἐκείνη.

— Ἄν ἤθελες νὰ μείνῃς πάντα μαζί μου, τῆς ἀπάντησε μὲ θερμὴ ὁ Μωρίς, θὰ ἦμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

— Δὲν καταλαβαίνω καλὰ...

Ὁ Μωρίς καὶ ἡ Ἑλένη χόρψαν καὶ διασκεδάσαν ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἐπειτα ὁ Μωρίς τῇ συνόδεψε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της.

— Σὺ μὲ περιμένεις κῶλ, τοῦ εἶπε ἐκείνη, χαμογελώντας. Ἐγὼ πηγαίνω ἄλλω...

Ὁ Μωρίς κάθησε στὸ κῶλ, ἀναψὰ ἐνὰ τσιγάρο κι' ἔρριξε μὴ ματιά στὰ περιβάλλοντα. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ Ἑλένη δὲ φαινόταν. Ὁ νέος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τέλος, ἀπόκαμε νὰ περιμένῃ καὶ παρεκάλεσε τὸν θυρωρὸ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ νὰ κατεβῇ.

Ἐκείνος ὅμως τοῦ ἀπάντησε πὼς ἡ δεσποινὴς Ἑλένη ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἔ-

παψε νὰ κρατᾷ δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο!...

Ἐξῶ φρενῶν ὁ Μωρίς γιὰ τὸ παγινιδί ποὺ τοῦ ἔπαιξε ἡ Ἑλένη ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ βίλλα του. Ὅταν μπήκε ὅμως στὸν κῆπον, τοῦ κἀνε ἐντύπωσιν ποὺ εἶδε νὰ φωτίζε-ται ὀλη! Μὰ ἀπόμεινε κατὰπληκτος ὅταν, μπαίνοντας στὸ σαλόνι, εἶδε πολὺ κόσμον. Ἀμέσως πρόσσεξε τὴν Ἑλένη, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κἀνίψε.

— Ἑλένη, τί συνέβη; τὴ ρώτησε. Ἐκείνη πετώντας τοῦ κατὰ πρόσωπον τὸν καπνὸν τοῦ τσιγάρου της, ἔσπασε σ' ἐνὰ εἰρωνικὸ γέλιο.

— Ἐσεῖς εἰστε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας; ρώτησε τὸ Μωρίς ἐνῶς καλοντυμένος κύριος.

— Μάλιστα... Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους;...

— Εἶμαι ἀστυνομικός! Ἐγὼ εἶναι ὁ πόρτης κλοπῆς στὴ βίλλα σας. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ σὰς κράτησε μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ, ἐνῶ ὁ φίλος της κι' αὐτὴ ἔκλεβαν τὸ σπῆτι σας!...

Κι' ὁ ἀστυνομικός τοῦ ἔδειξε ἐνῶ ἄντρα, ποὺ τὸν εἶχαν δέσει σὲ μιὰ κἀρέκλα καθιστόν.

— Ἑλένη, ψιθύρισε ὁ Μωρίς, εἶνε δυνατόν;...

— Μὰ τί... Ἑλένη; ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Πρόκειται γιὰ τὴν Ὀλγα, παλιὰ καὶ γνωστὴ διαρρηκτρία, ποὺ μιλάει τὰ γαλλικὰ καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Μονάχα θάρτα νὰ ξέρω, ἂν ἔσεις τῆς εἶπατε πὼς θ' ἀπουσιάζε ἀποφῇ ὁ ὑπὲρ τῆς σας ἀπὸ τὴ βίλλα...

— Ναι, τώρα θυμάμαι, ἐγὼ τῆς τὸ εἶχα πῇ... ἀπάντησε ὁ Μωρίς.

— Ὅλα εἶναι ξεκάθαρα τώρα, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Ἐνῶ σεῖς ἤσαστε μὲ τὴν Ὀλγα, ὁ συνένοχός της διέρρηξε τὴ βίλλα σας... Ὅταν ἐμεῖς φτάσαμε ἐδῶ, φόρτανε τὰ κλεμμένα στὸ αὐτοκίνητο. Νὰ εὐχαριστήσῃτε τὴν δεσποινίδα ἀπὸ ἐδῶ, γιὰ τὴν κλοπὴν...

Ὁ Μωρίς γύρισε ξαφνικὰ καὶ εἶδε τὴν Κλαίρη.

— Γιὰ διηγήθητε ἄλλη μὴ φορά, δεσποινίς πῶς ἀντιληφθήκατε τὴν κλοπὴν... τῆς εἶπε ὁ ἀστυνομικός. — Ἥμουν στὸν κῆπον καὶ εἶδα ξαφνικὰ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ φωτίζωνται, ψιθύρισε ἡ Κλαίρη. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ὑποψιασθῶ, γιὰ τὴν ἥξερα πὼς δὲν ἦσαν στὸ σπῆτι. Τότε χωρὶς διαταγὴν τηλεφώνησα στὴν ἀστυνομία...

Οἱ ἀστυνομικοὶ πέρασαν τὶς χειροπέδες στὴν Ὀλγα καθὼς καὶ στὸ συνένοχό της καὶ σπρώχνοντας τους, τοὺς ὡδήγησαν σ' ἐνὰ αὐτοκίνητο, ποὺ ἐκίνησε ἀμέσως. Τότε ἡ Κλαίρη πλησίασε τὸ Μωρίς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑποφέρετε πολὺ, Μωρίς; Τὴν ἀγαποῦσε;

— Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ποθοῦσα μονάχα, τίποτ' ἄλλο!...

Ἡ Κλαίρη τὸν ἀγκάλιασε μὲ στοργή. Ἐκείνος τὴν κυτᾶζε πολλὰ ὥρα στὰ μάτια. Ἐνοίωθε μὴ μεγάλη χαρὰ, γιὰ τὴν εἶχε κοντὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε ἀληθινὰ...

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Μιὰ ὁδὸς μήκους 25 χιλιομέτρων

Ἡ μεγαλύτερη ὁδὸς πῶλεως ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον εἶναι ἡ Μπροντ-γιοαί, στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ ἔχει μήκος πάνω ἀπὸ 25 χιλιομέτρα. Γιὰ νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς μὲ αὐτοκίνητο νὰ χρειάζεται πάνω ἀπὸ μὴ ὡρὰ, ὡς γὰρ τὸν περιορισμὸν τῆς τροχαίας, τὸν φωτεινῶν σημάτων ποὺ ρυθμίζουν τὴν κυκλοφορία κτλ.

ΕΤΟΣ ΙΕ' Θ ΑΘΗΝΑΙ, 3 ΜΑΙΟΥ 1953 Θ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 753

Θεατρὸς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 5000

Κοζερὶ τῆς εβδομάδος

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΑΔΙΑ

Ἄ, τὸν ἑλεεινὸν. Ἐνὰς παλῆανθρωπος καὶ τίποτα περισσώτερον. Εἶναι ἀνηκουστα τὰ ὅσα κάνει. Κανένα πρόσχημα, καμμιά ντροπὴ. Μαζί της ἔξω, μαζί της σὲ διασκεδάσεις, σὲ ἐκδρομῆς, σὲ κέντρα δημόσια.

Σεδιάντροπος, δίχως αἰδῶ, ζῇ μαζί της, στὸ ἴδιο σπῆτι, στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἀφού — ἀκούσον! ἀκούσον! — ἡ εὐνοουμένη του βρίσκεται καὶ σὲ ἐνδοιφορούσα κατέστασι. Δράστης δὲ ὁ ἴδιος.

Μὴ τὸ συζητῇ. Ἐξακριβωμένα πράματα. Ἐκείνος, φυσικὰ τ' ἀρνείται:

— Ἐγώ, μὲ τὴ γυναῖκα μου; Ποτέ! — Μὴ κρύβεσαι καὶ σὲ εἶδαν στὸ σινεμά.

Σὲ εἶδαν στὸ Σούνιο. Σὲ εἶδαν στὸ σπῆτι ὅπου εἶχες κόσμον. Εἶναι δὲ καὶ τὸ ἄλλο: ὅτι περιμένετε παιδί. Καὶ δὲ φαντάζομαι ἡ ἀποδόσης σὲ ἄλλον τὴν πατρότητα...

Θὰ τὴν πάρειτε γιὰ παράφρονα. Μιὰ γυναῖκα, ποὺ κάνει σκηνὴς στὸ φίλο της, γιὰ τὴν βρίσκειται σὲ ἀγαθὴ σχέσις μὲ τὴν σύζυγό του!... Ἡ παρὰνομη, ποὺ θεωρεῖ σκάνδαλο τὴν νομιμότητα καὶ δὲν συγχωρεῖ τὸν ἄντρα, ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τοῦ!... Μιὰ τέτοια ἱστορία, μόνο σὲ χοντροκομμένη φάρσα, θὰ πῆτε, εἶχε τὴν θέσιν της. Τὴν ἱστορία ὅμως αὐτὴ, τὴν παίρνω ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Ἀπὸ μὴ παροικία μας τῆς Αἰγύπτου, ἔρχεται ἡ ἐπιστολή, ὅπου ἡ νεὰ ποὺ συνδέεται μὲ τὸν ἔγγαμον καταγγέλλει τὸ φίλο της γιὰ τὴν συνεχίζει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν σύζυγό του. Τὸ θεωρεῖ ἀτίμια, προδοσία, ἀσυνειδησία, ἐγκλημα, δηλητηρίασι τῆς ζωῆς της, συμπεριφορὰ ποὺ τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῇ καὶ ποὺ θὰ τὴν ὡδήγησιν στὸν τάφον. Τὸν ἀναπᾶ τόσο...

Νέα, ὥραια, μὲ τὴν προικὰ της, νύφη περιζήτητη, ποὺ θυσιάσε τὴν καριέρα της, γιὰ νὰ ζῇσῃ στὴ σκιά καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρῶσῃ τὴν ζωὴ της. Σὲ κοινωνικὴ ἀτάξια, σὲ συνεχὴ παρανομία, χωρὶς μέλλον ἐμπρός της, δίχως μίαν ἀχτίδα ποὺ νὰ τὴν φωτίζῃ καὶ νὰ τὴν θερμάνῃ, τοῦ ἔδωκε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της. Κι' αὐτός...

Σὰς εἶπα, μὴ τὴν πάρειτε γιὰ φρενοβλαβή. Δὲν εἶναι πολὺ ἀπλὸ ὅτι συνήθως ὀνομάζουμε ἀπλὴ λογικὴ. Φυσικὰ, ἂν τὰ πάρουμε τὰ πράματα στὶς γενικὲς γραμμῆς τους, θὰ τὴν κατατάξουμε στὶς σχιζοφρενείας. Ὑπάρχει ἐνὰ ἀντρογύνον καὶ ἀνάμεσα τὸ ἀντρογύνον ἢ τρίτη. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἐκείνη ποὺ ἔχει δικαιώματα νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, εἶναι ἡ σύζυγος ποὺ δέχεται τὸ πῶτηρ τῆς προδοσίας. Τὸν κόσμον ὅμως, βλέπετε, τὸν χαλὰ ἡ ἄλλη, ἐκείνη ποὺ πᾶν τὸ κῶλον στὴν σύζυγον.

Ἄν θέλετε ὅμως, νὰ πάρουμε τὰ πράματα μὲ τὴν σειρά καὶ νὰ κάνουμε τὴν ἀνατομία τῆς τρέλλας της... Μιὰ κόρη περιμένει τὸ βασιλόπουλον τῶν νεύρων της. Τὸ βασιλόπουλον παρουσιάζεται ἀκαπτε. Ἐνὰς γοητευτικὸς ἄντρας. Ὅπως τὸν εἶχε πλάσει μὲ τὴν φαντασία της. Ὁ ἄντρας αὐτὸς τὴν καλεῖ. Ν' ἀποκρούσῃ τὴν πρόσκλησι; Γεμάτῃ ἐνθουσιασμοῦ, ἀνταποκρίνεται στὴν κρούσιν του. Δένεται μαζί του. Δένεται χωρὶς ἐπιφύλαξι, δίχως μίξεις, χωρὶς ὑπολογισμὸν. Διὰ τοῦ καὶ καρδιά καὶ τὸ σῶμα της. Τὸ πρῶτον στάδιον αὐτό. Τὸ δεύτερον στάδιον ἀρχίζει μὲ μιὰ

ἀποκάλυψιν. Εἶναι τρομερὸν αὐτό, ποὺ ἀποκαλύπτει. Παντρεμένος!

— Γιὰ τὸ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα; Τί κακὸ σοῦ ἔκανα γιὰ νὰ καταστρέψῃς τὴν ζωὴ μου, νὰ μὲ ρημάξῃς; Ἡρθες καὶ μὲ βοήκας ἀνύποπτη, χωρὶς πονηριά, δίχως πείρα ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Νὰ τὸν ἀποπέμψῃ; Μιὰ κουβέντα εἶναι αὐτό. Τὸ κακὸ ἔχει προχωρήσει πολὺ. Ὁ ἐρωτὸς ἔχει ριζώσει. Ἐπερίζω-σε τὸν, προστάζει ἡ χρηστοθέσια. Ναι, ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἔχει τὶς ἀδυναμίας της. Χρειάζεται μεγάλῃ θέλῃσι μὴ τέτοια πράξι. Τὴ δύναμι αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ἡ κοπέλλα.

Ἀδυναμία τῆς ὅμως δὲ θὰ τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀπομακρυνῇ τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὴν περαπλάνησε, κρύβοντας τὸ γάμον του. Ἀλλὰ προσετέθη ἐνὰ ἑνὸς στοιχείον. Τὸ τρίτον στάδιον αὐτό. Τὰ ἐλαφρυντικά τοῦ κατηγορουμένου. Ὅ,τι, δηλαδὴ, παρουσιάζει γιὰ ἐλαφρυντικόν.

— Παντρεμένος, ἂν ὅμως ἤξερες...

Καὶ λέει, καὶ λέει, καὶ λέει... Ἐξιστόρησι τῆς δυστυχίας του. Ἀτυχὸς γάμος. Τὸν ἐμπλέξαν. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ. Ποῦ δὲν τοῦ μιλά οὔτε στὴν ψυχὴ, οὔτε στὸ σῶμα. Οὔτε σὺν φίλῃ κᾶν μπορεῖ νὰ τὴν νοιάσῃ. Πόσες φορές δὲν τῆς πρότεινε νὰ χωρίσουν τοὺς δρόμους τους... Δὲν τὸ δέχεται. Ἀρνείται νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν. Μένει κοντὰ της καὶ μαρτυρεῖ. Δυὸ ἔνοι, σχεδὸν ἐχθροὶ, κᾶν ἀπὸ τὴν ἴδια στήν.

Καὶ, ἀφού ἐδιδόμηναι τὸ πραγματικὸ ἢ τὸ φανταστικὸ δράμα τοῦ καὶ προβάλῃ τὸν ἐαυτό του σὺν ἐνὰ ἀξιοθρήνητον θύμῃ τῆς κακῆς του μοίρας, προχωρεῖ μὲ μεγαλὴ μαστορία σὲ κατὰ ποὺ τακτοποιεῖ κατὰ ἐνὰ τρόπον τὴν νεὰ ἢ ὁποῖα παρασύρθηκε στὴν περιπέτεια.

— Παντρεμένος... Ἐνὰς τύπος. Οὐσιαστικὰ, δὲ ζοῦμε μαζί. Καθένας τὸ δρόμον του. Σπᾶναι καθόλουσες μαζί στὸ τραπέζι. Δυὸ ἐνοικοὶ πρὺν δὲν ἔχ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Η Σιμόνη έτρεξε για ν' ανέβη στο λεωφορείο, αλλά τη στιγμή που έφτανε κοντά του, αυτό ξεκίνησε. Μέσ' στ' όν κάσμο, που συνωστίζονταν, της έπεσε η τσάντα χάμα κι' έσκυψε να τη σηκώσει, όταν κάποιος χέρι τη μάζεψε πριν απ' αυτή και της την έδωσε. Η Σιμόνη σήκωσε τα μάτια της κι' είδε μπροστά της έναν άντρα που την κυττάζε με πονηρό χαμόγελο. Πρόφερε τότε με άμνησιν ένα ευχαριστώ, ενώ ο άγνωστος της έλεγε:

— Το λεωφορείο έφυγε και θα πρέπει να περιμένετε το άλλο...

Ετσι η Σιμόνη γνώρισε το Ζάκ. Τον βρήκε πολύ συμπαθητικό, γιατί ήταν ο τύπος που άρεσε στις γυναίκες. Ψηλός, μελαχρινός, ντυμένος με κομψότητα, ήταν πραγματικά ο μοντέρνος κατακτητής των γυναικών.

Η Σιμόνη ήταν μια κοπέλλα μόλις είκοσι χρονών, με έκφραση και νοστιμό πρόσωπο, με αρμονικό σώμα, με καστανά μαλλιά, με λαμπερά μαύρα μάτια και μικρό στόμα. Ντυνόταν κομψά, δίχως να είναι πλούσια. Ο πατέρας της ήταν υπάλληλος σε κάποια εταιρεία. Ζούσε με τους γονείς της και το μικρότερο αδελφό της, μια ήρεμη αστική ζωή. Ήταν βέβαια πως θα παντρευόταν κι' αυτή έναν άντρα σαν τον πατέρα της και θα συνέχιζε την ίδια ζωή.

Όταν όμως η Σιμόνη γνώρισε το Ζάκ, αναστατώθηκε πραγματικά. Είχε αγαπήσει τρία χρόνια πριν, ένα νέο καθηγητή φιλολογίας και με γυναι...

λικά, αλλά το είδωλλο αυτό δεν ήταν παρά ένα αίσθημα, που γρήγορα το ξέχασε.

Ο Ζάκ ήταν για τη Σιμόνη η πραγματική ερωτική φλόγα που την έκαψε ολοκληρωτικά. Όταν την αγκάλιαζε, όταν τη φιλούσε, ή ακόμα της κοβόταν κι' ένοιωθε τον εαυτό της πως ήταν σκλάβος στα χέρια του. Ο Ζάκ ήταν η ζωή της κι' ως μην ήξερε πολλά πράγματα από τη δική του ζωή. Ποτέ δεν της μιλούσε για τον εαυτό του...

Η Σιμόνη κατάλαβε άμεσα πως δεν μπορούσε να μιλήσει στους γονείς της για το Ζάκ. Αν ο έρωτάς της έμοιαζε μ' εκείνον που είχε αισθανθεί τρία χρόνια πριν, δεν θα ντρεπόταν να το πη στους δικούς της. Ήταν μια κοπέλλα άφελής, καταλάβαινε όμως πως η συμπεριφορά του Ζάκ απέναντί της είχε κάτι το ανεξήγητο. Αυτός δεν εργαζόταν κι' όμως έπαιζε στις κορσές, ντυνόταν σύμφωνα με την τελευταία μόδα και ζόβανε δεξιά κι' αριστερά.

Η Σιμόνη δεν είχε το θάρρος να τον ρωτήσει για τη ζωή του και της έφτανε να βγαίνει μαζί του περίπατο, να δέχεται τα φιλάκια του και τα χάδια του, ν' ακούει τις ειρωνικές του φράσεις και να υποφέρει σιωπηλά, όταν τον έβλεπε να κυττάει μ' ανείσθητα κάθε ώρα γυναίκα που συναντούσαν.

Πολλές φορές, αναρωτιόταν μ' αγωνία για ποιο λόγο της έδινε όλα αυτά τα ραντεβού, αφού ποτέ ως τώρα δεν της είχε πη πως την αγαπούσε.

Πότε-πότε, όταν τη φιλούσε, της ψιθύριζε κανένα γλυκόλογό, ποτέ όμως δεν της είχε πη τα λόγια εκείνα που αναδύονταν πραγματικά από μια έρωτευμένη καρδιά. "Ετσι η Σιμόνη βασανιζόταν απ' την αμφιβολία και πολλά βράδια έμενε άγρυπνη στο κρεβάτι της. Η συνάντησή της με το Ζάκ, είχε αναστατώσει τη ζωή της.

Παρ' ό' αυτά, ένοιωθε αληθινό πάθος για το φίλο της και αγαπούσε τα πάντα σ' αυτόν: την ειρηνεία του, τους απότομους συχνά τρόπους του, τα ψέματά του, και τον συγχωρούσε, όταν, δίνοντας της ραντεβού, τον περίμενε πολλές φορές και δυο ώρες, δίχως εκείνος να φανή. Όταν την συναντούσε πάλι, δεν της έλεγε τίποτα για να δικαιολογηθεί κι' αυτή σιωπώι με την αγωνία στην ψυχή...

Η Σιμόνη ήξερε πως το πάθος της ήταν μια απραξία, αλλά δεν είχε τη θέληση ν' αντιδράσει σ' αυτό. Τούλάχιστον, αν εκείνος της είχε ζητήσει να γίνει δική του, θα δέχονταν με χαρά τη θυσία, γιατί τότε θα ήταν μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες που οι άνδρες αγαπούν πραγματικά. Αυτός όμως δεν της γύρευε τίποτα, γιατί δεν την αγαπούσε ειλικρινά και τη λογαριάζε σαν μια όμορφη κούκλα. Έπρεπε αυτή να του προσφέρει τον εαυτό της και τότε ο Ζάκ θα καταλάβαινε, δίχως άλλο, το βάθος της αγάπης της.

Μόλις του το είπε, όταν τον συνάντησε, ένοιωσε τον εαυτό της ευτυχισμένο, γιατί ο Ζάκ την κυττάζε μ' ένα βλέμμα τρυφερό, παράξενο, τη φίλησε με κινούργιο ενθουσιασμό και την έφίξε ώρα πολλή στα δικά του μπράτσα. Όταν όμως έφυγαν μαζί από το σπίτι του, η Σιμόνη αισθάνθηκε μεγάλη απογοήτευση, γιατί ο Ζάκ φαινόταν αδιάφορος και δεν έβλεπε την ώρα να φύγει για να πάει να παίξει στις κορσές. Την αποχαϊρέτησε βιαστικά και, φεύγοντας, την παράτησε στο δρόμο ολομόναχη. Τότε η Σιμόνη κατάλαβε πως η θυσία της ήταν άνοηλη. Ένας άντρας σαν το Ζάκ, δεν μπορεί να καταλάβει την καρδιά και την ψυχή μιας γυναίκας. Χλωμή, έρωθενωμένη η Σιμόνη, γύρισε σπίτι της κι' έπεσε στο κρεβάτι της, με δυνατό πνεύμα. "Εκλειψε άπαρηγόρητα και θρηνησε για τη μεγάλη θυσία της, που δεν είχε συγκινήσει τον αγαπημένο της.

Πέρασαν έτσι αρκετές ημέρες αγωνίας, ήταν ένα πρωί, διαβάζοντας την εφημερίδα, είδε με κατάπληξη, ότι ανάμεσα σ' άλλους λαθρεμπόρους ναρκωτικών, πουχε συλλαβεί η Σιμόνη, βρισκόταν κι' ο Ζάκ! Η αλητεία και η απόγνωση της δυστυχισμένης νέας, κορυφώθηκαν.

Το ερωτικό της πάθος ήταν γι' αυτήν η καταστροφή της. Την άλλη μέρα, χωρίς τίποτα άλλο να σκεφθεί, ούτε γονείς, ούτε αδελφό, παρ' μόνο τον απροσδόκητο έξευτελισμό της, βγήκε κρυφά από το σπίτι της και διευθύνθηκε σε μια έρμηκή ακρογιάλια. Κι' εκεί, από τον ψηλότερο βράχο της, έπεσε στη θάλασσα, που μανιασμένη την ώρα εκείνη, τη ρούφηξε αχόρ...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το θέατρο «Περροκέ», που θα έγκαιναίση την θερινή περίοδο στις 17 Μαΐου, ενώριτερα από όλα τα καλοκαιρινά, θα παρουσιάσει έφέτος, έντελως άγνωστο.

Θά έχη καινούργια καθίσματα σε όλη την πλατεία και περιστροφική σκηνή, όμοια με του «Ρέξ», ώστε να αλλάζουν άμέσως τα σκηνικά.

Το «Περροκέ», με την καλλιτεχνική διεύθυνση του Μίμη Κοκκίνη, θα παρουσιάσει επίσης ένα νέο μεγάλο μπαλέτο, που ετοιμάζει έντατικά ο χορευτής και χορογράφος Γιάννης Φλερύ.

Την ίδια περίπου, εβδομάδα θα κάνει έναρξη και το θέατρο «Σαμαρτζή» με το νέο συγκρότημα της Μαρίκας Νέζερ και του Ντίνου Ήλιοπουλου.

Ο τελευταίος, στην καινούργια κωμωδία των κ.κ. Σακελλάριου-Γιαννακόπουλου «Ένταλμα συλλήψεως», θα υποδυθεί ένα δυστυχ ή φορολογούμενο, που για να αποφύγη την βαρεία φορολογία, χρησιμοποιεί διάφορα τεχνάσματα. Η πρώτη του έργου αυτού γράφθηκε στην Αθήνα, ενώ η δεύτερη και η τρίτη, γράφονται τώρα στην Αίγυπτο!

Οι «μίες» των Καλλιτεσίων μετά την θόνη εμφανίζονται τώρα και στη σκηνή.

Ετσι, μια ώραιότατη Κωνσταντινούπολίτισσα, που είχε καταλάβει πέρυσιν τη δεύτερη θέσι στο τουρκικά καλλιτεσσία, η Μαίρη Ντόλτζη, συνελήθη με τον επιχειρηματία κ. Β. Μπουρνέλλη και θα ντεμπουτάρη το καλοκαίρι στο «Ακροπόλ».

Στο «Ακροπόλ» επίσης έφέτος ο σκηνογράφος Μάριος Άγγελόπουλος, θα παρουσιάσει μια πολύ πρωτότυπη εργασία, εμπνευσμένη από την αρχαία τέχνη της άγγειοπλαστικής.

Ο καθηγητής Μοριάνωφ θα παρουσιάσει στην εφετινή του επίδειξη, στο «Πάλλας», μαζί με πολλές άλλες καινούργιες μαθητρίες του και μια Ρωίδα, έγκατεστημένη στην Αθήνα από εδώ και αρκετά χρόνια, τη Μπαλκάνοβα, που θα εμφανιστή ως «Τζοκόντα».

Για το νέο θερινό θέατρο του Πειραιώς, στο Πασαλιμάνι, που ετοιμάζεται έντατικά και θα λειτουργήση έφέτος, γίνεται σωστή... μονομαχία από δυο υποψηφίες θιασάρχινες, την Καλή Καλό και την Κούλα Νικολαΐδου. Το περίεργο όμως είναι ότι η καλλιτεχνική αυτή διένεξις λαμβάνει χώρα... έξ αποστάσεως, γιατί και οι δυο υποψηφίες λείπουν προς το παρόν στο εξωτερικό.

Ο πιο ιδιότυπος καλλιτεχνικός γάμος, που έγινε ως τώρα, ήταν του χορευτικού ζεύγους Κουμαριώτη-Σπαθάρη, την περασμένη Δευτέρα, στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου Καρύστη.

Παρέστησαν τρεις κουμπάροι και οι τρεις χορευταί, ο Φλερύ, η Λίντα Άλμα, και η Λιλή Μπερδε και ακολουθήσε δεξίωση στη σχολή Ζουρούδη, με αποκλειστικά χορευτικό πρόγραμμα!

Ο γνωστός ήθοποιος του μουσικού θεάτρου Μιχάλης Δημητρίου, στο Ρίο Ίανέιρο, όπου είχε έγκατεστημένος απ' εδώ και αρκετά χρόνια, άνοιξε ένα μεγάλο κατάστημα μόδας στην όνομαστή πλαζ Κοπακαμπάνα και κάνει χρυσές δουλειές.

Τα τραγούδια του Νίκου Γούναρη, όπως και προπολεμικά, έγιναν παλι της μόδας.

Ετσι, μετά το «Όταν γελάς», που έγραψε άπάνω σε μια χαρτοσακούλα σε μια έξοχη περιοχή της Νέας Υόρκης, το τελευταίο του τραγούδι «Ένα βράδυ πούθρεχε», που έγραψε μια βροχερή νύχτα μέσα στο κέντρο που εργάζεται, έχει κίολας γίνει πασίγνωστο, πριν κυκλοφορήση ακόμα σαν δίσκος! Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μάν μου, χρυσομάι μου!

Μάν μου, χρυσομάι μου, χιλιοτραγουδιμένη, απ' τη γλυκεία σου ευωδιά γέοι και γέροι και παιδιά μεθάνε και αρχίζουνε τραγούδια να σου λένε. Τραγούδια, ύμνους, θούρια, γεμάτ' από έγκώμια, που άλλος μήνας, Μάν μου, δεν άκουσε παρόμοια.

Οι άνθρωποι βαρύνουμι και μελαγχολικοί απ' τον κλοιά των θλίψεων προσμένουν να τους βγάλεις, Μάν μου, με ράβδο μαγική, την πίκρα σε θεότερλη χαρά να μεταβάλεις!

Μάνς θα πη ξεφάντωμα της γής και των ψυχών, μεθύνει των αισθήσεων που φτάνει μέχρι τ' άστρα, αιλία και προάγγελος ερωτικών μαχών που... δάση ξεριζώνουνε, ξεθεμελιώνουν κάστρα!

Μάν μου, χρυσομάι μου, που τόσες χάρες κλείνεις, του Πλάστου αριστούργημα, της Φύσεως στολίδι. Μάν μου, μήνα δίκαιε, που μόλις έρθης δίνεις την πρέπουσα ύπόληψη στο ταπεινό γρασίδι! Γι' αυτό και άποκλείεται να εκπλαγή κανείς όταν ο Έρωσ γίνεται... γρασιδιόμανης!

Μάν μου, που του Έρωτα ύψώνεις τις παντιέρες, καταλυτή προλήψεων και χίλων διαταγών, που οι προνομιοῦχες σου τριάντα μία μέρες τον τίτλο σου έδωσαν: «Ο μην των στεναγμών»!

Τ' είν' η ζωή σου; Άρωμα και φώς και πανηγύρι! Χαρά στον που ο λίγγοσ θα τότε παρασύρη και με τ' αγριοκάσιμον το σφρίγος θα χυμάν για να χαρή όσο μπορεί τις όμορφιές σου, Μάν!

Τις όμορφιές που χαίρονται τα μάτια των άπληστων και γίνονται και πρόξενοι... διασυγίον πλειστων!

Ζήεις σε άτλαζία ανάμεσα, χρυσάφια και άσημια, και της ζωής τη δεύτερη την δυι, την άσχημια, ποτέ δεν βλέπεις, Μάν μου, δεν την καταλαβαίνεις γεννιέσαι με τριαντάφυλλα, με γιαισεμιά πεθαίνεις!

Γεμίζεις την ατμόσφαιρα με πειρασμούς μεγάλους, μεταμορφώνεις άνθρωπους φιλήσυχους σ' εξαλλους, στην κάθε απογοήτευσι φωνάζεις «έχε γεια» και προσπατεύεις πάντοτε και τη φτωχολογιά, που με κενό τον στομάχο και μ' άδειαν την τσέπη, ευρύ, ώραιο, ρόδινο το μέλλον της το βλέπει, και η ζωή της πάραυτα μεγάλη παίρνει αξία με την δική σου, Μάν μου, την αειοδοξία. Και το γαλάζιο σου το φώς, τα μύρα, τα λουλούδια όνειρα κάνουν τους μαήμονς και τους λυγμούς τραγούδια!

Μάν μου, χρυσομάι μου, χιλιοτραγουδιμένη, μάνς ήθελε ανθοστόλιστος κι' όλοι δικαίως λένε: «Ο Μάιος μάνς έφτασε! Έμπρός βήμα ταχύν, να τον προδπανήσουμε, παιδιά, στην έξοχή!»

Μαζί σου φέρνεις, Μάν μου, το κέφι, τη χαρά. Τι κρίμα που μάνς έρχεσαι το χρόνο μια φορά!

Εισαγωγή του Σπ. Ταχτά

Σπ. Ταχτά

Σπ. Ταχτά

Σπ. Ταχτά

Σπ. Ταχτά

Σπ. Ταχτά

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πρωτομαγιά

Ο Μάιος κατέφθασεν, δ σκανδαλώδης μήν! Κι' ό παΐδες, αισθανόμενος άνηκουστον όρμη, μετέβην εις τας έξοχάς, με ύψος άρειμάνιον, να πλέξω της πρωτομαγιάς το θρυλικόν στεφάνιον. Κι' εν μέσω της Άνοιξεως τον όργιωδ ήσάον, εν μέσω των τσιγαροῦν, κρίνον και γαρυφάλων, άνέκραον δεικνύνοντας τους θεϊους παραδείσους: — Δρέψατε πάιν, έρσασαί ευδαιμόνες, ναρκίσσους! Κι' επιθυμών, ως ειθισται, να δρώσω εμφανώς και να ποιήσω επιδειξιν της ζηλευτής μου πείρας, ανήλθον ειπ βήματος κι' ως Δόν Ζουάν δεινός, ήρξάμην την άγόρευσιν προς διδας και προς χήρας: — Ω θήλεα! άνεβόησον προς των γυνών τα πλήθη. Χάριν έμωδ κραυγάζετε δεκαεξάκις: Ζήθι! Και ράνατέ με πάραυτα μετά πόθος και μερίου με τ' ά πάσης φύσεως και ρόδα του Μάϊου! Κι' ω Δία! Τι εκδήλωσις έρώτων (και τιμών!)

Τά θήλεα, προς χάριν μου, με πλήρη (θαννασμών, μέσω ασμάτων φλογερών και έρωτι- (κών παϊάνων, ήρξαντο την εκτόξευσιν... μαπών τε (και λαχάνων.

Κάγώ, ως μέγας Άδωνις, υπό τοιού- (τον σάλον, κι' έχων εκ των κουνουπιδίων πλη- (θώραν καρονμβάλων, απήλθον μεγαλοπεπώς, ω ευτυχίας (χρόνοι!

καθ' ήν στιγμην ώγκάνιζον τιμητικώς (οί... όνοι!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Γιουκαλακέ, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ Ἀπατοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἰθαγενῶν ἐνὸς νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τοῦ Τέ-Πάσο, κατέθηκε μὴ μέρᾳ μὲ τ' ἄλλα κορίτσια στὴν ἀκρογιαλία, γιὰ νὰ προσφέρουν δῶρα στοὺς θεοὺς καὶ νὰ χορεύουν μπροστὰ στὰ πελώρια ἀγάλματά τους. Κατόπιν ὅλες ἀρχισαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ παίζουν, ὅταν ξαφνικά ἀκούστηκαν παράξενοι ὑπόκοφοι κρότοι. Σὲ λίγο, ἓνα παλληκάρι ἔφτασε στὸ χωριὸ λαχανιασμένο φωνάζοντας πῶς τοὺς βρῆκε μεγάλη συμφορά, γιὰτὶ μὴ ἀξένη βαρκαρά εἶχε φτάσει στὸ λιμάνι τους. Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ δὲν εἶχαν δὴ ποτέ τους ἄλλους ἀνθρώπους ἀρχισαν νὰ υποθέτουν ὅτι οἱ ξένοι αὐτοὶ θὰ ἦταν θεοί... Ἐνας μικρὸς ἰθαγενὴς ὅμως πέταξε μὴ πέτρα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ μεγάλη βάρκα τους καὶ τότε οἱ ξένοι σκότωσαν μερικὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ. Γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσουν οἱ ἰθαγενεῖς, ἀποφάσισαν νὰ τοὺς προσφέρουν πλούσια δῶρα. Ἡ Γιουκαλακέ καὶ μερικὲς φίλες τῆς κατέθηκαν στὴν παραλία, γιὰ νὰ δουν τοὺς ξένους καὶ νὰ παρακολουθήσουν κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, τοὺς νέους τοῦ νησιοῦ, ποὺ θὰ πρόσφεραν τὰ δῶρα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς «θεοὺς», ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρχος Ρότζεβεν, ποὺ ἤξερε ὅλες τὶς γλώσσες τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὁ Ἐρικ λοιπὸν, ὅταν ἦρθαν οἱ ἰθαγενεῖς μὲ τὰ δῶρα καὶ τοὺς παρακάλεσαν νὰ τοὺς λυπηθοῦν, ἐξηγήσε στὸν Ὀλλανδὸ πλοίαρχο, ὅτι τοὺς θεωροῦσαν θεοὺς!... Ἡ Γιουκαλακέ ἐρωτεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν εἶδε, τὸν ὁμορφὸ Ἐρικ Νίλσεν. Κι' ὅταν μάλιστα, ὁ μεθυσμένος ὑποπλοίαρχος Φράνκ θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ, ὁ Ἐρικ μὲ μὴ δυνατὴ γροθιά, τὸν ζάπλωσε στὴν ἄμμο. Ἡ Γιουκαλακέ τότε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, γονάτισε μπροστὰ στὸ νεαρὸ ἀξιώματικό καὶ τὸν εὐχαρίστησε. Ἐκεῖνος, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς, τῆς χαϊδεύε τὰ μαλλιά κι' ἐπειτα ἐπέστρεψε νὰ συναντήσῃ τὸν πλοίαρχο, ποὺ τὸν καλοῦσε κοντὰ του. Ὁ Ρότζεβεν ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἐρικ νὰ μᾶς ἀπὸ τὴν Γιουκαλακέ τὸ μυστικὸ καὶ ποιοῦ ἠθασαυροῦ, ποὺ γι' αὐτὸν μιλοῦσαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Τέ-Πάσο. Ὁ Ἐρικ πῆρε μαζί του τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα καὶ πέρασαν μὴ ἐρωτικὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τὶς κοκοτίες. Τὸ πρωί, ὁ νεαρὸς ἀξιώματικός θυμήθηκε τὴ διαταγὴ τοῦ πλοίαρχο του...

5ον — Ὡ, ὄχι! Δὲν ἤθελα νὰ σβῶσω μέσα μου τὸ ἀληθινὸ μου ὄνειρο. Δὲν εἶδα τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὴν ἀγάπη μας...

Κάθησε δίπλα του, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του, χαδιάρω, ἐρωτευμένη, γεμάτη εὐτυχία...

— Γιουκαλακέ, εἶπε ὁ Ἐρικ μὲ δισταγμὸ. Πές μου, εἰσαυτε εὐτυχισμένοι ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι;

— Ὡ, ναί! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— Μὰ δὲν γνωρίζετε τί θὰ πῇ δυστυχία;

— Γνωρίζουμε... Ἀλλὰ σπάνια μᾶς χτυπάει τὸ κακὸ... Ὁ θάνατος εἶναι αὐτὸ τὸ μεγάλο τὸ κακὸ. Ὁ θεὸς Χόα-Χάκα-Νανάια, ὁ πῖο μεγάλος ἀπὸ τοὺς δικούς μας θεοὺς, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο...

— Θάβηλες νὰ ζῆς πάντα. νὰ μὴ πεθάνῃς ποτέ;

— Ὡ, ναί! ἀποκρίθηκε θερμὰ ἡ κοπέλλα. Νὰ μὴ πεθάνω καὶ νὰ μὴ γεράσω ποτέ! Μπορεῖς, Ἐρικ, νὰ μὴ κάνῃς ἀθάνατη;

Γέλασε τὸ παλληκάρι λυπημένο.

— Ὁχι, Γιουκαλακέ... Ὁ Χόα-Χάκα-Νανάια, εἶναι πῖο δυνατὸς ἀπὸ μένα. Κι' ἀφοῦ δὲ μπορεῖ αὐτός...

— Εἶναι πῖο δυνατὸς ἀπὸ σένα, κ' ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου;

— Ναί...

Γίνεκε συλλογισμένη ἡ κοπέλλα.

— Δὲν τὸ παραδέχεσαι, γλυκεῖά μου;

— Μὰ τότε, πῶς σὰς ἀφῆσε νὰ σκοτώσῃς τὰ παλληκάρια μας;

— Λυπήθηκες πολὺ γι' αὐτό;

— Ναί! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Γιατί σκοτώσατε καὶ τὸν ἀρσενόβιαστικό μου, ὁ Ἐρικ Νίλσεν ἀνισχυκώθηκε.

— Ἦσαν ἀρσενόβιασμένοι; ρώτησε.

— Ναί. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπούσα...

— Τότε δὲν λυπήθηκες;

— Λυπήθηκα τὴ μητέρα του ποὺ χάσε δυὸ παιδιά...

Ὁ θάνατος αὐτὸς βάρισε γιὰ μὴ στιγμὴ ἀνάμεσα τους.

— Γιουκαλακέ, εἶπε ὁ Ἐρικ ἐπειτα, πῶς ἐπὶ πῶς, ἂν μ' ἀκούγαν ἐμένα οἱ ἄλλοι, δὲν θὰ παθαίνατε τίποτα... Ἀλλὰ μερικὸι εἶναι γρήγοροι στὸ κακὸ. Ὁ Ρότζεβεν, ὁ ἀρχηγὸς μας, δὲν παίζει!... Ἀμέσως χτυπάει!... Κι' ὁ χοντρός, ὁ Φράνκ, βρῖσκει εὐχαρίστησι νὰ βλέπῃ τὸ αἷμα...

Ἀνατρίχισε ἡ κοπέλλα.

— Τὸν φοβάμαι αὐτόν!... ψιθύρισε.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι τίποτα τώρα, μικρούλα μου...

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο. Τώρα ποὺ μ' ἀγαπάς ἐσύ, δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι τίποτα...

Ἐπειτα...

Ὁ λογαριασμὸς τοῦ ράφτη

Ὁ Μπαταξίδης εἶναι ὁ τύπος τοῦ κανονιέρη. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ζῇ τζάμπα. Ποτέ του δὲν πληρώνει τίποτα. Καταφέρει νὰ τρώῃ καὶ νὰ καπνίζῃ σελήμια. Ἐχει ὅμως καὶ ἓνα θανατάσιο τρόπο, νὰ ἐξαποστελλῇ τοὺς πιστωτὰς του, ποὺ ξέρει ν' ἀποστομῶνῃ μὲ τὶς πῖο ἐξυπνες ἀπαντήσεις.

Προχτές, ἓνας μικρὸς χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

— Τί θέλεις, μικρὸ μου;

Ὁ μικρὸς τοῦ δίνει τὸν λογαριασμὸ τοῦ ράφτη του, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1951.

— Καλὰ, παιδί μου, ἀπαντρεῖ ὁ Μπαταξίδης. Πές στὸν ἀφεντικό σου ὅτι θὰ περάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος...

Ὁ μικρὸς ὅμως κοινοστούει δισταχτικός.

— Ξέρετε, κύριε, ὁ ἀφεντικός μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ γυρῶ στὸ μαγαζί, ἂν δὲν εἰσπράξω τὸν λογαριασμό...

Καὶ ὁ Μπαταξίδης, ἀπαθίστατα:

— Ἀ! ἔτσι; Ἀνὴρ, τότε θὰ ἐκπληγῇ πολὺ ὁ ἀφεντικός σου, βλέποντας, ὅτι ἐβγάλες γένημα καὶ μυστάκια... ὅταν ξαναγυρῇς!...

Ὁ ΦΑΚΟΣ

Μὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἐρικ.

— Γιουκαλακέ, εἶπε γρήγορα, θέλεις νὰ τὸν κάνῃς ἀρνάκι, τὸν ἀρχηγὸ μας;... Θέλεις νὰ μὴ σὰς πειράξῃ ποτέ;

— Ὑπάρχει τρόπος; ρώτησε ἡ κοπέλλα μὲ λαχτάρα.

— Ναί... Ἐνας τρόπος πολὺ ἀπλός...

— Ὡ, πές μου τὸν Ἐρικ. Πές μου τὸν, γιὰτὶ ὅλοι φοβόμαστε καὶ λέμε πῶς μᾶς περιμένει μεγάλη δυστυχία...

— Δὲν πρέπει νὰ φοβώμαστε, οὔτε καὶ σὰς περιμένει καμμιὰ συμφορά... Ἐμεῖς θὰ φύγουμε σὲ λίγες μέρες, Γιουκαλακέ, ἀπὸ δῶ. Ἀπὸ σένα ὅμως ἐξαρτᾶται νὰ μὴ πάθετε ποτέ κακὸ...

— Θὰ φύγετε; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Αὐτὰ τὰ λόγια μονάχα εἶχε ἀκούσει.

— Ναί, ἀναστήναζε ὁ Ἐρικ Νίλσεν. Πρέπει, μικρὴ μου. Βλέπεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ἀρχηγός. Ἀν ἦμουν ὁ ἀρχηγός θὰ καθόμουν ἐδῶ ἀτελείωτα χρόνια. Ἀλλὰ ὁ Ρότζεβεν διατάζει! Μπορεῖ ἀπὸψε κιάλας νὰ φύγουμε...

— Θὰ σὲ θυμᾶμαι μὲ χαρὰ καὶ μὲ πόνο, εἶπε ἀπλᾶ ἡ κοπέλλα.

— Κι' ἐγώ, μικρὴ μου Γιουκαλακέ...

— Πές μου, λοιπὸν, τί πρέπει νὰ κάνουμε, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ κακὸ;...

— Κάτι πολὺ εὐκόλο. Νὰ μοῦ πῇς τὸ μυστικὸ, ἐσύ, μικρὴ μου ἀγάπη;...

— Ποῖο μυστικὸ;... ἔκανε ἐκπληκτὴ ἡ κοπέλλα.

— Κάθε φορὰ ποὺ παίρναμε κάτι ἀπὸ τοὺς πατριώτες σου, Γιουκαλακέ, μᾶς ἔλεγαν ὅλοι τὰ ἴδια λόγια: «Ἐχομε κι' ἓνα ἠθασαυρὸ, ποὺ οὔτε κι' οἱ θεοὶ μποροῦν νὰ τὸν βροῦν!... Αὐτὰ μᾶς τάλεγοι κι' οἱ γέροι κι' οἱ νέοι, κι' οἱ ἄντρες κι' οἱ γυναῖκες. Κι' ὁ ἀρχηγὸς μας θέλει νὰ μάθῃ τί εἶναι αὐτὸς ὁ κρυφὸς ἠθασαυρός.

Τὰ μάτια τῆς Γιουκαλακέ ἀνοιξαν ὑπερμετρα, φοβισμένα.

— Καὶ θέλεις νὰ στὸ πῶ ἐγώ, Ἐρικ;

— Ναί, μικρὴ μου. Πές το γιὰ νὰ ἡσυχάσεις καὶ νὰ μὴ πάθετε κακὸ...

Κοῦνησε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι τῆς.

— Ποτέ δὲν θὰ τὸ πῶ!...

Τὰ μάτια τοῦ Ἐρικ Νίλσεν ἀνοιγόκλεισαν νευρικά.

— Γιατί, Γιουκαλακέ;...

— Γιατί εἶναι ἡ πῖο μεγάλη ἁμαρτία, ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε, νὰ πούμε αὐτὸ τὸ μυστικὸ...

— Τὸ ξέρετε ὅλοι σας;

— Ναί, Ἐρικ. Ὅλοι μας, ἀπὸ παιδιά, τὸ μαθαίνουμε. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ τὸ πούμε στοὺς θεοὺς...

— Εἶναι μυστικὸ ἀπὸ τοὺς θεοὺς;...

— Ρώτησε ὁ Ἐρικ παραξενεμένος.

— Ναί, μυστικὸ ἀπὸ τοὺς θεοὺς!...

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι θεοί, δὲν τὸ ξέρουν;

— Ἄν μποροῦν, ἂς τὸ μαντέψουν! Ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸ μαντέψῃς;

— Θὰ προσπαθῶ! ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἀκού, Γιουκαλακέ... Κάπου, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, θάχετε κρυμμένο βαθεῖα στὴ γῆ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια...

— Ἐνὰ γέλιο κελαρυστὸ τὸν διέκοψε.

— Ὁχι, χρυσόμαλλε θεέ, λάθος!...

— Τότε κανένα προϊόν τοῦ τόπου σας;...

— Ὁχι! Ὁχι!...

— Τότε θὰ ξέρετε νὰ φτιάχνετε παρὰ ξένα ὄπλα;...

— Ὁπλα;... ἔκανε ἡ κοπέλλα μ' ἐκπληξι. Καὶ τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ ὄπλα;

— Ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὰ ζῶα ποὺ κυνηγάμε, τάχουμε. Ἀλλὰ δὲν χρειάζονται!...

— Καλὰ, μεταξύ σας καμμιὰ φορὰ, δὲν μαλλώνετε;...

— Ἐμεῖς; ρώτησε μὲ τρόμο ἡ κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ. Ποτέ, Ἐρικ, ποτέ! Νὰ μαλλώσουμε καὶ νὰ χτυπήσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ ὄπλα;... Μὰ τί εἴμαστε; Ζῶα;

Καὶ τὸ περὶ φανὸ στόμα τῆς σούφωσε περιφρονητικά.

Ὁ Ἐρικ ἐνοίωσε τὰ μάγουλά του νὰ φλογίζονται. Αὐτὴ ἡ ἀθώτης τοῦ κοριτοῦ τὸν ντροπίαζε.

Τῆς χαϊδεύε ἀπαλὰ τὸ χέρι.

— Εἰσαυτε λοιπὸν τόσο καλοὶ μεταξὺ σας ὅλοι, Γιουκαλακέ;...

— Μὰ γιὰτί νὰ μὴν εἴμαστε καλοί;...

Ὁ ἓνας κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλλον, ὅταν ἔρθουν δύσκολα τὰ πράματα. Πέσαι, ἓνα ὀλόκληρο φεγγάρι, ὁ πατέρας μου ἔδινε τροφὴ σὲ δέκα οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν μείνει χωρὶς τίποτα... Γιατί εἶχε σπικωθῇ μεγάλη φουρτούνα κι' οἱ φαροδάρκες δὲν μπορούσαν νὰ ξεμυτίσουν. Εἴχαμε ὅμως, ἐμεῖς, τόσα φαγητά, ποὺ κανένας δὲν πείνασε...

— Καὶ σὰς ξεπληρώσαν;...

— Γιατί; Δὲν βρεθήκαμε στὴν ἀνάγκη.

— Ἄν βρεθούμε κι' ἐμεῖς, θὰ μᾶς βοηθήσουν.

— Εἶναι, λοιπὸν, παράδεισος ὁ τόπος σας, Γιουκαλακέ, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τίς κακίες τῶν ἀνθρώπων;

— Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐπὶ πῶς πρέπει νὰ ζῶνε οἱ ἄνθρωποι.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι κακοί, Γιουκαλακέ!...

— Ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς ἡ κοπέλλα.

— Ἄνθρωποι; Ὑπάρχουν λοιπὸν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι;...

— Ἦ ἐκπληξί τῆς ἦταν τόση, ποὺ ἀθελά του γέλασε ὁ Ἐρικ Νίλσεν.

— Μὰ τί νόμιζες;... Πῶς ἐσεῖς ἐδῶ εἰσαυτε ὅλος ὁ κόσμος;...

— Ναί, φυσικά...

— Γελῶσατε, Γιουκαλακέ. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι!...

— Πάλι δὲν σε καταλαβαίνω...

— Εἰδεῖς ὁ Ἐρικ Νίλσεν τὴν ἄμμο.

— Βλέπεις τὴν ἄμμο στὰ πόδια μας, Γιουκαλακέ;... Τόσοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι στὴ γῆ!...

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!... φώναξε ἡ κοπέλλα.

— Κι' ἐπειτα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Μὲ κοροϊδεύεις, χρυσόμαλλε θεέ! Παίζεις μὲ ὅ,τι δὲν ξέρω...

— Ὁχι, καλὴ μου... Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς τόσο εἶναι οἱ ἄνθρωποι!...

— Καὶ πῶς τοὺς χωρεῖς ἡ γῆ; Εἶναι ἄλλη τόση γῆ, ὅση τὸ νησί μας;...

— Χίλιες καὶ χίλιες φορές τόσο ἄκόμα, Γιουκαλακέ!...

Σήκωσε τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανὸ ἡ μικρή.

— Εἶναι τὸ πῖο ὠραῖο παραμῦθι ποὺ ἀκούσα ποτέ μου, θεέ Ἐρικ, εἶπε μὲ συγκίνηση. Πές μου, εἶναι μυστικὸ; Ἦ μπορῶ νὰ τὸ πῶ καὶ στὴν πῖο ἀγαπημένη μου φίλη;

— Μπορεῖς νὰ τὸ πῇς σ' ὅποιον θέλεις...

— Τί χαρά! φώναξε ἡ Γιουκαλακέ, χτυπώντας τὰ χέρια τῆς.

— Γιατί χαίρεσαι τόσο;...

— Γιουκαλακέ, εἶπε ὁ Ἐρικ, ξαφνικά σοβαρὸς πάλι. Εἶδες, ἐγὼ σοῦ εἶπα ἓνα τόσο σπουδαῖο νέο. Δὲν θὰ μοῦ πῇς κι' ἐσὺ τὸ μυστικὸ τοῦ νησιοῦ σου;...

Ἡ χαρὰ ἀμέσως ἔφυγε ἀπὸ τὸ προσωπάκι τῆς.

— Ὁχι! εἶπε ζωηρά. Ὁχι, Ἐρικ. Αὐτὸ μὴ μοῦ τὸ γυρεύς. Ἄν μπορῇς, μαντέψέ το. Ἀφοῦ δὲν τὸ λέμε στοὺς δικούς μας θεοὺς, πῶς θὰ τὸ πούμε σὲ ξένους;

Τοῦ ἐρχόταν νὰ τὴ φιλήσῃ μὲ λατρεία, γιὰ τὴν πίστι τῆς, τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀντρία. Τοῦ ἐρχόταν νὰ τῆς φωνάξῃ:

— Μπράβο, περὶ φανὸ κοπέλλα! Μπράβο ποὺ τολμάς νὰ κρατήσῃς ἓνα μυστικὸ ἀπὸ τοὺς θεοὺς!...

Ἀλλὰ συλλογιζόταν τὸν πλοίαρχο Νίλσεν κι' ἐνοίωθε ἓνα συγκρο στὴ ραχοκακαλί του. Γι' αὐτὸ ἐπέμεινε:

— Γιουκαλακέ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο... Τοὺς θεοὺς σου δὲν τὸν ἀγαπάς, ὅπως μ' ἀγαπάς ἐμένα! Οὔτε καὶ σ' ἀγάπησε κανένας, ὅπως σ' ἀγάπησα ἐγώ...

— Ὁχι! φώναξε θεματὴ ἡ κοπέλλα, κατακόκκινη. Δὲν ἀγαπᾶσαι ποτέ κανένα. Ἐρικ, οὔτε θεο, οὔτε ἄνθρωπο! Εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ ἀγαπᾶσαι...

— Γι' αὐτὸ, γλυκεῖά μου ἀγάπη, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω, πές μου αὐτὸ τὸ μυστικὸ. Δὲν θὰ κάνῃς κακὸ. Θὰ σώσῃς ἴσως τοὺς συμπατριώτες σου ἀπὸ ἄλλες συμφορές.

Τὸ στοματάκι τῆς κοπέλλας σούφωσε.

— Ἄν δὲν μάθουν τὸ μυστικὸ, θὰ μᾶς κάνουν κακὸ οἱ θεοὶ σου;... ρώτησε.

— Ἰσως, Γιουκαλακέ. Δὲν θέλω νὰ σὲ φοβίσω, ἀλλὰ στὸ λέω. Ὁ Ρότζεβεν δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια... Ὁ τι πῇ, θέλει νὰ γίνεταί! Γι' αὐτὸ, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, εἶναι νὰ τὸ πῇς τὸ μυστικὸ σου, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃς τὴ δύναμή του...

Κοῦνησε θλιμμένη τὸ κεφάλι ἡ κοπέλλα.

— Ὁχι, Ἐρικ. Τὸ ξέρω καλὰ, πῶς κι' ὁ πατέρας μου κι' οἱ συμπατριῶτες μου, ἂν μάθουν πῶς εἶπα τὸ μυστικὸ ἐγώ, θὰ γίνουν πολὺ δυστυχισμένοι... Γιατί δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη συμφορά, παρὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ καὶ οἱ θεοί!

Δίστασε τὸ παλληκάρι. Σκέφθηκε ἂν δὲν θάπρεπε νὰ πῇ στὴ Γιουκαλακέ τώρα ἀμέσως πῶς δὲν ἦταν θεός. Πῶς, ἂν τὸ μυστικὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν οἱ θεοί, μπορούσε ἐλεύθερα νὰ τοῦ τὸ ἐκμυστηρευθῇ...

— Γι' αὐτὸ, τῆς εἶπε:

— Δὲν μοῦ λές, Γιουκαλακέ, τώρα ποῦ μαθεῖς πῶς ὑπάρχουν τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι ἀκόμα στὸν κόσμον, τί ἔθικες, ἂν ἐρχόνταν ἐδῶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἄλλη γῆ; Θὰ σ' ἐνοίαζε νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ;...

Σκέφθηκε μὴ στιγμὴ ἡ κοπέλλα. Ἐπειτα ἀποκρίθηκε ἀδιστακτὰ:

— Οὔτε κι' ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν, Ἐρικ.

— Γιατί;...

— Γιατί εἶναι μυστικὸ τοῦ τόπου μας!

— Κι' ἂν σὲ ὀρκίσω στὴν ἀγάπη μας; Ἄν σοῦ πῶ ὅτι πιστεύω πῶς δὲν μ' ἀγαπάς, ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸ λές;...

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ ἡ κοπέλλα.

— Ὡ, μὴ μὲ βασανίζης! Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾶ! Τὸ ξέρεις πῶς σοῦ χάρισα τὴν ἀγάπη μου, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ. Μονάχα αὐτὸ ἡ μοῦ ζητᾷς. Γιατί δὲν θὰ μπορέσω νὰ στὸ δώσω

Παραξενεύτηκε κι' ὁ ἴδιος ὁ νεαρὸς ἀξιώματικός, ὅταν ἐνοίωσε τὰ μάτια του νὰ βορκαῶνουν μπροστὰ στὸν πόνο τῆς.

Ἀκούμπησε, λοιπὸν, τὸ χέρι τοῦ τρυφερὰ στὰ μαλλιά τῆς.

— Μὴν κλαῖς, μικρὴ μου ἀγάπη. Δὲν θὰ σε ξαναρωτήσω. Μὴν κλαῖς!...

Τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ μὲ λατρεία.

— Σ' ἀγαπᾶ!... τοῦ εἶπε ἀγνὰ.

Τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε.

— Σ' ἀγαπᾶ κι' ἐγώ, Γιουκαλακέ...

Δὲν θυώσσε ποῦ δὲ σοῦ μαρτύρησα τὸ μυστικόν;...

— Ὁχι, γλυκεῖά μου ἀγάπη...

— Θὰ πάθουμε ὅμως κακόν;...

— Καπετάνιε, εἶπε ὁ Ἐρικ, προσπαθώντας νὰ φανταστῇ, θὰ μᾶς τὸ πῇ τὸ μυστικὸ τῆς ἡ κοπέλλα, εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή. Σκέψου...

— Στάσου κι' ἀκού πρὶν θυμώσης...

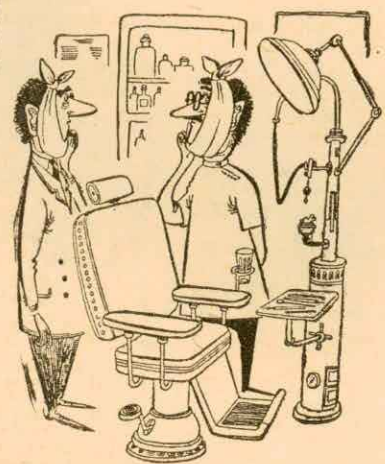
— Ἀκούω!... εἶπε ὁ πλοίαρχος μὲ σφιχτὰ δόντια.

— Εἶναι μὴ παράξενη κοπέλλα, καπετάνιε. Ἦ πῖο ἀγνὴ κοπέλλα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ. Καὶ τὸ μυστικὸ αὐτό, τὸ θεωρεῖ τόσο ἱερό, ποὺ οὔτε κι' οἱ θεοὶ τῆς, λέει, δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν!...

— Τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τοὺς θεοὺς τῆς;... εἶπε μὲ θυμὸ ὁ καπετάνιος. Ἀς τὸ κρατήσῃ μυστικὸ ἀπ

που ότι ήταν ή πρώτη στιγμή. Δεν ήταν εύκολο να την πιέσω πολύ...
— Χμ!.. Για να δούμε... μουρμούρισε ό καπετάνιος.
Ήταν μάλλον σε καλή διάθεση έκείνο τό πρωί κι' έπαιρνε από λόγια. "Αν ήταν στις κακές του, ό "Ερικ, θα είχε κιόλας καταλάβει πως δεν είναι εύκολο να ύπηρετη κοινοί κάτω από τις διαταγές του Ρότζεβεν.
— Λές λοιπόν, να σου δώσω την εύκαιρία να ξαναδοκιμάσεις;... ρώτησε.
— Φυσικά! "Αφσέ με κι' απόψε. "Η θέλεις να φύγουμε σήμερα κιόλας;...
— Θάπρεπε να φύγουμε!... είπε ό καπετάνιος. Δε βλέπω ναχουμε άλλο όφελος, παρά αυτό τό μυστικό. "Αλλά ως είναι...
— Ας είναι... "Ας καθήσουμε και σήμερα. "Ερικ Νίλσεν, σου άφινω μία δόκληρη μέρα και μία δόκληρη νύχτα ακόμα...
— Κάνε όπως μπορείς. Με την αγάπη, με τό δόλο, με τη φούβρα, με τη βία. Κάνε όπως ξέρεις. Θέλω όμως αύριο τέτοια ώρα τό μυστικό. Τό μυστικό ή τό κεφάλι σου, "Ερικ Νίλσεν!...
Χαμήλωσε τά μάτια τό παλληκάρι και δεν μίλησε.
"Ο Φράνκ πού είχε πιά ξεμεθύσει, ζύγωσε. Κύτταξε τόν "Ερικ Νίλσεν, σκοτεινός.
— "Ε, εσύ, νεαρέ, τού είπε, με φοβέ-ρα, γιατί με χτύπησες χτές;...
— Σώπα, Φράνκ, φώναξε ό καπετάνιος. Καλά σούκανε. Γιατί είχες παραβή τη διαταγή μου!...
— Και ποιος θα με ικανοποίηση για την προσβολή που μουκανε;...
— "Όταν είναι κανείς μεθυμένος, δεν ύπάρχει προσβολή, Φράνκ! είπε ό Ρότζεβεν.
"Ο Φράνκ πλησίασε τόν "Ερικ.
— "Ακου, νεαρέ, τού είπε. Αυτή τη φορά τη γλύτωσε, έπειδή σε προστατεύει ό καπετάνιος. Κύτταξε όμως άλλη φορά να μη δοκιμάσεις την ύπομονή μου. Γιατί...
— Καλά! Καλά! Έκανε ό Ρότζεβεν.
"Αφήστε τούς τσακωμούς τώρα...
— Φεύγουμε σήμερα;... ρώτησε ό Φράνκ.
— Οχι...
— Και θα μάς έχρη δώδ να βασανι-ζώμαστε, βλέποντας τις όμορφες κοπέ-λες;
Σκέφθηκε μία στιγμή ό καπετάνιος. "Επειτα είπε, πονηρά:
— "Ακου, Φράνκ. Σ' έσένα μονάχα θα δώσω μία άδεια ειδική. Μονάχα σ' έσένα...
Και τόν πήρε κατά μέρος.
"Ανάσανε με κάποια ανακούφιση ό "Ε-ρικ. Κατάλαβε πως ό πλοίαρχος θάδινε και στον Φράνκ τη ίδια έντολή, πού είχε δώσει και σ' αυτόν. Θα τού ανέθετε να μάθη τό μυστικό...
— Μακάρι να τό καταφέρη αυτός! ψι-θύρισε μέσα του. Μακάρι να τό μάθη αυτός, για να μην αναγκαστώ εγώ να πιέσω τη Γουκαλακέ...
"Ο Ρότζεβεν με τόν Φράνκ γελούσαν κι' οί δυό σε λίγο.
— "Ερικ, είπε ό Φράνκ, να ιδούμε ποιός από μάς θα φανή πιο άξιος! "Ο πλοίαρχος λέει πως εσύ θα τό καταφέρης καλύτερα, έπειδή είσαι πιο όμορφος. "Εγώ όμως σου λέω, πως ή όμορφιά χω-ρίς τό μυαλό, δεν άξίζει και πολλά πρά-ματα... Τί στοιχηματίζεις πως αύριο τέ-τοια ώρα, εγώ θαχω τό μυστικό κι' όχι εσύ;...
— Δεν μ' άρέσουν τά στοιχήματα, εί-πε τό παλληκάρι.
— "Εγώ στοιχηματίζω την πρώτη ό-μορφονία που θα βρούμε σ' άλλο λιμάνι. Θα είναι δική σου, αν κερδίσεις τό στοι-χημα. Δέχεσαι;...
Σήκωσε τούς ώμους του ό "Ερικ και δεν άποκρίθηκε.
— Λοιπόν! είπε ό Ρότζεβεν. Τώρα εί-σαστε δύο με την ίδια άποστολή. Κυ-τάχτε καλά. Είπαμε. "Οχι έρωτες αληθι-νούς. Σας φοβάται και τούς δυό, αν θέ-λετε να ξέρετε. "Εσύ, "Ερικ, είσαι αίσθη-ματίας. "Αν ιδής δυό μαύρα μάτια, φο-βισμένα, μπορείς να θυσιάσεις και τό κε-φάλι σου ακόμα! "Εσύ πάλι, Φράνκ, αν βρης μία όμορφη παχουλή κοπέλλα, θα

ξεχάσεις και τό καράβι και τη διαταγή μου. "Αλλά, ξέρετε πως δεν παίζω εγώ! Αυτή τη φορά, θα φανώ άνένδοτος. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για σας!...
— Καπετάνιε, είπε ό "Ερικ Νίλσεν, μία παρακλησι έχω να σου κάνω μονάχα. "Ας δοκιμάση ό Φράνκ, όποια κοπέλλα θέλη, έκτός από την κοπέλλα που έγινε άπόψε δική μου...
— "Εστω! είπε ό πλοίαρχος Ρότζεβεν. Τ' άκούς, Φράνκ; "Ολες οι άλλες κοπέ-λες τού νησιού, είναι δικές σου.
— Καλά, καπετάνιε, άποκρίθηκε ό ύ-ποπλοίαρχος.
Κι' έφυγε με μία βάρκα.
"Ο "Ερικ έπεσε λίγο να κοιμηθή. "Ε-νοιωθε μία άβάσταχτη κούραση. "Επειτα έφυγε κι' αυτός από τό καράβι.
"Η άγωνία της Γουκαλακέ
Τη βρήκε στο ίδιο μέρος να τόν περι-μένη.
— Τόξερα πως θα ξαναρχόσουν να τού είπε γλυκά ή Γουκαλακέ.
Και τό προσωπάκι της φωτίστηκε σαν την αύγη.
Τη φίλησε τρυφερά, πήρε τό δόλοδρσο προσωπάκι μέσα στα χέρια του και την κύτταξε στα μάτια.
— "Λουλουδι τού νησιού! είπε με συγ-κίνηση. "Ηρθα πάλι. "Αλλά, γλυκειά μου αγάπη, δε θέλω να σε γελάσω. "Ηρθα με διαταγή να μάθω τό μυστικό σου...
"Όλη ή χαρά έσδυσε με μίας από τό δόλοδρσο προσωπάκι.
— Πόσο με κάνεις να πονώ!... παραπο-νέθηκε.
— Τό ξέρω, και πονώ κι' εγώ μαζί σου! "Αλλά, Γουκαλακέ, να ξέρης πως μία και τόβαλε στο μυαλό του ό δυνατός θεός Ρό-τζεβεν να μάθη τό μυστικό, θα τό μάθη ό-πωσδήποτε...
— Μα αν δεν θελήση κανένας μας να τό πη;...
— Θα μεταχειριστή βία...
— Τί θα κάνη, δηλαδή;...
— Νά, μπορεί να σε πιάση κι' έσένα, αγάπη μου και να σε βασανίση, για να τού πης τό μυστικό.
— Πώς θα με βασανίση; τόν ρώτησε τρέμοντας.
— Θα σε κάνη να πονέσης! Θα σε χτυ-πήση! Θα σου κόψη τά χέρια, τά πόδια...
Μία σταρακτική κραυγή έξφυγε από τά χείλη της κοπέλλας.
— "Ερικ!... Δε θα με σώσης εσύ;...
"Η φρίκη ήταν ζωγραφισμένη στο πρό-σωπό της.
— "Εγώ δεν μπορώ να διατάξω, γλυκειά μου αγάπη. "Εγώ δεν έχω τόση δύναμη...
— Ω συμφορά! Είχαν δίκην λοιπόν να λένε πως όταν πατήσουν ξένοι θεοί στον τόπο μας, θα φέρουν μεγάλη συμφορά...
— Δεν θέλω να πονέσης, Γουκαλακέ...
"Ακουσέ με. Πές μου τό μυστικό. "Ελα, γείρε στην άγκαλιά μου και πές μου τό μυστικό σου, αγάπη μου. Και τότε θα εί-

— "Ο δοντοιατρός, παρακαλώ;
— "Εγώ!

μαστε κι' οί δυό ησυχoi κι' εύτυχισμένοι...
"Η Γουκαλακέ έξφυγε από τά χέρια του.
— Θεέ "Ερικ!... είπε έπίσημα. Τό ξέ-ρεις πόσο σ' αγαπώ. Τό ξέρεις πόσο αγα-πώ και τη ζωή μου. "Αλλά, αυτό τό χα-τήρι δεν μπορώ να στο κάνω. Νά, στέκα μπροστά σου. Ρίξε τόν κεραυνό σου και σκότώσέ με! Θα πεθάνω εύχαριστημένη!...
"Αλλά, τό μυστικό μου δεν θα μπορέσης να τό βρης ούτε μέσα στο αίμα μου που θα χυθή στην άμμο...
Τά μάτια της σπίθιζαν με ύπερφάνεια, τά μάγουλά της ήταν δόλοφλογα. "Ηταν όμορφη καθώς στεκόταν μπροστά του δο-νούμενη, περήφανη μαζί κι' έρωτευμένη.
Σαν κύμα ανέβηκε ή αγάπη στο στή-θος τού παλληκαριού.
Την άγκάλιασε και την έπνιξε στα φι-λιά.
— Γουκαλακέ, σ' αγαπώ! "Αν μουλε-γες τό μυστικό σου, θα καταλάβαινα πως μ' αγαπάς πιο πολύ απ' όλα. Πιο πολύ κι' από την πατρίδα σου κι' από τούς δι-κούς σου κι' από την πίστι σου. "Αλλά κι' έτσι πού στέκει μπροστά μου με την περηφάνειά σου και μου άρνείσαι, σ' αγα-πώ, γλυκειά Γουκαλακέ!...
— Και δεν θα με ξαναωθήσης για τό μυστικό τού τόπου μου;...
— "Οχι, ποτέ στο όρκίζομαι!... φώναξε ό "Ερικ.
— Κι' ό δυνατός θεός σου;... "Εκείνος πούχει τη δύναμη να σε διατάξη;...
Τό πρόσωπο τού νέου σκυθρωπάσε.
— Τώρα, άσε με να σκεθώ, Γουκαλα-κέ...
"Η, καλύτερα όχι ακόμα. "Εχω και-ρό ως αύριο την αύγη. "Εχομε μία μέρα και μία νύχτα ακόμα μπροστά μας, γλυ-κειά μου αγάπη... "Ασε να χαρούμε την αγάπη μας. Κι' έπειτα, ό,τι είναι γραμ-μένο να γίνη, άς γίνη...
— Μία νύχτα και μία μέρα, θα είσαι δικός μου. Δεν θα φύγης από κοντά μου;...
— "Οχι, καλή μου. "Ος καθήσω κοντά σου όλη την ήμέρα κι' όλη τη νύχτα. "Ελα, πήγαινε με όπου θέλεις. Δείξε μου τις ό-μορφιες τού νησιού σου, όπως θέλεις εσύ. Γέλα μου, τραγουδά, παίζε, κάνε ό,τι θέ-λεις. Αυτή την ήμέρα θέλω να τη θυμάμαι σαν την πιο όμορφη της ζωής σου...
— Σ' αγαπώ!...
Αυτή τη λέξη την πρόφεραν παιδιάτι-κα τό δόλοδρσο χείλη της, πού ζητούσαν κάθε τόσο τά φίλιά του.
"Επειτα, άγκαλιασμένοι, άρχισαν να γυ-ρίζουν στο νησί!
"Η Γουκαλακέ τούδειξε τά αγάλματα τών θεών και τού εξήγησε καθενός τη δύ-ναμη. Τούδειξε ακόμη τις πιο όμορφες το-ποθεσίες. "Αλλες ήμερες, γελαστές, άλλες άγριες.
— "Εδώ, τού εξήγησε, λένε πως κάποτε έγινε ένας πολύ δυνατός σεισμός. Και γύρω, λένε, ήταν κι' άλλα νησιά, αλλά τά κατάπιε ή θάλασσα. Και τό βουνό αυτό ήταν λένε, ψηλό και άνέβηκε ή θάλασσα και σκέπασε τό μισό. Κι' ίσως, καμιά μέρα γίνη πάλι ένα τέτοιο κακό. Οί για-γιάδες μας φοβούνται πως θα γίνη τώρα τό κακό, πού πατήσατε έσεις οί ξένοι θεοί τόν τόπο μας.
Τούλεγε, τούλεγε, και τότε γελούσε σαν μεγάλο παιδί, τότε τό πρόσωπό της έ-παιρνε μία σοβαρή, έπίσημη έκφραση. Πο-τε κατέβαζε τά μάτια της και τότε άκουμ-πούσε άπάνω του μ' όλη την άθάα ήδυ-πάθεια της φυλής της.
"Ο "Ερικ Νίλσεν καταλάβαινε τό μυαλό του να γυρίζει από την αγάπη και την ά-γωνία μαζί. Κύτταζε με μάτια ίκετευτικά τόν ήλιο πού ανέβαινε στον ούρανό και τόν ίκέτευε να σταθί αυτός. Να μη κάνη τόν κύκλο του στον ούρανό βόλο αυτή την ή-μέρα. Να μη νυχτώση ποτέ, για να μη ημ-μερώση άλλη μέρα... Να σταθί ό ήλιος σ' αυτή την εύτυχισμένη μέρα της αγάπης του!...
"Άλλο ζευγάρι
Στό μεταξύ, ό χοντρός ύποπλοίαρχος Φράνκ είχε άνεβή κι' αυτός άπάνω στο χωριό. Τόν ύποδέχθηκαν με φόβο, γιατί θυ-μόνταν τό χτεσινό τού φέροσιμο. Αυτός ό-μως προχώρησε γελαστός και με ύψος κα-λόβολο, έκανε νόημα πως θέλει να ιδή τά κορίτσια.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια

Α π' τούς πιο ζωνρούς, τούς πιο χαρακτηριστικούς, τούς πιο θυμοσφαιικούς τύπους της επο-χής του, ο Κώστας ο Σακκουλές, έχει δώσει άφθονο υλικό με τη δρά-ση του και τ' ανέκδοτά του, στους παλιούς δημοσιογράφους.
Θα μπορούσε να γραφή δλόκληρη-ρος τόμος για τη ζωή του.
Καταγόταν από την "Αμοργό και είχε αδελφό μονάδη στην "Αθήνα, ό-νομαζόμενο "Ηρακλή Κόκκινο ή Σακκουλέ.
Στην πρωτεύουσα ένέσκηψε φαυνι-κά κι' έγινε άμέσως γνωστός, δημο-φιλέστατος.
Οί έφημερίδες άρχισαν ν' ασχο-λούνται συχνά με τόν παράδειο αυ-τόν ά-θροωπο, πού είχε την άξίωση να σέβωνται την τεμπιλιά του και οί γελοιογράφοι τόν άποθανάτισαν.
"Ηταν μετρίου αναστήματος, φτωχικά ντυμένος και κρα-τούσε πάντα στο χέρι ένα κοντό, χοντρό ρόπαλο, για ν' άμύ-νεται έναντιόν τών σκύλων και τών...σκυλανθρώπων, όπως έ-λεγε.
"Ο Σακκουλές έίπε τό περίφημο έκείνο:
— Κοτζάμ "Αθήνα και να μην μπορεί να θωρήψ έναν τεμ-πέλη!...
"Εκανε, λοιπόν, την τεμπιλιά μοναδικό σκοπό κι' άπόλαυσι της ζωής του και τη ζητιανιά έπάγγελμα.
"Αλλά δεν ζητιάνευε, όπως οί άλ-λοι έπαίτες. "Απαιτούσε! Και ή ά-παίτησή του δεν περιοριζόταν στην κλασική πεντάρα.
Σταματούσε στο δρόμο τούς διαβάτες, ακόμα κι' έπίσημα πρό-σωπα και τούς έλεγε άτότομα:
— Δός μου μία δεκάρα, ρέ!...
Κάποτε, για να ντροπιάση ώρι-σμένους "Αθηναίους πλουσίους, έ-στειλε στον ύπουργό τών Ναυτικών ένα τάλληρο απ' τις οικονομίες του, ύπέρ τού "Εθνικού Στόλου!...
"Από τη ζητιανιά ό Σακκουλές — και ποιός τολμούσε να τού άνηθή; — μάλεψε αρκετά χορήματα.
"Οτόσο ποτέ του δεν νοίκιασε δωμάτιο για να κατοικήση, Κειμή-λιον σε μία σπηλιά της "Ακροπό-λεως.
Τά κουρέλια πάνω στα όπρια έά-πωνε για να κοιμηθί δεν τ' άφηνε ποτέ στη σπηλιά του. Τ' άκουμπού-σε κάθε πρωί σ' ένα γειτονικό κα-φενείο, απ' όπου τά έπαιρνε τό βράδυ.
— "Αν τ' άφίσω στη σπηλιά, έ-λεγε, θα μου τά κλέψουν!...
— Μα δεν άξίζουν πεντάρα, βρέ Κώστα, τού είπε κάποιος.
— Κι' έπειτα; Τους ξέρεις καλά τούς ανθρώπους; Μπορούν να κλέ-ψουν και τό Θείο Βρέφος απ' την άγκαλιά της Παναγίας!...
"Ο Σακκουλές ήταν λιτοδίαιτος. "Ετρώγε λίγο ψωμί στο πόδι. "Ο-ταν όμως άποφασίζε να μη και να γευματίση σ' έστιατόριο, έτρώγε τό καταπέτασμα!
Τίς δεκάρες που μάλεψε, τις έκανε στο τέλος χρυσές λίρας. Κι' όταν πήγαινε ταξίδι στην "Αμοργό — και πήγαινε συχνά — δειχνόταν άνοιχτοχέρης και ένίσχυε οικονομικά τούς συγ-γενείς του.
"Ο Κουδουλάκης γράφει κάπου, ότι ό Σακκουλές δεν ζητιάνευε μόνο στην "Αθήνα. "Όταν έγινε αρκετά γνωστός εδώ, πήγε και στην Αίγυπτο, όπου φορολόγησε άγρίως τούς εκεί όμογενείς.
"Ο Πολυδύος Δημητρακόπουλος τόν άποκαλεί "Κυνικό φιλό-σοφο. Λογόν τη σύγχρονη "Αθήνα.
Παρακολουθούσε και την καλλιτεχνική κίνηση ό παράδειος αυτός αλήτης.
"Όταν πέθανε ό μεγάλος "Ελλην ζωγράφος Νικ. Γκύζης, ό Σακκουλές συνταναντήθηκε στην όδον Σταδίου με τόν ζωγράφο Χατζόπουλο, τόν σταμάτησε και τού είπε περίλυπος κουνών-τας τό κεφάλι του:
— Χάσαμε τόν καύμενο τόν Γκύζη μ ας!...
"Ο Σακκουλές είχε έναν άσπινδο έχθρό: Τόν Τριζώνη. Τό ιστορικό σκυλί τού καφενείου Ζαχαράτου.
Μόλις ό Κώστας έμπαινε στο καφενείο, ό Τριζώνης τού ρι-χνόταν άγρια κι' άρχιζε να τόν γαυγίζει. Γαυγίζει κι' ό Σακ-κουλές:
— Ντιστευκές μούγινες, αλήτη! Γιατί αλήτης ήσουν και

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Σακκουλές

- Βρέ Κώστα, πού ήσουν;
- Έξωστος, Φέρε μία δεκάρα!...
- Ποιος σ' εξώρισε;...
- "Η άστυνομία. Φέρε, ρέ, μία δεκάρα!
- Μα γιατί σ' εξώρισαν;
- Θέλουν να δώσουν

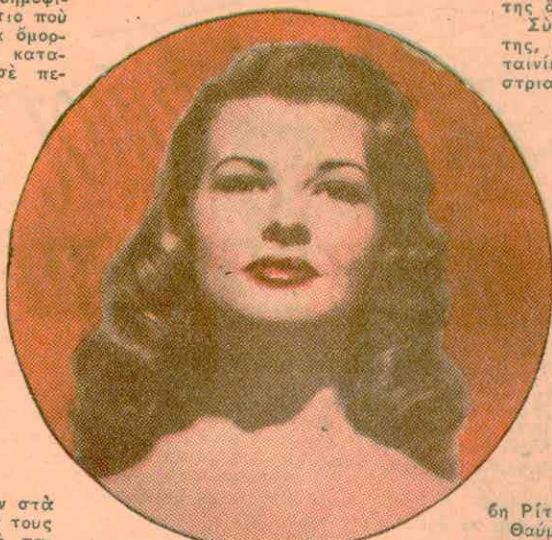
σύ και σε συμμαζεύωμε δώ πέρα.
Νά, ρέ, πάρε πέντε και πέντε, δέκα (και φασκελάωνε τό σκύλο και με τά δυό του χέρια) για ν' αγοράσης γάντια και λουστρίνια!... Παλιο-σκυλο!... Δεν βλέπεις τά γάλια σου... Δεν έχεις βρακί να φορέσης και μου κάνεις τό μεγάλο! Κι' εγώ, ρέ, είμαι φτωχός, μα δεν κουνάω κανένος την ουρά μου, για να μου δώση να φάω. Τη δεκάρα την παιο-νω με τό σπαθί μου. Ού, να χα-θής, ζαγάρι, πρόστυγε, ξεππα-σμένε!...
"Η άστυνομία έκτόπισε κάποτε τόν Σακκουλέ στο νησί του. Δεν άργησε όμως να ξαναγυρίση, γιατί ή "Αθήνα τόν άποζητούσε.
Μόλις έμφανίστηκε στο Σύντα-γμα, κάποιος τόν ρώτησε:
— Δους τούς τίμιους ανθρώπους απ' την "Ελλάδα και να μείνουν οί κλέ-φτες, οί βαγαπόνιες, οί Τριζώνη-δες. "Ελα, φέρε την δεκάρα, μην κάνης τόν κοντό.
— Δεν έχω φιλά, βρέ Σακκουλέ...
— Και τότε τί με χαρομεράς απ' την "Εργασία μου; "Α στο διάολο, μπαγάσα!...
"Η φήμη τού Σακκουλέ, γράφει ό Μήτσος Χατζόπουλος, είχε περά-σει τά σύνορα της "Ελλάδος. Κι' ό-ταν έρχόντουσαν ξένοι περιηγητάι στην "Αθήνα, έτρεχαν να φωτογρα-φήσουν αυτόν και τό Μεσακλή.
Μία μέρα — τό διηγείται κι' αυ-τό ό Χατζόπουλος — ό Σακκουλές τρακόρησε στο δρόμο τόν άείμνη-στο Βασίλεα Γεώργιο τόν Α' και τού ζήτησε έλεησσύνη. "Ο Γεώρ-γιος έβγαλε και τού έδωσε ένα χρυσό είκοσφόραγγο. "Ο Σακκου-λές τό τσέπωσε και τού είπε:
— Και τώρα πήγαινε, δεν σε χρειάζομαι!...
Την Πρωτοχρονιά ό Σακκουλές άλλαξε χαβά. Σταματούσε γνω-στούς κι' άγνωστούς και τούς έ-λεγε:
— "Αν δεν μου δώσετε σήμερα διπλή δεκάρα... κακό χονό νάχετε!...
"Όπως είπαμε, ό Σακκουλές είχε κοιμώδεμα, όλο και χρυσές λίρες.
Τό Φλεβάρη τού 1902, τού κλέ-ψανε τό κοιμώδεμα, ενώ κοιμόταν, 440 δραχμές, ποσόν σεβαστό για την εποχή έκείνη.
— Χάθηκε! Μού πήραν τέσσερις χιλιάδες, τετρακόσιες δεκάρες!... ξεφώνισε απελπισμένος ό Σακκου-λές.
Και ήταν ή μόνη φορά αυτή πού τόν είδαν να κλαίη άπορηγόρητα.
Λίγες μέρες αργότερα, όταν ό ζήλτος "Ανδρέας Συγ-γρός έπιχείρησε να τόν συμβουλευή, ότι έπρεπε να δουλέψη κι' όχι να ζητιανεύη, ό Σακουλές τού άπάντησε:
— Ρέ σύ, τό φιλόσοφο θέλεις να μου κάνης. "Εγώ μήπως σου ζήτησα να μου δώσης κανένα έκατομμύριο; Μία δεκάρα σου ζήτησα κι' εσύ μ' έπείσασε στη λογοδιανορία! Μωρέ, αν σε κάθε δεκάρα πού ζητώ, μούλεγε καθένας τις φιλοσοφίες τού, θα πέβαινα από την πείνα!...
"Ο ανεκδιήγτος αυτός τύπος πέθανε τόν Ιούνιο τού 1907.
Λίγες μέρες πριν πεθάνη, έπισκέφθηκε τό Σακκουλέ στο Δημότικό Νοσοκομείο ένας ρεπόρτερ της "Ακροπόλεως και τού πήρε συνέντευξη. Τόν βρήκε έσπληνμένο στην αυλή τού νοσοκομείου, πάνω σε μερικά κουρέλια.
— Δεν είναι κόσμος αυτός, δεν είναι κοινωνία αυτή! άνα-στεινάει ό άρρωστος αλήτης. Μ' άφίνουν να πεθάνω, δεν έρ-χονται να με δουν. Φτού σου "Αθήνα άπιστη!... Φτού σου, Λαέ!... Φτού σου, κοινωνία!...
Τό "επτού" αυτό τού Σακκουλέ προς τούς "Αθηναίους, τό έβαλε ό Γαβριηλίδης πρώτο τίτλο, με κεφαλαία μεγάλα στοι-χεία και πέντε θαυμαστικά, στη συνέντευξη πού δημοσίευσε ή "Ακρόπολις" στις 27-5-907
Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Στό Χόλλυγουντ, κάθε μεγάλη και δημοφιλής στάρ, διατηρεί στο ίδιο στούντιο που εργάζεται, και τη σωσία της. Μιά όμορφη κοπέλλα, δηλαδή, που της μοιάζει καταπληκτικά και που είναι ικανή — σε περίπτωση ξαφνικής ανάγκης — να την αντικαταστήσει στο γύρισμα των σκηνών μιας ταινίας.

Ένα απ' αυτά τα «αντίγραφα» του Χόλλυγουντ, είναι και η Μαίρη Κάσλ, μία νεαρή, όμορφη και ξανθή νέα, με ωραιότατο σώμα και τέτοια χαρακτηριστικά, που, βλέποντάς την κανείς, να νομίζει ότι έχει μπροστά του την διάσημη Ρίτα Χαίγγουορθ!

Μέχρι το 1948, η όμορφη στάρλετ, δεν είχε ιδέα της μεγάλης ομοιότητάς της με την πολυθρυφή Ρίτα και, φυσικά οι φιλοδοξίες της δεν έφταναν πολύ μακριά. Λίγες ημέρες ενωρίτερα, είχε κερδίσει τον τίτλο της «μίας Τέξας 1948» στα τοπικά Καλλιστεία της Πολιτείας. Όταν δέ έφτασε στο Λόγκ Μπήτς, για να πάρη μέρος στον τελικό γύρο για τον τίτλο της «μίας Αμερικής», όλοι την κύτταζαν κατάπληκτοι. Ρωτούσαν να μάθουν το όνομά της κι όταν το μάθαιναν, δεν πίστευαν στα μάτια τους: Νομίζαν ότι είχαν μπροστά τους την ίδια την Ρίτα Χαίγγουορθ με το σαναηνευτικό χαμόγελο και το ασύγκριτο σώμα!

Στον τελικό γύρο των Καλλιστείων, η Μαίρη δεν κατάφερε να κερδίσει τον τίτλο της

Η εκπληκτική σωσίας της Ρίτας Χαίγγουορθ Αμερικανίδα στάρλετ Μαίρη Κάσλ.

της όνομα, δηλαδή, ως Μαίρη Κάσλ. Σύμφωνα με τους όρους του συμβολαίου της, από το 1951 μέχρι τώρα έπαιζε σε 6 ταινίες. Στις 4 ως στάρλετ-πρωταγωνίστρια και στις 2, στο «Τυχοδιώκτης του Μισοισισιπή», με τον Τάιρον Πάουερ, και στο «Αετός της Μαδαγασκάρης», με τον Έρρολ Φλυνν, ως στάρλετ, αλλά σε τρίτους ρόλους. Η Μαίρη Κάσλ συνεχίζει τώρα την κινηματογραφική καριέρα της στα ίδια στούντιο με μεγάλη επιτυχία. Είναι μία νεαρή και πολύ όμορφη ήθοποιος με αξιόλογο ταλέντο, που γρήγορα, όπως πιστεύουν, θα πάη μπροστά και θα καταλάβη πολύ καλή θέση ανάμεσα στα άλλα καινούργια αστέρια.

Γεννήθηκε στη μικρή πόλη Πάμπας του Τέξας στις 22 Ιανουαρίου του 1931 και το πραγματικό της όνομα είναι Μαίρη-Άνν Νόμπλετ. Έχει το ίδιο ύψος με την πραγματική Ρίτα και το ίδιο χρώμα μαλλιών και ματιών. Έκείνο όμως που αφήνει τον θεατή κατάπληκτο, είναι τα χαρακτηριστικά του προσώπου της και το ύφος της: Είναι η ίδια η διάσημη και πολυθρυφή Ρίτα!...

Θαύματα της φύσεως, θα έλεγε κανείς!

Η Μαίρη είναι ανύπαντρη ακόμη και ζή με τους γονείς της και τον αδελφό της Έρμπυ σε μία κομψή βιλλίτσα, στα περίχωρα της πόλεως του κινηματογράφου. Πριν να λάβη μέρος στα Καλλιστεία και αναγνωρισθεί ως σωσίας της Ρίτας, εργάστηκε με επιτυχία σ' ένα εργοστάσιο κατασκευής μαγιό, ως «φωτομοντέλο». Είναι δεινή κολυμβήτρια, στην ιππασία είναι ικανή να δαμάσει και το πιο άγριο άλογο και είναι επίσης περίφημη χορεύτρια. Άς μη ξεχνούμε ότι γεννήθηκε στο Τέξας, εκεί όπου ιππεύουν από μικρά παιδιά και όπου ο χορός αποτελεί καθήκον και παράδοση.

Όπως είναι φυσικό η μεγάλη ομοιότητα της Μαίρης με τη Ρίτα, γίνεται αιτία συνεχών μικροπαρεξηγήσεων και εχθρών επεισοδίων. Ειδικά για τον διάσημο ήθοποιό Όρσον Γουέλλες, θα μεταφέρουμε εδώ το εξής κωμικό πάθημά του με τη Μαίρη:

Ένα πρωινό του 1949, τότε που ο μεγάλος καλλιτέχνης εξακολουθούσε να είναι σύζυγος της Ρίτας, το ζεύγος τα είχε «τσουγκρίσει» πάρα και η Ρίτα είχε φύγει από το σπίτι θυμωμένη. «Ηρθε το μεσημέρι, το απόγευμα, το βράδυ, αλλά η Ρίτα δεν φάνηκε πούθενά. Άνυσχος ο Όρσον, απέφασε να την αναζητήσει σε μερικά νυχτερινά κοσμικά κέντρα.

Αφού έφαγε αρκετά, νόμισε πως την είδε να χορεύει ξέγνοιαστα στο κέντρο «Σίρος». Αλλά αυτή που χορεύε, δεν ήταν η Ρίτα, αλλά η... σωσίας της Μαίρη Κάσλ, πράγμα που ο Όρσον το άγνοούσε.

Βέβαιος, ότι την είχε ανακαλύψει επί τέλους, πλησίασε αθρόυδα την υποτιθέμενη Ρίτα, πέρασε ξαφνικά τα χέρια του στη μέση της και της είπε, γελώντας με την καρδιά του:

— Σε ξαναβρίσκω, αγάπη μου! Σου ζητώ ειλικρινώς συγγνώμη για την προινή σκηνή. Ομολογώ ότι εγώ έφταιγα και τώρα έχω μετανοήσει!...

Πειραγμένη η Μαίρη από τον τολμηρό, που είχε ἀγκαλιάσει τη μέση της, γύρισε ξαφνιασμένη, έτοιμη να του δώσει ένα γερό χαστούκι...

Αλλά φαντάζεστε την έκπληξή της, όταν άνηγνώρισε τον Όρσον! Είδε κι' έπαθε λοιπόν να του αποδείξει, ότι δεν ήταν η Ρίτα. Κι' ο Όρσον Γουέλλες έφυγε ντροπιασμένος, για να συνεχίσει στα άλλα κέντρα τις έρευνές του για την ανακάλυψη της γυναίκας του...

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο μοιάζει η Μαίρη Κάσλ με τη Ρίτα, αφού γελάστηκε ακόμα κι' ο ίδιος ο άντρας της!

Ο. PENNY

Μιά όμορφη στάρλετ, εκπληκτική σωσίας της Ρίτας Χαίγγουορθ

«μίας Αμερικής». Πέτυχε όμως κάτι άλλο, που ήταν ανώτερο σε αξία: Οι φωτογραφίες της από τα Καλλιστεία του Λόγκ Μπήτς, έφτασαν στα στούντιο της Κολούμπια και στα χέρια της ίδιας της Ρίτας, η οποία ζήτησε άμεσα να γνωρίσει τη σωσία της. Κι' από τη συνάντησή που επακολούθησε, φαίνεται πως η διάσημη βεντέτα έμεινε ενθουσιασμένη, γιατί άμεσα πρότεινε στη Μαίρη να την προσλάβει κοντά της, ως «αντικαταστάτρια» της μικρών σκηνών, παρά το γεγονός ότι η νεαρή σωσίας δεν είχε ιδέα από κινηματογράφο!

Έτσι, αυτό που δεν κατόρθωσε ως «μίας Τέξας», το κατάφερε ως σωσίας της Χαίγγουορθ. Να εισχωρήσει, δηλαδή, σ' ένα μεγάλο στούντιο και να επιδιώξη εκεί να εξελιχθεί ως στάρλετ. Μαθητεύσει, λοιπόν, για αρκετούς μήνες στην ειδική δραματική σχολή, που διατηρεί κάθε στούντιο για την εκπαίδευση των καινούργιων ταλέντων του κι' έπειτα, όταν διειστώθη, ότι η πρόοδός της ήταν σταθερή, της ανέθεσαν μία μέρα να αντικαταστήσει τη Ρίτα, σε μερικές σκηνές του φιλμ «Η κυρία απ' τη Σαγκάη».

Αμέσως έπειτα έπαιξε στο φιλμ «Κάρμεν» και, τέλος, το 1951, μετά τον χωρισμό της Ρίτας από τον Άλντ Χαν και την επιστροφή της στην οθόνη, στο φιλμ «Μιά νύχτα στο Τρινιτάντ». Και στα τρία αυτά φιλμ, η ομοιότητάς της Μαίρης με τη Ρίτα, ήταν τόσο τέλεια με το καταάλληλο μακιγιάζ και το ανάλογο ντύσιμο, ώστε κανείς δεν κατάλαβε τίποτα — ακόμη και οι πιο ειδικοί!

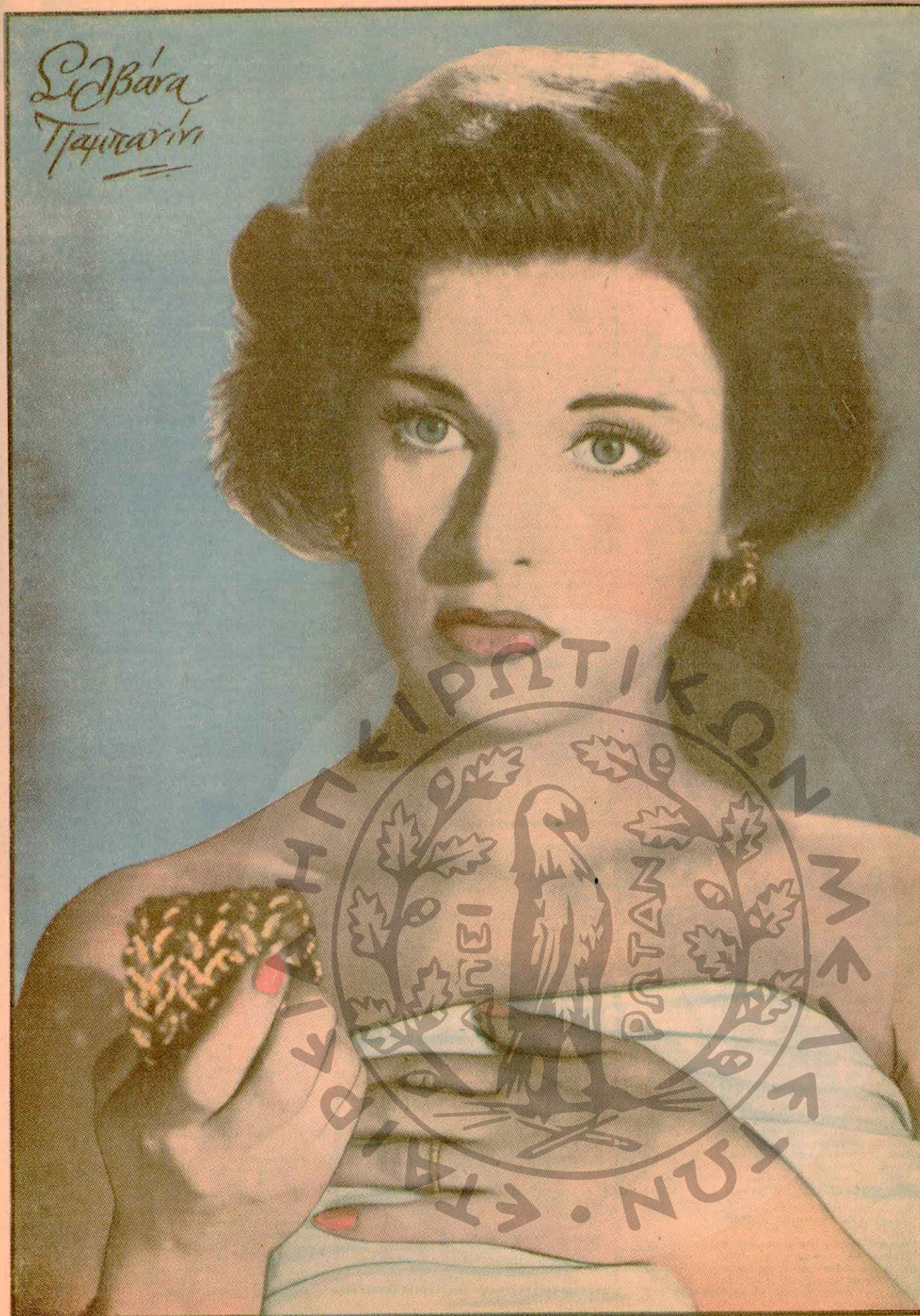
Στο διάστημα αυτό, η Μαίρη είχε τόσο πολύ προοδεύσει στην υποκριτική τέχνη, ώστε κατάλαβε και η ίδια πως δεν μπορούσε να συνεχίσει πια ως «σωσίας». Έπρεπε ν' αποκτήσει κι' αυτή κάποια θέση στο Χόλλυγουντ αλλά με την αξία της. Έτσι, όταν η Ρίτα της ζήτησε να μείνει ακόμη κοντά της, η Μαίρη ανηέθηκε. Προτίμησε να μείνει για λίγους καιρό χωρίς δουλειά, αλλά μελετώντας. Έπειτα έκληθη να υπογράψει ένα καλό συμβόλαιο με την Ούνιβέρσαλ η οποία την άνηγνώριζε ως στάρλετ και της επέτρεπε να παίξει με το πραγματικό

Η Ρίτα Χαίγγουορθ σε τελευταία φωτογραφία της.

Η Μαίρη Κάσλ ως «φωτομοντέλο».

Ανεμώνες

Όπως στα παραμύδια

Βαρύς είχε περάσει ο χειμώνας εκείνη τη χρονιά. Κι' είχε ξεχάσει να φύγει. Είχε εγκατασταθεί επίμονα στις γωνιές της Αττικής γης για να τις γεμίσει κρύσταλλα. Πέγαννε με βροχινές πνοές την ατμόσφαιρα που ήταν γεμάτη διασταχτικά άνοιξιμάκια μύρα. Παγωμένος περσέ ο Μάρτης. Διασταχτικός μήτε ο Απρίλης με τα χιόνια άλωστα στις βουνοκορφές. Και μόνο με το πλυσίσιμο της πρωτομαγιάς ο ήλιος απόφασιζε να σκιστεί η συννεφιά, για να δώσει το ζεστό του φιλι στην καινούργια χλόη.

Το μικρό χωριουδάκι της Αττικής είχε περάσει μαύρο χειμώνα. Η φτενίλη σοδιά της ελιάς φτωχιά, οι μουστίζες λιγοστές, η παγωνιά είχε καίει τα πορτοκάλια και τα λαχανικά. Φτώχεια και μιζέρια είχαν εγκατασταθεί τη γραφική ομορφιά του χωριού. Οι άντρες μαζεύνονταν στο καφενείο και στις ταβέρνιτσες, αμάλιτοι, βλουστροί, γεμάτοι από πόνους... Και κρύο! Ποτέ δεν είχε κάνει τόσο κρύο... Οι γεροντότεροι δέ θυμόντουσαν τόσο χιόνι. Κάπου μισό μέτρο μισό στο χωριό, εκεί που πατιότανε, πιο πολύ έξω από το χωριό στον κάμπο... Φτώχεια και κρύο... Οι δυο μαύροι πρωταγωνιστές της δυστυχίας εκείνη τη χρονιά στο όμορφο χωριουδάκι της Αττικής.

Και από όλο το χωριό, πιο πολύ είχε χτυπήσει η δυστυχία το φτωχόσπιτο της Λαμπρινάς: Χίρα εδώ και τρία χρόνια — από τη μαύρη μέρα που της κουβαλάσανε τον άντρα της — Αποστόλη που δούλευε μακριά στα νταμαρία με σπασμένο κεφάλι — είχε δεχτεί με θάρρος, με ηρωισμό το μεγάλο, το φοβερό χτύπημα της μοίρας, κι' είχε άφοιωθή με αυτοθυσία στα τρία παιδιά της, που δεν είχανε πια παρά μόνο αυτή στον κόσμο. Η πιο μεγάλη κορούλα της, η Ιωάννα, συμπληρώνει τότε τα δεκαοχτώ της χρόνια. Ήταν ένα αδύνατο σαρκίνο αγριολούλουδο του αττικού κάμπου: ψηλή, κυπαρισσόκορη, με τα μεγάλα μυδαλάτα μάτια της γεμάτα βελούδινο φως, ήτανε προκομμένη, νοικοκυρά, μυαλωμένη βυσαντιόλογα με την ηλικία της. Βοηθούσε πρόθυμα τη μητέρα της στο σπίτι, στο νοικοκυριό, κι' ήτανε μια δεύτερη στοργική υπέρα για τα πιο μικρά αδερφάκια της — τον Τάσο και τη Βασιλικούλα που ηγαίνανε σχολείο. Το σπίτι τους ήτανε λίγο έξω από το χωριό δίπλα στο μεγάλο αλώνι. Φτωχόσπιτο, πλήθρνο. Ένα μεγάλο δωμάτιο, και δίπλα του ένας φούρνος που ψήνανε το ψωμί τους. Δούλευε η Λαμπρινά στις χοντροδουλειές του χωριού — ποτέ στο τιγάμα της ελιάς, ποτέ στο θεαίνισμα των άμπελων, ποτέ στο ταμπάκιο, ποτέ στα λιοτρίβια ή στο σουμάρι. Κι' αυτά, χωρίς να λογαριάζει κανείς τις δουλιές του σπιτιού — το ζύμαμα, το σουγιάρισμα, το σπείρισμα, τη μπουγάδα. Σ' αυτήν τα τελευταία όμως βοηθούσε τη μάνα της κι' η Ιωάννα. Πρόθυμη, ακούραστη, κρεβάτι. Με το τραγούδι στο στόμα. Κι' η δακρύβουνη αίσιοδοξία της, εδινε λίγο κουράγιο στη φτωχιά τη χίρα, την ανέλαστη, τη χαροκαμένη τη βασανισμένη...

Όσοι, ήθελε η κακή γωνιά. Κακή σοδιά, κρύο, φτώχεια, κακομοιρία... Έδω, γονατίζανε οι γερνοί νοικοκυράτοι του χωριού. Πάρε να μη γονατίζει η φτωχιά η χίρα με τα τρία παιδιά;... Αναγκάστηκε να γενεοδουλεύει στα

πλούσια άρχοντάκια του χωριού. Μά κι' εκεί δεν ήτανε καθημερινή η δουλειά. Κι' οι πλούσιοι του χωριού αποφεύγανε τους υπηρέτες, γιατί τα φέρνανε δυσκόλα να τους πληρώσουν και να τους ταΐζουν... Η κακομοιρία η Λαμπρινά παρακάλεγε να δουλέψει για λίγο φαί, που τόπαιρνε κι' αυτό στο σπίτι της, για τα παιδιά της... Κι' αυτό όμως, δεν το είχε πάντα. Πόδες φορές κι' η Λαμπρινά κι' η Ιωάννα κοιμόντουσαν νηστικές, για να φυλάξουν το μοναδικό τους ξεροκόμμο για τα δυο μικρά, τον Τάσο και τη Βασιλικούλα... Δεν παραπονιότανε η μάνα, δεν παραπονιόταν όμως κι' η μεγάλη κόρη, η στοργική αδερφή — η δεύτερη μάνα!

Κι' έτσι, με τις στερήσεις, με την πείνα, με το κρύο, άρρώστησε στο τέλος η Λαμπρινά! Αρρώστησε βαρεια... Έπεσε στο κρεβάτι της με ψηλά πυρετό — στο κρεβάτι της με τις κουρελούδες και τα σκιωμένα ραμιά... Τότε η Ιωάννα κατάφερε ν' ανατιγεί διπλή, αξιοθαύμαστη δραστηριότητα: Η αγνή πιά η μητέρα και τον αδερφίον της και της... άρρωστης μητέρας της! Αυτή μόνο δούλευε νύχτα και μέρα για να βγάλει τα λεφτά που χρειαζόντουσαν για το σπίτι — τώρα είχανε προστεθεί κι' οι σκληρές πρόσθετες ανάγκες της αρρώστιας... — αυτή έτοιμαζε τα πρώτα παιδιά για το σχολείο, ζύμωσε, έφηνε το ψωμί, συγυρίζε... Λόικος ο κόπος της, ματαιίες οι υπεράνθρωπες προσπάθειες της: Η μάνα της πέθανε δυο μέρες πριν από την πρωτομαγιά — μέσα στο πολυχρώμο λουλούδι της Ανοιξης... Το χτύπημα ήτανε φοβερό, αδόξατο για την Ιωάννα! Εσφίξε όμως τα χείλια της, εσφίξε και την καρδιά της, κι' έκανε καινούργιο κουράγιο για τα δυο μικρά που δεν είχανε παρά αυτήν...

Έξω, στο άνοιξιμάκι υπαίθρου, η πρωτομαγιά ξεπρόβαλε γεμάτη φως και χαρούμενα χρώματα... Ο χειμώνας — έπι τέλους! — είχε κινήσει όρστικά από την άνοιξη...

Στο μεγάλο γειτονικό αλώνι, μια ευθυμική παρέα από την Αθήνα είχε φτάσει με μια περίφημη αεροδυναμική κοούρα και με χαρούμενα γέλια χαϊρότανε τώρα τον ήλιο, τα λουλούδια, το πρωτομαγιάτικο πανηγύρι... Τα γέλια των νέων ανθρώπων φτάσανε ως το φτωχόσπιτο της Ιωάννας και γεμίζανε χίλια την ποινεμένη ψυχή της: Νά που γλεντούσανε οι άλλοι, Είχανε κέφι να γελάει, μπορούσανε να χαϊρώνται τη ζωή... Ο Τάσος κι' η Βασιλικούλα βγήκανε στο αλώνι και πλησίασαν να περιεργαστούνε την αστραφτερή γκρενά λιμουζίνα, που από μέσα της το ραδιόφωνο έβγαζε τους ευθυμικούς σκοπούς του. Σέ μια στιγμή, βγήκε κι' η Ιωάννα να φωνάξει τ' αδερφάκια της. Δεν της άρεσε να στέκουε δίπλα στους πλούσιους άεστες της πρωτομαγιάς, σαν παραπονιμένα χωριστάκια, σά ζητιανιάκια...

— Τάσο... Βασιλικούλα... Τα μικρά δεν άκουγαν. Η Ιωάννα αναγκάστηκε να προχωρήσει προς τη γκρενά λιμουζίνα. Βρέθηκε όμως μπροστά σ' έναν ωραίο νέο, που την κτύπησε γεμάτος θαυμασμό. — Γιατί τα φωνάζεις τα μικρά δεσποινίς; τη ρώτησε.

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά της η Ιωάννα και χαμήλωσε τα μάτια:

TA AYRIANA MAGI

Στο Παρίσι άρχισαν να επιδεικνύονται τα μαγιά που θα φορεθούν το καλοκαίρι στις κοσμικές πλαζ της Γαλλίας. Τα τρία κομψά μοντέλα της φωτογραφίας μας έχουν, εφ' άστερον προς τα δεξιά, τα ακόλουθα ονόματα: «Κρεολή», «Ανεμοστρόβιλος» και «Πηνελ».

—Μά... για να μη σάς ενοχλούν... —Γιατί να μας ενοχλούν; Αφίστε τα ν' ακούσουμε λίγη μουσική. Καθίστε και σεις μαζί μας... —Με συγχωρείτε... Δε θα μπορέσω... Οι μουσικές και τα γλέντια δεν είναι για μένα... —Ούτε σήμερα πούνα πρωτομαγιά; —Ούτε σήμερα. Προχτές πέθανε η μητέρα μας!

—Αί... Είχε μείνει στενοχωρημένος μπροστά στην όμορφη χωριουδάκι ο κομψός πρωτοενομοσιάνος... Δεν ήξερε τι να της πη με ιι λόγια να παρηγορήσει το μεγάλο της πόνο... —Σαφινικά, άκουσθηκε από μακριά μια εύθυμη γυναικεία φωνή:

—Γιώργο! Έλα να δης τι όμορφες άνεμώνες!

Η Ιωάννα έβλεπε από τα χέρια τους τα δυο αδερφάκια της:

—Πηγαίνετε... Σας φωνάζουν... είπε στον άγνωστο νέο.

—Εκείνος σήκωσε τους ώμους του: —Τι να τις κάνω τις άνεμώνες; Αναρωτήθηκε. Εγώ βρήκα την πιο όμορφη άνεμώνα απ' όλες, ολοζώντανη!

Κοκκίνισε η Ιωάννα, χλώμιασε όστερα απότομα, και, τρεφώντας τα αδερφάκια της, έτρεξε να κλειστή στο φτωχόσπιτό της...

Ο όμορφος νέος από την Αθήνα εαυάρθε στο χωριουδάκι οδηγώντας πάντα τη γκρενά λιμουζίνα του. Ήτανε μένος του τωρα, χωρίς παρέα. Ανεδixε στο αλώνι, και πήγε αποφασιστικά να χτυπήσει την πόρτα του γειτονικού φτωχόσπιτου.

Του άνοιξε η ίδια η Ιωάννα. Μόλις τον είδε, χλώμιασε.

—Καλημέρα σας... της ψιθύρισε ο νέος.

—Καλημέρα... του αποκρίθηκε με φωνή πούτρεμε.

—Με συγχωρείτε πού σάς ενοχλώ... Αλλά... ήθελα να βάλω λίγο νερό στο αυτόκινητο.

Πρόθυμα, εκείνη πήρε τον κουβά, τον έβαζε στο μαγκάνι και τον έριξε στο πηγάδι. Ο νέος έτρεξε να το τραβήξει αυτός:

—Αφίστε... Δεν είναι σωστό να σάς βάζω σέ κόπο.

Εκείνη δεν τον άφισε, παλέμεινε στο πάλεμα άπάνω, ουίξανε τα χέρια τους, ουίξανε και τα πρόσωπά τους... Τα χείλια του νέου άνοουμπήσανε στο μάγουλό της, σ' ένα τ'ιγμάσιο φιλι...

Η Ιωάννα έγινε κατακίτρινη. Παρά λίγο να της ξεφύγει το μαγκάνι από τα χέρια... Τράβηξε όμως τον κουβά, τον άκούμπησε γεμάτο στο μαρμαρένιο πεζούλι του πηγαδιού, και γύρισε στο νέο:

—Ακούστε... του είπε σιγά, αποφασιστικά. Δεν ξέρω πώς έχετε συνηθίσει έσείς στην Αθήνα, εδώ όμως, στο χωριό έμεινε συνηθίζουμε αλλοιότατα... Κι' όστερα, αν θέλετε να περάσετε την ώρα σας μαζί μου, θέλω να σάς θυμίσω ότι εγώ δεν έχω κανένα πού να σέ προστατεύη ούτε πατέρα, ούτε μητέρα... Δε θέλανε, λοιπόν, τίμιο για σάς ένα τέτοιο παιχνίδι.

Σοδάρος, ο νέος της άποκρίθηκε: —Δεν έχεις δικίω, Ιωάννα... Δε θέλω να παίξω μαζί σου... Κι' αυτό θα το δης, σέ λίγο. Γύρισε, μπήκε στο αυτόκινητο κι' έφυγε.

Ξαναγύρισε όστερ' από λίγες μέρες. Κουβαλάσανε ένα λευκό μπουκέτο άνεμώνες. Ήτανε Κυριακή. Ο Τάσος κι' η Βασιλικούλα ήσανε στο σπίτι γράφανε για το σχολείο. Η Ιωάννα πήγε ν' ανοίξει την πόρτα.

Βρέθηκε πάλι μπροστά στον ωραίο νέο με τη λιμουζίνα. Ήτανε σοδαρός, επίσημος: Ιωάννα... Θες να γίνης γυναίκα μου; τη ρώτησε γλυκά, χωρίς περιττούς προλογους. Η μητέρα μου περιμένει στο αυτόκινητο για να σέ φιλήση...

Η όμορφη χωριστοπούλα τον κιντάζε γεμάτη έκπληξη. Τα χείλια της τρεμουλιάσανε, προσπαθώντας να χαμογέλασουνε. Τα μάτια της δακρύσανε...

—Έλα... της είπε ο νέος, πιάνοντας την από το χέρι.

Την πήγε στο αυτόκινητο. Εκεί μέσα, μια κατάλευκη γρηούλα την κυτούσε πίσω από τα φασαμέν της με άγαθή περιεργεία.

—Μαμά, να η Ιωάννα... είπε ο νέος, —Α, μά είναι πολύ νόστιμη η Ιωάννα σου! Τι χαριτωμένη! Έλα κοντά μου, κόρη μου...

Ξέρεις, ο Γιώργος μου είναι ξετρελλαμένος μαζί σου... Είναι μοναχονούδς, δεν θέλω να το γαλάσω το χατήρι... Αλλάωτε, μιλώω ότι έχει δικίω, κι' ότι είσαι πιο καλή σ'ι' όλες τις Αθηνάες πού θα μπορούσε να πάρη...

—Ανοιξέ την άγκαλιά της η γρηά άρχοντίσασα κι' η μικρά χωριστοπούλα έπεσε μέσα κλαίγοντας...

Ο ήλιος της άνοιξης είχε λυώσει επί τέλους τα χιόνια γύρω από τη μικρή σάσκην άνεμώνας της Αττικής...

ΒΕΡΦΕΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Μαρσαμένι γιούλια, Αμμόχωστον. Κύπρου: Πήρα την καινούργια εύγενικά καρτούλα σας με τα θερμά λόγια. Σας εύχαριστώ πολύ. Δυστυχώς, φωτογραφία μου δεν έχω—ελικρινόει!... Μη διατάζετε να μου γράφετε. Και μην περιμένετε τις άραιές εύκαιριές των Χριστουγέννων, του Πάσχα, της Πρωτοχρονιάς... Χ. Κ. Χ.

Ο Άντουν Ντέξτερ ως «Βαλεντίνος».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

Οι κάτωθι άστέρες του Χόλλυγουντ θα γιορτάσουν κατά τον μήνα Μάιο τα γενέθλιά τους. Σας δίνωμε συγχρόνως και το έτος της γεννήσεώς τους, για να μάθετε έτσι την πραγματική τους ηλικία:

Γκλέν Φόρντ: 11/5/1916. Μπράιαν Αχέρν: 2/5/1902. Μπλινγκ Κρόμπυ: 2/5/1904. Τάυρον Πάουερ: 5/5/1914. Στιούαρτ Γκρέντνιτς: 6/5/1913.

Όρσον Ουέλλες: 6/5/1915. Γκάρν Κούπερ: 7/5/1901. Άνν Μπάστερ: 7/5/1923. Φρέντ Άσταιρ: 10/5/1900. Τζότζημ Κόττεν: 15/5/1905. Τζέιμς Μέησον: 15/5/1909. Χένρυ Φόντα: 16/5/1908. Μάργκαρτε Σάλλασαν: 16/5/1911.

Τζάιμς Στιούαρτ: 20/5/1908. Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ: 21/5/1904. Μπίλλ Ουίλλιαμς: 21/5/1916. Λόρενς Ολίβιε: 22/5/1907. Λιλή Πάλμερ: 24/5/1921. Στιβ Κόχραν: 25/5/1917. Τζην Κράιν: 25/5/1925. Πώλ Λούκας: 26/5/1895. Τζών Γουαίην: 26/5/1908. Τζών Ντάι: 26/5/1920. Βίνσεντ Πράις: 27/5/1911. Τζών Πάιν: 28/5/1912. Σάλλυ Φόρρεστερ: 28/5/1929. Ντόν Άμιτ: 31/5/1910. Άλνινα Βάλλι: 31/5/1921. Τζών Χάντσον: 31/5/1922.

Περαστική απ' το Παρίσι, η Λάνα Γάρνερ έμεινε τρεις μέρες στο ξενοδοχείο «Αλνκαστερ» όπου μένει και ο Γκρένγκορ Πέκ, χωρίς εκείνος να την άνα γνωρίση.

Η Κλωντίν Ντυπουί θα παίξη για πρώτη φορά τον ρόλο μιας μητέρας στο φιλμ «Κόρη της άπωλείας». Μόλις τελειώσει το φιλμ αυτό, η Κλωντίν θα πρωταγωνιστήση σ' ένα νέο έγχρωμο φιλμ—ρεβύ: «Παριζιάνικη ζωή».

Στο φιλμ «Ο δρόμος των Έλεφαντών» η Βιδιάν Αλ έπαιζε τον ρόλο μιας κυρίας Γουαίλντινγκ. Η Έλίζαμπετ Τάιηλορ, πού θα αντικαταστήση την Βιδιάν Αλ στο φιλμ αυτό, ονομάζεται στην ιδιωτική της ζωή κυρία Μάικλ Γουάιλντινγκ. Παρακάλεσε, λοιπόν, τους παραγωγούς ν' αλλάξουν το όνομα της ηρώιδος του έργου κι' εκείνοι πρόθυμα το δέχθηκαν.

Οι τετράποδοι και τετράχειρες άστέρες του Χόλλυγουντ έχουν κι' αυτοί τα «Όσκαρ» τους, πού δνομάζονται «Πάτσου». Εφέτος σε έκαστο χιλιάδες αντίτυπα μιας στερεότυπης άπανθήσεως.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

χιματίζης Μπόνζο για τον ρόλο του στο φιλμ «Ο Μπόνζο στο Κολέγιο», ο Τρίγκερ, το άλογο του Ρόθ Ρότσερ, για τον ρόλο του στο φιλμ «Ο γυιός του Χλωμού Προσώπου» και ο Φράνσις (το σοφό μουλάρι).

Πολλοί θαυμάσαι του Άντον Ντέξτερ, πού σώσια το Βαλεντίν, άπορούν γιατί δεν βλέπουν πιο συχνά στον κινηματογράφο το είδωλό τους. Ο παραγωγός Έντουαρντ Σμώλ με τον όποιο ο Άντον δεσμεύεται με συμβόλαιο, έβήγησε ότι είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν ρόλοι κατάλληλοι για τον ιδιότυπο αυτόν ηθοποιό.

Η Άννα-Μαρία Πιεράντζελι, πού θα συμπληρώση το 21ον έτος της ηλικίας της τον προσεχή Ιούνιο, είπε σε μια φιλή της πως ναι μεν ο Κίρκ Ντάγκλας δεν την άφινει άσυγκίνητη, αλλά δεν πρόκειται να τον παντρευτεί λόγω της μεγάλης διαφοράς της ηλικίας τους.

Αν και περιμένει ένα τρίτο παιδί, η Έστερ Ουίλλιαμς δεν άφινει να περάση ούτε μια μέρα χωρίς να κάνει μερικά βουτίες στην πισίνα της Βίλλας της. Ο γιατρός της, πού κάνει διαρκώς και νέες υποχωρήσεις, της έταξε μια τελευταία προέλαση. Έτσι, η γοργόνα του Χόλλυγουντ θα άναγκασθεί να εγκαταλείψη τις θεαματικές βουτίες της 45 μέρες πρò του τοκετού και το κολύμπι μόνο κατά το τελευταίο δεκαπενθήμερο της έγκυμοσύνης της.

Στην Έλβετία, η σύζυγος του Τσάρλυ Τσάπλιν, Οόνα Ο'Νήλ περιμένει και άλλο παιδί. Ο Σαρλό, πού πρόκειται να γιορτάση σε λίγες μέρες την επέτειο των γενεθλίων του, γεννήθηκε κοντά στο Φονταίνεμπλά της Γαλλίας στις 16 Απριλίου 1899. Η σύζυγος του έχει σκεδόν το ένα τρίτο της δικής του ηλικίας.

Ο Σπένσερ Τρέισου, πού έφτασε πρò ημερών στο Παρίσι, ρωτήθηκε από τον δημοσιογράφο αν άληθεύει ότι ο άναγλυφος κινηματογράφος έχει άναστατώσει το Χόλλυγουντ. Ο διάσημος καλλιτέχνης άπάντησε ότι ο άναγλυφος έχει προκαλέσει τον ίδιο όαλο πού είχε προκαλέσει πρò έτών ο όμιλών.

Και πιστεύετε ότι θα έπικρατήσουν οι 3 διαστάσεις; έπείμειναν οι δημοσιογράφοι.

Θά έπικρατήσουν τουλάχιστον για ώριμα είδη ταινιών, δήλωσε ο Σπένσερ Τρέισου. Σε μερικά χρόνια όλα τα περιπετειώδη φιλμ θα είναι, άσφαλώς, άνάγλυφα.

Στον έτήσιο χορό των Μικρών Λευκών κλινών πού θα γίνη τον προσεχή Μάιο στο παρισινό κέντρο «Μουλέν Ρουζ», ο Φερνάντελ και η Μαρτίν Καρρόλ θα έμφανιστούν μαζί σ' ένα σκέτο στο όποιο εκείνος ως δόν Καμίλλο θα έξομολογή εκείνη, ως Λουκρητία Βοργία. Στην ίδια έορτή θα πάρη μέρος και ο Τσάρλυ Τσάπλιν μ' ένα έντελως πρωτότυπο σκέτο.

Στο φιλμ «Λατίνος έρστας» οι θαυμάστρες πού Ρικάρντο Μονταλμπάν γ' άκούσουν τον Μεξικάνο νόχτα να τραγουδά ώρες μελωδίες της Ν. Αμερικής. Η ώραια φωνή του θα τους θυμίση όμως τάν τεινόρο Κάρλος Ραμίρες, ο όποιος δανείζει στην πραγματικότητα την φωνή του στον συμπρωταγίστη του.

Ένα από τα γαλλικά φιλμ πού έκαναν μεγάλη έντύπωση στην Αμερική ήταν οι «Παριστιανικές βραδιές» με την Βιδιάν Ρομάν, τον Τίνο Ρόσι και την Μιρέν Μπαλέν. Το Χόλλυγουντ έτοιμάζει τώρα μια έπανεκδοή του έργου αυτού με τον τίτλο «Σόρς και φλόγα» και με την Λάνα Γάρνερ στον ρόλο πού έπαιξε άλλοτε η Βιδιάν Ρομάν.

Ο Φάρλεϋ Γκρέϋντζερ εινε ένας από τους άνυπανδρους «γόνιτες» του Χόλλυγουντ, πού λαβάνει τις περισσότερες προτάσεις γάμου. Για να άπαντά σ' όλα αυτά τα γράμματα, γιατί δεν ένοιξε να δυσχεροστήση καμμία θαυμάστριά του, ο Φάρλεϋ τύπωσε έκαστο χιλιάδες αντίτυπα μιας στερεότυπης άπανθήσεως.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ψεφορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τα δύο πορτοφόλια

Εκείνον τον καιρό είχα ένα μεγάλο πορτοφόλι και μέσα στο πορτοφόλι μια μικρή περιουσία. Έξηναν χαρτονομίσματα των 50 χιλιάδων δραχμών, πού μάς κάνουν εκατομμύρια τρία. Το πορτοφόλι μου ήταν παραφουσκωμένο, μ' ένα τέτοιο μάτσο στα έγκατά του κι' όπως τόχα στην άριστη τσέπη του σακκακιού μου, μού πιέζε εύχάριστα την άνάλογη έπιφάνεια του στήθους. Νά σε πιέζει ένας όγκος από χρήματα, είναι ή πιο εύχάριστη πίεσι πού μπορεί να νοιώση άνθρωπος. Κι αυτό το χρήμα το κουβαλούσα άντα μαζί μου, για λόγους αίσιοδοξίας. Όταν έβγαινα στο πορτοφόλι ένα τέτοιο ποσό άποκτάς μια κάποια αυτοπεποίθηση και σούχμεται διαρκώς να σφυρίζη εύθυμος σκοπούς.

Εναν εύθυμο σκοπό σφύριζα, λοιπόν, καθώς, εκείνο το μεσημέρι, κατέβαινα την όδον Άσκληπιού. Ήτανε μέρα καλοκαιρινή κι' έκανε ζέστη. Κι' όπως παραξεστάθη από το δρόμο, έβγαλα το σακκάκι μου και το κρέμασα στο χέρι. Όταν, όστερα από κάμποση ώρα, το ξαναφόρεσα, μ' έκοψε κρύος ιδρώτας. Το σακκάκι μου τούνοισα πιο έλαφρύ. Έλειπε το εύχάριστο εκείνο έδαρος πού μού πιέζε το άριστερό τμήμα του στήθους. Ψάγνηκα νευρικά, ξαναπάχηκα δόκλινρος, με την ίσχυή έλπίδα πώς μπορούσε το πορτοφόλι να βρισκόταν έστω και στο μικρό τσεπάκι του παντελονιού, ή να έκαταλάσει σε καμμία ραφή.

Τίποτα. Το πορτοφόλι είχε χαθή, ήταν γεγονός τετελεσμένο. Θά σούπες στο δρόμο, έτσι καθώς είχες κρεμάσει το σακκάκι στο μπράτσο σου — ήλιθι! είπα στον εαυτό μου. Όταν έχουν ένα τέτοιο ποσό στην τσέπη, σκάνε από τη ζέστη, αλλά το σακκάκι δεν το βράζουν — ήλιθι! Τρία εκατομμύρια. Αινετέ τώρα να τα βρής — ήλιθι!

Τι να κάνω τώρα; Χίλιες ιδέες μπρεδεύνονταν στο συγχυσμένο μου μυαλό. Η πρώτη ιδέα πού μού ήρθε ήταν να πάω γρήγορα σε δυο-τρεις έφημερίδες και να βάλω μια είδοποίηση: «Ναι, όσο κι' αν κενε μερικοί γκρινιάρηδες ύπάρχουν πολλοί πτωχοί, αλλά έντιμοι άνθρωποι

Κι' όπως είχα το κεφάλι μου σκυμένο, ο νούς μου δούλευε στη μόνη σοδαρή έλπίδα πού άπέμεινε: Νά βρής το πορτοφόλι ένας τίμιος άνθρωπος και να μου το φέρη:

Κύριε Στούμπας, όρίστε το πορτοφόλι σας. Το βρήκα χτες το μεσημέρι στην όδον Άσκληπιού, είδα τη δημοσίευσή, στις έφημερίδες, είδα και την ταυτότητά σας και έρχομαι να σας ο παραδώσω. Είμαι πτωχός άνθρωπος, έχω οικογένεια, αλλά ή συνειδήσις μου δεν μού έπιτρέπει να το κρατήσω. Η έντιμότης μου επιβάλλει να σας το επιστρέψω.

Ναι, όσο κι' αν κενε μερικοί γκρινιάρηδες ύπάρχουν πολλοί πτωχοί, αλλά έντιμοι άνθρωποι

ΑΠΩΛΕΣΘΗ εις την όδον Άσκληπιού πορτοφόλι, περιέχον τρία

Εκείνον τον καιρό είχα ένα μεγάλο πορτοφόλι και μέσα στο πορτοφόλι μια μικρή περιουσία. Έξηναν χαρτονομίσματα των 50 χιλιάδων δραχμών, πού μάς κάνουν εκατομμύρια τρία. Το πορτοφόλι μου ήταν παραφουσκωμένο, μ' ένα τέτοιο μάτσο στα έγκατά του κι' όπως τόχα στην άριστη τσέπη του σακκακιού μου, μού πιέζε εύχάριστα την άνάλογη έπιφάνεια του στήθους. Νά σε πιέζει ένας όγκος από χρήματα, είναι ή πιο εύχάριστη πίεσι πού μπορεί να νοιώση άνθρωπος. Κι αυτό το χρήμα το κουβαλούσα άντα μαζί μου, για λόγους αίσιοδοξίας. Όταν έβγαινα στο πορτοφόλι ένα τέτοιο ποσό άποκτάς μια κάποια αυτοπεποίθηση και σούχμεται διαρκώς να σφυρίζη εύθυμος σκοπούς.

Εναν εύθυμο σκοπό σφύριζα, λοιπόν, καθώς, εκείνο το μεσημέρι, κατέβαινα την όδον Άσκληπιού. Ήτανε μέρα καλοκαιρινή κι' έκανε ζέστη. Κι' όπως παραξεστάθη από το δρόμο, έβγαλα το σακκάκι μου και το κρέμασα στο χέρι. Όταν, όστερα από κάμποση ώρα, το ξαναφόρεσα, μ' έκοψε κρύος ιδρώτας. Το σακκάκι μου τούνοισα πιο έλαφρύ. Έλειπε το εύχάριστο εκείνο έδαρος πού μού πιέζε το άριστερό τμήμα του στήθους. Ψάγνηκα νευρικά, ξαναπάχηκα δόκλινρος, με την ίσχυή έλπίδα πώς μπορούσε το πορτοφόλι να βρισκόταν έστω και στο μικρό τσεπάκι του παντελονιού, ή να έκαταλάσει σε καμμία ραφή.

Τίποτα. Το πορτοφόλι είχε χαθή, ήταν γεγονός τετελεσμένο. Θά σούπες στο δρόμο, έτσι καθώς είχες κρεμάσει το σακκάκι στο μπράτσο σου — ήλιθι! είπα στον εαυτό μου. Όταν έχουν ένα τέτοιο ποσό στην τσέπη, σκάνε από τη ζέστη, αλλά το σακκάκι δεν το βράζουν — ήλιθι! Τρία εκατομμύρια. Αινετέ τώρα να τα βρής — ήλιθι!

Τι να κάνω τώρα; Χίλιες ιδέες μπρεδεύνονταν στο συγχυσμένο μου μυαλό. Η πρώτη ιδέα πού μού ήρθε ήταν να πάω γρήγορα σε δυο-τρεις έφημερίδες και να βάλω μια είδοποίηση: «Ναι, όσο κι' αν κενε μερικοί γκρινιάρηδες ύπάρχουν πολλοί πτωχοί, αλλά έντιμοι άνθρωποι

Κι' όπως είχα το κεφάλι μου σκυμένο, ο νούς μου δούλευε στη μόνη σοδαρή έλπίδα πού άπέμεινε: Νά βρής το πορτοφόλι ένας τίμιος άνθρωπος και να μου το φέρη:

Κύριε Στούμπας, όρίστε το πορτοφόλι σας. Το βρήκα χτες το μεσημέρι στην όδον Άσκληπιού, είδα τη δημοσίευσή, στις έφημερίδες, είδα και την ταυτότητά σας και έρχομαι να σας ο παραδώσω. Είμαι πτωχός άνθρωπος, έχω οικογένεια, αλλά ή συνειδήσις μου δεν μού έπιτρέπει να το κρατήσω. Η έντιμότης μου επιβάλλει να σας το επιστρέψω.

Ναι, όσο κι' αν κενε μερικοί γκρινιάρηδες ύπάρχουν πολλοί πτωχοί, αλλά έντιμοι άνθρωποι

ΑΠΩΛΕΣΘΗ εις την όδον Άσκληπιού πορτοφόλι, περιέχον τρία

Ο πονηρός: Φωτιάσα!...

εκατομμύρια δραχμάς και πιστοποιητικά. Ο εύρων παρακαλείται να κρατήσει τα πιστοποιητικά και να επιστρέψη τα χρήματα, καθ' όσον άνγκουν εις πτωχών βιοπαλαστήν. Απευθυνθήτε: Αποστόλων Στούμπαν, Αγησιόλου 276».

Η δεύτερη σκέπη ήταν να ξανακάνω το δρόμο πού είχα διανύσει από τη στιγμή πού με πείραξε ή ζέστη κι' έβγαλα το σακκάκι μου και τα μάχνα γάμο, μήπως και τόβρισκα. Καταμήςη του δρόμου, σε καμμία κώχη πεδινόριμου, σε κάποιο σημείο του δρόμου, τέλος πάντων. Αυτή ή έλπίδα ήταν πολύ άμ

στην εποχή μας. Κάθε τόσο δια-
βάσουμε στις εφημερίδες για τε-
τοιους πτωχούς, αλλά έντιμους,
που βρίσκουν πορτοφόλια, σακκου-
λάκια, με λίρες και λάνες και τα
παραδίδουν στον κάτοχό τους. Και
κάνουν πολύ καλά. Γιατί ικανοποι-
ούν τη συνείδησή τους, γιατί το
ξένο χρήμα τους καίει τα χέρια.
Και γιατί, επί τέλους, έτσι πρέπει
να φερθούν. 'Εγώ, κύριε, βιάζομαι
αγύπατος στο δρόμο και μούπεσε
το πορτοφόλι μου. Με ποιά δικαί-
ωμα και για ποιά λόγο θα κρα-
τήσω το χρήμα που είχε μέσα;
Θα μου πη έσως ένας άσυνειδητος
άνθρωπος: «Είναι η τύχη μου!»
Κι' εγώ θα του απαντήσω: «Κα-
τά ποιά λογική και κατά ποιά δι-
καίο, η δική σου τύχη μπορεί να
είναι η δική σου τύχη; Αν δεν
μούπεσε το πορτοφόλι μου στο
δρόμο, θα πότερισκες εσύ; Όχι!
Λοιπόν, οφείλεις να μου το παρα-
δώσεις. Γιατί εγώ, κύριε, μπορεί να
έχω απόλυτη ανάγκη απ' αυτό το
ποσόν. Μπορεί να είναι ξένο και να
πληγώνει να το έχω χειριστώ στον
προσώπιό μου. Μπορεί να έχω ένα
προσώπιό μου πρόσωπο άρρωστο
κι' αυτά τα χρήματα να προσο-
ζώνται για τη θεραπεία του. 'Αν
δεν σκεφθώ έτσι, σάν τίμιος άν-
θρωπος, αλλά σάν παληάνθρωπος
και ιδιοποιητής το ποσόν που βρή-
κες, αυτό είναι καθαρά κλοπή!»
'Εγώ, αν η τύχη μου τάφερνε
καμιά φορά να βρω ένα πορτο-
φόλι, θα τσακίζομαι να το πάω
στον κάτοχό του. 'Η συνείδησή
μου δεν θα μ' αφήνε ούτε στιγμή
να τόχω στα χέρια μου και να ξέ-
ρω ότι ο άνθρωπος που τόχασε,
βασανίζεται από αγωνία κι' άπελ-
πισία. 'Εγώ έχω ήθικες αρχές,
μόνο που δεν μου δόθηκε η ευκαι-
ρία να τις αποδείξω σ' αυτό το
ζητήμα. 'Η μόνη ευκαιρία που μου
δόθηκε ήταν να χάσω το δικό μου
πορτοφόλι.

Όμως, όσο και νάνε, υπάρχουν
ακόμα τίμιοι άνθρωποι στην κοι-
νωσία.

Αυτούς τους ήθικους συλλογι-
σμούς συνδυάζα στο μυαλό μου,
καθώς ανέβαινα, με πικυμένο το
κεφάλι, την οδόν 'Ασκληπιού. Και
τά μάτια μου έποκοπούσαν όλο
το πλάτος του δρόμου, δεν άφη-
ναν ούτε πτυχή πεζοδρομίου, ούτε
λακκούβια της ασφάλτου, ούτε σπα-
μένη πλάκα που να μην την έξε-
ρευνήσουν. Και κόντευα ν' άπελ-
πιστώ έντελως, όταν, ξαφνικά τί
βλέπω; Στο ρεύθο του πεζοδρο-
μίου ένα πορτοφόλι! 'Ενα χοντρό
πορτοφόλι. Το σήκωσα. Περιέργη!
Το δικό μου ήταν μαύρο και το-
τό είναι μπλε. Το δικό μου ήταν
μακρόστενο και τούτο είναι μα-
κρόφθορο. Είναι άλλο πορτοφόλι.
Και πολύ βαρύ, πιά βαρύ από το
δικό μου.

Το χώνω γρήγορα στην τσέπη
μου — εύτυχως κανένας διασάφη
δεν με πήρε είδησι. Πηγαίνω τρέ-
χοντας στο σπίτι μου. Με τρώει η
περίεργια να ιδώ τί έχει μέσα.
Το ανοίγω. Και παρουσιάζονται
μπροστά μου δύο χονδρά χρημα-
τοδέματα, με φρέσκα κολοιاریα
χαρτονομίσματα. 'Η χαρτινή κορ-
δέλλα που είναι τυλιγμένα γρά-
φει: «50 τών 50.000». 'Αρα 100
πεντηνάρια, που μάς κάνουν πέντε
εκατομμύρια! Τά μετρώ προσε-
κτικά μήπως και λείπει κανένα.
'Όχι, είναι σωστά.

Έχει και κάτι χαρτιά μέσα.
Ταυτοτήτα και πιστοποιητικά. 'Η
ταυτοτήτα δείχνει την παχουλή
φάτσα ενός μεσοκόπου, έχει όνο-
μα, ηλικία, διεύθυνση κατοικίας.
'Επάγγελμα, ιδιωτικός υπάλλη-
λος.

Γιά κούταξε τί σκαρώνει η τό-
χη καμιά φορά, λέω. Ψάχνεις
για το δικό σου πορτοφόλι και
βρίσκεις ένα άλλο. Χάνεις τρία ε-
κατομμύρια και βρίσκεις πέντε.
Κι' έπειτα σου λένε πως δεν ό-
πάρχει τύχη!

Είμαι πολύ ευχαριστημένος από
το εύρημά μου. Ξαφνικά κι' άπρο-
όπτα βρίσκομαι με πλεόνασμα δύο
εκατομμυρίων. Κάποινα ύπουλη
σκέψη έσπεράλλει στο μυαλό μου
και της άπαντά:

—Τί είπες; Νά το έπιστρέψω
στον κάτοχό του; Γιά να ιδούμε
πρώτα τί θα γίνει με το δικό μου
πορτοφόλι. Θα βρεθ' ό έντιμος
άνθρωπος που θα μου το έπιστρέ-
ψη; 'Ας βρεθ' πρώτα εκείνος να

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΛΛΑΓΗ ΦΥΛΟΥ

Την περασμένη εβδομάδα ανακοινώθηκε άλλη μία αλλαγή φύ-
λου. 'Η 'Αννα Μαρία Λουίζι, σερίφιτσα, ένα ξενοδοχείο της
Τσιζίνα ('Ιταλία), έγινε άντρας, ύστερα από αλλεπάλληλες χει-
ρουργικές επεμβάσεις. Σ' η φωτογραφία μας η όρωια σερί-
φιτσα ήταν πρό της έγχειρήσεως (δεξιά) και όπως είναι
τώρα (άριστερα). 'Η αλλαγή αυτή φύλου είναι η πρώτη που ση-
μειώνεται στην 'Ιταλία.

δωση το καλό παράδειγμα κι' έ-
πειτα κανονίζουμε κι' έμεις τη
στάσι μας.

Μ' αυτήν την ήθικη επιφύλαξη,
πήγα στις εφημερίδες κι' έβγα-
λα την άγγελία που είχα σχεδιάσει.
Και στις ίδιες εφημερίδες διαβά-
σα την άγγελία του αλλού θύμα-
τος της οδού 'Ασκληπιού:

«ΑΠΩΛΕ ΣΘΗ χθές την μεση-
μέριαν εις την οδόν 'Ασκληπιού
πορτοφόλι περιέχον 5 εκατομμύρια
δραχμάς. Παρακαλείται θερμώς ό
ευρών να τα παραδώσει εις τον ά-
πωλέσαντα Γεράσιμον Πλούτσα,
καθ' όσον πρόκειται περί πτωχού
υπαλλήλου, το δε ποσόν είναι ξέ-
νον».

Καταλαβαίνω τη θέσι σου, Γε-
ράσιμε Πλούτσα, αλλά είπαμε να
ιδούμε τί θα γίνει με το δικό μου.
Δεν υπάρχει ανάγκη βίας.

Και να την άλλη μέρα πρωί
πρωί, μου χτυπούν την πόρτα. Είναι
ένας φτωχοντυμένος άνθρωπάκος,
με μούτρο όργωμένο από τα βάσα-
να, όπως όλα τα μούτρα των τιμί-
ων ανθρώπων.

—Ο κύριος 'Απόστολος Στούμ-
πος;

—'Ο ίδιος!

—Μάλιστα. Μοιάζετε και με τη
φωτογραφία. Κύριε Στούμπε, ξε-
ρετε γιατί έρχομαι;

—'Ελπίζω για το πορτοφόλι που
έχασα χθές στην οδόν 'Ασκληπιού.

—Ναι, Κι' έτυχε να το βρω έ-
γώ. 'Όριστε το πορτοφόλι σας κύ-
ριε Στούμπε. Είμαι πτωχός άν-
θρωπος, καθώς βλέπετε, αλλά έντι-
μος. Μ' αυτά τα χρήματα θα μπο-
ρώ να...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πρωτομαγιά!... Πρωτομαγιά!... Τά λούλουδα γιορτάζουνε!
Σήμερα μωσχονύστη γιορτάζει η Φύση όλη
και τά λουλούδια, που ευωδιά τά πέταλά τους στάζουνε,
μάς προσκαλούν όλόγαρα σε κάθε περίοδ!...

Πρωτομαγιά!... Πρωτομαγιά!... 'Η έορτή του 'Ερωτα,
π' ανθίζει σάν τά λούλουδα κι' αυτός τού Μαγιαπρίλη
και μάς μεθάς, τόσο γλυκά, σάν τά κρασιά τ' άνέρωτα,
που τον ύμνουμε σιωπηλά ενώνοντας τά χείλη...

Γι' αυτό, αγαπούλα μου, κι' έμεις στον κήπο άς πάμε σή-
μερα,
κάτω από τις πασχαλιές κι' από τά γιούλια πλάϊ
και μέσ' τ' άνθένιο το ντεκόρ σάν σε όνειρου χίμαιρα
παρέα να γιορτάσουμε τον έρωτιάρι Μάη!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

με λιγάκι το ζήτημα. Νά το πάω,
είναι μία κουδέντα. 'Αλλά εδώ έ-
χουμε να κάνουμε με την τύχη μας.
'Η τύχη μου έπαιξε αυτό το ό-
ραίο κόλπο. Μου έδωσε την ευ-
νοιά της: «Κύριε 'Απόστολε, σ' έ-
κανα να χάσης τά τρία εκατομμύ-
ρια για να σου χαρίσω άλλα πέν-
τε, τά όποια σου χρειάζονται, αν
δεν άπατώμαι. Με ποιο δικαίωμα
θα τά κλωστήσης; Μήπως νομί-
ζεις ότι θα με ξαναβρής στο δρό-
μο σου;»

—'Όχι, βέβαια. 'Η τύχη μία φο-
ρά παρουσιάζεται στον άνθρω-
πο. Κι' αν την περιφρονήσης,
σου δίνει εκείνη ύστερα ήν κλω-
ταία και σε παίρνει ή κατω βόλτα.

—Ναι, αλλά ό άλλος αυτός ό
'Αναστάσης Φίλτρος, γιατί σου έ-
φερε το δικό σου πορτοφόλι;

—Κι' έπειδή αυτός ήταν ήλιθι-
ος, πρέπει να είμαι κι' εγώ; Σ' την
πέχη εποχή μας, μόνο οι ήλιθιοί
έπιστρέφουν τά χρήματα που βρί-
σκουν. Νά το πάω, δηλαδή πίσω
το πορτοφόλι στο Γεράσιμο Πλού-
τσα και ό Γεράσιμος Πλούτσας
να μου πη: «Κράτα τα πιστοποιη-
τικά, εις άμοιήν της έντιμότητός
σου!» Δεν είμαστε καλά.

—Δεν είν' έτσι. Διότι, εσύ μέν,
τό κάτω της γραφής, έχασες δι-
κά σου χρήματα. 'Ενώ ό Γεράσι-
μος Πλούτσας έχασε ξένα.

—'Ενας λόγος περισσότερος. Τά
δικά σου χρήματα σε πονάνε. Γιά
τά ξένα, τί σε νοιάζει;

—'Ας τις σοφιστείς. 'Ο Γερά-
σιμος Πλούτσας είναι υπάλληλος.
Τού έδωσαν αυτό το ποσόν για να
πάη να ένεργηση πληρωμές. 'Η
τό εισέπραξε από την Τράπεζα
και τό πηγαίνει στην έπιχειρήσι
που εργάζεται.

—'Ωφείλε να προσέχη. Διότι, κύ-
ριε Γεράσιμε Πλούτσα, η έπιχει-
ρήσι σου σου έμπιστεύεται ένα
χρηματικό ποσόν. Κι' εσύ αντί να
το κρατάς σφιχτά και ν' το φυ-
λάς σάν τά μάτια σου έχεις τό
νού σου ποιάς έφέρει που και τ'
άφινεις και σου πέφτει στο δρό-
μο. 'Αρα είσαι ανάσιος της έμ-
πιστοσύνης που σου έχουν.

—Και πώς θα τά πληρώσω αύ-
τά τά πέντε εκατομμύρια ό άν-
θρωπος;

—Θά του κρατάνε λίγα-λίγα από
το μισθό του και δεν θά του άπο-
φανούν. Κι' επί τέλους, αυτό θά
έιν κίνη προσεκτικώτερο στο μέλ-
λον. 'Αν τού τά επιστρέψω, θά
έιν πάρω στο λαϊμό μου. Γιατί θά
σκέπτεται πως υπάρχουν έντιμοί
άνθρωποι, δηλαδή ήλιθιοί, που γυ-
ρίζουν πίσω τά χρήματα που βρί-
σκουν και θά κυκλοφορή άμέριμος
και θά χάσει κι' άλλα. 'Ενώ τώρα
θα παραδειγματισθ' και θάχη τά
μάτια του τέσσερα. 'Αλλοίως, αν
του δώσω εγώ σήμερα τά πέντε ε-
κατομμύρια, μπορεί μία μέρα να
χάσει ένα δέμα με είκοσι εκατομ-
μύρια και να μη τού τά επιστρέ-
ψουν. Κρατώντας, λοιπόν, εγώ σή-
μερα τά πέντε εκατομμύρια, τον
ώφελω δέκα πέντε, αν όνι και πε-
ρισσότερα.

—'Ωστε πρέπει να σου πη κι'
ευχαριστώ.

—'Αν έχη φιλότιμο βέβαια.

—Τουλάχιστον δεν τού στέλνεις
τά μισά;

—'Εγώ δεν είμαι άνθρωπος των
συμβεβασμών. 'Η όλα η τίποτα.
Κι' έπειδή δεν μ' άρεσουν τά πα-
ζάρια, τά κρατώ όλα. Αυτό μου
λείπει τώρα. Νά μου στείλη η τύχη
μου πέντε εκατομμύρια και να της
πώ «δεν τά θέλω!» 'Ασε με ήσυ-
χο. Τό πολύ που θά κάνω είναι να
του στείλω πίσω τά ναρτιά του.

Και τά στέλνω ταχυδρομικώς μ'
ένα ώμορφο και συγκινητικό γραμ-
ματάκι:

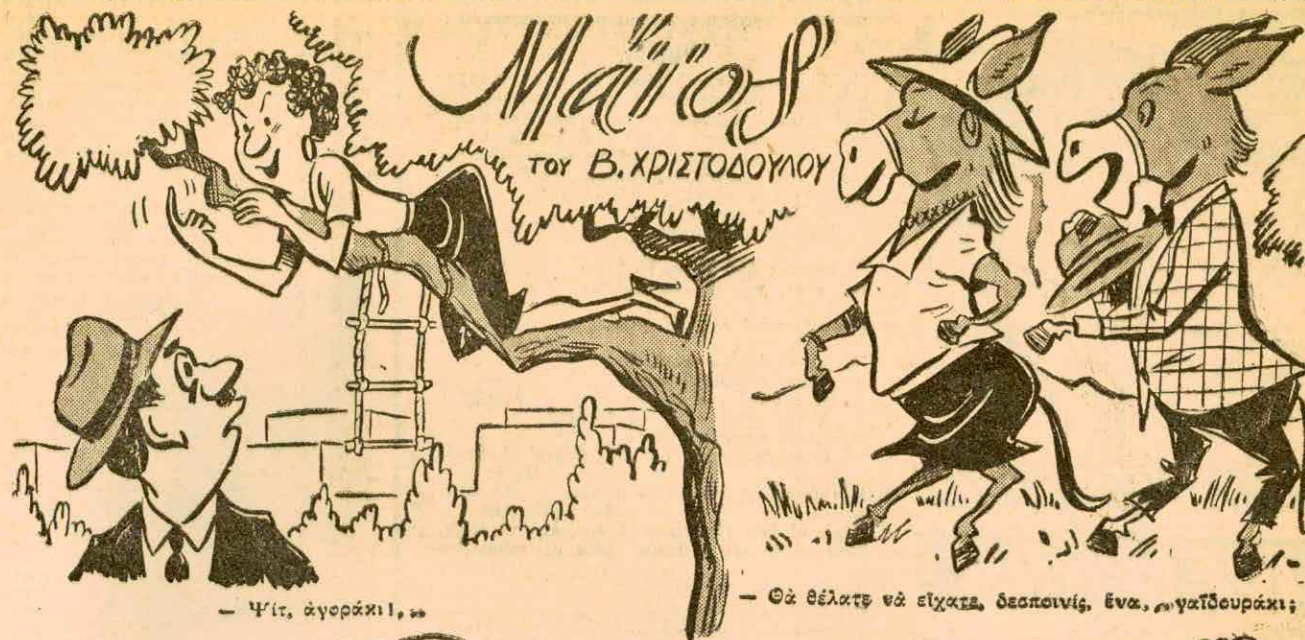
«Κύριε Γεράσιμε Πλούτσα,

»Λαμβάνετε έσωκλειστος τό
πορτοφόλι που έχασατε και τά πε-
ριεχόμενα πιστοποιητικά σας. Και
άλλη φορά να προσέχετε. Τό εφρέ-
λέν ποσόν, θά διατεθ' εις φιλαν-
θρωπικούς σκοπούς. 'Ο ευρών».

Και τώρα αισθάνομαι πολύ τα-
κτοποιημένος με τη συνείδησή μου.
Ναι. Πρέπει να υπάρχουν έντιμοί
άνθρωποι όταν χάνουμε τό πορτο-
φόλι μας. 'Αλλά να μην υπάρχουν
ήλιθιοι, όταν βρίσκουμε τά ξένα.

Υποθέτω ότι είμαστε σύμφωνοι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Ψίτ, αγοράκι!..

— Θα βέλανε να είχατε, δεσποινίς, ένα... γαϊδουράκι;

«'Ο Μάιος μάς έφτασε έμπρός βήμα ταχύ
να τον προϋπαντήσωμε, παιδιά, στην έξοχη...»

Χωρίς λόγια!..

— 'Ανακτάση, τράβα και μ'ην κάνης στάσι πωθενά. 'Όλοι τέρμα θά κατεβούνε!...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Οίκιακή αλληλογραφία

«Είναι φορές που σταματάει κυριολεκτικά το μυαλό μου με σένα! Εκεί που η ζωή μας προχωρεί κανονικά, με το συνηθισμένο της τρυφερό ρυθμό, ενώ ο ήλιος της ευτυχίας άστραποβολάει στον ξάστερο ούρανο του έρωτά μας, ξαφνικά ξεσπάει μια απρόοπτη θύελλα με μαυρίλα, άστραπές, μπουμπουνητά!... Τότε νομίζω ότι δε μ' αγαπάς πιά... Είμαι σίγουρη ότι αποτελώ για σένα το πιο οδυνηρό βάρος, κι ή παρουσία μου κοντά σου γίνεται ο πιο άσφυκτικός περιορισμός για την ελευθερία σου!... Τότε με πνίγει η απόγνωση... Δε μπορώ να νοιώσω τη ζωή χωρίς εσένα... Έχω τόσο συνήθεισε στην αγάπη σου, που η έλλειψή της μου προκαλεί απεριόριστο πανικό!... Αν σούβιναι βάρος, πρέπει χωρίς αναβολή, χωρίς διασταγμό να σ' απαλλάξω από την παρουσία μου... Αυτό είναι κάτι που μου επιβάλλει, μαζί με την αξιοπρέπειά μου, κι η μελαγχολική διάθεσι να σου φανώ για τελευταία φορά ευχάριστη... Γι' αυτό σου γράφω σήμερα — δεν είν' άστείο να σου γράφω, ενώ σ' έχω δίπλα μου, άνασαινω τον ίδιο αέρα μαζί σου κάτω από την ίδια στέγη!... Κι όμως, αυτά πούχω να σου πω δεν είν' από κείνα που λέγονται είν' από κείνα που γράφονται μόνο... Στα γράφω, λοιπόν, και, τώρα που τα διαβάσεις, δε θα βλέπω την ειρωνική έκφρασι του προσώπου σου, άνακατωμένη ίσως με κάποια ολοφάνερη ενόχλησι στα χαρακτηριστικά σου...»

»Σε παρακαλώ, σε ίκετεύω: Πές μου την αλήθεια... Αν θες να χωρίσουμε, μη μου το κρύψεις. Άλλοίμονο όμως! Πελαγώνω έλκεσιν ή φτωχιά... Σου γράφω σήμερα κάτω από την επίδρασι του πρόσφατου καυγά μας... Είμαι σίγουρη όμως ότι, σε λίγο, όλα θα ταχτοποιηθούν, θα γίνης όπως πρώτα τρυφερός κι' έκδηλωτικός, και μέσα στα βήματα σου θα περπατάς και τα φίλιά σου θα πνίξης τις σημερινές αμφιβολίες μου!... Θέ μου... Πότε να σε πιστέψω; Τώρα, ή τότε;... Στις καλές σου, ή στις κακές σου!...

»Απάντησέ μου, αγαπημένη μου. Κι' ή πιο σκληρή αλήθεια, θάναι λιγότερο οδυνηρά από τη σημερινή αμφιβολία μου...».

«Κουτή μου αγαπούλα, »Πήρα το γράμμα σου.. κάτω από την πετοέτα του τραπέζιου, και, βλέπεις, σου άπαντάω μ' ένα δικό μου που σου το άφηνω στο συρταράκι της τουαλέτας σου!... Άφου, φαίνεται, σε διασκεδάζει αυτό το είδος της αλληλογραφίας μέσα σε τέσσερις τοίχους, άς μη σου χαλάσω το χατήρι. Λοιπόν, σου άπαντώ με ειλικρίνεια... και με στίχους! Ναί, με στίχους του Ζεραλντύ, από την ποιητική του συλλογή

«Εσύ κι' εγώ». Διάβασέ τους, κι' από κει μέσα θα βγάλης ώφέλιμα συμπεράσματα :

ΝΕΥΡΑ

Ναί, μ' αγαπάς, το ξέρω. Είσαι πολύ καλή. Μά, είναι κάποιες ώρες που δε σε υποφέρω... που νοιώθω κουρασμένα τα νεύρα μου πολύ. Και τότε, νευρωμένος, δεν σου ζητώ φιλή... Γελάς και με τρελαίνεις σαν κακομαθημένο Μωρό που κοιμάσεται, τρελλό, χαριτωμένο. Κορίτσι μου γλυκό, Μά κι' εκνευριστικό!... Είμ' άρρωστος άπόψε...

»Άρρωστος από νεύρα.Τό βλέπεις μοναχή σου. Κι έτσι, για φύλλου πήδημα, ίσως με δής (να κλαίω...)

Πάψε λοιπόν! Μη μου μιλάς, μη συζητάς — (κοιμησου!)

»Έχεις καλίδημα πουλιού που όμως άποψε μ' ένοχλεί... Καθεμιά άδρή σου κίνησι άπόψε με πειράζει! Κι' έχεις φωνή σαν του βιολιού που είναι παράτονο πολύ κι' όταν άκούγεται στ' αυτιά μου με ταρα- (ζει!...)

Μην άγριεύς τα ματάκια σου... Δεν είναι (κάτι τραγικό...)

»Όχι, δε έχω τίποτα μαζί σου, και το είδες, ούτε με πνίγει ο θυμός! μόνο με τρόπο λο- (γικό)

χωρίς κακία σου ξηγώ, ότι συχνά έσύ κι' εγώ, είμαστε λίγο άνώμαλοι... »Έχουμε κάποιες (βίδες!...)

»Έτσι κι' άπόψε, νευρώσα... — Γιατί; Θέλεις (να μάθης;)

Θέ μου! Δεν έχει εξήγησι... Μόνο το διαπι- (στώνω.)

Κι' άκουσε, μην πολυρωτάς, γιατί κακό θα (πάθης!...)

Είναι κάτι από τ' άγραφα, και κάτι από τ' (άνειπτα.)

Και στ' όφωτάω μ' άγανάχτησι και πόνο πώς ξένοι είμαστε σήμερα και δεν μάς δένει (τίποτα,

εκτός από τον πόθο το μεγάλο να δείρη άνηλεώς ο ένας τον άλλο!...» (*)

»Είδες, λοιπόν, κουτό αγαπημένο μου πλάσμα, τί ώραία που τα λέει ο σοφός άνατόμος της γυναικείας ψυχής με την άλάνθαστη πείρα;... Δυό άνθρωποι που βρίσκονται διαρκώς μαζί, είναι φυσικό και μοιραίο να φτάσουν σε συγκρούσι ο ένας με τον άλλον. »Η συγκρούσις αυτή δεν άφείλεται ούτε σε άπέχθεια, ούτε σε διάθεσι χωρισμού. »Οφείλεται μόνο κι' άποκλειστικά στη συμβίωσι που δημιουργεί προστριβές άναπότρεπτες. Τό να έβλη τώρα ο ένας από τους δυό —όπως σήμερα έσύ— να βγάλη συμπεράσματα «γενικής φύσεως» από ένα μεμονωμένο καυγαδάκι, είναι κουτό και γελοίο... Οι μεγάλες άσυνενοησίες των έυκαιριών δεν εκδηλώνονται με στιγμιαίους εκνευρισμούς που περνάνε σαν άνοιξιτικές μπόρες άλλά με μόνιμη και σιωπηλή, ψυχρότητα, πού, χωρίς ξεσπάσματα τις πιο πολλές φορές, φέρνει τον τελικό χωρισμό...

»Με μάς, δόξα ο ο Θεός, δε συμβαίνει κάτι τέτοιο... Μ' αγαπάς και σ' αγαπάς. Τα νευράκια σου κι' οι θυμοί μου είναι άσημαντες σπίνες που πέφτουν και σβήνουν μέσα στην άδιατάραχτη λίμνη της άμοιραίας λατρείας μας. »Ελα, στέγνωσε τα ματάκια σου και πέσε στην άγκαλιά μου. Κι' άσε το σύστημα της οικιακής αλληλογραφίας, γιατί θα μάς βγλ διπλά επίζημιο: »Εγώ θα παραμελήσω το γραφείο μου, κι' έσύ θ' άφίσης το φαί σου να καή!...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*) »Η μετάφρασις όφείλεται στο συγγραφέα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. »Αλέκον Γραμμ., »Ιωάννα: Τό «Εκείνος» Έκείνος ήταν έκδοσις δική μου. »Η «Μικρή μαμά» όχι. Πάντως, θα φροντίσω να σ' άκοινοποιήσω. Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Προδομένη άγία η. Π. Τ.Κ., 23Γ: »Εσείς δεν έπληρατε χαμπάρι τόσα χρόνια ότι έπαφα πιά να κάνω τον απαρνηρητή έρωτευμένων ψυχών;... Τό γράμμα σας παρεδόθη στις συνεργάτιδες του «Έρωτ. Γραμματοκινωτίου». Πάολα, Ν. Ύόρκη. Νόνα »Ιεδλεδ, Έσσαλονίκη, Γιώργον Ματαράγκαν, Έσταθα: Θερμά εύχαριστώ για τις πασαλινές σας εύχές. Χ. Κ. Χ.

ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ «ΚΩΝΟΦΟΡΟ»

Τό πανταλόνι αυτό που ο οίκος Σκιαπαρέλλι λανσάρει με τό όνο «κωνοφόρο», προβλέπεται ότι θα σημ. ώση μεγάλη έπιτυχία τό έφεταιό καλοκαίρι στις κοσμικές πλάς. Οι κώνοι από ύφανση, που τό στολίζουν, δικαιολογούν άπόλυτα τό όνομά του. Είναι γνωστό άνεκαθεν ότι ή γυναικεία μόδα έπηρεάζει κάθε είδους παραδεινεί, για να ίκανοποιή τη δίψα του ώραίου φύλου για κάτι το καινούργιο.

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΤΖΟΚΕ-Υ

»Ο Γάλλος τζόκευ Φρανκλόν, που έσπασε και τα δυό του πόδια τό 1946, σε μιά πώσι στις κουρσες του Λονδών, συνεχίζει τις σπουδές του στη Νέα Ύόρκη, για να εξάσκησι το επάγγελμα του ώρολογιοποιού. Στη φωτογραφία μας ο Φρανκλόν, που έθεωρείτο πριν από δέκα χρόνια ο ίκανότερος τζόκευ της Γαλλίας.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Στην ιστορία, στην πειρα, στις παραδόσεις

Τό Μάη το μήνα φαίνεται σε νη- (ού γαμπρού κεφάλι) σε παντρεμένης μάγου, σε κο- (ριτσιού στηθακι, στής χήρας τό προσκεφαλό νυ- (χτώνει-ξημερώνει.

»Έτσι έξυμνησε ή δημώδης έλληνική ποίησις τό τριαντάφυλλο, τό τόσο προσφιλές, τό τόσο αγαπημένο άνθος. Τό τριαντάφυλλο, είναι τό σύμβολο της όμορφιάς, της νεότητος, του έρωτα της χαράς.

Τόσον οί αρχαίοι πρόγονοί μας, όσο και οί Ρωμαίοι, χρησιμοποιούσαν πάντα τριαντάφυλλα για στολισμό κατά τις γιορτές τους. Στα συμπόσιά τους, μάλιστα, οί Έλληνες φορούσαν στεφάνια, στα όποια τό τριαντάφυλλο είχε την πρώτη θέσι.

Κατά τη Μυθολογία, τό τριαντάφυλλο τό έπλασε ή θεά Άφροδίτη από τό αίμα του αγαπημένου της Άδωνι. Κατ' άλλη παράδοσι, ή Ίδια ή θεά, μόλις έμαθε τό θάνατο του Άδωνι, τρέχοντας άνάμεσα στ' άγκάδια, έσχίσε τό άδρά της πόδια. Και από τό αίμα που έτρεξε, βράστηκαν κόκκινα τα τριαντάφυλλα, που ήταν άρχικώς λευκά. Τό σώμα του ήρωα της Τροίας, του Έκτορα, τό άλειψε ή Άφροδίτη με τριανταφυλλάδα, όταν σκοτώθηκε.

Σύμφωνα μ' έναν άλλο μύθο, τό πρώτο τριαντάφυλλο φύτρωσε από τους κόλπους της γής, τη στιγμή που ή Άφροδίτη άναδυόταν από τον άβρο της θάλασσας.

»Ο Άνακρέων λέει, ότι τό τριαντάφυλλο ήταν τό σύμβολο του έρωτος. Και στα συμπόσια, αν δεν ύπηρεαν άδωνια τριαντάφυλλα, για να στολιστούν οί καλεσμένοι και να στολίσουν και τα άγάλματα των θεών, ή εύχαριστήσι και ή διασκεδάσι έλαττωνόταν κατά πολύ.

»Η Κλεοπάτρα, στο τέταρτο συμπόσιο που παρέθεσε προς τιμήν του Άντωνίου, σκέπασε τα πάντα με τριαντάφυλλα.

Πεθαίνοντας ο Μάρκος Άντώνιος παρακάλεσε επίσης να στολίσουν τον τάφο του με τριαντάφυλλα.

Οί αρχαίοι Έλληνες είχαν άφιέρωση τό τριαντάφυλλο στη θεά Άφροδίτη και στο Διόνισο.

»Από τους αρχαίους Γαλάτας, τό τριαντάφυλλο έθεωρείτο ως σύμβολο του θάρρους και της καταστροφής. Όταν έβάδιζαν στη μάχη, είχαν στα κεφάλια τους στεφάνια από τριαντάφυλλα.

Τα τριαντάφυλλα έχρησιμοποιούντο και ως σύμβολα πάνω σε θυρεούς και στέμματα βασιλικών οικογενειών. Όταν ο Έδουάρδος ο Δ΄ της Άγγλιας, έξεστράτευσε εναντίον του ξεδελφου του Έρρίκου του ΣΤ΄, οί στρατοί τους παρατάχθηκαν στο Τέμπλε Γκάρντεν, όπου χιλιάδες τριαντάφυλλα άσπρα και κόκκινα, άνθιζαν και μοσχοβολούσαν. Όταν δε, μετά τη μάχη, οί δυό στρατοί άπομακρύνθηκαν από τον τόπο αυτό, πήραν μαζί τους ο ένας τα άσπρα και ο άλλος τα κόκκινα τριαντάφυλλα, ως σύμβολα.

»Ο πόλεμος αυτός κράτησε 30 ώλόκληρα χρόνια κι' έγινε άφορμή να χάσουν τη ζωή τους 60 μέλη της βασιλικής οικογενείας, από τους άπογόνους του Έδουάρδου του Δ΄. Έκτός αυτών, σκοτώθηκαν κι' οί περισσότεροι από τους άριστοκράτες της Άγγλιας και 100.000 περίπου πολέμιαι. Τελείωσε δε ο πόλεμος

αυτός «των Δύο Ρόδων», άφου ο Έρρίκος ο Ζ΄ άποχτησε τό θρόνο και νυμφεύθηκε την Έλισάβετ, που ήταν ή μεγαλύτερη άδελφή του Έδουάρδου ΣΤ΄. Έτσι ένώθηκαν τα δυό τριαντάφυλλα.

»Η Έλισάβετ ήταν αγαπητή στο λαό της Άγγλιας και ο γάμος της άνωμάστηκε ο «Γάμος των Ρόδων» κι' έγιναν γιορτές σ' όλη την Άγγλια. Κατά την ήμερα του γάμου, οί νέονυφοι στολίστηκαν με δυό τριαντάφυλλα, που έγιναν σύμβολο της όμορφιάς και της αγάπης του λαού των.

»Ο Άπόστολος Ίωάννης πέθανε στην Έφεσο. Και στον τάφο του φύτρωσαν τα αγαπημένα του άνθη: τριαντάφυλλα και κρίνα.

Και σήμερα ακόμα, ή σεμνή παρθένα που ή καρδιά της χτυπάει από τό γλυκό αίσθημα του άγνου έρωτα, στολίζεται με τριαντάφυλλα. Με τριαντάφυλλα στολίζουν και τό γαμήλιο βωμό. Τριαντάφυλλα σκορπίζουν και πάνω στους τάφους.

»Ο λαϊκός ποιητής παρομοιάζει την αγαπημένη του με λευκό τριαντάφυλλο:

»Άσπρο τριανταφυλλάκι μου, με (τά τριάντα φύλλα, τρέμ' ή καρδιά μου, αν σε δώ, (σαν της μυρτιάς τα φύλλα.

»Άλλος έρωτευμένος χαρακτηρίζει την όμορφιά της αγαπημένης του άνωτερη κι' από τα τριαντάφυλλα και τα κρίνα:

Στους κρίνους, στα τριαντάφυλλα (ζητώ την όμορφιά σου, μα χάνονται κοντά σε σε, στα (κάλλη τα δικά σου.

Τα τριαντάφυλλα έξυσιάζουν όλων μας τις καρδιές και είναι τα πιο αγαπημένα μας λουλούδια. Θα τα βρήτε στην καλύβα του φτωχού και στο παλάτι του βασιλιά, στους νέους άλλά και στους γέροντες, στους εύτυχούς και στους δυστυχούς, στους ζωντανούς άλλά και στους νεκρούς! Θα τα συναντήσετε παντού:

Στης παντρεμένης τα μολλιά, τ' (άνυπαντρης τον κόρφο στής χήρας τό προσκεφαλό τη (καλογοράς τό ράσο, τό Μάη το μήνα βρίσκονται στού (Βασιλιά την τάβλα, Αύτά όμορφαίνονται ζωντανούς, (στολίζουν πεθαμένους!

Πρωτομαγιάτικα — έδιμα

Στον Τσεσμέ της Μ. Ασίας, την παραμονή της Πρωτομαγιάς ή μητέρα έπλενε από ένα πουκαμισό των παιδιών και τό λουλούδια πολύ. »Υατέρα τ' άφηνε απλωμένα για να τα δλ το άστρο. Τό πρωί πριν να βγλ ή ήλιος, τα έπαιρνε και τα φορούσε στα παιδιά λέγοντας:

Τό λουλάκι έπιασε πολύ τα πουκαμ- (ισάκια για να μην πιάη ήλιος τα παιδάκια.

— Πολύ πρωί, πριν βγλ ή ήλιος, σηκώνονταν, κατάπιναν μιά σκελίδα σκόρδο κι' έβαζαν στο κεφάλι λουλούδια κι' ένα μικρό σκόρδοκι για να είνε γεροί.

»Όλοι έπιναν τό πρωί γάλα με τό εφτάζυμο της λαμπής, που τό είχαν κάνει παξιμάδια.

— Για να πειραξουν όποιον δεν σηκώνόταν πρωί, κρεμούσανε στην πόρτα του ένα παληπάτουσα, ένα γαϊδουράγκαθο και φύκια, κι' έπειτα άναβαν ένα φως και τό έβαζαν μπρός στην πόρτα του.

— Μάη δεν παντρεύονταν, φοκαλιά και ρούχο δεν άγόραζαν, δεν φύτευαν λούλουδο, ούτε σπόρο, ούτε φυτάνι.

Αθηναϊκά Έθικαιρα

ΗΡΘΕ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μας ήρθε ή Πρωτομαγιά και τούτη τη φορά και δλ σε μιά εποχή έκτάκτως άγνηρά. Φοράει ή πλάσι γύρω μας καινούργια τουαλέττα, με ρόδα, με γαρύφαλλα, με γιούλια και βιολέττα.

*

Μας ήρθε κι' ή Πρωτομαγιά. »Άς παίξουμε, άς γε- (λασσουμε, κι' άς σπείσουμε στην πόρτα μας τό Μάη να κρε- (μάσουμε.

Με δυό σκόρδα συντροφιά και πέταλο κομμάτι, την τόση ευτυχία μας να μην την πιάση μάτι!

ΔΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ

Μας στών άνατιμήσεων την τόση τρικυμία, έσκέφθη φιλολοϊκός ή Άγορανομία, ότι πωλούνται ακριβά και ύπερβολικά, τα είσιτηρια στα μάς τα ποδοσφαιρικά. Γι' αυτό και άπεφάσισε πολύ-πολύ έν τάξει, αυτήν την άισχροκέρδεια δούντως να πατάξη.

*

Κι' είναι μέτρον σωτήριο, έν περιπτώσει πάση, όπερ τό κόστος της ζωής θα τό ύποβιβάζει. Διότι, ναί μέν, κύριοι, τα τρόφιμα ακριθύνουν, μα οί... κλωστής έφθνάνουν!

ΕΛΕΥΘΕΡΑ !

Οί τόσο περιορισμοί πηγαίνουν κατά μέρος. Και τώρα τ' αυτοκίνητα θα εισάγονται έλευθέρως. Θα έρχονται άνεμπόδιστα άμάξια κάθε μάρκα εις τους όδους των Άθηνών δια να κάνουν τσάρκα.

*

Λοιπόν, αυτής της «όκκαζιόν» άς έπωφεληθούμε. Και δίχως να καθώμαστε και να καθυστερούμε άς σπείσωμεν όλοταχώς, αγαπητοί μου φίλοι, καθένας μας την κορσά του να τηνε πασαγγείλη!

Η ΜΩΡΕΑ

Μετά την περιόδη, λοιπόν, πικραγγοιού, κι' άλλο σωτήριο φάρμακο ξεφύτρωσε: Η μουριά. Βράζει δώδεκα φύλλα της σ' ένα μεγάλο μπρίκι, κι' ή κάθε άρρώστια σου περνά και γίνεται περ- (δίκη!)

*

Εις τη Λαμία τό φάρμακο πρωτόσκασε τη μύτη και γιάτρεψε σε ώρες δυό τό λοχαροδίαδητή! Φόρον τιμής στο φάρμακο να αποδώσω οφείλω Ζήτω, λοιπόν, άναφανώ και της μωρέας τό φύλλο! Που κάθε νόσο, δηλαδή, τη θεραπεύει ώραιά. Και μένει μόνο άγίατρευτή ή άνθωόπινη. μωρέα!

Η ΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥΚ

»Εκ Ρώμης άνατόκρησις νέα διακηρύττει. πώς ο έξοχώτατος Φαρούκ τώρα έχωχας πλήττει. Δεν βρίσκει διασκεδάσι για λίγο ν' άλλενάρη. και άσχολεται διαρκώς μονάχα να... φλερταρή! Κι' από πιστό, όχι άλκοόλ, που προκαλεί ζαλάδες ούτε ρύσκη, ούτε κονιάκ. Μόνο πορτοκαλάδες!...

*

Πορτοκαλάδες κι' έρωτας! Είνοι κανείς να φρίξη! Με τέτοια δίαιτα μπορεί, αλήθεια, να μην πλήξει; Και όχι άλλο τίποτα, μα λίγο αν κρατήση πολύ φοβάμαι ο Φαρούκ μήπως... άδυνατίση!

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

»Ιδού αυστηρά διαταγή που βγάλαν, χάριν του λαού, οί άρμόδιοι ύπουργοί. »Όλα τα καταστήματα θα τα είδοποιήσουν, πώς «πινάκιδες των τιμών» όφείλουν ν' άναρτήσουν, κάθε είδος να ξέρουμε πόσον διατιμάται κι' έτσι τό άφελος κοινόν να μην έξαπνιτάται.

*

Σ' αυτό τό μέτρον, γενικώς, όλοι άποκαλύπτονται. Άλλ' όμως, μιά που άρχισαν τα είδη ν' άποκρύ- (πώνται, —όπως σαφώς τό γράφουνε και οί έφημερίδες— του κάθε είδους θα καθούν έν γένει οί πινάκιδες, και θ' άπομείνουν δηλαδή μονάχα οί πινάκιδες !

ΠΑΝ ΠΑΠ.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΩΡΤΖ και ΜΠΙΑ: Φίλοι. ΓΚΛΑΝΤΥΣ:
'Αρραβωνιαστικός του Γώρτζ. ('Η υπόθε-
σι στο Λονδίνο).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μπαρ. Οι δύο φίλοι πίνουν τη
μπύρα τους).

ΓΩΡΤΖ (θλιβερά): "Ήμουν αρραβωνι-
σμέος με μία κοπέλλα από το Πουέντε:
τη Γκλάντις Κάρλιν. 'Επί δυο χρόνια βλε-
πωσαστε κάθε βράδυ, εκτός αν έλειπε στην
έπαρσία για δουλειά. Το τελευταίο Σαβ-
βατοκύριακο όμως...

ΜΠΙΑ (αδειάζοντας τη μπύρα του):
Τι συνέβη; Μπήκε κανείς τσίτος στη
μέση;

ΓΩΡΤΖ (άναστενάζοντας): 'Οχι τρί-
τος. Τρίτη!

ΜΠΙΑ: Καταλαβαίνω... "Εχω καθα-
ρή τη συνείδησή μου. Είχα ύπνο στην
Γκλάντις Κάρλιν. 'Επί δυο χρόνια βλε-
πωσαστε κάθε βράδυ, εκτός αν έλειπε στην
έπαρσία για δουλειά. Το τελευταίο Σαβ-
βατοκύριακο όμως...

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

ΜΠΙΑ: 'Αρκετά. Κατάλαβα. Της ζή-
τησες συγγνώμη που δεν δα' την συναν-
τούσες επειδή σου παρουσιάστηκε ξαφνι-
κή δουλειά... Πήγες εκεί που είπες. 'Εκεί-
νη το ανέκαλυψε... Σου κακομίλησε και
διακόπησε τις σχέσεις. Τά συνιθισμένα...

ΓΩΡΤΖ: Λάθος κάνεις. Είναι από τ'
άτυχηστα. 'Ακουσε τη συνέχεια: 'Η α-
λήθεια είναι ότι τη γέλασα. Την περα-
σμέ η βδομάδα οι δουλειές μου με υπο-
χρέωσαν να βρισκόμαι στο Μπράιτον.

Την Παρασκευή λοιπόν, της τηλεγράφησα
ότι δεν μπορούσα να επιστρέψω στο Λον-
δίνο για το γουόκ-εντ. 'Όταν όμως την
Κυριακή το βράδυ με είδε κατά διαβολική
σύμπτωση να φτάνω στο Λονδίνο με το
τράινο του Κλόκχαμπτον, κατέλαβε την
απάτη.

ΜΠΙΑ: Σπουδαία απάτη! 'Ήσουν με
συναδέλφους σου σ' εκδρομή! Φαίνεται
πως η αρραβωνιαστικιά σου θά'ναι ιδιο-
τροπη. Κήκες, φίλε μου.

ΓΩΡΤΖ: Δεν είναι όπως το νομίζεις
Μπιλ... Γιατί η Γκλάντις ξέρεει ότι άλλο-
τε ήμουν αρραβωνιασμένος με την 'Ε-
σμέ Μπέτιον, ένα μοντέλλο καλλιτεχνών
μπονικιά και συχώριο.

ΜΠΙΑ (άνησυχος): "Ε, κι' ύστερα;
ΓΩΡΤΖ: Νά, εκείνο το βράδυ η 'Ε-
σμέ έμενε στο Κλόκχαμπτον. Ήν συνάν-
τησα στο τράινο. Κι' από ευγενεία της
κρατούσα το βαλιτσάκι. Φυσικά, όταν η
Γκλάντις με είδε, έβγαλε το συμπερα-
σμα πως είχα περάσει μαζί της το Σαβ-
βατοκύριακο. Κι' έπειδή πάντα τη γέλυε
ή γλωσσίστα της έκοψε κι' έραψε και της
τά είπε από την καλή. 'Η 'Εσμέ πάλι
έχασε την ψυχραιμία της και...

ΜΠΙΑ: Καλά... Δεν της έδωσες κατό-
πιν εξηγήσεις;

ΓΩΡΤΖ: 'Η Γκλάντις αρνείται να με
δεχθώ στο σπίτι της. Κι' όταν πήγα, μού-
κλεισε την πόρτα κατόμουτρα. Σήμερα
πάλι πήγα τρεις φορές. 'Αλλά και τις
τρεις μου είπε ότι δεν έννοει να μου ξα-
ναμιλήση. 'Αχ! Μπιλ! Και την άγαστώ
τρελλά! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυ-
τήν... Τι μπορώ λοιπόν, να κάνω για να
την φέρω στα νερά μου;

ΜΠΙΑ (βαρυσήμαντα): 'Επιβάλλεται η
στρατηγική... 'Αν δεν έδενυγα απόψε για
το Λίβερπουλ, θα μπορούσα να έπισκε-
φθώ τη Γκλάντις στο σπίτι της και να
τη φέρω στα λογικά της.

ΓΩΡΤΖ: Δεν πρόκειται να σε δεχθώ.
Θα καταλάβει και θα σου κλείσει την
πόρτα.

ΜΠΙΑ: 'Ετσι λές; 'Αφού δεν με ξέρει;
('Απότομα): Πάμε! Θα σου εξηγήσω στο
δρόμο. (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι της Γκλάντις. 'Ο Γώρτζ
χτυπά δειλά το κουδούνι της εξώπορτας.
Σε λίγο παρουσιάζεται η Γκλάντις).

ΓΚΛΑΝΤΥΣ (κατάχλωμη Ταραγμένη.
Σιγά): Πέρασε μέσα. Γώρτζ. Συμβαί-
νει κάτι, που πρέπει να το μάθης. (Τον
μπάζει μέσα και τον παρουσιάζει σε κά-
ποιον, που στέκει όρθιος στο τζάκι με
γυρισμένες τις πλάτες). Γώρτζ! 'Απ' έ-
δώ είναι ο κύριος Κουλσον. ντέτεκτιβ...

Μου έκανε μερικές ερωτήσεις για σένα.
ΓΩΡΤΖ (με κατάπληξη): 'Ο... ντέτε-
κτιβ... Διάβολε!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (στην Γκλάντις): Αύτος
είναι ο κύριος. (Στο Γώρτζ): 'Ονομά-

ζεστε Γώρτζ Πόρσον; ('Ο Γώρτζ κουνά-
ει καταφατικά το κεφάλι του). 'Ήθελα να
σας έπισκεφθώ άργότερα. 'Εφ' όσον όμως
έτυχε νάρηθε εδώ, θέλω να σας δώσω με-
ρικές ερωτήσεις.

ΓΩΡΤΖ (πάντα κατάπληκτος): Δεν
σας καταλαβαίνω... Μιλάτε σαν να είμαι
άνακατεμένος σε κανένα έγκλημα!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: 'Απλώς κάνω ανακρί-
σεις, κύριε! Πού βρισκόσαστε τη νύχτα
του περασμένου Σαββάτου;

ΓΚΛΑΝΤΥΣ: Σας είπα, κύριε! 'Ο κύ-
ριος Πόρσον βρισκόταν στο Κλόκχαμπτον
με... μία κυρία. 'Ετσι η ιστορία σας ότι
τον ζητάτε να τον ανακρίνετε για μία
κλοπή κοσμημάτων είναι εξωφρενική!

ΓΩΡΤΖ (πάντα κατάπληκτος): Κλο-
πή κοσμημάτων; Δεν καταλαβαίνω;

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (πάντα σοβαρά): Κάνω
ανακρίσεις για μία κλοπή κοσμημάτων
που έλαβε χώρα στο ξενοδοχείο «Πρίγκηψ
της Ουαλλίας» στο Κλόκχαμπτον το Σαβ-
βατοκύριακο... Δηλαδή μεταξύ Σαββάτου
βράδυ και Κυριακής πρωί, εξαφανίσθηκε
από το δωμάτιο 28 ένα πολύτιμο μαρ-
γαριταρένιο κολλίε. 'Εχουμε λόγους να
πιστεύουμε ότι ο λωποδύτης μπήκε από
την εσωτερική πόρτα, που έπικοινωνεί με
το δωμάτιο 29 και που είχε κρατηθώ έ-
κείνο το βράδυ για λογαριασμό μιάς ο-
μάδας εκδρομικών. 'Ετσι δεν υποθέσαμε
να ξέρουμε ακριβώς ποιός ήταν ο ένοικος.

ΓΚΛΑΝΤΥΣ: Τότε γιατί θεωρείτε ύπο-
πτο τον Γώρτζ, που ούτε καν βρισκόταν
στο ξενοδοχείο; Αυτό είναι ανήκουστο!

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Μιά στιγμή, παρακαλώ.
Δεν μπορείτε γιατί έπισκεφθήκα πρώτα έ-
σας εδώ;

ΓΚΛΑΝΤΥΣ: Γιατί λοιπόν ήρθατε
πρώτα σε μένα;

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Σ' ένα μικρό καλάθι
που ρίχνουν άχρηστα χαρτιά στο δωμά-
τιο 29 βρήκαμε έναν παλιό φύλλο που-
γραφέ τ' όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.
Είχε πεταχθεί εκεί μέσα από τον τελευταίο
ένοικο, γιατί τα καλαθάκια καθαρίζονται
κάθε μέρα...

ΓΩΡΤΖ: Ναί, ξέρω... 'Ήταν εκείνος
ο φύλλος με τα φωτογραφικά έσταντα-
νέ που είχαμε τραβήξει μαζί. Γκλάντις,
στο Μπράιτον, το περασμένο κυλοκαίρι...
Είχε σκιστή ο φύλλος και έ'τσι έβαλα
τις φωτογραφίες σ' έναν άλλο.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (θριαμβευτικά): 'Α! πα-
ραδέχεστε λοιπόν ότι μένατε στο δωμά-
τιο 29 του ξενοδοχείου «'Ο Παίγκηψ της
Ουαλλίας» στο Κλόκχαμπτον, τη νύχτα
του περασμένου Σαββάτου;

ΓΩΡΤΖ: Φυσικά. 'Απόδειξι ότι προσ-
παθούσα να πείσω τη μίς Κάρλιν πως ή-
θα στο Λονδίνο κατ' ευθείαν από εκεί. 'Ε-
κείνη όμως δεν ήθελε να με πιστέψει. 'Η-
μουν με συναδέλφους μου σε μία εκδρομή.

ΓΚΛΑΝΤΥΣ (με χαρά): 'Ο Γώρτζ!
'Όστε δεν ήσουν μ' εκείνη την απάισια την
'Εσμέ Μπέτιον;

ΓΩΡΤΖ: Μά, φυσικά, δεν ήμουν μαζί
της, αγάπη μου! (Την αγκαλιάζει).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Μιά στιγμή. Πρέπει
νάρηθε μαζί μου στο αστυνομικό τμήμα.
κύριε Πόρσον.

ΓΚΛΑΝΤΥΣ: Μά ο Γώρτζ δεν είναι
κλέφτης! Πώς θα τον πάρετε μαζί σας;
Αυτό είναι τερατώδες! (Κλαίει).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ: Πιθανόν. (Στον Γώρτζ).
Είσθε έτοιμος, Πόρσον;

ΓΩΡΤΖ (ύστερα από έναν τρυφερό έ-
ναγκαλισμό): Μην στενοχωριέσαι; αγά-
πη μου. 'Εφ' όσον είμαι άθώος δεν πρό-
κειται να μου κάνουν τίποτα... 'Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο δρόμο).

ΓΩΡΤΖ (σφίγγοντας με τρόπο το χέ-
ρι του... ντέτεκτιβ): Συγχαρητήρια κύριε
...Σέρλοκ Χόλμς! Τα κατάφερες μία γαρά.

ΜΠΙΑ: Με το κόλπο μου προδόθηκε και
σου φανέρωσε την αγάπη της!

ΓΩΡΤΖ: Και τώρα τί θα γίνει;

ΜΠΙΑ: Θα τη βασανίσουμε ακόμη με-
ρικά λεπτά... Κατόπιν θα της τηλεφωνή-
σω και θα της πω ότι πιάσαμε τον κλέ-
φτη και σ' άφισαμε ελεύθερο.

(Αυλαία)

ANTONY ΠΟΥΛ

Η ωμορφιά ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ένα όπλο για να δρῆτε θέσι

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ να παρουσιασθῆτε κάπου,
σ' ένα γραφείο ή σ' ένα κατάστημα,
για να ζητήσετε δουλειά. Καί αναρω-
τιέστε μ' ανησυχία αν θα σας προτιμήσουν
ανάμεσα στις πολλές υποψήφιες.

Για ν' αυξήσετε λοιπόν τις πιθανότητες επιτυχίας σας, εί-
ναι απαραίτητο να περιποιηθῆτε τὸν ἑαυτο σας. Μία παρα-
μελημένη εμφάνιση θα σας καταδικάζει, ασφαλώς, σε μόνιμη
άνεργια.

Τὸ ἑλκυστικὸ παρουσιαστικὸ ἀποτελεῖ ἕνα βασικὸ προσόν
για τὴν ἐργαζομένη γυναίκα, σπουδαίον ὅσο κι' οἱ γνώσεις
της ἢ ἡ πείρα της σὲ ἑνὸς ἐιδος δουλείας. Μ' αὐτὸ δὲν
θέλουμε νὰ ποῦμε, βέβαια, ὅτι πρέπει νὰ γίνετε μιά κοῦκλα,
στολισμένη με ὑπερβολικὴ ἐπιτήδευσι. 'Αλλὰ ν' ἀκολουθήσετε
τὸ παράδειγμα τῶν 'Αμερικανίδων, ποὺ στήριζον τὴ γοητεία
τους στὴ δροσερὴ, καθαρὴ, φυσικὴ καὶ χαριτωμένη ὄψη τους.

Εὐτυχὴς γιὰ σας, ζήτε σὲ μιά ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἕνα
στερεότυπο ὑπόδειγμα ὡμορφίας καὶ ποὺ τὸ μάτι ἐλκύεται
περισσότερο ἀπὸ κάτι τὸ ἰδιότροπο, παρὰ ἀπὸ ἕνα πρόσωπο
μὲ κλασσικὴ συμμετρία. Ἡ ὡμορφιά δὲν εἶναι σήμερα ἕνα
χάρισμα ποὺ ὑπάρχει ἐκ γενετῆς, ἀλλ' ἕνα θαῦμα καθημερινό,
ποὺ τὸ ἐπιτυγχάνετε μὲ μιά συντομὴ ἀπασχόλησι στὴν τουα-
λέτα σας. Κι' ὁ χρόνος ποὺ ἀπαιτεῖ εἶνε τόσο λίγος, ὥστε
μπορεῖ νὰ τὸν διαθέσῃ καθε ἐργαζομένη γυναίκα.

'Ας ἰδοῦμε λοιπόν σὲ ποιά σημεία θὰ στρέψετε κυρίως τὴν
προσοχή σας, γιὰ νὰ κερδίστε τὸ παιχνίδι σας:

1) Θὰ προσέξετε πρώτα ἀπ' ὅλα τὰ χέρια σας. Σπασμένα
καὶ μασημένα νύχια, μὲ μαδημένο τὸ βερνίκι τους, καὶ χέρια
τραχειὰ καὶ κοκκινισμένα κάνουν τὴ χειρότερη ἐντύπωσι. Δεί-
χνουν πὼς ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὴ λεπτομέρεια —πράγμα ποὺ
δὲν ἐμπνέει καθόλου ἐμπιστοσύνη στὴς ἱκανότητές σας ὡς ὑ-
παλλήλου.

Φροντίστε λοιπόν ν' ἀποτελοῦν τὰ χέρια σας ἕνα καλὸ
«συστατικό». Βεβαιωθῆτε πὼς εἶναι καθαρὰ, λεῖα καὶ περι-
ποιημένα, μὲ ἀψογὸ τὸ μανικιούρ.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους, ὥστόσο, οἱ περισσότερες γυ-
ναῖκες παραπονούνται ὅτι σπάζουν τὰ νύχια τους, ὅ-
σο κι' ἂν προσπαθοῦν νὰ τὰ προφυλάξουν. Μὲ ποιὸν
τρόπο λοιπόν θὰ μπορέσουν νὰ τὰ δυναμώσουν; 'Υ-
πάρχουν δυὸ καινούργιες μέθοδοι γι' αὐτό, ποὺ δοκιμάσθηκαν μὲ πολλὴ
ἐπιτυχία.

'Η πρώτη εἶναι τὸ τρίψιμο τῆς
βάσεως τῶν νυχιῶν καθε βράδυ μὲ
μιά ἀλοιφή ποὺ περιέχει μιά ὀργα-
νικὴ ἔνωση ἰωδίου. Τὰ πειράματα
ἀπέδειξαν ὅτι, μετὰ 4 μῆνες, εἶχε
φέρει καλὰ ἀποτελέσματα στὰ 60%
τῶν γυναικῶν ποὺ τὴ χρησιμοποιού-
σαν κανονικὰ.

'Ακόμη μεγαλύτερο ποσοστὸ ἐ-
πιτυχίας εἶχε ἡ δεύτερη μέθοδος:
Μιά ὁμάς γυναικῶν ἔπιναν καθημε-
ρινῶς μιά ποσότητα ζελατίνης, λυ-
ωμένη σὲ νερό. Σὲ 2 μῆνες λοιπόν,
οἱ ραβδώσεις κατὰ μῆκος τῶν νυχι-
ῶν ἐξαφανίσθηκαν σ' ὅσες ἦσαν νε-
ώτερες ἀπὸ 30 ἐτῶν. Ξαναεμφανί-
σθηκαν δὲ ὅταν σταμάτησαν τὴ
ζελατίνη.

Μπορεῖτε λοιπόν νὰ δοκιμάσετε
διαδοχικὰ τὶς δυὸ αὐτὲς μεθόδους.
Θὰ βρῆτε τὴν ἀλοιφὴ ἰωδίου στὰ
καλὰ φαρμακεία καὶ τὴ ζελατίνη
στὰ μεγάλα παντοπωλεῖα.

Κι' οἱ δυὸ ὁμοῦ ἀπαιτοῦν ὑπομονὴ καὶ
ἐπιμονή. Γιατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διορ-
θωθοῦν ἀμέσως τὰ νύχια, ἐφόσον μεγαλώ-
νουν ἀργά, μόνο κατὰ 3 χιλιοστόμετρα τὸ
μῆνα.

Συνεχίστε τὴ δοκιμὴ σας ἐπὶ 4 μῆνες. Κι' ἂν ἐπιτύχῃ ἡ
μιά ἀπὸ τὶς δυὸ μεθόδους, ἐξακολουθήστε τὴν πιά χωρίς καμ-
μί διακοπὴ.

2) 'Ενα ὥραῖο προσωπάκι, ζωρὸ, ἐξυπνο καὶ εἰλικρινές, προ-
καλεῖ πάντα τὴ συμπάθεια. 'Ιδίως πρέπει νὰ εἶναι ὁλοκάθαρο,
μὲ δερμα ὑγιές. Κι' ὁμοῦ, λίγες γυναῖκες ξέρουν πὼς νὰ πλύ-
νουν τὸ πρόσωπό τους ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιτύχουν τὰ καλύτερα

ἀποτελέσματα μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι. Νὰ οἱ συμβουλεῖ
ποὺ δίνει γι' αὐτὸ ὁ δόκτωρ 'Ερνο Λάζλο, παγκοσμίως γνω-
στὸς αἰσθητικὸς γιαντρός, ποὺ ἔχει μεταξὺ τῆς πελατείας του
γυναῖκες σὰν τὴ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ καὶ τὴ Γκρέτα Γκάρ-
μπο:

Γεμίστε μιά λεκάνη μὲ νερὸ (χλιαρὸ ἢ κρύον γιὰ
τὰ στεγνὰ δέρματα καὶ ζεστὸ γιὰ τὰ λιπαρά). Ρίξτε τὸ νερὸ στὸ πρόσωπό σας μὲ τὰ χέρια
σας, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆτε σφουγγάρι ἢ ἄλλο
τέτοιο μέσον. Βουτήξτε τὸ σαποῦνι στὸ νερὸ, κι'
ὕστερα τρίψτε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας, ἐπιμέ-
νοντας ἰδίως στὶς μικρὲς ρυτίδες, στὸ μέτωπο καὶ
στὸ πηγούνι. Κάνετε ὕστερα μασσάζ μὲ τὴς ἄκρες
τῶν δακτύλων. Τὸ τρίψιμο κι' ἡ θερμότης τῶν δα-
κτύλων, συνδυασμένα μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι
θα ὡμορφαίνουν τὸ δερμα σας. Τέλος, ξεπλύνεσθε,
30 φορές τὸ λιγώτερο, μὲ τὸ νερὸ τῆς λεκάνης
καὶ σκουπίζεστε μὲ μιά πετσέτα.

Τὸ εἶδος τοῦ σαπουνιοῦ ποὺ θὰ μεταχειρισθῆ-
τε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ δερματος
(λιπαρὸ ἢ στεγνόν).

'Υστερα μακιγιάρεσθε ἐλαφρά, δίχως ὑπερβολή: "Ένα ἁ-
νοιχτόχρῳμο κραγιόνι, ἕνα φόν-ντε-τέν ποὺ ταιριάζει μὲ τὴ
φυσικὴ ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδος, ἕνα ἵχνος πούντρας... κι'
εἰσάστε ἑτοιμὴ πιά νὰ ξεκινήσετε.

Φροντίστε ν' ἀποτελοῦν τὰ χέ-
ρια σας ἕνα καλὸ «συστα-
τικό»...

3) Θὰ βάλετε ἄρωμα ἢ ὄχι;
Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος
τῆς δουλείας ποὺ θὰ ζητήσετε.
'Αν πρόκειται νὰ ἐργασθῆτε
π.χ. σ' ἕνα ἱατρεῖο ἢ σ' ἕνα
νοσοκομεῖο, ἀποκλείεται τὸ ἄ-
ρωμα. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες πε-
ριπτώσεις ἐπιτρέπεται, ἀρκεῖ
ὁμως νὰ εἶναι ἐλαφρὸ.

4) Δὲν κρέμεται, βέβαια, ἡ
δουλειά σας ἀπὸ... τὶς τρίχες
τῶν μαλλιῶν σας! Πάντως ὁ-
μως, ἕνα κεφαλάκι καθαρὸ, με
μαλλιά στιλνὰ κι' ἄπλά χτε-
νισμένα, αὐξάνει πολὺ τὴς ἐλ

ΚΑΜΜΙΑ άλλη γωνιά της Ελλάδος δεν δοκίμασε ασφαλώς τη φοβερή τραγωδία της Δ. Μακεδονίας, κατά το διάστημα της Κατοχής. Όλοι οι έγχθροι της πατρίδας μας εμφάνιστηκαν εκεί, μόλις πάτησαν το πόδι τους τὰ θανάσιμα τσακάλια του Χίτλερ στον τόπο μας. 'Ιταλοί, Γερμανοί, Βούλγαροι, 'Αλβανοί και Ρουμάνοι, συναγωνίζονταν συστηματικά ποιος θα καταστρέψει τον ελληνοισμό των βορειοδυτικών περιοχών μας. 'Αλλά πρὸς τὸ παρὸν είχαν τὸ λόγο οἱ πρώτοι, πού ελπίζαν νὰ ἐξουθενώσουν τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τοῦ πληθυσμοῦ μετὰ ἐγκληματικὸν τρόπον. 'Ωστόσο παρ' ὅλα τὰ ἀγρία μέσα που μεταχειρίστηκαν, δὲν κατάρρωσαν ἀπολύτως τίποτε. Οἱ 'Ελληνες δὲν ἦταν δυνατόν ν' ἀλλαξοπιστήσουν...

Ἀς πάρουμε ὅμως τὰ πράγματα μετὰ τὴν σελιφά. Εἶνε γνωστὸ ὅτι μόλις ἡ Βουλγαρία προσχώρησε στὸν 'Ἄξονα, συμφωνήθηκε ὡς ὁλόκληρη ἡ Μακεδονία ἀποτελεῖ πεδὶον δράσεως τῆς Βουλγαρίας. Τὴν προστάθαι αὕτη, ὁ ἱταλικὸς φασισμὸς ὑποσχέθηκε νὰ τὴ βοηθήσῃ ὡς ὅπως μποροῦσε. 'Ετοὶ μόλις καταλήφθηκε ἡ 'Ελλάδα, οἱ 'Ιταλοὶ κράτησαν τὴν ὑπόσχεσίν τους, ἀλλὰ ἐξείρεσαν τὸ νομὸν Καστοριάς. Εἶχαν ἀνακαλύψει ἐμφανικὰ ὅτι, ἡ περιοχή αὕτη πού παλαιότερα ὀνομαζόταν Καστοῦρ, κατοικεῖται ἀπὸ Μακεδονικοὺ ἀγῶνα, γιὰ νὰ σώσουν διήθεν τὴ ζωὴν τους ἀπὸ τοὺς 'Ελληνες καὶ τοὺς Βούλγαρους, ἀναγκάσθηκαν νὰ περάσουν στὴν Τουρκία! 'Επομένως ἔπρεπε τὼρα νὰ προσαρτηθῇ στὴν 'Ἀλβανία!...

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ κομικὴ αὕτη ἱστορία ἐκλείνει μέσα τῆς ἑνῆ ἀσύλληπτο δράμα, πού δὲν ἀρνεῖται νὰ ἐξασπῇ σὲ βάρος τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιοχῆς. Γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸν τους, οἱ φασίστες κάλεσαν μερικὸς προδότες πού παρουσιάζονταν ὡς 'Ἀλβανοὶ καὶ τοὺς ἐβάσαν νὰ ὑπογράψουν ἕνα μακροσκελὲστατο ὑπόμνημα, γιὰ νὰ τὸ στείλουν στὸ Μουσσοῤῥλί. Μετὰ τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ζήτησαν τὴν ἐνασμάτῃσιν ὁλόκληρης τῆς Καστοριάς στὴν 'Ἀλβανία! Παράλληλα ὅμως πρὸς τὴν ἐνέργειάν τους αὐτὴν, οἱ 'Ιταλοὶ ἐνίσχυσαν μετὰ καὶ τὴν ἱταλικὴν προπαγάνδα, πού εἶχε ἀνακαλύψει τὼρα καὶ αὕτη Ρουμανοῦς στὴ Δ. Μακεδονία!

Τότε ἀκριβῶς ἐμφανίστηκε στὴν Καστοριά ὁ διαδόχτος... πρίγκης τῆς Πίνδος, ὁ ἐσχώτατος «κοδερνάτορας» Ντιανίτς, πού μαζί μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν φάρα του, αἱματοκύλησε τὸν τόπον. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἱδρύσῃ δύο ρουμανικὰ σχολεῖα, τὸ ἕνα στὴν Κλεισοῦρα καὶ τὸ ἄλλο στὸ 'Αργος 'Ορεστικόν. 'Επιθεωρητὴς τους ὀρίσθηκε ὁ Στέφανος Βελήσσης, παλιὸς χαφιές τῶν Βουλγάρων καὶ φονεὸς μισελλήνων. 'Ὡς ἀποδείξει τοῦ μισελληνισμοῦ του, ἀναφέρουμε ἕνα μικρὸ παράδειγμα: 'Επειδὴ κανεὶς μαθητὴς δὲν πῆγε νὰ ἐγγράφῃ στὰ σχολεῖα αὐτὰ, ὁ Βελήσσης μαζί μετὰ τὸν πράκτορα Γκέτσιο μῆλκαν μίαν νύχτα στὸ σπίτι τοῦ 'Αναστάση Δρούμπα καὶ μετὰ τὴν πιστολὰ στὸ χερί, ζήτησαν νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ τους ὅλη τὴν οἰκογένειαν. 'Υστερα ρώτησαν τὸ Δρούμπα:

— Γιατί δὲν στέλνεις τὰ παιδιὰ σου στὸ σχολεῖο;
— Τὰ παιδιὰ μου θέλω νὰ μάθουν ἐλληνικὰ! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος θαρραλέα. Ζοῦν στὴν 'Ελλάδα καὶ πρέπει νὰ μάθουν τὴ γλῶσσαν τους. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀνάψῃ τὰ αἵματα τῶν δύο προδωτῶν. 'Ο Γκέτσιος σήκωσε τὸ χερί του καὶ τὸ κατέβασε μετὰ δύναμιν στὸ πρόσωπον τοῦ τολμηροῦ 'Ελλήνα.

— Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλάς καλύτερὰ! τοῦ φώναξε ἀγρία. 'Ἄν δὲν στείλῃς τὰ παιδιὰ σου σχολεῖο, θὰ τὴν ἔχῃς ἀσχημὰ! Κανείς ἀπὸ σὰς δὲν πρόκειται νὰ τὴ γλυτώσῃ...

Ἐφυγαν κατόπιν καὶ τράβηξαν σὲ ἄλλα σπίτια. Πῆραν ὅμως καὶ ἐκεῖ τὴν ἴδια ἀπάντησι καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὴς μέρες φωνήσαν τὸ κακὸ. Γιὰ τὴν ἴδιαν αἰτίαν, κανεὶς μαθητὴς δὲν παρουσιάστηκε πάλι. Οἱ δύο Ρουμάνοι πράκτορες, κατὰλασαν τότε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν διαφορετικὰ. Καὶ χωρὶς νὰ διατάσουν περισσότερο, πῆγαν στοὺς Γερμανοὺς καὶ κατήγγειλαν ὅτι ὁ 'Αναστ. Δρούμπα, ὁ Κώστας Κανελλόπουλος, ὁ Σωτ. Βάος καὶ μερικὸ ἄλλοι, ἦσαν κατασκοποὶ τῶν 'Αγγλοαμερικανῶν. Αὐτὸ ἦταν ἀρετὸ. Οἱ Γερμανοὶ ἐνέγγρησαν κερανοῦδολα. Ἐκάναν μὴλόκο στὰ σπίτια τους καὶ τοὺς συνέλαβαν ὅλους. Τοὺς μετέφεραν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν 'Ἀθήνα. 'Εδῶ λοιπὸν τοὺς ὑπέβαλαν σὲ βασανιστήρια γιὰ νὰ... ὁμολογήσουν! Τοὺς ἔκομαν μύτες καὶ αὐτιά, τοὺς ἐδάσαν μῖτια καὶ τοὺς περιέχυσαν μετὰ καυτὸ λάδι. Τὶ μπορούσαν ὅμως νὰ ποῦν οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἀφοῦ δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι μετὰ ὅλα αὐτὰ πού τοὺς καταγοροῦσαν;

Ὡστόσο γίνηκε καὶ παράξενο. Μιὰ στιγμὴ πού βασάνιζαν ἕναν σύντροφόν του, ὁ Σωτήρης Βάος σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ εἶπε στοὺς δημίους του:

— Φτάνει πιά! 'Εγὼ θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα! Εἰμᾶστε στ' ἀλήθεια πράκτορες τῶν 'Αγγλῶν!...

Τὰ βασανιστήρια σταμάτησαν ἀμέσως. 'Ο Βάος ἔκανε τότε μιὰ «καταπληκτικὴ» ὁμολογία. Εἶπε πὼς τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ οἱ σύντροφοί του δούλευαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κατοχῆς σὲ μιὰ μυστικὴ ὀργάνωσι, πού τὴ διεύθυναν 'Αγγλοὶ καὶ 'Αμερικανοί. 'Ανακάτεψε φανταστικὰ ὀνόματα, ὁμολόγησε πὼς ἔλαβαν μέρος στὸ σμῆματ' ἑνὸς ἀποθνήσκοντος πυρομαχικῶν —τὸ σμῆματ' αὐτὸ εἶχε γινεῖ πραγματικὰ ἀπὸ ἀγνώστους πατριώτες πρὶν μερικὴς μέρες— κατέθεσε καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, πού κατέπληξαν τὴν κυριολεξία τοὺς Γερμανοὺς.

— Καὶ τὼρα πού τὰ μάθατε ὅλα, μὴ μᾶς βασανίζετε πιά! προσέθεσε στὸ τέλος ὁ Βάος. Καλύτερα νὰ μᾶς στείλετε στὸ ἀπὸσπασμα... 'Ετοὶ καὶ ἔγινε. 'Ενῆσα ἀδῶδι 'Ελληνες ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὴν σφαίρην τῶν Γερμανῶν. 'Ο Σωτήρης Βάος, πού εἶχε καταλάβει ὅτι τὸ ἀπάνθρωπον βασανιστήριον θὰ ἐξακολουθοῦσαν μετὰ τὸ χειρότερον τρόπον, προτίμησε νὰ τελεωθῇ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του μετὰ τὸ θάνατον. Ἐκάνε, λοιπὸν, τὴ φανταστικὴν του ἀπολογία γιὰ νὰ γλυτώσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Ἦταν ἕνας ἥρωας ἀπ' τοὺς λίγους. 'Όταν μαθεύτηκε ὁ χαμὸς τῶν στοὺς χωριῶ, ὁ 'Ιταλικὸς φασιστὸς Τζοβάννι Ραβάλι, ἔτριψε τὰ χερία του μετὰ ἱκανοποίησι.

Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι δὲν εἶνε μετὰ τὸ μέρος μας! φώναξε. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ σ' ὅσους κάνουν τὸ ἀντίθετον ἀπὸ μᾶς...

Ἀλλὰ ποῖος ἦταν ὁ φοβερός αὐτός ἄνθρωπος πού ἀναθανὸνταν χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι γιὰ τὸ μαρτυρικὸ θάνατον τῶν συναγωνιστῶν του. 'Ο βασιλικὸς 'Επίτροπος πλοίαρχος Γ. Π. Παπακυριακόπουλος στήν ἱστορικὴ ἀγορεύσει του κατὰ τὴν δίκην τῶν Ραβάλι καὶ Κόλταφ τὸ 1945, μᾶς δίνει ὅλη τὴ φοβερὴ εἰκόνα του: «Βλέπετε αὐτὸν τὸν κα-

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατασκοποὶ στὴν Ελλάδα

Ὅταν οὐρλιαζαν τὰ τσακάλια τοῦ φασισμού

λά ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι τὸν θεωρῶ ἀξίον διὰ πολὺ μεγαλύτερα ἀξιώματα. Δὲν με ἐπίστευε, διότι με προσέδωκε διαρκῶς ὡς ἀντιδικόν».

Καὶ ὁ κ. Παπακυριακόπουλος συνεχίζει: «Σκοτεινὸς τύπος κατὰ τὸν Σπηλιώτην, ἀλλὰ θαιμόνιος καὶ ἰδυῶν νοῦς τοῦ φρουραρχείου. «μοχλὸς» αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἀγίον, ἀπέφευγε τὸν κόσμον καὶ εἰργάζετο ἀκαταπαύστως ἐκκουραζόμενος τὸ μεσημέρι μετὰ τὴν φουαρμόνικα καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῶν ἐλληνικῶν καὶ τὸν ἔρωτα. Ἡ Βουλγαρία Πούτση Σίσα ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐρωμένη του καὶ κατόπιν ἡ νύν μνηστὴ του. Ἀλλ' ὅπως ἐμείνεν αὐτὸς ἡ ἀπορία πὼς ὁ εὐφύστατος αὐτὸς νέος ἐδέχθη νὰ μνηστευθῇ μιαν βλακικὴν ὑπερβῇ τὴν ὁποῖαν ὑπέβαλε εἰς ψυχολογικὴν ἐξέτασιν. Καὶ μόνῃ ἐξήγησις ὑπάρχει ὅτι ἡ νέα αὕτη ὑπῆρξε ἡ σύντροφός του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του καὶ τῆς φυλακῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σέβεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθω».

Καὶ στὴ συνέχεια τῆς ἐμπνευσμένης πραγματικῆς ἀγορεύσεώς του, ὁ κ. Παπακυριακόπουλος προσθετεῖ: «Διειτρεῖ ἴδιαν γκαρσονιέρα Ἀ

Ραβάλι καὶ ἔστειλε δύο νέας εἰς τὸν λατρὸν Βουτίση πρὸς ἀμβλυσίν. Χωρικὸς εὐφύης ἔδωκε τοὺς στενοὺς του καὶ ἀρχὰς ὀρίζοντας διαρκῶς νὰ πλαταίνουν. 'Ο Ραβάλι εἶνε ἕνα παράξενο συνονθύλευμα ἀντιθέτων ἰδιοτήτων. Ἐγώσιμος καὶ μικροπρέπεια, μεγαλαμάνια, ἀρχομανία, φθόνος, φιλαργυρία, δυναμιόμος τῆς νεότητος καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐρημίαν, τὸν διακρίνουν. Εἰς αὐτὸν ὁ Ντέλ Ζούντιτς ἀνέθεσε τὸ Β' Γραφεῖον τῶν πληροφοριῶν καὶ κατασκοπείας. Προῆλθε διανομὴν ρόλων ὁ φρουραρχός. Καὶ εἰς μὲν τὸν ὑπολοχαγὸν Μαριέτι ἀνέθεσε τὸν ρόλον τοῦ 'Ελληνοφίλου, εἰς δὲ τὸν Ραβάλι τὸν Βουλγαροφίλου. Κατὰ τὸν νομαρχὴν Παπαδάκη, ὁ Μαριέτι ἦτο «θαυμάσιο παιδί, πού κατεφέρτε κατὰ τὸν τρόπον τῶν 'Ιταλῶν». Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ραβάλι ἐρρίψεν ὅλην εἰς τὸν ἄγρον τὴν ἀπολογία τοῦ ἡρώος καὶ τὸν συλλαβὴν. Δὲν ἀπεδείχθη ὅμως τοῦτο καὶ δὲν πρόκειται νὰ ζητήσῃ τὴν διώξιν τοῦ Μαριέτι. Ἐπιθῶμ' ν' ἀπονεμῶ τὰ τοῦ Καίσαρος τὸ Κασάριον.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Τζοβάννι Ραβάλι. Ἐνας ἐγκληματίας ἀσίστης πού ἐπιστρατεύσε κάθε κακοποιὸ καὶ συγκέντρωσε γύρῳ τοῦ ὅλους τοὺς 'Ἀλβανούς, Ρουμάνους καὶ Βουλγάρους, γιὰ νὰ τοὺς τοποθετήσῃ ὡς διερμηνεῖς καὶ ὑπαλλήλους στὶς ποικίλωνες ἐκτείνεις ὑπηρεσίας πού ὀργάνωσε σὲ κάθε ἐλληνικὴν περιοχὴ ὁ φασισμός. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀμελίκτικοι δῶκτες τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου. Αὐτοὶ κατέδιδαν καὶ κατασκευάζαν τις καταγγελίες. Οἱ κυριώτεροι συνεργάτες του ἦσαν οἱ ἐξῆς: Ν. Καζάκωφ —αὐτοκλούμενος στρατηγός— Παντελῆς Μακρῆς, Βόρις Στοιγιάνωφ, Λουκάς Δημάνωφ, Χρήστος Ρούκωφ, οἰκογένεια Σαλαπούτη, Χρήστος Νασκόπουλος —ταγματάρχ-

χης τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ— Νικόλαος Σιστοβάρης ἡ Μπαϊκίό- λιας, Χ. Φυλακτίδης, ὁ Δωδεκανήσιος Μ. Κλωνάρης, ὁ φραγκολεβαντίνος Γ. Ἀνδρεάδης, ὁ Ν. Γαμβρόλας καὶ οἱ βουλγαρόφωνοι Λίτσας καὶ Μιχ. Λιτσιῆς. 'Ο τελευταῖος, ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του: «Μοῦ ἀρέσει νὰ δῶν 'Ελληνες μετὰ τίς 2 ἡ ὥρα, τὴ νύχτα...».

—Τάχα σάκα Ραβάλι οὐρλιαζαν τ' ἀπάνθρωπα αὐτὰ τέρατα, πού σημαίνει στὴ γλῶσσα μας αὐτὸ θέλει ὁ Ραβάλι».

Καὶ βασάνιζαν τοὺς 'Ελληνες. Βασάνιζε καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὕπολοχαγός. Χαστούκιζε 'Ελληνες ἀξιώματικούς, ἐπειδὴ νόμιζε πὼς τὸν «στραβοκούτταζαν». Ἐνὰ πρωὶ συνέλαβε τὸ μοῖραρχο Οἰκονομό- πουλο καὶ ἔβαλε ἕναν 'Ιταλὸ ἀνθυπασιπὴτὴ νὰ τὸν κακοποιήσῃ, γιὰτι εἶχε πιάσει τὸ Βούλγαρο χαφιέ Δημάνωφ. Καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ διέ- ταξε νὰ συλληφθῇ μερικὸι εἰρηνοδίκες, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νάρθουν σ' ἐπαφὴ μετὰ τοὺς πράκτορες τοῦ Μουσσοῤῥλί κούτσόδαχους 'Ἀλκ. Διαμάντη καὶ Ν. Μουτούση. Καὶ ἡ λύσσα τοῦ μεγάλωσε ἀκόμη πὺ πολὺ, ὅταν ἀπέτυχε ἡ προσπάθεια προσαρτήσεως τῆς Καστοριάς στὴν 'Ἀλβανία. Τότε παρουσιάστηκε τὸ φασιστικὸ αὐτὸ τέρας σὲ ὅλην τὴν ἡρωίδα.

Μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ συνταγματάρχου Ντέλ Ζούντιτς, ὀργάνωσε τὰ «Τάγματα 'Ερεῦνης», τάγματα βασανιστῶν καὶ φονιάδων, πού τ' ἀ- ποτελοῦσαν ἡ ἀφρόκρεμα τῶν φασιστῶν ἐγκληματιῶν. Οἱ ἀξιώματι- κοὶ Μιλανέζε, Πρίμα, Σπατόρο, Ἀλταντόνα καὶ Γκραντενίκο —ὁ πα- τέρας τοῦ τελευταίου εἶχε διατελέσει πρόεδρος στὴν Πάτρα— ὀρίστη- καν ἀρχηγοὺς τους. Στὴν πραγματικότητά ὅμως δὲν ἐπρόκειτο γιὰ φασιστικὸ στρατὸ. Ἦταν ἕνα ὀργανωμένον σῶμα σφαγέων, πού διευ- θύνονταν ἀπὸ τὸ βουλγαρικὸ κομμάτι. Μετὰ ἀφθαστὴ τέχνην, οἱ Βούλ- γαροι κατάρρωναν νὰ σκοποῦν τὸν τρόπον τῆς ψυχῆ τῶν φασιστῶν.

Ὁ Ραβάλι τοὺς ὑπέβαλε στὰ χειρότερα βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμο- λογήσουν...

Με ψεύτικες προκηρύξεις πού τίς τύπωναν οἱ ἴδιοι, μετὰ ὅλα πού τὰ ἔκρυβαν σ' ἐλληνικὰ σπίτια, μ' ἐκρηκτικὴς ὅλες πού τίς παραγῶναι στὰ χωριά τῶν χωρικῶν καὶ μετὰ ἀπορροὰς ἀλλὰ τεχνάσμων, εἶπε- θαν καὶ ὅσο τὴν ἱταλικὴν διοίκησιν τῆς περιοχῆς, ὅτι προετοιμαζόταν...ἐπανάστασις τῶν κατοίκων!

Ἐτοὶ ὁλόκληρος ὁ νομὸς τῆς Καστοριάς μετεβλήθη σὲ μιὰ ἀπέραν- τη φυλακή. Κάθε ἐξόρμησι «Τάγματος 'Ερεῦνης» σήμαινε ἐξόρμησι θανάτου γιὰ τὴν δυστυχισμένην περιφέρειαν. Τὸ ἀπάνταστο αὐτὸ δρᾶμα πού ἔζησαν τρία περίπου χρόνια οἱ Καστοριανοί, μᾶς τὸ δίνει καὶ πάλι ὁ κ. Παπακυριακόπουλος, πού δανειζόμενος ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν «καταπέλτη» τῆς ἀγορεύσεώς του: «Εἰς τὰς φυλάκας —εἶπε— ἐδέ- ροντο ἀπάνθρωπος οἱ κρατούμενοι. Τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν Καστοριάς καὶ τὸ ὑπόγειον τῆς Καραμπινερίας, ἦσαν κέν- τρα βασανιστηρίων. Ἐγύνωναν τὸν κρατούμενον, τὸν ἐποστῶντον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ γραφείου καὶ τὸν ἐδερναν μετὰ ῥαλλὰν καὶ μετὰ ῥαλλὰν, τὰ ὅποια ἔκοβαν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι τῶν φυλακῶν ἀκακίαν. Τὰ ῥαλλὰ αὐτὰ ἐσπάζαν εἰς τὰ πόδια καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν δερμονέων, τὰ δὲ κομμάτια πού ἐξέφευγαν, ἐσπάζαν τὰ τῶμα, ἐπληθύναν πάλιν τοὺς δερμονέους. Καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου ἦσαν κατακοκκινὸι ἀπὸ τὰ αἵματα. Καὶ μέχρις οὐρανοῦ αἱ οἰμαγὰι τῶν 'Ελλήνων...».

Ἡ ἐπινοήσι βασανιστηρίων ἀπὸ τοὺς φασίστες, δὲν εἶχε ὅρια. Ἡ ἐγκληματικὴ τους φαντασία ἦταν ἀληθινὰ σατανικὴ. Ἐπαιρναν ἐντὸς- σθια ζῶντα καὶ τὰ ἐδειγνουν στοὺς χωρικοὺς.

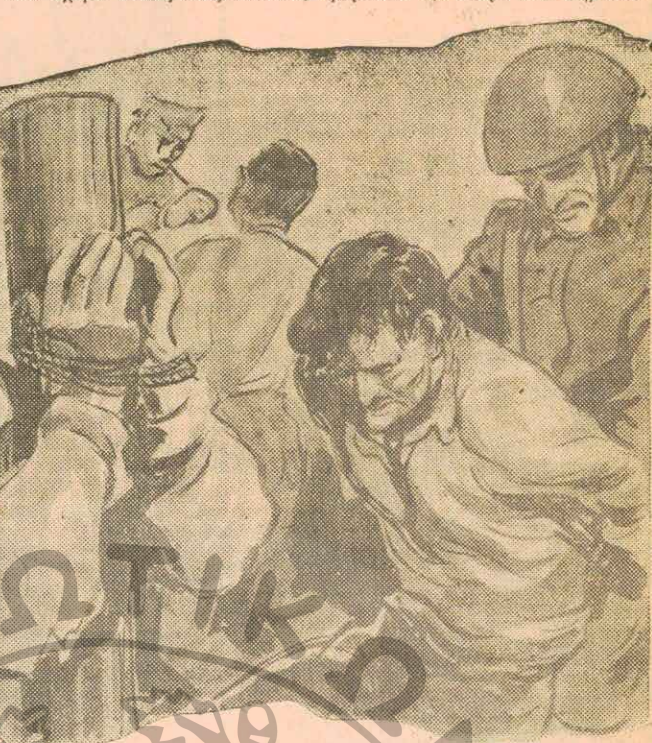
—Εἶνε τ' ἀντερα τῶν φυλακισμένων συγγενῶν σας! τοὺς ἔλεγαν. Τὸ ψυχικὸ μαρτύριον πού ἐπέβαλλαν στοὺς 'Ελληνες, ἦταν φοδερ- τερο καὶ πὺ τραγικὸ ἀπὸ τὰ σωματικὰ βασανιστήρια. Κάποτε μιὰ Καστοριανή, ἡ Σοφία Χαρσίη, ἀπέβαλε μπρὸς στὰ μάτια τῶν στρα- τιστῶν ἐπειδὴ τὴν ἀπειλοῦσαν πὼς θὰ τῆς ἐδάσαν φωτιά σ' ἀπόκρι- φα μέρη τοῦ σώματός της. Λίγο ἀργότερα συνέβη τὸ ἴδιο καὶ στὴ φρόσα Μαλάμου, πού πέθανε τὴν ἴδια μέρα μετὰ σὲ φρικτοὺς πᾶ- νους. Πῆγαν οἱ συγγενεῖς της νὰ ζητήσουν τὸ πτώμα της γιὰ νὰ τὰ θάψουν. Τότε οἱ φασίστες τοὺς πέρασαν σ' ἕνα γραφεῖο γιὰ νὰ τοὺς τὸ παραδώσουν δῆθεν. Τὸ θέαμα τῆς ὁμοῦ ἀντίκρουσαν ἕναν τόσο ἀ- πάνθρωπον, ὥστε ἡ μητέρα τῆς Μαλάμου ἔπαθε συγκοπή ἐπ' ἁπτοῦ.

Ἡ δυστυχισμένη νεκρὴ ἦταν δολοφονημένη πᾶντα σ' ἕνα τραπέζι, σὲ ὅ- λο τὸ σῶμα θὰ εἶχαν ζωγραφιστὴν διάφορος σκηνῆς δρῶν! Στὸ σημεῖον αὐτὸ οἱ φασίστες δὲν ἐνετυλίξαν μόνον τὴν ἀνθρώπιν ἀξί- οπρέπεια, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς νεκρούς, πού τὸν διατηροῦν καὶ οἱ πὺ ἀγριεὲς φυλὲς τοῦ κόσμου...

Τὴν ἀνοίει τοῦ 1942, ὁ Ραβάλι διέταξε νὰ συλληφθῶν πέντε 'Ελ- ληνες μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι τροφοδοτοῦσαν δύο 'Αγγλους, πού δρῶ- σαν δῆθεν στὴν περιοχὴ εἰς βάρος τῶν Γερμανοιταλῶν καὶ Βουλγάρ- ων. Οἱ 'Αγγλοὶ βέβαια δὲν βρέθηκαν ποτε, γιὰτι δὲν ὑπῆρχαν. Ἡ καταγγελία πού ἔγινε ἀπὸ κάποιον πράκτορα τοῦ Διαμάντη, τὸ Μα- νώλη Φλάσκο, ἦταν πλαστή. Ὡστόσο ὁ Ραβάλι τοὺς ἔρριξε στὰ χει- ρότερα βασανιστήρια γιὰ νὰ...ὁμολογήσουν! Ἀλλὰ ἐνὶ τὰ μαρτύρια συνεχίζονταν, ἕνας χωροφύλακας, ὁ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σταύρος Ἰσαάκ Σινάνογλου, ἐξεγέρθηκε. Βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν κάποιον βρά-δυ, τοὺς ἀπελευθέρωσε καὶ μαζί μ' ἕνα ἄλλο συνάδελφό του, τὸ Γ. Κηρυττόπουλο, βῆκαν στὸ βουνό. Ὅταν ὁ Ραβάλι τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τιμώρησε ἀσπληρὰ τοὺς φρουρούς καὶ ἔστειλε παν- τοῦ πράκτορες τοῦ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν μετὰ κάθε τρόπο τὸ Σινάνο- γλου.

—Αὐτὸς πού θὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἐδῶ ζωντανὸ θὰ πάρῃ ἕνα καλὸ δῶρο! τοὺς εἶπε. Ἄν δὲν τὸν πιάσετε ὅμως θάχετε νὰ κάνετε μαζί μου...

Κι' οἱ πράκτορες ἐσχύθηκαν παντοῦ, ἐφᾶν τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν βροῦνε, μὰ οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ κατορθώσουν τὸ παραμύ- κρο. Ὡστόσο βρέθηκε ὁ Ἰουδας καὶ τοὺς πρόδωσε. Ὁ καταδότης ἦ- ταν κάποιος Ν. Ζίας, τροφοδότης τους, πούλημένος ὅμως μυστικὰ στὸν ἐχθρό. Μόλις τοὺς ἔπιασαν, κρέμασαν στὸ λαϊμὸ τοῦ Κηρυττό- γλου.

πούλου τρεῖς χειροβομβίδες, ἐνὶ τὸ Σινάνογλου τὸν ἔδεσαν στὴν οὐρὰ ἐνὸς ἀλόγου, πού τὸν ἀνάγκασαν νὰ καλᾶσῃ. Κατόπιν, σερνόντάς τον ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν ἔφεραν αἰμόφυρτο στὸ χωριὸ Χρούσιστα. Τὸ αἶμα πού κυλοῦσε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τ' αὐτιά του, ἔβαλε τὸ γά-μα καὶ τίς πέτρες. Τὸν ἔδεσαν ὕστερα μετὰ αὐτοῦ δέκα μέτρων καὶ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ἐξομολόγησιν τὸν ἐξολοκοῦσαν πρῶτ, μεσημέρι, βράδυ.

Ὁ Σινάνογλου δὲν μπορούσε πιά νὰ περπατήσῃ. Εἶχε καταντήσῃ σωστὸ πτώμα. Γιὰ νὰ παραδειγματίσουν τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ, τὸν κούβαλοῦσαν σπικτὰ καὶ τὸν ἔστησαν στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ, δεμένο πᾶν σ' ἕνα δέντρο. Ἐκεῖ τὸν ἔστησαν ὅσοι ὁλόκλη- ρες, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν πλησιάσῃ κανεὶς. Ὅποιος ἐπιχει- ροῦσε νὰ πᾶν κοντὰ τοῦ, συλλαμβανόταν. Ἡ Καστοριά ἔζησε τίς μέρες ἐκεῖνες τὸ φοδερὸ δρᾶμα τοῦ. Παραμονὴ τῆς 7 Μαΐου 1942, οἱ φασίστες εἰδοποίησαν τὸν ἀρχιμανδριτὴ Σπανὸ νὰ πᾶν νὰ τὸν μεταλάβῃ. Πῆγε ὁ καλὸς λευτῆρς μετὰ τὸ ἅγιο δισκοπότηρον στὰ χερί-α, μὰ ὅταν μῆλκε στὸ κελλί του —ἡ ὥρα τρεῖς τὰ μεσάνυχτα— καὶ εἶδε τὸ παραμορφωμένον πρόσωπον τοῦ νεαροῦ ἥρωος, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθε-ξῇ περισσότερο.

—Καταραμένοι! φώναξε. Ἄς εἶνε καταραμένοι ὅλοι ὅσοι σὲ βα-σάνισαν, παιδί μου!

Ὁ Σινάνογλου ἔλαβε τὴν Ἁγία Μετάληψιν μετὰ θεῖο χαμόγελο. Ἦ-ταν ἥρεμος, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πᾶν σὲ γιορτῇ. Ἀφοῦ κοινώνησε καὶ προσευχήθηκε, γύρησε στὸν ἀρχιμανδριτὴ, τοῦ ἔδωσε ἕνα σημεῖωμα καὶ τὸν παρακάλεσε:

—Αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ τὸ δώσῃς στοὺς γονεῖς μου, παπούλη. Τὸ ἔγραφα μετὰ τὸ αἶμα μου. Νὰ τοὺς πῆς ἀκόμη ὅτι φεύγω εὐτυχισμέ-νος, γιὰτι, πεθαίνω γιὰ τὴν 'Ελλάδα...

Συγκινημένος ὁ ἱερέας, τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παρα-γγελία του. Νὰ εἰ γράφῃ ὁ Σινάνογλου στὸ γράμμα αὐτό: «Χρῶ-πιστα, 6 Μαΐου, 1942. Ἀγαπημένοι μου γονεῖς, ὅταν θὰ λάβετε τὴν παρούσα ἐπιστολή, ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πιά ζωντανός. Δὲν θὰ κλάψετε ὅμως γιὰ μένα, δὲν θέλω δάκρυα καὶ θρήνη. Ἐσεῖς ἔξερετε, διότι πάντα σὰς τὸ ἔλεγα, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ πεθάνω ἀρρωστος στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ὀρθὸς μαχόμενος καὶ ἀπὸ μαρτυρίου. Ἐτοὶ καὶ θὰ γίνῃ σὲ λί-γες ὥρες. Μὴ στενοχωρησθε καθόλου. Τὸ ἐναντίον. Πρέπει νὰ εἰσθε ὑπερήφανοι γιὰ μένα πού θυσιάζομαι στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν πατρίδα καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ νικήσωμε καὶ τὸ αἶμα μου θ' ἀνοίξῃ τὸ δρόμον γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀπόψε γιὰ τελευταίαν φο-ρὰ, θέλω νὰ καθήσωμε νὰ τραγουδήσωμε καὶ νὰ γελάσωμε ὅλοι μαζί. Σὰς βλέπω ὅλους κοντὰ μου, σὰς ἀσπάζομαι καὶ σὰς φωνά-ζω...».

(Ἡ συνέχεια δισοθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

ζω έναν-έναν με τ' όνομά σας, γονείς μου, πατέρα μου, μαρούλα μου, αδέρφια μου, Γιάννη, Δέσπω, Αδραάμ, Έλλη, τα αγγελουδάκια Ηλέκτρα, Χριστόφορο, θείο Γιάννη, θεία Έλένη, πάω στην Αμερική στο θείο Μιχαήλ, πάω στη Γαλλία στο θείο Πρόδρομο, πάω στην Κωνσταντινούπολη στον παππού μου Ιωάννη Έλευθεριάδη, στους φίλους μας, Σας φίλο όλους με τη μεγαλύτερη αγάπη και σας εύχομαι γρήγορη έλευθερία. Το παιδί σας, Σταύρος Ι. Σινάνογλου.

Κατά την υπέροχη αγόρευση του, ο κ. Παπακυριακόπουλος, στρεφόμενος προς τους δικαστές του Ραδάλι, είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, δεν επιτρέψατε εις τον τραγικό πατέρα να σας διαβάσει ένα ποίημα, που έγραψε για το παιδί του, όταν έπιγε εις την Χρούπισσα να βγάλει τα κόκκαλά του. Έπιτρέψατέ μου να σας διαβάσω εγώ τους ακόλουθους στίχους του, γραμμένους με το αίμα της καρδιάς του...

Και με φωνή γεμάτη συγκίνηση, ο βασιλικός Έπιτροπος άρχισε ν' απαγγέλλει το μικρό αυτό δριστεύρημα:

«Είπε το «αίωμία ή μνήμη» όλος ο κόσμος, (κλαίοντας,

Πήρα στο χέρι το κεφάλι του γιου μου, το (φίλησα τρεις φορές,

Τα δάκρυά μου στο μέτωπό του περτανε σαν (βροχή,

Τόν έβαλαν στη βαλίτσα για να έρθει στο (σπίτι του,

Στην άγκαλιά του πατέρα του.

Στη βαλίτσα μέσα 25 ετών παλληκάρι,

Έξη όκάδες ξερά κόκκαλα χωρίς ψυχή, χωρίς (άντηρησι,

Πήρα τη βαλίτσα στην άγκαλιά μου, Με ρω- (τάνε «Τί έχει μέσα»,

Λέγω: «Ραδιόφωνο, χωρίς φωνή, Ραδιόφωνο (άπό τον άλλο κόσμο...».

Μόλις ο αρχιμανδρίτης Σπανός βγήκε από το κελλά του Σινάνογλου, επισκέφθηκαν τον κρατούμενο δύο άνωτέροι Ιταλοί φασίστες.

— Σε λίγες ώρες θα τουφεκιστης, του είπαν. Αλλά υπάρχει τρόπος να τη γλυτώσεις...

— Ποιός είναι ο τρόπος αυτός; ρώτησε απλά το ηρωικό παλληκάρι.

— Αν μαρτυρήσεις τους συντρόφους σου και γίνης συνεργάτης μας.

Ο Σινάνογλου σηκώθηκε με δυσκολία και με ύψωμένο το τιμίο μέτωπό του, αποκρίθηκε:

— Μόνο προδοτές κι' έγκληματίες μπορούν να γίνουν συνεργάτες σας! Έγώ όμως είμαι Έλληνας και θα πεθάνω σαν Έλληνας...

Το χέρι του ενός αξιωματικού έπρεσε βαρύν στο πρόσωπό του. Ύστερα φώναξαν μερικούς στρατιώτες. Έφεραν μέσα ένα φέρετρο και τον υποχρέωσαν να εξαπλώσει σ' αυτό για να δούν άν... χωράει. Εκεί τον άφησαν ως τα χαράματα, που ήρθε το απόσπασμα για να τον παραλάβει. Φόρτωσαν τότε το φέρετρο στην πλατφόρμα του Σινάνογλου και χτυπώντας τον με άγριο καθούσε θυρόδουλες, τον έβγαλαν από το κελλά. «Αν επιχειρούσε να σταθεί για ν' ανασάνει, έπεφταν όλοι μαζί πάνω του και με τους υποκόπανους τον ανάγκαζαν να περπατήσει».

Ο τόπος που έκαναν τις εκτελέσεις τους οι φασίστες, βρισκόταν σ' ένα μικρό ύψωμα, στο πίσω μέρος των φυλακών. Εκεί άδηνύσαν το Σινάνογλου που, άγκομαχώντας βαριά, έστερνε τα βήματά του με δυσκολία. Το άνοιξιό του έμεινε να τρεμοβιάζει στον ούρανό. Κάπου εκεί κοντά μοσχοδολούσε μια τριανταφυλλιά. Ο νεαρός μαρτυρούσε μια τριανταφυλλιά για ένα δευτερόλεπτο, ρουφώντας μία τελευταία φορά το δυνατό άρωμα που σκόρποδαν τ' άνοιξιό της ρόδα.

— Έδω! διέταξε ο έπί κεφαλής αξιωματικός.

Το απόσπασμα στάθηκε. Έδωσαν τότε στο Σινάνογλου μια σκαπάνη και τον υπερέωσαν να σκάψει τον τάφο του. Γύρω του οι φασίστες, καθύς τον έβλεπαν να παλεύει με τη σκαπάνη για πού θα τον σκάψει σε λίγο, οδύλιζαν σαν τα τσοκκιάκια. Κάποιος μάλιστα, για να δώσει ίσως περισσότερη ρωμαντικότητα στο δράμα, έπαιξε με μια μικρή φουσαρμόνικα διάφορες καντονέτες με ύποκρουσι στο χτύπημα της σκαπάνης πάνω στην αιματοδαμένη γή.

Κι' ή δουλειά αυτή κράτησε ώρες πολλές, ώπου έληξε από την άνατολή ή πρώτη άχτίνα του ήλιου. Τότε, με φωνή που άντήχησε περά ως περά πάνω στον έρημικό λόφο, ο έπί κεφαλής αξιωματικός, διέταξε τα ήθρια να πάουν θέσι. Ρώτησαν τότε Σινάνογλου αν ήθελε να του δώσουν τα μάτια.

— Όχι! αποκρίθηκε εκείνος. Θέλω να βλέπω ως την τελευταία μου στιγμή, τα έγκληματικά σας πρόσωπα! Σαν και μένα υπάρχουν χιλιάδες, άλλοι, που θα συνεχίσουν τη μικρή προσφορά μου με περισσότερη θερμή. Ένώ έσεις θα πεθάνετε μία μέρα σαν τα περιφρονημένα σκυλιά...

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Στην έτησία έκθεσι «Νέων έφευρέσεων και ιδεών», που άνοιξε πρό ήμερών στο Λονδίνο, εκτίθεται, μεταξύ άλλων, και το άνωτέρω ποδήλατο νέου τύπου, που ή θέσι των πεταλιών του το καθιστά ιδιαίτε- ρως πρακτικό για τις γυναίκες.

Ο αξιωματικός έγινε κατακόκκινος από το θυμό του κι' έκανε νόημα στους άντρες του. Τα δεκατρία ντουφέκια του άποσπάσματος στάθηκαν ακίνητα στη σειρά. Και δεν περίμεναν παρά το τελευταίο πρόσταγμα για ν' άδειάσουν τα δολοφονικά τους βόλια. Με μια άπο- τομη κίνησι, έσχισε τότε ο Σταύρος Σινάνο- γλου το καταματωμένο πουκάμισό του κι' έ- μεινε με το στήθος γυμνό.

— Έδω! τους φώναξε όσο μπορούσε πιο δυ- νατά, δείχνοντας το μέρος της καρδιάς του. Έδω σιμαδεψετε, φονιάδες! Ζήτη ή Έλ- λάδα!...

Κι' έπεσε μέσα στον τάφο του, με το αιώ- νιο, το άπλο παιδικό του χαμόγελο. Ήταν 7 Μαΐου 1942...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

Απαντήσεις επίστολών

Πολλοί φίλοι μου παραπονούνται ότι δεν άπαντώ άμέσως στα γραμμάτια τους κι' ότι δείχνω «άουγκωρήτη» άδιαφορία σε ό,τι με ρωτούν. Τόγραφα κι' άλλη φορά και ή ξανα- γράφω και τώρα: Δεν ουμείναι τίποτα τέ- τοιο. Αντίθετα κάνω ό,τι μπορώ για να τους ξεδιαλύνω άωριμένους άπορίες που τους ένδια- φέρουν και να τους δώσω σωστές τις πληροφ- ορίες που μου ζητούν. Τα γραμμάτια όμως που παρμένα είναι πολλά. Κι' άπό φυσικά άπαντώ κατά σειράν, καθυστερεί κάποτε ή άπάντησί τους. Γι' αυτό άς κάνουν λίγη ύπομονή.

Ν. κ. Χαρομαμάτην, Αυσταλάια: Εύχαρίστος δέ περιμένο να μου στείλετε το ιστορικό σας. Και για το άλλο ζήτημα, σύμ- φωνοί. Το καλοκαίρι όμως πιά. Κ.ωνστ. Λίτσαν, Θεσσαλονίκη: Για το Άργος και πρό παντός για το άερόδρομό του με τα πε- ριφημα σαμπωτάς, θα γράψω. Λίγη ύπομονή. Παϊδικήν Όμάδα Κάου Μ.πούς, Κωρώπι: Τι γινήκατε; Πάντως περιμένο. Έμ- μαν. Σταμάτο γλου, Κηφισιά: Έγραψα. Πώς δεν το είδατε; Γεώργιον Λαζα- ρίδην, Π. Μαριάνου και Ι. Σεβτιάν, Άλε- ξανδρούπολις: Ίσως καμιά φορά να το κα- τορθώσω. Πρός το παρόν, άδύνατο. Ώστόσο σας εύχαριστώ. Τάσον Δημητρίου, Κο- μοτηνή: Ναί, έτσι είναι. Κι' έγώ αυτό έ- γραψα. Κωνσταντίνον Άραπάκην, Χορτιάτη, Θεοτική: Εύχαριστώ θερμά. Το ι- στορικό σας θα το χρησιμοποιήσω καταλλή- λως, πολύ σύντομα. Υπάρχει καμιά φωτογρα- φία του Τ.Ο.; Κυριάκον Λώλον, Παγ- κράτι: Δεν γνωρίζω άπολύτως τίποτα για το πρόσωπο αυτό. Ν' άπευθυνθήτε στην ήπρεσία του Ε. Σταυρού. Ίσως μπόρουν να σας πλη- ροφορήσει. Ιωάννην Άθανασούλιαν, Θεοτική: Εύχαρίστος. Πάντως σας έγραψα δυο φορές και δεν έλασα άπάντησι. Γιατί; Άριστάρχον Χ. Μαρ., Ένταύθα: Είσα- σε Έλληνας; Αμφιβάλλω. Δημ. Δ. Σα- ραντάκη, Ένταύθα: Όχι, δεν είναι αυ- τή ή άλήθεια. Κι' ούτε μπορεί να σας έδωσε τέτοιου είδους πληροφορίες έλληνική ήπρε- σία. Μήπως δεν θυμάστε καλά; Μ. Λιακά- κον, Γούθειον: Στην περίπτωση αυτή, είμαι ά- πολύτως έν τάξει. Στυλιανόν Σαβδό- πουλον, Ίωαννίνα: Η ιδέα σας δεν είναι άσχημη. Θα προσπαθώ να την έφορμόσω στην πρώτη εύκαιρία. Εύχαριστώ για την ύ- ποδείξι.

Γ. Β. Ι.

ΟΙ «Έκδέσεις ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ»

Ένας τύπος φιλανθούς της παληάς
Αθήνας

Έκθέσεις λουλουδιών, όπως και σήμερα, είχαν συγκινήσει και πρό χρόνων τον κό- σμο των φιλανθών. Ο Φιλολογικός Σύλλο- γος «Παρνασσός» με τον τότε πρόεδρό του Τ. Άργυρόπουλο, είχαν έργαστη με ζήλο για την έπιτυχία της έκθέσεως του 1883.

Ο περίβολος του θεάτρου των «Όλυμ- πίων» ήταν γεμάτος από γλάστρες και κομ- μένα άνθη. Πυραμίδες σχημάτιζαν τα πολύ- χρωμα τριαντάφυλλα.

Με άνοιξιότακα λουλούδια επίσης και πρό πάντων με γεράνια ήταν στολισμένο το εύλινο περίπτερο.

Καλλιτεχνικές δέ άνθοδέσμες είχαν σκορπιστή παντού.

Οι κήποι των Βαλτατζή, Κεχαγιά, Αύ- γερινού και Μαρκέτη πρόσφεραν ποικιλίες ρόδων. Η κ. Άδδα Σολωμού είχε στολίσει με καλλιτεχνικό γούστο ένα καλάθι με θαυμασίες καμέλιες. Ο Στ. Ψύχας είχαν έκθέσει ώραια τριαντάφυλλα, καθώς και μιάν σπάνια βουκεμβίλλια. Πλούσια συλ- λογή άπό φυτά και άνθη είχε και ο Μ. Μελάς.

Η «Έκθεσις Άνθέων» ξανάγινε και στά 1891 καθώς και στά 1899.

Η τελευταία μάλιστα σημείωσε μεγά- λη έπιτυχία. Είχε γίνι στις αίθουσες του Ζαπτείου, όπου ο κόσμος νόμιζε πως βρι- σκόταν μέσα σ' ένα θερμοκήπιο.

Μεταξύ των θαυμαστών της έκθέσεως ήταν και ο τότε Δήμαρχος, που εκεί που περιεργαζόταν τις τόσες ποικιλίες των ρό- δων, άκούστηκε να λή:

— Έκείνο που θαυμάζω κυρίως είναι το πως κατώρθωσαν και φύτεψαν τόσα φυ- τά και άνθη στην Αθήνα... χωρίς νερό!... Η διάρκεια των έκθεσεων αυτών ήταν τριήμερος. Κατά τις άπογευματινές ώρες έπαιζε ή μουσική του πυροβολικού, με άρ- χιμουσικό τον Ι. Καίσαρη.

Οι παλαιοί Αθηναίοι μάλιστα θα θυ- μούνται έναν αγαθότατο τύπο, γνωστό το σούς πελάτες του καφενείου, που ήταν κοντά στο Στάδιο και άγαπητό σε όλους: το Σταμάτη Λεκάτη.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ύπερβολικά φι- λανθής και ιδιαίτερα «φιλορροδός! Καθό- ταν δε σ' ένα μικρό σπιτάκι, στις όχθες του Ίλισσου, γεμάτο τριανταφυλλίες.

Ζούσε μόνος εκεί, άποτραβηγμένος από την ήπρεσία του. Ήταν παλαιός γενικός γραμματέας του ύπουργείου Δικαιοσύνης και προζενικός υπάλληλος. Είχε μάλιστα τιμηθή με το Χρυσό Σταυρό του Σωτή- ρος καθώς και με άλλα ξένα παράσημα.

Σωστός έρημίτης, λοιπόν, περνούσε τον καιρό του με το διάσπασμα και την καλλι- έργεια των ρόδων, που τα λάτρευε. Γι' αυτό, μόλις έδγαυε το πρωί και το βρά- δυ για να κόψει δέκα βήματα ως το καφε- νείο και να συναντήσει δυο τρεις φίλους.

Έκεί έφερνε πάντα για να δείξει και να προσφέρει μερικά έκλεκτα τριαντάφυλλα, άπό τα σπανιότερα είδη, που ποτέ δεν τα κρατούσε στα χέρια του, αλλά τα έ- δγαζε κρυφά ποτέ άπό το καπέλλο του, ποτέ άπό τις τσέπτες του και ποτέ άπό μέσα άπό το σακκάκι του.

Εύχαριστιόταν ιδιαίτερος για τους έ- παίνους και το θαυμασμό των φίλων του. Έξηγουσε δε σούς άνδισους σε τι συνί- στανται ή ευγένεια ενός ρόδου και πως ά- νομαζόταν το καθένα. Άκόμα και με ποιο μέσο πετύχαινε την... έπιστημονική καλλι- έργεια τους.

Τους γνωστους ή φίλους, που έδλεπε να δείχνουν ένδιαφέρον για τα λουλούδια τους προσκαλούσε στον κήπο του τα πρωίνα για να τους προσφέρει φρέσκο γάλα άπό την κατσικά του και μια πλούσια άνθοδέ- σμη άπό πολύχρωμα τριαντάφυλλα.

Ο Λεκάτης κατάφερε να μυσή παλαι- ους άνθοκόμους στην καλλιέργεια ρόδων στην Αθήνα και στον έξευγενισμό των ειδών.

Ο έρημίτης του Ίλισσου πέθανε στις 5 Ιανουαρίου του 1891 μόνος, μέσα στις τριανταφυλλίες του, ενώ τις κλάδευε.

Ο Μάιος μας έφτασε

Πάλι ο Μάιος ο μήνας, ο χαρούμενος προβάλλει, με τα μύρα του τα μύρια και τη λουλουδοκραυπάλη! Τραγουδούν τον έρχομό του τα πουλάκια μέσ' στα κλώνια.

άνοιξιότακος ο ήλιος λιώνει κρούσταλλα και χιόνια κι' όσοι βγάζουν το παλτό τους στα μοιραία μας (τά χρόνια έχουν... άνοιξι κι' εκείνοι στα... λωμένα πανταλόνια!

Φτάνει ο Μάης, με λουλούδια, με χαρές και με τραγούδια, με πουλιά και με γρασίδα για να στρώσει στο λειμώνα, πολυπόκιλα... στρωσίδια!

Για να μας ξανσθυμίσει, ότι πρέπει όλος κι' όλοι να την κάνουν, τέτοια μέρα, την καρδιά τους. πε- ςοιδόλι!

Να ξεχάσουν της πεζής μας έποχής τις συννεφίες, τις άτέρμονες, έν γένει, μουφλούζιες το,ς κι' άκε- (ήσιες

και κανείς μας, τέλος πάντων, να μη δώσει έναν έπειδή, αυτόν τον μήνα όλα είναι... άνθησα κι' έξαιρούνται τα δικά μας

τιναγμένα πορτοφύλια και τα... οικονομικά μας!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, ή καλύτερη έποχή κι' όπωσ πάντοτε, άντηχη!

τό: «Εμπρός βήμα ταχύ!»

Άλλά πώς, διερωτάσαι, με... ταχύ θα σπείυση βήμα για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας που χωρίς λιμά και (λίμα

ως μισή... μερίς, έσχάτως, ο καθείς τους έχει μείνει και σηκώνει, έπιπροσθέτως, της ζωής μας το κα- (μίνι,

τόσες ξένες άμαρτίες, τόσους φόρους, τόσα βάρη, που άδύνατον τού είναι και τα... πόδια του να πάει!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

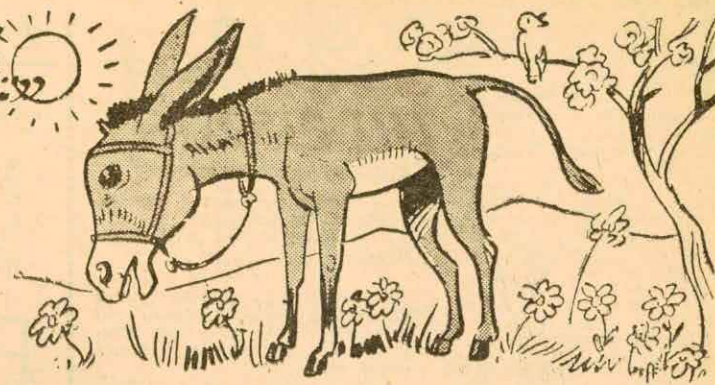
Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

που μυρίζει, κάθε μέρα σκουπιδάρωμα και μόνον και κοντεύει, — τι μπελός! — κι' ή Όμόνοια να γίνη... τενεκεδομαχαλάς!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, με χαρά, οι πάτες πήτε και στ' άνθοςπορτα λειβάδια, άπαξάπαντες τραπήτε για ν' αλλάξετε κομμάτι, της Αθήνας τον άέρα.

και με φύλλα να τη ντύνη! Έτσι έξχνα τους έφόρους τους θερμο... (ψυχρούς

που με τα έντάλματά τους, διαρκώς σε ξελιγώ- (νουν,

που τους κάνουν τους ανθρώπους, άνοιξιότακα... (ώχρους

και το αίμα τους... παγώνουν! Τό, άντίθετον, τουτέστιν, με τη φύσι εκείνοι πράτ- (τουν

με τους φόρους που εισπράττουν κι' άν ή φύσις... ντύνη δέντρα και φυτά είδών καθ' όδόν, αυτοί μας... γδύνουν σωρηδόν κι' άνα- (φανδόν!

Ήρθε ο Μάιος και πάλι! Κι' όπως πάντα θ' άκου- (στη,

ή παρότρυνσι εκείνη του Παράσχου ή νωστή που σου συνιστά να δρέψης «εις ευώδεις παραδεί- (σους),

της Πρωτομαγιάς το βράδυ... χειμωνιάτικους ναρ- (κ σουσι!

Οι λεπτολογίες, όμως, περιττές είναι προσφάτως και προσπάθησε, πολίτα, νασαι σήμερα κεφάτος! Δρέψε ρόδα, μ' άλλα λόγια και με δυο μονάχα λέ- (ξεις

το μαγιατικό στεφάνι, κύττα σήμερα να πλύνεις! Πλέξε στέφανον άνθων και μη σκέπτεσαι ποτώς, τους άπληστους συνανθρώπους, που τους στράδωσε (δ... νυσός,

ούτε και τους... δολοπλόκους της Έλλάδος μεγι- (σταές,

που τους πάντας... περιπλέκουν με κοιτίνες και... (πλεκτάνες!

Δρέψε λουλούδα ποικίλα των άγρών και των όρέων ώ φυλή των άμετρήτων των άγώνων των ώραιών. των λαμπρών πάντα νικών.

των σεπτών ιδανικών, που εις όλα άνεξαιρέτως τα πεδία διασπείρες, που μονάχα... δάφνες δρέπεις,

και σου λέν οι Σύμμαχοί σου κι' οι έπιστάθιοί σου (φίλοι

για την ένωση της Κύπρου «ζήσε... Μάη να φάς... (την φύλλι!

Μ' όλα ταύτα, Έλληνά μου, ξανσθυμίσσε το Μάη, που κι' ή πιο μικρή πορούλα το στεφάνι της κρεμάει και καθόλου μην πτοήσαι

και μη λημονάσαι ποιος είσαι, έπειδή μια φίλη χώρα και μια... «καθώς πρέπει» Άγ- (γλία,

άσυγχώρητη έφάνη και χωρίς άμφιβολία, τους Κυπρίους περιβάλλει με... άκάνθινο στεφάνι!

Ήρθε ο Μάιος ο μήνας, της αγάπης ήρθε ο μήν κι' οι λαοί της Οικουμένης πούχουν φτάσει στο... (αίω

«Άντε, λένε στους Μεγάλους, δώστε σύντομα τα (χέρια

και αφήστε τα κανόνια, τα κομπόρια, τα μαχαίρια! Λημονήστε τα παλιά

κι' ο καθείς σας άς κυττάξη, μέσ' στα τσατα τα πουλιά

και το άσπρό... περιστερι της Ειρήνης να πετάξη! Να πετάξη έλευθερίας, έλευθερίας να γυο ζή

και τον φτεινό το Μάη, μυρωδιές άνθων μόνον όλη ή Σφαίρα να μυρίζη

κι' όχι μόνο όπο... μαπαρούτι κι' ύδρογόνο να βρωμάη

Και καθ' ήν στιγμήν φουντώνει κάθε κλώνος εις τη γή του πολέμου άκείψη ή μανία κι' ή όργη

κι' άς έπικρίσση φέτος τον πόλεμό τον Άση το γνωστό κι' είρηνόφορο της... έλαίας το «λανάρι!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκιζα της Εποχής

Ευθύμα έσταντανέ

Φαίνεται ότι οι αστυνομικές ταινίες κόλλησαν σε πολλούς νέους το ψώνιο του ντετεκτιβ. Γι' αυτό και κάθε τόσο η αστυνομία τσιμπά κι' από έναν ψευδοαστυνομικό... εν τή ασκήσει των καθηκόντων του!

Η σκηνή στο λεωφορείο. Σε μία στάση ανεβαίνει ένας περίεργος τύπος. Ύψος μιστομήτρη. Μαύρα γυαλιά. Πίπα στο στόμα. Ρεμπουμπλικά χαμηλωμένη. Ρίχνει μία ερευνητική ματιά γύρω τριγύρω στους επιβάτες κι' ύστε-

ρα ζυγώνει έναν κύριο:

- Την ταυτότητά σου.
- Γιατί;
- Αστυνομικός! Ψάχνω να βρω κάποιον και μου φαίνεται πως του μοιάζετε.

Αλλά κατά κακή του τύχη ο άνθρωπος του οποίου ζήτησε την ταυτότητα είναι... συνάδελφος.

- Αστυνομικός, του λέει. Μπορώ να δω πρώτα εγώ την δική σας ταυτότητα;
- Κι' ο ψευδοντεκτεκτ συλλαμβάνεται πανηγυρικά απ' τον άλλον, υπό τα μειδιάματα των επιβατών. Κι' ενώ ο αστυνομικός τον κατεβάζει απ' το λεωφορείο για να τον οδηγήσει όπου δεί, κάποιος του φωνάζει:
- Περστικά σου, Σέρλοκ Χολμς!
- Κι' ο δύστηχος... ντετεκτ το φουσα και δεν κρύνει.

Νεαρή κοπέλλα, νόστιμη, μπαίνει σ' ένα κατάστημα ανδρικών ειδών. Οι υπάλληλοι σπεύδουν να τεθούν αμέσως στις διαταγές της:

- Έχετε γάντια, παρακαλώ;
- Έχετε, δεσποινίς.
- Μπορώ να δω;
- Βεβαίως, δεσποινίς.
- Ο αρμόδιος υπάλληλος της κατεβάζει κουτιά επί κουτιών και η κοπέλλα βλέπει, απορρίπτει, διαλέγει, σχολιάζει, συζητά.
- Τα θέλω για τον θείο μου, έχετε, που έχει τα γενέθλιά του!
- Νά σας ζήση, δεσποινίς.
- Αυτά θα πάρω.

- Μάλιστα.
- Πόσο κάνουν;
- Τόσο.
- Όραία. Δώστε μου το ένα μόνο. Το δεξί.
- Ο υπάλληλος μένει άπορημένος.
- Το ένα;
- Σας είπα μόνο το δεξί. Γιατί ο θείος μου είναι μονόχειρ!...
- Καλά, δεσποινίς, και τί θα το κάνουμε το άλλο;

— Άστείο πράγμα! Δεν θα βρεθί άλλος μονόχειρ; Και ο υπάλληλος μένει άναυδος.

Ο νεαρός πελάτης μπήκε σ' ένα κατάστημα της οδού Αιόλου να ρωτήσει για την τιμή ενός ζευγαριού σακκακιού που φουγουράριζε στη βιτρίνα.

— Αυτό εκεί; ρωτά ο υπάλληλος.

— Αυτό εκεί...

Ο υπάλληλος τσακίζεται να εκθείσει τη νοημοσύνη του πελάτου.

— Μας παίρνετε, κύριε, το καλύτερο σακκάκι!...

Το βγάζει, λοιπόν, από τη βιτρίνα και το περιτρέπει μπρος στα μάτια του πελάτη.

— Καί, για να σας αποδείξω ότι ευχαριστούμαι να συναλλάσσωμαι μ' έναν πελάτη που έχει καλό γούστο, θα σας κάνω μία ειδική τιμή. Δεν θα σας ζητήσω να πληρώσετε γι' αυτό το σακκάκι 400.000, ούτε 350.000, ούτε 300.000. Για σας η τιμή του είναι 285.000!

Ο πελάτης, όμως, απάντησε αμέσως:

— Δεν θα σου δώσω 285.000, ούτε 250.000. Θα σου δώσω μόνο 200.000!

— Εν τάξει, δέχεται ο υπάλληλος. Τους καλούς πελάτες δεν τους διώχνουμε κι' ούτε τους κάνουμε παζάρια.

Κι' έτσι η αγοραπωλησία κατέληξε σε «συμφωνία κυριών»!...

Μετά τους σουρρεαλιστές, τους κυδιστές, τους ντανταϊστές, και τους κάθε είδους άρλουμπιστές

της ποιήσεως και της ζωγραφικής μεγάλη φασαρία κάνουν εσχάτως οι υπαρέιστοι. Και τ'όχι υπάρεχουν και δρούν στην Αθήνα από καιρό είναι γνωστό. Γνωστό δεν ήταν ότι έχουν διαρεθί κι' όλες σε δυο σχολές και οι μόνιμοι άναγνώριζαν τους δε.

Σε μία ταβέρνα, λοιπόν, συναν. τώνται δυο υπαρέιστοι, αντίθετων παρατάξεων. «Άξιςτος κι' άξιςτος» ο ένας. «Ακούρωτος, αζούριοςτος και επί πλέον βρωμικός ο άλλος. Κι' επειδή οι Έλληνες μιμητά των ξένων ανοσιούν κατά κανόνα γελοιοποιούν και τις γελοιοτήτες ακόμη, οι υπαρέιστοι προσπαθούν να διακριθούν με την άρλουμπία.

— Ένα Μπετόβεν γιγαντιστό! διατάσσει ο ένας υπαρέιστος.

Κι' ο άλλος συναγωνίζομενος τον πρώτο:

— Κι' έμένα λίγο πόδι Μεγάλου Ναπολέοντα!...

Ο πρώτος προσπαθεί να βρή κάτι που εντυπωσιακό:

— Και μία όμελέττα κροκοδείλου.

— Κι' έμένα τσίκλες από λυπημένο κόνικλο...

Κατάπληκτοι οι άνδρες θαμώνες της ταβέρνας παρακολουθούν τις παραγγελίες, όταν ξαφνικά σφουρίζουν δυο λεμόνια στον αέρα μαζί με μία κραυγή:

— Εφτασέεεε!

Και τα λεμόνια σκάζουν στα κεφάλια των υπαρέιστων υπό τους καγχασμούς του πλήθους.

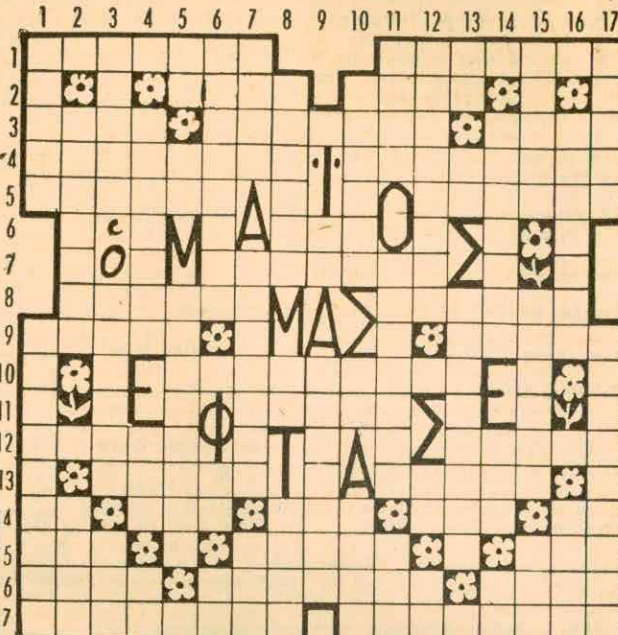
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 431

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Φρούτα που δεν θ' άργήσουν να κάνουν την εμφάνισή τους. — Στενά συνδεδεμένο με την Πρωτομαγιά.
- Τα βρίσκετε στην αγορά. — Μικρός στην ηλικία.
- Θεά των αρχαίων Αιγυπτίων. — Μία των τεσσάρων ουλών του αρχαίου ελληνικού γένους. — Οίνονευματώδες.

- Προηγείται της επιδιόσεως ή αποδιόσεως των επιδατών. — Νόμισμα της Κίνας. — Συνοδευέ τον χειμώνα.
- Εναντιωματικός συνδεσμος. — Μάστιξ του Θεού.
- Η άνοιξη της ζωής. — Συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Σπρώξιμο (άρχ.).
- Προσωπική άνωτονωμα (β' πρόσ. πληθ.). — Άνώμαλη έ.

- Ασχημάντα. — Βασιλίσσα της Ισπανίας.
- Βασιλίσσα της Ελλάδος. — Της βροχής (θλη. πληθ.).
- Θρίαμβος στο σκάκι.
- Όπτασίες.
- Η παράτασις της προκαλεί θάνατο. — Ζωρμένιοι.
- Γυναίκειο όνομα (γαϊθευτικά). — Ναυτική βάσις της Ιταλίας.
- Αξιοματικοί του Ιππικού.
- Γερμανός φιλόσοφος.
- Χάρης σ' αυτό, το περιοδικό μας εκδίδεται εικόλογραφημένο. — Χρώμα.
- Βασιλεύς στον τομέα του. — Δεν έχει απογόνους.
230. — Ερωτηματικό τοπικό επίρρημα. — Μισή κλωστή. — Όργανα αίσθησεως. — Νότα.
- Μεταδίδει ειδήσεις. — Χορταρικό. — Θεός των αρχαίων.
- Απ' εκεί ξεκίνησε το ανθρώπινο γένος. — Βοήθησε τον Όδυσσεα. — Ηρώες του Ζολά.
- Μονταμπάν: στάρ του Χόλλυγουντ. — Διοικητής οπαρχίας στην αρχαία Περσία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Το της Ελλάδος είναι από τα καλύτερα της Ευρώπης. — Αγυλική πόλη ή επώνυμο αστεροειδούς του Χόλλυγουντ.
- Ανήκουν στη λευκή φυλή. — Απαράτητο σ' ένα μαγειρείο.
- Φρούτα. — Μέρος του σώματος (πληθ.). — Αρχικά, που έφυγαν από τις συγκοινωνίες μας.
- Εδώσε το όνομά της σε ιστορική ναυμαχία. — Οργάνωση νέων. — Δηλώνει διωταγμό.
- Αγγλος συγγραφεύς. — Νότα. — Το ύψηότερο βουνό της Πελοποννήσου.
- Ιθαγενείς της Αμερικής. — Αρνητικόν. (άρχ.). — Δυο όμοια σύμφωνα.
- Χρονικό διάστημα. — Επτοκαμμένος. — Ηρώες του σκανδαλού των κώλ-γκέργς.

- Πιφάνεια. — Μονάς βάρους.
- Δεικτική άνωτονωμής επί μεγέθους (θλη. πληθ.). — Εμφάνισμα που συνήθως διπλασιάζομε. — Άνεστραμμένο άρθρο.
- Αν τ'ό διπλασιάζετε, θα σας θυμίσω την Κατοχή. — Μισή βέρα. — Οικοδομήματα.
- Η πολλή ζαλιζή. — Χώρα προς την οποία κατευθύνθηκε ή άργοναυτική έκστρατεία. — Τελλικός σύνδεσμος.
- Σιγά. — Θεός των αρχαίων. — Μισός παππούς.
- Τα κρατά ο Άγιος Πέτρος. — Εορτάζει τα φάτα.
- Αθάνατο έπος. — Διασχίζει μία ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
Η λύσις του 430
στη σελ. 47

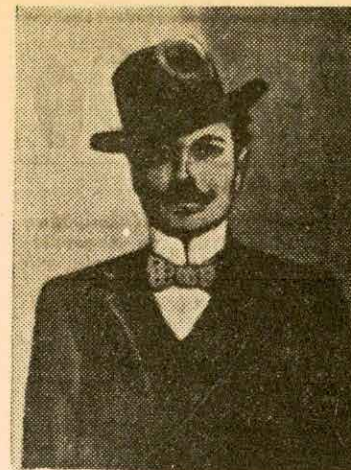
Τά πιο περίεργα του κόσμου

Ο έβδομηκονταπενταετής Άντωνίος Μάρσις από το Χούμπολετς της Βοημίας αυτοκτόνησε κατά τον έξης τρόπο: Με ένα κουτούρο, που έχρησιμοποίησε για σφυρί, έχωσε ένα έντελως στομαχικό μαχαίρι στην καρδιά του!

Ο Άμερικανός Ρ. Χαρδός Πήτερς, ιδιοκτήτης ενός φαντασμαγορίου, έκανε συλλογή... από έπερτα, που τα έδειχνε με περιφάνεια στους φίλους του!

Η συλλογή αυτή περιελάμβανε εκατόν έβδομηντα κομμάτια. Απ' αυτά το πιο πολύτιμο ήταν μία χρυσή σαρκοφάγος, από τήν εποχή των Φαραώ!

Ένας αδιόρθωτος νεος έπ' ευκαρία ενός γάμου σε μία κομωπολή της Ιρλανδίας γέμισε την κοιλία ενός σφαγμένου χοίρου με μαπαρούτι. Όταν κατά την συνήθεια του τόπου, ο χοίρος μπήκε στη φωτιά για να ψηθεί το μαπαρούτι έσκαψε! Το άστειον αυτό στοιχισε την ζωή δυο ανθρώπων!

Ο Γ. Μαρκόπουλος, εκδότης των Κρητικών εφημερίδων «Ελευθερία», «Εθνική» και «Ανεξάρτητος»

Πενήντα χρόνια άκμης και κατακτήσεων του Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Εφημερίδες της Κρήτης

Οι εφημερίδες της Κρήτης κατά τα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ού αιώνας ήταν, όπως βλέπω, σκαλίζοντας τα σχετικά άρχεια, ενδιαφέρουσες και καλά οργανωμένες από πώσης άποψης: τεχνικής και δημοσιογραφικής. Και κάτι άλλο: Μερικές είχαν το ιδιότροπο σχήμα της «Εστίας», με το άνοιγμα των σελίδων ανάποδο.

Στο σχήμα αυτό έβγαζαν ή «Ελευθερία» του Ηρακλείου και άργότερα ή «Εθνική» του Γ. Σ. Μαρκόπουλου.

Στην «Ελευθερία» της 24 Απριλίου 1899, βλέπει κανείς τον τρόπο κατά τον οποίο άσκούσαν το δημοσιογραφικό επάγγελμά στην μεγαλόνησο οι συντάκτες της εποχής εκείνης. Το κύριο άρθρο σχολιάζει τα σχετικά με τον διορισμό της πρώτης κυβέρνησης, μετά την καθέρωσή του Συντάγματος:

«Χαιρετίζοντες μετ' άρρητου χαράς τον σχηματισμόν του πρώτου ηγεμονικού συμβουλίου, έχομεν άκράδαντον πεποίθησιν ότι πάντα τα μέλη αυτού θέλουσι προσπαθήσει ιά φαώσιν άντάσει των προσδοκιών του τε λαοφίλου ήμων Ήγεμόνος, σύμπαντος του Κρητικού λαού και των μακράν της προσφιλοσύνης ήμων πατρίδας βιοτών συμπολιτών ήμων και λοιπών όμογενών, οίτινες έχουσιν εφ' ήμῶς έστραμμένα βλέμματα και μετά προσοχής παρακολουθοῦσι τας ενεργείας μας, ίνα μάθωσι κατά πόσον άντιλαμβανόμεθα της βαρείας εθύνης, ήν πάντες υπέχομεν και άπέναντι της έλευθέρως ήδη πατρίδος μας, χρήσεως πλήρους και έντελούς άναδιοργάνωσης και άπέναντι του όλου έλληνισμού...»

Η «Ελευθερία» άφιερώνει ένα μεγάλο μέρος της πρώτης και δεύτερης σελίδας της στην παρουσίαση των πρώτων μελών της Κρητικής κυβέρνησης. Πρώτον παρουσιάζει τον Ι. Σφακιανό, και τρίτον τον Έλευθερίο Βενιζέλο, για τον οποίο γράφει:

«... Δεινότερος δικηγόρος και ρήτωρ ούχι εκ των συνήθων νεώτατος ήν ήλικίαν μετ'εξής της έπαύσεως του 1878, έπιδείξας και πατριωτισμόν έκτακτον και μεγαλήν άνδρείαν. Έγεννήθη δ' έν Χαλέπια της Κυδωνίας. Μετά βαδύτην μελέτην ής νομικής έπιστήμης άνηγορεύθη δίδασκτωρ αυτής τομήσας και προς καθήρητην έτι να συζητήσει κατά τας έξετάσεις του επί τίνος ζήτηματος, τούτου δ' ένεκα στερηθείς και του πρώτου βαθμού...»

Ακολουθεί ένα βιογραφικό σημείωμα για τον Κωνσταντίνο Φούμη και τέλος λίγα λόγια για τον μόνο Τούρκο σύμβουλο, τον Χασάν Σκυλιανή. «... Γαμβρός γενόμενος του μέγα ισχύοντος έν Ηρακλείω Μωσταφά Παπατουλάκη, έξέλεγη άρχηγός του κόμματος εκείνου, έκτοτε διατέλλας τοιούτους και μετά τον θάνατον του πεθερού του. Δεν κέκταιται μέν εύρείαν μόρ-

φωσιν άλλ' είναι εις έκ των άρχινοστέρων και πολιτικώτερων όμοθησκών του. Και τούτου ή έκλογή μεταξύ των Όθωμανών συμπατριωτών μας δεν δύναται ή να έπικροτή...»

Οι στήλες της «Ελευθερίας» δημοσίευαν και σχόλια επί των ζητημάτων που άσασχολούσαν την έποχή εκείνη (1899) το Ηράκλειον:

«... Αμέσως, αμέσως βεβαίως δεν δύναμεθα να άπολαύσωμεν όλων των άγαθών της έλευθερίας και της ταύτην παρακολουθήσεως προόδου. Ούτε προτάσεις μας έγιναν άκόμη, ούτε ήμεις έσκέφθημεν περί εισαγωγής τελειότερου της πόλεως μας φωτισμού. Είναι, δυστυχώς, πολύ μακράν άκόμη ή έποχή καθ' ήν οι δρόμοι της πόλεως μας θα φωτίζονται όπως οι δρόμοι πάσης πεπολιτισμένης πόλεως, οι δε νυσταλέοι φανοί μας έχουσιν να παίξουν επί πολύν καιρόν άκόμη τον ρόλον των.

Επί του παρόντος δεν είμεθα άπαίτητοι. Άρκούμεθα και εις αυτούς. Άλλά τουλάχιστον να άνάπτωνται τακτικώς και να μη κινδυνεύη ο κόσμος, κύριε δήμαρχε, να σπάση τά μούτρα του, μη δυνάμενος ένεκα του παχυλότατου σκότους να περιηγητή επί των ώραιών οδών» της πόλεως μας την νύκτα...»

Στο είδησεογραφικό μέρος της τρίτης σελίδας δημοσιεύονται ενδιαφέροντα νέα, άναποκρίσεις από τά Χανιά και μία περίεργη έπιστολή του Ήγεμόνος του Μαυροβουνίου — περίεργη κατά το ότι ήταν γραμμένη στην ελληνική γλώσσα.

Την έξης έπιστολήν — γράφει ή «Ελευθερία» — γεγραμμένην ελληνιστί, άπηθύε προς τον Πρόεδρον της Βουλής ο Ήγεμὸν του Μαυροβουνίου:

»Εν Κετινγν 25η Μαρτίου 1899

»Κύριε Πρόεδρε,

»Επανελθόν τελευταίως έξ Αντιθέρας άσμενος άπαντά διά της παρουσίας μου εις τό εκείσε ληθ'έν τηλεγράφημα ήμῶν, όπως ευχαριστήσω την Κρητικήν Συνέλευσιν διά τήν αυτός έκφραζόμενα αίσθηματά πώς άπελάσαντες έκ τής άραιάς υμών πατρίδος Μαυροβουνίου μου.

»Ευτυχής λογίζομαι, μαθήσαν ότι ήκολουθήσαν έν Κρήτη τας οδηγίας μου και βλέπω ότι άπεκόμισαν ζωηράν συμπάθειαν προς τον άνδρείον Κρητικόν Λαόν.

Μετ' έξιδίκαμένης ύπόληψης Νικολάου.

Στη στήλη των «νεωτέρων», ή «Ελευθερία» δημοσιεύει ενδιαφέρουσες μικροειδήσεις, αλλά και μία λαοκονική περιγραφή θανατικής εκτελέσεως:

»Την δην π. μ. ακριβώς ώραν της παρελθούσης Πέμπτης άπηγονήσθη ο εις θάνατον υπό του ένταύθα στρατού δικείου καταδικασθείς πρό τίνος Μιχαήλ Κρητιάκης από Μούλια Κανιουρίου, ως ένοχος φόνου γυναικός τινος εκ του αυτού χωρίου, γενομένου έντος του 1908. Έκ των έπαρχιών είχαν κληθή ένταύθα, όπως παραστήσι κατά την έκτέλεσιν ταύτην, οι πλείστοι των χωροφυλάκων μετά των αξιωματικών αυτών.

Ο κατάδικος, όν είδον οι συγγενείς και ή μνηστή του έν τη φυλακή, έκινώνησαν των άκρατών — ύστηρίων ένκαίρως, άφού εξωμολόγηθη. Κατά την στιγμήν της εκτέλεσεως προσάθησε να άντιστή, αλλά τότε του έδέθησαν οι χείρες και οι πόδες και άνειδέσθη εις τό ήρώμα. Μετά τον άπαγονήσθη έμεινε περί τά τρία τέταρτα της ώρας κρεμασμένος, είτα δέ έπεσάπη ο ένταφισμός του υπό των συγγενών του.

Από την αναδίφηση των φύλλων προκύπτει ότι οι κατά τά τέλη του περασμένου αιώνας εφημερίδες της Κρήτης, δεν άπερνούσαν πολύ από τις άθηναϊκές, όσον άφορά τον δημοσιογραφικό χειρισμό των ζητημάτων, την τακτική της ύλης, τις υπηρεσίες άναποκρίσεων, την άρθρογραφία.

Στα κατοπινά χρόνια οι εφημερίδες της Κρήτης είχαν κανονική εξέλιξη, πλουτισθήκαν με νέες τεχνικές εγκαταστάσεις, και — το σπουδαιότερο — ανέδειξαν αξιόλογους έπιτυχημένους δημοσιογράφους, άρκετοί από τους όποιους σταδιοδρόμησαν με επιτυχία στην Αθήνα. Στις έφημερίδες της Κρήτης δημοσίευσε τα πρώτα χρονογραφήματά του ο άσσεως του είδους Κωνδύλακης. Έπίσης έγραψε συχνά στις Κρητικές εφημερίδες τις άτυπώσεις του Ι. Δαμδέργης. Και πολλοί άλλοι γνωστότατοι δημοσιογράφοι, οι οποίοι συνεδύσαν το επάγγελμά με την άκατάδελητη άγωνιστική τους δραστηριότητα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

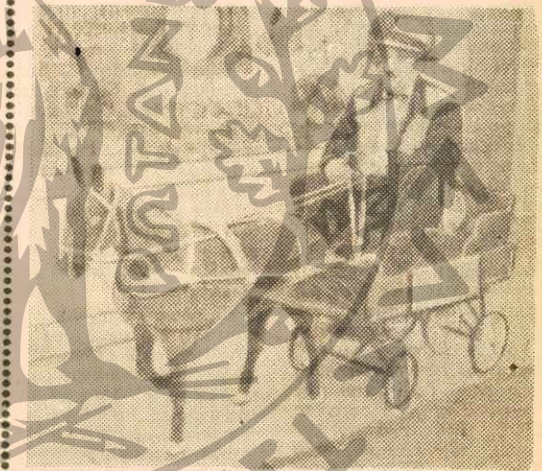
ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Ο άναγνώστης μας Άθανάσιος Κιγιτζής, μας γράφει από την Ξάνθη, ότι θα μπορούσε να συναγωνισθή πολλούς ξένους θαυματοποιούς, άν διέθετε τά μέσα να διαφήμιση τις ικανότητές του. Στη φωτογραφία μας ο κ. Κιγιτζής, το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του οποίου είναι Άσκιζίν Μπαχάρ, μαζί με την παρτενάρ του «Άστέρι» της Άνατολής σ' ένα από τα πιο έπιτυχημένα νούμερά τους. Στο νούμερο αυτό, ο Έλληνας θαυματοποιός έαπλώνει την παρτενάρ του πάνω από τρία κοφτερά σταθιά και άφαιρεί κατόπιν τά δύο, άφίνοντας την άπάνω μόνο στο ένα.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Η κ. Λατίνοκα, της οποίας ο σύζυγος είναι κουρέας στο Σικάγο, έχει τη μαγία να ζωγραφίζει μέσα στο κουρείο του άντρός της, ενώ έκείνος εστιάζει τους πελάτες. Τα έργα της, μερικά από τά οποία είναι αξία ιδιαίτερας προσοχής, έκτίθενται κατόπιν μέσα στο ίδιο κατάστημα κι' έτσι οι πελάτες του κουρείου γίνονται συγχά και άγοραστές των ζωγραφικών πινάκων της.

ΑΛΟΓΟ ΡΟΜΠΟΤ

Τ αλογάκι, που σέρνει το μικρό αυτό άμαξάκι, είναι ένα τελευταίο ρομπότ. Κινείται με μία τακτική, οι δε κινήσεις του είναι άπόλυτα φυσικές. Άκόμα και κατά τον κάλπασμό. Το θαυμάσιο αυτό ρομπότ έχει κατασκευασθή από ένα μηχανικό του Κληδέλαντ τών Ήν. Πολιτείν, που το χρησιμοποιεί για τις μετακινήσεις του.

Τὸ ντύσιμο στὴ γυναῖκα

Ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδει ἡ γυναῖκα, στὸ ντύσιμο εἶνε μιὰ μορφὴ τοῦ πόθου τῆς νὰ ἀρέσῃ.

Τή μανία της για τις τουαλέτες και τα στολίδια την θεωρούμε συνήθως ως εκδήλωση της ματαιοδοξίας της Κι' όμως δεν πρόκειται για άπλη ματαιοδοξία. Στη γυναίκα το ντύσιμο αποτελεί μέρος της προσωπικότητάς της

‘Η παράδοσι κι’ ἡ θρησκεία καθιέρωσαν αὐτὴν ἀντὶληψι. Κάθε ἐπίσημη τελετὴ, θρησκευτικὴ ἢ πολιτικὴ, κάθε ἐμφάνισι τῆς γυναικας, στὸν κόσμο χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἓνα ἰδιαίτερο ἐνδύμα. Εἶνε ἄδύνατο εἰς ἡμεῖς γυναικα νὰ πάη μὲ τὰ ἴδια ρούχα στὸν περίπατο, σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι ἢ στὸ θέατρο.

Ἡ ἀνέκμησησι τοῦ φορέματος πού θά φοροῦσε την ἡμέραν τῶν γάμων της ἦταν ὁ μεγαλύτερος πειρασμός πού ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη προστάχθηκε νά κατανικήσῃ μέσα στό καλλιί, πρῶτον ἀπαγγεῖλῃ τοὺς μοναχικοὺς ὁρκούς της. Τῇ στιγμῇ, πού ἐπρόκειτο ν' ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγκόσμια κι' εἶχε κἀκεῖ ὁλους τοὺς ἄλλους δεσμούς της μὲ τὴ ζωή, ἡ μόνη σκέψις, πού την ἀπασχολοῦσε ἀκόμη, ἦταν τὸ χρυσοκέντητο καὶ στολισμένον μὲ πούλλες φόρεμα, πού εἶχαν φορέσει πρὶν ἀπ' αὐτήν οἱ ἀδελφές της τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

Τὸ ντύσιμο κατέχει ξεχωριστὴ θέσι στὴ σκέψι τῆς γυναικας ἀκόμη κι' ὅταν δὲς ὑπορὶ αὐτὸ δὴ, ὅπως ἦταν ἡ περίπτωσι τῆς τυφλῆς Μαρίας Λενερέ. «Θὰ προτιμῶσαι, γράφει στὸ ἡμερολόγιό της, να φορῶ μὲ ἀπαραιτήτο τρόπο ἓνα ὠραίο φορέμα ἀγορασμένο ἀπὸ ἕναν περίφημο οἶκο μόδας ἀπὸ ὅλη τὴ δόξα τῆς κυρίας τῆς Στάλ η τῆς Ἀγγλιδας συγγραφῆως «Ελ-λιος».

Τὸ φόρεμα, τὸ καπέλλο, τὰ κοσμηματά εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκα τὸ οἶκόν σου μὲ τὸ ὅποιο δείχνει στὸν κόσμον τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσι καὶ τοῦλάχιστον ἐκείνη πού θέλει νὰ τῇς ἀποδίδουν ὅσοι τὴν βλέπουν. Εἶνε ἡ ὁλοφάνερη ἀποδείξις τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου, τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν τῆς. Εἶνε ἡ προσωπικὴ τῆς δημιουργία πού τῇς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιδεικνύῃ στοὺς ἄλλους τὸ βαθμὸ τῆς ἐξυπνάδας, τὴν ἐπιστημονικότητα τῆς, τὴν καλαισθησία τῆς, τὸ γούστο τῆς.

νά ντύνεται», εἶνε ὅ,τι γιὰ τὸν ἄντρα ἕνα παράσημο, μιὰ προαγωγή, μιὰ ἐπιστημονικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία κλπ.

Ένας από τους λόγους που κάνουν τη γυναίκα να θέλει ν' αλλάξει συχνά τουαλέττα είναι η έπιθυμία να προσελκύσει την προσοχή πάνω της. Όταν δεν μπορεί να ικανοποιήσει αυτή την έπιθυμία της, γίνεται δυστυχισμένη.

Τὸ ν' ἀπασχολῆται τόσο πολὺ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ντύσιμό της εἶνε καλὸ ἢ κακό; Εἰνὲ σωστὸ νὰ ἐκφράξῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν κοινωνικὴ της θέσι, τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν προσωπικότητά της;

Δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς εὐλόγα σ' αὐτὸς τὶς ἐρωτήσεις. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ πούμε εἶνε ὅτι τὸ καλὸ ντύσιμο ἐπιδρᾷ μὲ περιεργὸν τρόπο στὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας. Ἡ γυναίκα ποὺ δὲν δίνει σημασία στὸ ντύσιμό της ἔχει χαρακτηριστ. πολὺ ἀπλόικα καὶ ἐλάχιστα γυναικεῖα. Τὴς λείπουν δυὸ βασικὲς γυναικεῖες ιδιότητες, ἡ καλαισθησία κι' ἡ φιλαρέσκεια.

Ἡ γυναίκα, ἐξ ἄλλου, πού προσέχει τὸ ντύσιμο τῆς ἐνδιαφέρει ἐπίσης γιὰ τὸ ἄντρα τῆς, τὰ παιδιά τῆς, τὸ σπῆτι τῆς. Στὸν ἄντρα, τὸ ντύσιμο τῆς γυναίκας τοῦ στοιχίζει ὀχι λίγο. Ἄλλ', ἡ γυναίκα πού «ἐξέρε νὰ τυν-
νεται» εἶνε ἐκείνη πού πρέ-
πει νὰ ἐπιθυμῇ κάθε ἄν-
τρας. Ἡ ἄλλη, ἐκείνη πού
δεν ἐξέρε νὰ τυνηθῇ, εἶνε ὁ-
τιδήποτε ἄλλο: νοικοκυρά,
ὕπηρετρίνα, σκλάβαι, ἀλλ' ὁ-
χι γυναίκα.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι δὲν μιλοῦμε γιὰ τὶς ὑπερβολές. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, τὸ ντύσιμο ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὴ γυναῖκα ἓνα πολὺ μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ τὴ γοητεία της.

Μία άλλη μορφή του πό-
θου της γυναίκας ν' ἀρέση
εἶνε ἡ ἐπιθυμία της νὰ ξε-
χωρίζη, νὰ διακρίνεται, νὰ
ὑπερέχη.

Προσπαθήστε να κρυφα-
κούσετε τις συζητήσεις που
γίνονται στα σαλόνια ή με-
ταξύ των μαθητῶν στα
σχολεία. Σ' όλες αυτές τις
συζητήσεις κυριαρχεί ο πό-
θος της διακρίσεως. Ἡ γυ-
ναίκα ἀδιαφορεῖ ἀν ἐκείνο,
πού τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζῃ
εἶνε ἓνα πρόσημα ἢ ἓνα ἐ-
λάττωμα. Τὸ ὅτι συγκεντρώ-
νει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐν-
διαφέρον τῆς εἶνε ἀκριτό.

Ἄν ἀνοίξετε τὴν Βίβλο.
Ἀν δῶτε πῶς οὗ πῶτος τῆς

διακρίσεως που χαρακτηρίζει τη γυναίκα, βρίσκει και εκεί την επιδράβευσί του.

Ποιά είναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς συνεισφοράς τῆς γυναίκας; «Τὰ παιδιά της τὴν ἐγκωμιάζουν καὶ τὴν ἀποκαλοῦν τρισευτυχισμένη, μὰς λέει ἡ Βίβλος, ὁ ἄνθρωπος της τὴν παινεύει καὶ λέει γι' αὐτήν: «Πολλὲς γυναῖκες δείχνονται ἄξιες, ἀλλὰ τίς ξεπερνᾷ ὅλες».

Ὁ πόθος τῆς διακρίσεως κάνει ἐπίσης τὴ γυναῖκα νὰ ρέπῃ στὸ ρόλο τῆς εὐνοουμένης. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ, εἶναι νὰ τὴν ξεχωρίσῃ ἡ δασκάλα τῆς, οὐ προσιτάμενός της, οἱ φίλες της, οἱ πατέρας της, οἱ συμμαθηταί της, οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας της, κλπ.

Τὸ ὅτι ὁ πόθος τῆς αὐ-
τὸς μπορεῖ νὰ τὴν κόμη νὰ
παρασυνθῇ, εἶναι αὐτονόη-
το. Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ
μονοπωλῇ τὴν ἀγάπην
καὶ τὴ στοργὴν ἐκείνων ποὺ
τὴν περιστοιχίζουν κάνει
κάποτε παραχωρήσεις ποὺ
εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες.

Στο αντίθετο άκρο από τη γυναίκα που επιθυμεί να είναι ή εύνοημένη, βρίσκεται εκείνη που εύχαριστείται, όταν παρέχη την προστάσια της σ' ένα ή περισσότερα πρόσωπα.

“Αν καλοεξετάσουμε τὰ πράγματα, θὰ δούμε πῶς πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο πόθο μὲ δύο διαφορετικὲς μορφές. Ἡ γυναίκα ποὺ περιβάλλει με τὴν προστασίαν τῆς ἑνᾶ ἄλλοι, οὐκ ἐπιθυμεῖ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ μονοπωλήσῃ τὴν εὐνοία καὶ τὴν προτίμησιν τοῦ

Μερικές γυναίκες άφοσιώνονται σε μεγάλους άντρες όχι από αγάπη, αλλά γιατί θέλουν να ξεχωρίζουν σαν εντυπωσιακές, παραμερίζοντας όλες τις άλλες ανταγωνίστριες. Για να εξασφαλίσουν αυτή τη θέση, είναι πρόθυμες να υποβληθούν σε αφάνταστους κόπους, στέρησης, ταλαιπωρίες και θύσιες.

“Όλα όσα είπαμε παραπάνω, επιβεβαιώνουν εκείνο που τονίσαμε στην άρχη αυτών των άρθρων: η γυναίκα έχει τοποθετημένο το έγώ της... στους άλλους. Τò κίνητρό της σ’ όλες της τις πράξεις και σ’ αυτά άκόμη τὰ αίσθημά της, εί-

να τὸ τί αισθανόταν, σκεπτανόταν, ἢ βλέπονταν οἱ ἄλλοι σ' αὐτήν. Ζή για τοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τὸ πράγμα αὐτὸ κάνει πλεονεκτική ἢ μειονεκτική τὴ θέση τῆς γυναίκας; Γίνεται ὁσπερ πιο δυνατόν ἢ πιο αδύνατη με τὸ νὰ τοποθετῇ τοὺς ἄλλους τὸ ἰδανικὸ της καὶ νὰ περιμένῃ νὰ βοηθῇ αὐτοὺς τὸ ἐγὼ της; Είναι πραγματικὰ τὸ σπένδεν φιλόη τὸ δυνατό, ὅπως ἐποπτοπνῶνται μερικὸι σύγχρονοι διανοηταί, ποὺ ἐγκωμιάζουσι τὸν «παράσπικόν» χαρακτήρα τῆς γυναίκας;

Στα ερωτήματα αυτά, είναι πολύ δύσκολο να δώσω κανείς μια σαφή απάντηση. Η καλύτερη ωστόσο, φαίνεται, ότι είναι εκείνη που έδωσε ο "Άγιος" του ψυχολόγος, δρ "Άλλαν Καϊν: "Η γυναίκα, τουλάχιστον η σύγχρονη, είναι περισσότερο δύναμη και λιγότερο σ-δύναμη από ό,τι φανταζό-μεθα".

ХЛОУМОР

Δέν ήθελε άλλη...

Τ' αὐτοκίνητο τοῦ Κολοκυθάκη κἀήκε. Ὁ ιδιοκτήτης του παρουσιάσθηκε στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, γιὰ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀντάλεια. Τοῦ ἀνῆγγειλαν ὅμως ὅτι δὲν θὰ τοῦδιναν χρήματα, ἀλλὰ ἓνα ὅμοιο αὐτοκίνητο.

— 'Α, ἔτσι κάνετε τίς δουλειές σας ἐσείς; φωνάζει ἐκείνος με θυμὸ Παοικαλὸν, λοιπὸν, ν' ἀχυρωθῇ ἡ ἀσφάλεια ζωῆς τῆς γυναίκας μου καὶ νὰ μοῦ ἐπιστραφεῖν τὰ ἀσφάλιστα πούχω πληρώσει! 'Αλλοίμονο, ἀν προσφερόθῃ νὰ μοῦ τὴν ἀντικαταστήσετε κι' αὐτὴν μὲ μιὰν ὅμοια!...

Στὸ δικαστήριον:
— Γιατί, κατηγορούμενε, ἔσπασες
τὴν ὀμπρέλλα σου στὸ κεφάλι τοῦ πα-
θόντος;

— Ἦταν ἓνα αὐτύχημα, κύριε πρό-
εδρε...
— Αὐτύχημα; Τί θές νὰ πῇς;
— Δὲν ὑπέθετα πὼς θάσπαζε...
★
— Ἐξίστις πὼς θὰ ὑποσπᾷς ὁ Κυ...

— Άν δέξαι πως να απορροή η ΚΟ-
δέονησι να ισοσκελίση τον προϋπολο-
γισμό;
— Ν' ακούσω...

— Άν έδαξε ένα βαρόν φόρο στις
ώραιες γάμπες! Ποιά γυναίκα δεν
θάτορεχε να τον πληρώσει; . .

*
 Ἡ νοσοκόμα: Δοιπόν, για-
 τὸς, πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρησι τοῦ ἀρι-
 θμοῦ 304;

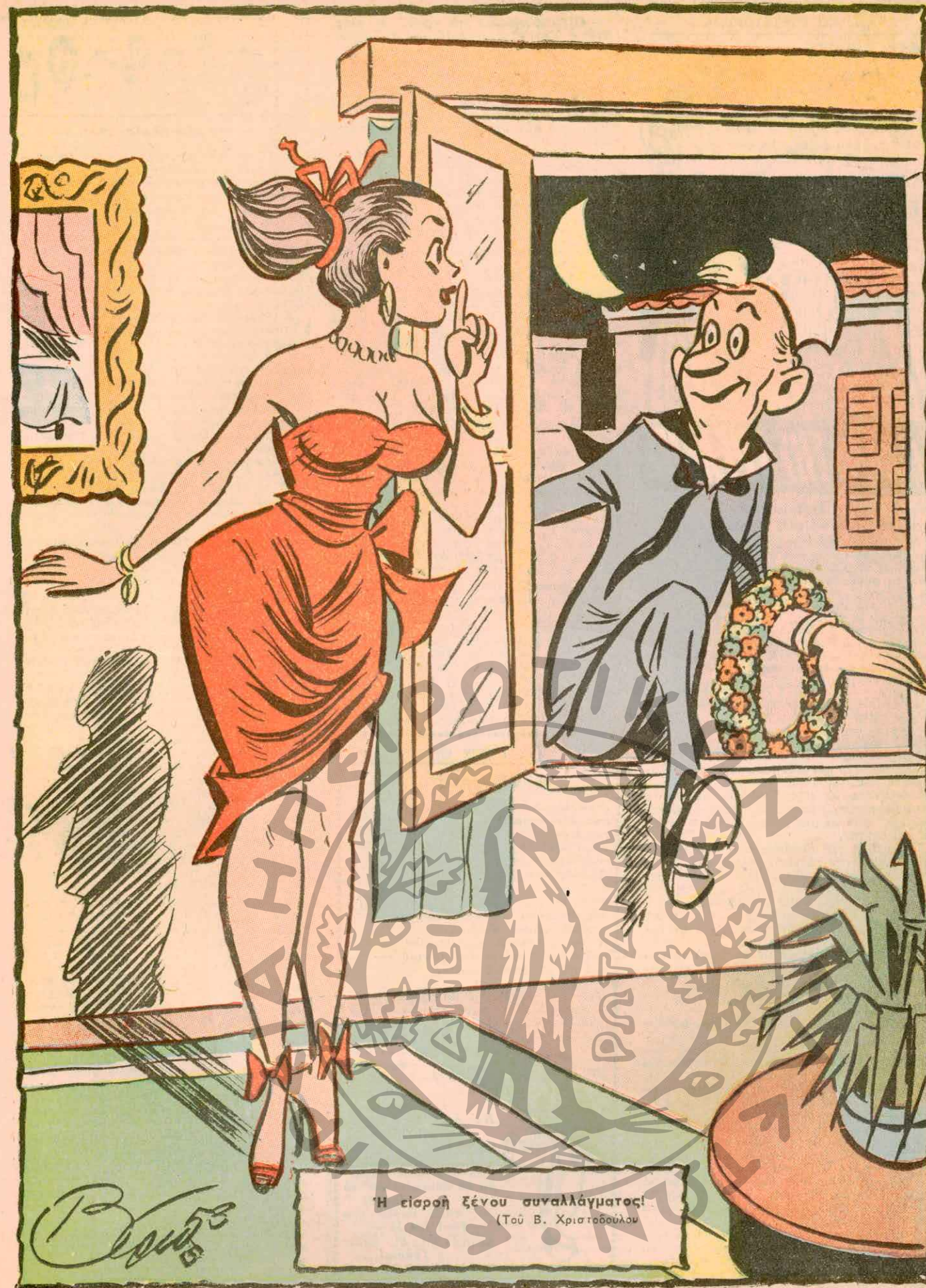
Ὁ χιροῦργος: Πῶς! Δὲν
μοῦ τὸν εἶχαν φέρει γιὰ νεκροφῶρι·
★
Ἐκείνος: Ἄν σὰς ζητοῦσα τὸ
χέρι σας, θά μοῦ τὸ παραχωροῦσατε;
Ἐκείνη γ: Ἄν ἦσατε βέβαιος
πῶς θά σὰς τὸ παραχωροῦσα, θά μοῦ
τὸ ζητοῦσα;
Ἐκείνη γ: Τί νά σὰς πῶ;... Μὲ
φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι!...

Ὁ πορφύρεος παλαιοντολόγος, λέει
 μ' ἀμηχανία στο βοηθό του:
 — Ἀφού ἀναυυσήσα αὐτὸ τὸ
 σκελετὸ τοῦ δεινοσαύρου, μὴν περισ-
 σέψῃς ἓνα κόκαλο! Τί νὰ τὸ κάνω
 τώρα;
 — Δὲν τὸ δίνετε στὸ σκύλο;...
 — Κῦπταξ αὐτὸν ἐκεῖ! Θανα-
 σίγουρα, γυναικίστῃς...
 — Ὁχι. Βγῆκε τώρα μολὶς ἀπ'
 τὴν Ἐφορεία...

— Κατηγορείσαι πὼς πέταξες τὴν
πεθερά σου ἀπ' τὸ παράθυρο.
— Τόκανα σὲ μιὰ στιγμήν τρεῖλλας,
κύριε πρόεδρε.
— Καὶ δὲν ἐσκέφθηκες τὸν κιν-
δύνο γιὰ ὅποιον ὥρα περνοῦς τυχὸν
ἀπ' τὸ δρόμο, τὴν ὅρα ἐκείνη;...

*
 Ὁ κύριος (σὴν ὑπηρέτρια):
 Παρατήρησα, Μαρία, ὅτι σήμερον τὸ
 πρωὶ, χύπλησες τὴν πόρτα κατὰ μόν-
 του σὴν κυρία σου.
 Ἡ ὑπηρέτρια: Σὰς ζητῶ

συγγνώμην, κύριε...
 "Ὁ κύριος; "Μοαία!... Νὰ μὴν
 τὸ ξανακάνῃς ὅπως αὐτὸ, γιατί ἡ πό-
 τα ἔχει, κάποια ἐλάχιστη πτὰ μύσκη-
 λα καὶ θὰ φάγῃ ἀπὸ τὴ θέσι της!...
 ★
 Ἡ σὺ ζῆγος; "Ἐ, ξύπνα! Πα-
 ραμυλᾶς διακοκῶς στὸν ὕπνο σου.
 Ὁ σὺ ζῆγος; Μὰ οὐτε κοιμ-
 αμένο δὲν μπορῶ νὰ πλῆσω;

θέσι να τὰ βάλει μ' αὐτὸ τὸν ἀπιαστὸ ἱππότη ντὲ Πασσαδάν... Πρέπει να κάμω κάτι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Δὲν μὴ εἶναι δυνατόν, βέβαια, νὰ μπῶ μέσα στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας... Μπορῶ, ὅμως, νὰ ἐπαγρυπνῶ ἀπ' ἔξω...

Σκέφτηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἐπειτα πρόσθεσε: — Πάρτε δούλους ἀνθρώπους νομίσῃς πὼς σοὺ χρειάζονται καὶ τοποθέτησε τοὺς γύρω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας... Ἄν δὴς κάποιον ἀπὸ τοὺς τέσσερις Σατανάδες, ποὺ τὸλμησαν χτῆς νὰ σηκώσουν τὸ χερί τους πάνω μας, πρέπει νὰ τὸν συλλάβῃς ἀμέσως ζωντανό... Μ' ἀκούς; Ζωντανό!... Δὲν θὰ καταφύγετε στὴ βία, παρὰ μόνο στὴν περίπτωση ποὺ θὰ πεισθῇτε, οἱ δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε διαφορετικά. Εἶναι περιττὸ νὰ σοὺ πῶ, ὅτι οἱ ἄνδρες σου πρέπει νὰ κρυφθοῦν γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν τὴν προσοχὴ ἐκείνων ποὺ θέλουμε νὰ πιάσουμε... Πρέπει νὰ κάμῃς σύντομα, Σακραμάν, γιατί ὁ Πασσαδάν, ὅπως εἶναι ὀρμητικὸς σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του, δὲν θ' ἀφήσῃ τὸν καιρὸ νὰ πάῃ χαμένος... Φύγε καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅσα σοὺ εἶπα!...

Δύο ἐκτελέσεις

Ὁ κολοσσὸς ἐφυγε ἀμέσως. Καὶ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμὴ.

Μόνο ὅτι ἔκαμε ἕνα λάθος. Ἐνα λάθος μικρὸ, ποὺ ἐπρόκειτο, ὅμως, νὰ ἔχῃ τεράστιες συνέπειες: Ἐξετέλεσε τὶς διαταγὲς τῆς κυρίας τοῦ συμφωνοῦ μὲ τὴ σειρά ποὺ τοῦ τὶς εἶχε δώσει.

Τὶ τοῦ εἶχε πῆ ἡ βασιλίτισσα; Νὰ παραδώσῃ πρῶτα τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ὕψος σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλῆα. Νὰ ἐξακριβώσῃ κατόπιν ἂν εἶχαν ἐκτελεσθῇ οἱ προηγουμένως διαταγὲς τοῦ σχετικὰ μὲ τὸν Πασσαδάν, κι' ἂν μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὸν ἀνθρώπου του. Καί, τέλος, νὰ ἐπαγρυπνῇ γύρω στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας, γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε ὁ Σακραμάν. Πῆγε πρῶτα νὰ βρῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς θαλαμηπόλους τοῦ βασιλῆα, τοῦ παρέδωσε τὸ «βασιματουρὺ ὕψος» ποῦ... ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Καρόλου, καὶ τοῦ ἐξήγησε με ποιὸν τρόπο ἔπρεπε νὰ τὸ χρησιμοποιεῖ.

Ἄς πούμε, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ὅτι ὁ θαλαμηπόλος πῆγετε πραγματικά, ὅτι τὸ ὕψος ποὺ εἶδμε στὸ βασιλῆα, εἶχε θεραπευτικὲς ιδιότητες καὶ δὲν εἶχε περᾶσει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ ἰδέα, ὅτι γινόταν συνεργὸς σὲ μιὰ ἀργὴ δολοφονία.

Τὸ ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀθλοὺς τῆς Ἰζαμπῆ, ποὺ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ κἀν τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύονται τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῆς.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὴν πρώτη ἀπὸ τὶς διαταγὲς τῆς Ἰζαμπῆ, ὁ Σακραμάν ἀνέβηκε στὸ ἀλλογὸ του κι' ἔτρεξε στὴν ὁδὸν Μπαρμπέτ. Σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, ἔμεναν οἱ δύο φτωχοὶ διάδοχοι, ποὺ τοὺς εἶχε διατάξει ἄλλοτε νὰ ρίξουν τὸ πτώμα τοῦ Πασσαδάν μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο. Τοὺς πῆρε, λοιπόν, μαζί του καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸν ὑπόγειο θάλαμο, ὅπου εἶχε βρῇ κοκκαλισμένο τὸν ἱππότη.

Ἐκεῖ, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἔδωκε τὸ ἐγχειρίδιό του καί, δείχνοντας τὴν γυαλιστερὴ λεπίδα του σ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, τοὺς εἶπε:

— Ἀθλίοι, τί τὸ κάματε τὸ πτώμα ποὺ πῆρατε ἀπὸ δῶ?...

Οἱ δύο δυστυχισμένοι ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἀπὸ καιρὸ, φοβόνταν πὼς θὰ χρειάζονταν νὰ δώσουν ἐξηγήσεις σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Καὶ νὰ ποὺ αὐτὴ ἡ στιγμή εἶχε φτάσει τώρα.

Δὲν δίστασαν, ὡστόσο, στὴν ἀπάντησή τους. Κι' εἶπαν μὲ μιὰ φωνή:

— Τὸ ρίξουμε μέσα στὴν ὑπόνομο, ὅπως μᾶς εἶχατε διατάξει!...

— Λέτε ψέματα! φώναξε ὁ Σακραμάν. Κι' ἡ ἀπόδειξις εἶναι πὼς χτῆς, βρήκαμε

αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο ζωντανό... Μ' ἀκούτε; Ζωντανό!... Ἄν, ὅμως, τὸν εἶχατε ρίξει μέσα στὴν ὑπόνομο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἦταν τώρα ζωντανός...

Σ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, οἱ δύο δυστυχισμένοι, δὲν ἤξεραν τί ν' ἀπαντήσουν. Καὶ περιορίστηκαν νὰ τὸν διαβεβαιώσουν καὶ πάλι ὅτι εἶχαν ἐκτελέσει τὶς διαταγὲς του.

Ὁ Σακραμάν σκέφτηκε μερικὲς στιγμὲς. Ὅσο τοῦλάχιστον τὸ χοντρὸ μυαλό του μπορούσε νὰ σκεφτῇ.

Ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰζαμπῆ, συνήθιζε νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα πολὺ ἀπλὰ καὶ νὰ μὴν σκοτίζεται μὲ πολὺ πλοκοὺς συλλογισμούς. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τώρα. Αὐτοὶ οἱ δύο δυστυχισμένοι ποὺ βρισκόταν μπροστά του, εἶχαν παρακούσει τὶς διαταγὲς τοῦ ἵ τῆς εἶχαν ἐκτελέσει, χωρὶς νὰ δείξουν τὴν ἀπαιτούμενη προσοχή. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ τιμωρηθοῦν. Ἀλλ' ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὸ, ἦταν σωστὸ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση, τὴ στιγμή ποὺ ζούσε ὁ Πασσαδάν, γιατί θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ἐπιτίμητοι.

Σήκωσε, ξαφνικά, τὸ χερί του. Ἡ γυαλιστερὴ λεπίδα ἔσχισε τὸν ἀέρα καὶ χάθηκε μέσα στὸ λαϊμὸ τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο δυστυχισμένους, ποὺ σωριάστηκε ἀμέσως χάμω, βγάζοντας ἕνα κύμα αἵματος ἀπὸ τὸ στήμα του.

Ὁ ἄλλος γονάτισε μπροστὰ στὸν Σακραμάν καὶ ἔνωσε τὰ χέρια.

— Ἐλεος! παρακάλεσε.

Ἀλλ' ὁ Σακραμάν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μποροῦσε νὰ συγκινηθῇ. Ξανασήκωσε τὸ χερί του.

Ὁ δυστυχισμένος ποὺ βρισκόταν στὰ πόδια του, δέχτηκε τὸ χτύπημα ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ σωριάστηκε κι' αὐτὸς πλάι στὸ σύντροφό του.

Ὁ Σακραμάν ἔσκυψε πάνω τους καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ζούσαν.

Ἐπειτα σκούπισε τὸ ἐγχειρίδιό του πάνω στὰ ρούχα τους καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη του.

Βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὸν ὑπόγειο θάλαμο, ἀφοῦ κλείδωσε προσεχτικά τὴν πόρτα πίσω του.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε ξαναγυρίσει στὰ ἀνάκτορα.

Ἐκεῖ συγκέντρωσε καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀνθρώπους, κι' ἐφυγε μαζί τους.

Ὁ Σακραμάν εἶχε βαρὺ μυαλό. Ἀλλὰ γινόταν ἄλλος ἀνθρώπος, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ στρατιωτικὴ ἐπιχείρησι. Εἶχε τὸ χάρισμα τότε νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ στὴν τύχη καμμιὰ λεπτομέρεια.

Ὅταν ἔφτασαν, λοιπόν, κοντὰ στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας, τακτοποίησε τοὺς ἀνθρώπους του μὲ τρόπο ὥστε ν' ἀποκλείσῃ ὅλες τὶς ἐξόδους. Ἀπ'

ὅπου οὐδεὶς ἐκείνων μπόρεσε νὰ περᾷ.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

ὅπου οὐδεὶς ἐκείνων μπόρεσε νὰ περᾷ.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

ὅπου οὐδεὶς ἐκείνων μπόρεσε νὰ περᾷ.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Σακραμάν ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸν Πασσαδάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η ψεύτικη σκωληκοειδίτις

Οι διάφορες αιτίες που την προκαλούν

Ένας πόνος στο δεξιό κάτω μέρος της κοιλιάς, δεν σημαίνει απαραίτητα, ότι πάσχετε από σκωληκοειδίτιδα. Οι στατιστικές αποδεικνύουν, μάλιστα, ότι ένα μέγιστο ποσοστό από τις υποτιθέμενες σκωληκοειδίτιδες είναι ψεύτικες, ότι δεν είναι, δηλαδή, σκωληκοειδίτιδες κι' ότι ο πόνος και τα διάφορα συμπτώματα οφείλονται σε άλλες αιτίες.

Οι πόνοι αυτοί στο καλούμενο σημείο του Μάκ Μπάρνεϊ — στο μισό της απόστασης που χωρίζει τον ομφαλό από το ειλικόνο οτόν — μπορεί, πρώτα-πρώτα, να οφείλονται σε γαστρικές αιτίες.

Η σκωληκοειδής απόφραξη βρίσκεται ακριβώς στο σημείο όπου το λεπτό έντερο, που είναι όργανο αφομοίωσης, ενώνεται με το παχύ έντερο, που είναι όργανο αποβολής των αχρηστών ουσιών (περιττωμάτων). Στην περιοχή αυτή, το τυφλό έντερο, που μοιάζει σαν επιμήκης σάκος, διαστέλλεται πολλές φορές, λόγω των αερίων που συσσωρεύονται εκεί, ερεθίζει τα νεύρα και προκαλεί ένα αίσθημα βάρους ή πόνους που είναι κάποτε οξύτατοι.

Οι πόνοι αυτοί του τυφλού εντέρου, παρατηρούνται συνήθως 5—6 ώρες έπειτα από το γεύμα και εξαφανίζονται μόνο μετά την έξοδο των αερίων. Μπορούμε επίσης να τους κάνουμε να σταματήσουν άμεσα με μία ζεστή κουπέρσα. (Η ζεστή καταπραίνει τους νευρικούς σπασμούς).

Σε πολλές περιπτώσεις, αυτές οι ψεύδεις σκωληκοειδίτιδες οφείλονται σε σφάλματα διατροφής. Η κατάχρησης π. χ. λιπαρών τροφών, τηγανητών, αλκοολικών, αυτών, σοκολάτας, βουτύρου, κρέμας, γαλακτος κλπ. προκαλεί ζυμώσεις στην περιοχή του τυφλού και του παχέος εντέρου. Οι καταχρήσεις υδατανθράκων (φρέσκο ψωμί, πατάτες, ζυμαρικά, ζάχαρη, γλυκίσματα κλπ.) εύνοουν επίσης τις εν λόγω ζυμώσεις.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, είναι άρεκτο να τροποποιήσουμε τη διαίτα μας, για να εξαφανισθούν τα συμπτώματα που μας κάνουν να νομίζουμε, ότι πάσχαμε από χρόνια σκωληκοειδίτιδα.

Αν το σκότι σας δεν λειτουργεί κανονικά ή η αφομοίωση των τροφών μέσα στο λεπτό έντερο γίνεται μ' ελαττωματικό τρόπο, θα πρέπει να περιορίσετε στο ελάχιστο ή να αποκλείσετε τελείως από τη διαίτα σας όλες τις τροφές που σας φαίνονται δύσπεπτες. Το εκχύλισμα της αγκινάρας, το εκχύλισμα από φύλλο έληας, το «μπόλντο», θα σας κάνουν πολύ καλό.

Οι νευρικές διαταραχές μπορούν επίσης να προκαλέσουν πόνους όπως της σκωληκοειδίτιδας.

Η έλλειψη νευρικής ισορρο-

πίας, επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τις πεπτικές λειτουργίες. Η πέψη των τροφών δεν γίνεται τότε κανονικά και αισθανόμεθα συχνά ενόχλησεις και πόνους που μας κάνουν να υποθέτουμε ότι πάσχαμε από χρόνια σκωληκοειδίτιδα.

Αλλά και η αεροφαγία επίσης μπορεί να προκαλέσει συμπτώματα όπως της σκωληκοειδίτιδας. Ο αέρας που καταπίνουμε μαζί με τις τροφές, συγκεντρώνεται στο τυφλό έντερο, ερεθίζει τα νεύρα και μας κάνει να νομίζουμε.

Άλλες αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν κρίσεις «ψεύδους σκωληκοειδίτιδας» είναι οι φυματιώδεις περιτονίτις στο πρώτο της στάδιο, ή εντεροκολίτις, ή εντερική κολοβαλλωσις, οι διαταραχές του ήπατος ή της χοληδόχου κύστεως κλπ.

Στις γυναίκες, οι διαταραχές των ωοθηκών ή των σαλπίγγων, μπορούν επίσης να προκαλέσουν παρόμοιες κρίσεις. Σε πολλές περιπτώσεις, είναι δύσκολο να διακρίνουμε αν πρόκειται για χρόνια σκωληκοειδίτιδα, φλόγωση των ωοθηκών, σαλπιγγίτιδα ή κύστη των ωοθηκών.

Οι σκώληκες των εντέρων και ιδίως το άκαρι, έξ' άλλου, αναπτύσσονται κυρίως μέσα στο τυφλό έντερο και, όταν συμπληρώσουν την εξέλιξή των, προκαλούν πόνους, που είναι καθ' όλα όμοιοι με εκείνους της όξείας σκωληκοειδίτιδας. Είναι δύστυχως, πολλές οι περιπτώσεις που ο ασθενής υπεβλήθη στην ταλαιπωρία μιας έγχυσης, ενώ θα ήταν αρκετό να αποδοθείτε ελμινθόκτονο φάρμακο, για να τον απαλλάξει από τους πόνους και τις ενόχλησεις.

Αλλά και οι ψυχικές διαταραχές, μπορούν να δημιουργήσουν την ψευδαίσθηση της σκωληκοειδίτιδας.

Κάθε πόνος, λοιπόν, στο δεξιό κάτω μέρος της κοιλιάς, δεν προϋποθέτει απαραίτητα φλόγωση της σκωληκοειδούς απόφραξης. Παλαιότερα, δυστυχώς, η διάγνωση δεν ήταν πάντοτε εύκολη και γι' αυτό, οι γιατροί προτιμούσαν πολλές φορές την έγχυση, αποδίδοντας κυρίως στο να προφυλάξουν τον ασθενή από μελλοντικό κίνδυνο. Έτσι, ως προχθές ακόμη, το ποσοστό των «άσκόπων» έγχυσεων, ήταν τεράστιο. Ετυχώς όμως, σήμερα τα σύγχρονα μέσα (ραδιογραφική εξέταση, καταμετρηση των λευκών αιμοσφαιρίων κλπ.) κατέστησαν ασφαλέστερη τη διάγνωση και περιορίσαν στο ελάχιστο, αν δεν εξαφανίσαν τελείως, αυτά τα λάθη.

Η χειρική θεραπεία τους πονοκεφάλους

Ένας άντρας 36 ετών υπέφερε σ' όλη του τη ζωή από αλλεργικό έκζεμα και ρινίτιδα. Έπίσης, από 10 χρόνια, βασανιζόταν από ασθ-

μα και ημικρανία, με ναυτία, έμετους, πρήξιμο των ποδιών, κλπ. Έχει πάρει επανειλημμένως αντι-σταμινικά φάρμακα, εργοταμίνη, κλπ., όλα όμως δίχως αποτέλεσμα. Αλλά δύο ένεσεις 200 χιλιοστογράμμων κορτιζόνης τον ανακούφισαν άμεσα. Έξακολούθησε την ίδια θεραπεία επί μία βδομάδα, με ημερήσιες δόσεις 100 χιλιοστογράμμων. Όταν τη διέκοψε για μία βδομάδα, οι πονοκέφαλοί του ξαναγύρισαν. Απαλλάχθηκε δέ και πάλι απ' αυτούς, επί ένα χρόνο, παίρνοντας 25 χιλιοστογράμματα κορτιζόνης την ημέρα.

Η σόδα για τα δόντια

Όπως βεβαιώνει ένας Γερμανός οδοντοίατρος η κοινή σόδα του φαγητού συντελεί πολύ στη διατήρηση των υπολειμμάτων των τροφών, που έχουν μαζευτεί στα δόντια. Έξ' άλλου, ελαττώνει την υπεραισθησία που έχουν συνήθως οι κοινά φάλες κοντά στα ούλα. Τέλος, καταπολεμεί τις διάφορες φλογώσεις.

Για το πρήξιμο των ποδιών

Οι νέες γυναίκες υποφέρουν συχνά από πρήξιμο των ποδιών, οφειλόμενον συνήθως σε παχυσαρκία, κίρσους ή κακή κυκλοφορία του αίματος. Ένας Ιταλός λοιπόν γινατρικός δοκίμασε μ' επιτυχία σ' αυτές τις περιπτώσεις τις ενδοφλέβιες ένεσεις «υαλουρονιδάσης». Κάνει 6—10 ένεσεις, καθεμιά με 250—500 μονάδες αυτού του φαρμάκου, καθημερινώς ή ημέρα παρ' ημέρα. Βεβαιώνει δε ότι παρατήρησε άριστα αποτελέσματα κι' ότι η υαλουρονιδάση συντελεί στην απορρόφηση των υγρών του οιδήματος. Οι συνάδεσφοί του όμως αμφισβητούν την αξία της μεθόδου του.

Το φάρμακο της ναυτίας

Ένα μίγμα «μπεναντρίλ» και «δοσκήνης» προλαμβάνει τη ναυτία, είναι δέ αποτελεσματικότερο απ' το καθένα απ' αυτά τα φάρμακα χωριστά. Δοκιμάστηκε σε ανθρώπους που πάθαιναν ναυτία στο αεροπλάνο. Έφερε δέ άριστα

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τα μελλοντικά διαπλανητικά ταξίδια και οι προετοιμασίες που γίνονται στην Αμερική, έχουν επηρεάσει τη ζωή των κατοίκων του Νέου Κόσμου. Ακόμα και τα μικρά Αμερικανόπουλα, χρησιμοποιούν σήμερα στα παιχνίδια τους όλα τα στοιχεία που θα έμπρηζαν τους εξερευνητές του συμπαντος. Ειδικά επιστήμονες μελέτησαν το ζήτημα, προτού βάλουν τα τολμηρά αυτά παιχνίδια στα χέρια των παιδιών και απέφραξαν, ότι κάνουν τους νέους ν' αγαπήσουν την πρόοδο, αυξάνοντας έτσι την φιλομάθειά τους.

αποτελέσματα σ' όλους ανεξαιρέτως.

Μιά άρρώστεια των σκυλιών

Απεδείχθη με επιστημονικές έρευνες ότι τα σκυλιά μολύνονται μ' ένα ιόν παρόμοιο μ' εκείνο που προκαλεί στους ανθρώπους την έπιδημική ήπατιτίδα. Οι έρευνες έγιναν στην Αγγλία. Διαπιστώθηκε δέ ότι τα μισά σκυλιά αυτής της χώρας έχουν την ασθένεια, ή την είχαν πάθει άλλοτε και θεραπεύθηκαν. Σε πρώτα στάδια της, δύσκολα διακρίνεται από τη μόρβαν. Δεν υπάρχει δέ άκρη κανένα μζόδοιο έναντιον της.

Ο πόλεμος κατά των μικροβίων

Ανακαλύφθηκε ένα νέο αντιβιοτικό, η «μαγναμικίνη», που αποδείχθη πολύ δραστικό έναντιον μικροβίων άνηκτικών στην πενικιλίνη και τη στερεομικίνη. Πράγματι, οι πρώτες επιστημονικές ανακρίσεις δείχνουν ότι διάφοροι μικροοργανισμοί, που δεν έπηρεάζονταν απ' τα παλαιότερα αντιβιοτικά, δεν μπορούν ν' επιζήσουν με τη χρήση «μαγναμικίνης».

Με μεμβράνη αγγού

Όταν το μάτι πάθει βλάβη από χημικές ουσίες, καθυστερεί πολύ η έπούλωση της εξωτερικής μεμβράνης του. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, ένας Αμερικανός οφθαλμολόγος εισάγει μεμβράνη αγγού ανάμεσα στα στρώματα της μεμβράνης του ματιού. Η μεμβράνη του αγγού δεν είναι καθόλου επιβλαβής για τον κερατοειδή χιτώνα του ματιού. Η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε σε 26 περιπτώσεις. Ύστερα ο γιατρός παρακολούθησε τα αποτελέσματα επί 1—42 μηνες. Μόνο σε 2 περιπτώσεις λοιπόν χάθηκε η όραση. Στη μία απ' αυτές επρόκειτο για δηλητηρίαση με πυκνό φαινικό οξύ. Στην άλλη, το μάτι είχε καθ' οδόν με ασέβεια. Στις περιπτώσεις που καθυστέρησε η θεραπεία, σχηματίστηκαν συμφύσεις.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

μπορούν να γίνουν ΨΗΛΟΙ!

Οι παράγοντες της ανάπτυξης του σώματος

Η ανάπτυξη είναι ένα γενικό φαινόμενο στη φύση. Κάθε τι που γεννιέται, είτε πρόκειται για φυτό, είτε για ζώο, αναπτύσσεται, δηλαδή μεγαλώνει σ' όγκο. Εκείνο που καλούμε ωριμότητα, είναι το στάδιο της ανάπτυξης, που επέρχεται όταν το ζώο ή το φυτό αποχτήση την οριστική μορφή του.

Το ίδιο συμβαίνει και στον άνθρωπο. Από τη στιγμή που θα γεννηθούμε, το σώμα μας, ως σύνολο, αλλά και τα διάφορα μέρη του (ιστοί, όστα, μύς, όργανα κλπ.) αναπτύσσονται συνεχώς.

Αυτή η ανάπτυξη σταματάει στα 20 χρόνια και κάποτε στα 25, όποτε ο ανθρώπινος οργανισμός αποχτά την οριστική μορφή του.

Στην ανάπτυξη του ανθρώπινου σκελετού, μπορούμε να διακρίνουμε τρία στάδια ή τρεις περιόδους.

Το πρώτο στάδιο αρχίζει από τη στιγμή της γεννήσεως και τελειώνει στο τέλος του τρίτου χρόνου.

Το βρέφος, όταν έρχεται στον κόσμο, έχει ύψος 50 περίπου εκατοστών. Κατά το πρώτο έτος της ζωής του, κερδίζει 20 περίπου εκατοστά. Στο δεύτερο, ο αριθμός της ανάπτυξεως, είναι βραδύτερος. Το παιδί κερδίζει τότε 10-15 εκατοστά. Τον τρίτο χρόνο, η ανάπτυξη περιορίζεται στα 6-7 εκατοστά.

Κατά το δεύτερο στάδιο, που περιλαμβάνεται μεταξύ των 3 και των 10 χρόνων, το παιδί κερδίζει 5-7 εκατοστά κάθε χρόνο. Έτσι, όταν φτάσει στα 10 χρόνια, το ανάστημά του κυμαίνεται μεταξύ 1 μ. 20 και 1 μ. 25.

Μεταξύ των 9 και των 12, το κορίτσι παίρνει 20-22 εκατοστά. Μεταξύ των 12 και των 15, το αγόρι κερδίζει 23 εκατοστά.

Από τη στιγμή αυτή, ο ρυθμός της ανάπτυξεως γίνεται πολύ βραδύς. Το ανάστημά αυξάνει μόλις κατά 1 ή 2 εκατοστά κάθε χρόνο ως τα 21 και κάποτε ως τα 25. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία, το σώμα δεν αναπτύσσεται πιά.

Οι παράγοντες που παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην ανάπτυξη του σώματος, είναι οι ακόλουθοι πέντε:

1.— Η διατροφή.

Πρέπει να περιλαμβάνει απαραίτητα αμινοξέα, που βρίσκονται κυρίως στα δημητριακά, στα αυγά και στο κρέας, βιταμίνες Α, D και C και μεταλλικά στοιχεία, ιδίως ασβέστιο και φώσφορο. Ο υποσιτισμός ή μία διαίτα που δεν περιέχει σ' επαρκές αναλογίες τα στοιχεία αυτά, καθυστερεί την ανάπτυξη.

2.— Ο ήλιος.

Υποδοχθεί σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη των οστών. Οι ήλιακες ακτίνες συντελούν στο σχηματισμό βιταμίνης D,

που είναι απαραίτητη για την καθήλωση του ασβεστίου στα όστα.

3.— Ο καθαρός αέρας. Ο καθαρός αέρας είναι πλούσιος σε οξυγόνο, που καθαρώνει και αναζωογονεί το αίμα. Για το λόγο αυτό, ο ρόλος του στην ανάπτυξη του σώματος, είναι σημαντικός.

Πολλά παιδιά «ξεκινούν άσχημα», ή ανάπτυξη τους γίνεται, δηλαδή, με βραδυ ρυθμό. Έχει παρατηρηθεί, λοιπόν, ότι αρκεί μία αλλαγή αέρος (βουνό, θάλασσα κλπ.) για να ξαναβρούν τον κανονικό ρυθμό της αναπτύξεώς τους.

4.— Οι φυσικές ασκήσεις. Έρσιμένες κινήσεις διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος και επιδρούν έμμεσα στην ανάπτυξη της σπονδυλικής στήλης και των οστών. Η σουηδική γυμναστική ιδίως, είναι εξαιρετική γι' αυτό το σκοπό.

5.— Η ισορροπία του νευρικού συστήματος.

Το νευρικό σύστημα παίζει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη. Κατά γενικό κανόνα, η ανάπτυξη κάνει τα όστα να μεγαλώνουν. Τα παιδιά ή οι έφηβοι, που αναγκάζονται να μειώσουν ακίνητο, έπειτα από ένα κάταγμα κλπ., αναπτύσσονται ταχύτερα από τα άλλα, που κινούνται ελεύθερα.

Ο μεσημεριανός ύπνος επίσης, όπως απέδειξαν τα πειράματα που έγιναν στην Αγγλία, εύνοει την ανάπτυξη.

Είναι απαραίτητο, λοιπόν, όταν ένα παιδί παρουσιάζει καθυστέρηση ανάπτυξης, να το βάσουμε να κοιμάται πολλές ώρες και να μην το αφήνουμε να κουράζεται με τα παιχνίδια. Ο μεσημεριανός ύπνος, στην προκειμένη περίπτωση, είναι πολύ ωφέλιμος.

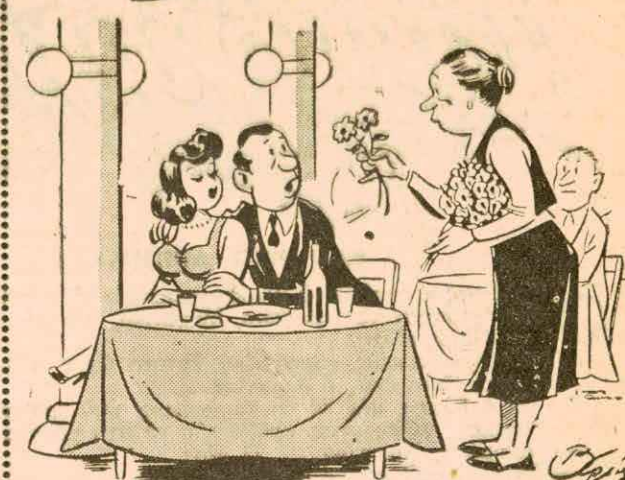
Αν τα μέσα που αναφέραμε αποτύχουν, θα καταφύγουμε στην ορμονοθεραπεία.

Ο αδένας που εφορεύει στην ανάπτυξη, είναι η υπόφυση. Απ' αυτήν εκκρίνεται η ειδική ορμόνη της ανάπτυξεως. Γι' αυτό το λόγο, στα παιδιά, που παρουσιάζουν καθυστέρηση ανάπτυξης, είναι καλό να χορηγούνται εκχυλίσματα υποφύσεως. Με αυτά συνδυάζονται επίσης εκχυλίσματα του θυρεοειδούς ή του θυμικού αδένος, που υποβοηθούν την ανάπτυξη.

Προκειμένου για μία καθυστέρηση της ανάπτυξεως, είναι απαραίτητο να εξετασθή η λειτουργία των αδένων στο σύνολό της. Η καθυστέρηση μπορεί π. χ. να οφείλεται σε ανεπάρκεια της αναπτύξεως των γεννητικών αδένων. Στην περίπτωση αυτή, είναι απαραίτητο να χορηγηθούν από καθυστέρημένο παιδί, εκχυλίσματα από πολλές ορμόνες. Τέτοια προϊόντα παρασκευάσθηκαν τελευταία στην Αμερική.

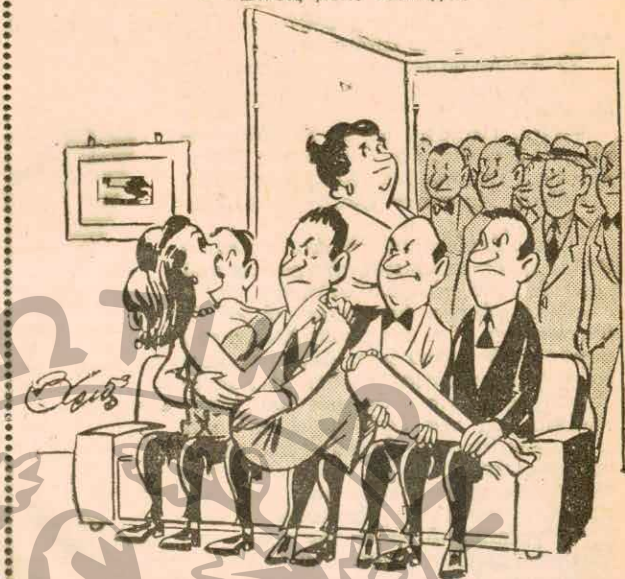
Μπορεί, λοιπόν, να πη κανείς ότι το κοινό ανάστημα δεν έχει θέση στις ημέρες μας. Όλοι οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν ψηλοί ή οποιοδήποτε ν' αποκτήσουν μέγρο ανάστημα. Αρκεί η κατάλληλη θεραπεία ν' αρχίση από την παιδική ηλικία. Για το λόγο αυτό, οι γονείς πρέπει να προσέχουν τα παιδιά τους από μικρά και να συμβουλευώνται άμεσα τον ειδικό γιατρό, όταν αντίληφθούν ότι η ανάπτυξη τους καθυστερεί.

Τελωτοθεραπεία

ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

— Δίνεις με... δόσεις;...

Η ΠΟΛΥΦΕΡΝΟΣ

— Μαμά, κανείς απ' αυτούς εδώ δεν κάνει για μητέρα μου! Να περάσουν, παρακαλώ, οι έπόμενοι τέσσερις!...

(Τού Β. Χαϊτοδούλου)

Ρωμείο...

(Τού Αρφέλαου)

Πρωτομαγιά...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Βαλέντης κρατούσε το μικρό κομματάκι το χαρτί στο χέρι του, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Μηχανικά, σήκωσε το ακουστικό: —Ποιός είναι;...

Μια φωνή γυναικεία, ταραγμένη, έφτασε ως τ' αυτιά του: —Παύλο, είμαι εγώ, η Χριστίνα... Σ' να φοβότανε μήν το δη το γράμμα που κρατούσε, ο άντρας το τσακάρωσε, αβρόμητα, κρύβοντάς το στη χούφτα του... —Καλημέρα, Χριστίνα... Τί νέα; —Έχω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό... —Δε μπορείς να μου το πής στο τηλέφωνο; —Όχι, είν' ανάγκη να σε δω... —Νάρθω, τότε, στο σπίτι... —Όχι... Όχι στο σπίτι... Περίμενε με κάπου, έξω από την 'Αθήνα... Κάπου απόμερα...

Ο Βαλέντης σκέφτηκε μια στιγμή: —Θες πουνενά προς το δρόμο του Μενιδιού; —Ναί. Περίμενε με με το αυτοκίνητό σου έξω από τον Πύργο της Βασιλίσσης... Παίρνω ένα ταξί κι' έρχομαι. —Ναί, Χριστίνα! Έλα... Θα σε περιμένω...

Όταν ακούμπησε το ακουστικό, ο Βαλέντης ξετσαλάκωσε το γραμμα που κρατούσε και το ξαναδιάβασε:

«Δίνω σήμερα αποφασιστικά κι' αδιάτακτα τη λύση στο βουδδό δράμα του συμβατικού γάμου μας. Δεν είναι καινούργια διαπίστωση το ότι δε μάς έδεσε ποτέ τίποτα ένας τους δυό... Φεύγω για μια νέα ζωή, αφήνοντας και σ' αν ελεύθερο να ξαναφτιάξεις τη δική σου, που σου την εύχομαι όπως δεν ήτανε στο πλευρό μου, εύτυχισμένη... Θάλασα»

Το γράμμα το βρήκε την προηγούμενη βραδιά, γυρίζοντας στο σπίτι του. Το τόδωσε ή καμαριέρα μ' ένα ύφος φανερά στενοχωρημένο. Και το συνώδεψε με μερικά υασημένα μισόλογα: «Η κυρία είχε φύγει, παίρνοντας μαζί της οίον Βαλίτσες».

Δεν είπε τίποτα ο Βαλέντης. Με τη γυναίκα του, πραγματικά, δεν τον έδενε τίποτε. Συμβατικά είχε προσπαθήσει να ένωση τις ζωές τους, αφήνοντας τις καρδιές τους χωρισμένες. Παιδιά δεν είχαν έρθει για να ομίξουν αναγκαστικά άπάνω από τις κούνιες τους αυτά τα δυό τόσο ριζικά ανόμοια πλάσματα. Κι' η ζωή τους κυλούσε χωρίς ενδιαφέρον, χωρίς εκπλήξεις. Παρέες δεν είχανε. Μόνο ένα ζευγάρι — τον 'Αλέκο Φλαμή με τη γυναίκα του, τη Χριστίνα. Ο κόσμος είχε συνηθίσει να τους βλέπει πάντα μαζί, τους τέσσαρις. Σ' όλων τα μάτια τα δυό αυτά ζευγάρια των νέων ανθρώπων, εμφανιζόντουσαν ξένισατο κι' εύτυχισμένα. Κανείς δε θα μπορού-

σε να υποπτευθί ότι ανάμεσα σε κάθε ανθρώπινο, Βαθεία, κάτω από τη χαμογελαστή επιδερμίδα του πολιτισμού, κρυβότανε το σαράκι της τέλει ασυνεννοησίας...

Καί, να τώρα που η Θάλασα είχε φύγει. Για το Βαλέντη αυτό ήτανε μια πραγματική απολύτρωση. Βγήκε από το σπίτι του βιαστικός, κι' ανέβηκε στο άμαξι του που περίμενε στην είσοδο του σπιτιού του.

Ενώ ώδηγούσε έξω από την 'Αθήνα, ανάμεσα από τα λουλουδιασμένα περδάλια, το πρόσωπο της Χριστίνας Φλαμή πρόβαλλε μπροστά του, με τα μεγάλα ολόμαυρα μάτια της φερτωμένα βουδή λύπη. Δεν ήταν εύτυχισμένη με τον άντρα της η Χριστίνα. Δεν άφινε όμως να καταλάβει κανένας τίποτα. Καμουφλάριζε επιτήδεια το δράμα της πίσω από μια προσποιητή ψυχραιμία και άφινε τη ζωή της να περνά χωρίς άνωφελεις προστριβές, με βάρσανα και χωρίς χαρά...

Ο Βαλέντης φρενάρισε έξω από την είσοδο του Πύργου της Βασιλίσσης. Η Χριστίνα βγήκε από ένα ταξί σταματημένο κιόλας εκεί κοντά, και χώθηκε δίπλα του. Ο Βαλέντης ξεκίνησε πάλι. Γύρισε και την κύτταξε. Του φάνηκε χλωμή, ταραγμένη.

—Τί τρέχει, Χριστίνα; τη ρώτησε πολύ ανήσυχος.

Στά γειλια της τρεμούλιασε η απάντησι:

—Ο Νάσος... έφυγε!...

Μια αλλοία σκίστηκε μπροστά στα μάτια του Βαλέντη... Χαμογέλασε, μαντεύοντας με ανακούφισι την αλήθεια.

—Γελάς;... τον έρωτησε η γυναίκα.

—Αντί γι' απάντησι, εκείνος έβγαλε από την τσέπη του το τσαλακωμένο γράμμα της δικής του γυναίκας και της τώδωσε. Η Χριστίνα το διάβασε μία, δυό, τρείς φορές. Ύστερα, ξαφνικά, κατάλαβε κι' αυτή:

—Φύγανε μαζί! μουμούρισε. Ο Νάσος κι'... η Θάλασα...

—Ο άντρας σου κι' η γυναίκα μου! συμπλήρωσε ο Βαλέντης. Φρενάρισε λίγο, κι' έστριψε σ' ένα στενό δρομάκι αριστερά, που ανοιγότανε μέσα στην ανοιξιάτικη μαγεία της εξοχής.

—Πού πάμε από δω; τον ρώτησε λίγο ανήσυχη η Χριστίνα.

Δεν της απάντησε. Σταμάτησε Βαθεία, μέσ' στο λουλουδιασμένο κάμπο, που άπάνω του είχε στρωθή το φρέσκο χαλί της πιο φανταχτερής πολυχρωμίας. Κατέβηκε πρώτος, και τη βοήθησε να κατεβή κι' αυτή. Περιπατήσανε λίγο σιωπηλοί.

—Ξέρεις ότι αύριο είναι πρωτομαγιά; της πέταξε ξαφνικά.

Πρωτομαγιά, αλήθεια! Για να υποδεχτή το Μάη ποφύτανε άπάνω στο λουλουδιασμένο άρμα του, δηλ' 'Αττική είχε φορέσει τα καλά της. Παντού είχανε σκορπιστή καινούργιοι κάλυκες. Η ατμόσφαιρα βάραινε από τα πολλά άρώματα.

Ο Βαλέντης πέρασε το χέρι του με τρυφερή οικειότητα κάτω απ' το μπράτσο της Χριστίνας. Στο αγγιγμά του εκείνη ρίγησε συγκορμη κι' έκανε να τραδηγή. Πιεστικός εκείνος, την κράτησε.

—Είναι μια λύτρωση αυτή για μάς Χριστίνα.

—Εκλείσε τα μάτια της η νέα γυναίκα, κι' άφισε το σώμα της να βαρύνει βδονικά άπάνω στο δικό του. Αυτός ο εύγενικός άνθρωπος, πουχε μείνει ως τώρα αναγκαστικά έξω από τη ζωή της με τον ψυχρό τίτλο του «φίλου», είχε όμως τρυπώσει από καιρό μέσ' στη διψασμένη της καρδιά, πουχε μάθει να πνίγη τους ερωτικούς της παλμούς μέσα στο ασφυκτικό «πρέπει»...

Καί, να τώρα, ξαφνικά, αυτό το «πρέπει» κατέρρεε με χαρούμενο πάταγο! Ήτανε ελεύθεροι και οι δύο τους! Ελεύθεροι ν' αγαπηθούνε, χωρίς η αγάπη τους ν' αποτελή κακή πρόξι και απάκουστικό σκάνδαλο! Ελεύθεροι να χαρούνε την πρωτομαγιά, και το ανεμπόδιο λουλουδιασμά του ξεθαρρεμένου ερωτά τους μέσ' στο γενικό λουλουδιασμά των περιδολών...

Σταματήσανε κάτω από μια ελιά. Η νέα γυναίκα ακούμπησε στο νάικο κορμό, ο άντρας έσκυψε άπάνω της, πλησιάζοντας πολύ το στόμα του στο δικό της και της ψιθύρισε πολύ σιγά, με φωνή πούτρεμε συγκινημένη:

—Χριστίνα... Δε λυπάσαι γι' αυτό πουγίνε;

Τον κύτταξε Βαθεία, με τα κατάμαυρα μάτια της που σελαγίζανε σε σκοτεινόχρώμα διαμάντι, μέσ' στη νύχτα. Και τα χείλια της, που απάντησαν χωρίς λόγια, κολλώντας απλώς πάνω στα δικά του...

Στο γυρισμό, αγοράσανε λουλούδια από παντού! Γέμισε το αυτοκίνητο λουλούδια... Και γυρίζανε οι δύο τους, μεθυσμένοι από τα βαρεία άρώματα του Μάη που τους τριγύριζανε ελεύθεροι, για πρώτη φορά εύτυχισμένοι...

—Είναι η πρωτομαγιά του ερωτά μας!... της ψιθύρισε γοητευμένος...

Κι' εκείνη σφίχτηκε τρυφερά κοντά του, νοιώθοντας την εύτυχία να ξεπετιέται και για τους δυό τους σαν καινούργιος κάλυκας από το περιδάλι της ζωής...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ενώ ο Ροσκόφ και ο συνένοχος του φύγουν, με το κλεμμένο φέρετρο, τους αντιλαμβάνονται και τους κυνηγάνε οι άνθρωποι του πυργού. Αναγκάζονται τότε να πετάξουν το φέρετρο στο ποτάμι, για να ξεφύγουν. Οι άνθρωποι του πυργού δεν κατορθώνουν πια να το βρουν. Βρίσκουν όμως νεκρή τη γρήκη κόρη. Η υπόθεση αυτή μένει μυστηριώδης κι ανεξιχνίαστη. Αφού η Ζερμαίν διηγήθηκε όλα αυτά τα παθήματά της στους σωτήρες της, εκείνοι της ορκίζονται τυφλή αφοσίωση και συνδρομή στις προσπάθειές της για να εκδικηθεί και να πάρει πίσω το παιδί της. Ο μικρός Ζερρά κληρονομεί όλη τη μεγάλη περιουσία της γιαγιάς του, τη διαχειρίζεται δε προσωρινά ο πατέρας του. Για τον άγωνα της, η Ζερμαίν ζητάει την οικονομική ενίσχυση του αδελφού της γιαγιάς της, κι αυτός της δίνει ένα μεγάλο ποσό. Μ' αυτά τα χρήματα, εγκαθίσταται στο Παρίσι. Ο Στέφανος βρίσκει και νοικιάζει ένα δωμάτιο, αντίκρυ στο μεγάλο Λωραίν και πάνω από μία ταβέρνα, κι αφήνει εκεί το Σαντάλ, για να επιβλέπει το Ζερρά. Έρχεται ύστερα σ' επαφή με το θυρωρό του Λωραίν και του προσφέρει ένα σημαντικό ποσό για να παραιτηθεί απ' τη θέσι του. Μία καινούργια ζωή έχει αρχίσει τώρα για το Στέφανο. Αφού πέρασε τα πρώτα νεανικά του χρόνια με φοβερά φτώχεια και αστερίες, προώδεσε με την αξία του και κατάφερε να ζήσει άνετα.

Ο νους του είχε ξαναβρεί τη γαλήνη και, μέσα στις ασχολίες και στις σπουδές του, τίποτε δεν έκανε να χτυπήσει η καρδιά του. Η γνωριμία της Ζερμαίν, η μαγευτική ομορφιά της, έπειτα απ' την αλλοκοτή περιπέτεια της που τον καθιστούσε μοναδικό προστάτη της στο έξι, όλ' αυτά τον είχαν συγκινήσει ένδοξα. Την πρώτη νύχτα που πέρασαν κάτω απ' την ίδια στέγη, στο σπίτι του Νουαζύ, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Μια σκέψη μόνο βασάνιζε το μυαλό του.

Παντρεμένη; μονολογούσε, μέσ' στη σιωπή της νύχτας. Παντρεμένη... Γιατί νάναι παντρεμένη;

Τού φαίνονταν αδικό, αφύσικο — δίχως να ξέρει κι' ο ίδιος το γιατί.

Απ' τον άτακτο βίο που περνούσε πριν συναντήσει τη Ζερμαίν, είχε περάσει απότομα στον κεραυνόβολο έρωτα.

Τις επόμενες μέρες, δεν πήγαινε να δει τη Ζερμαίν, παρά μόνον όταν τον καλούσε εκείνη. Γιατί καταλάβαινε την ψυχική της κατάσταση και δεν ήθελε να την ταράξει.

Παρ' όλη την επιφυλακτικότητά του, παρ' όλο το σεβασμό που της έδειχνε, παρ' όλη την προσοχή του να μη φανούν στο πρόσωπό του οι συγκινήσεις της ψυχής του, είχε προδοθεί πολλές φορές.

Αλλωστε, δεν προφύλαγε καθόλου τον εαυτό του απ' αυτό τον έρωτα. Απειναντίας, άφηνε να τον παρσύρει, χωρίς να συλλογισθεί καθόλου το μέλλον, δίχως να σκεφθεί πως ίσως η Ζερμαίν δεν θ' άνταποκρινόταν διόλου στο αίσθημά του. Εκείνη είχε μαντέψει τι συνέβαινε μέσ' στην ψυχή του κι' ήταν περίτρομη. Έπειτα απ' τη σκληρή δοκιμασία που είχε περάσει, φοβόταν τον έρωτα. Και προσπαθούσε όσο μπορούσε ν' αποθαρρύνει το Στέφανο, να μη φαίνεται καθόλου πως ενδιαφέρεται γι' αυτόν και πως προσέχει στις εκδηλώσεις του, να μη του δίνει κανένα λόγο να πιστεύει, ότι τη συγκινούσε ή συμπάθειά του κι' ότι ανταποκρινόταν σ' αυτήν.

Είχε ανάγκη από ψυχική γαλήνη, για πολύν καιρό ακόμη. Είχε υποφέρει πολύ για τα χαμένα όνειρά της. Ήταν ακόμη επηρεασμένη απ' τη σκληρή πραγματικότητα. Δεν ήταν εύκολο να έπουλθε ή βαθεία πληγή της.

Για να μη την αναγνωρίσει κανείς, ζούσε φτωχικά κι' ήταν ντυμένη ανάλογα: μ' ένα φτηνό φορεματάκι, που δεν έκρυβε όμως την πλαστικότητα του κορμιού της.

Όταν έβγαίνει έξω, φροντίζει να κρύβει το πρόσωπό της μ' ένα ακτήνη. Στην άρχή, που δεν είχε πάρεσι ακόμη αυτή την

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

προφύλαξη, την είχαν παρακολουθήσει συχνά, κι' οι περισσότεροι διαβάτες γυρίζαν και την κύνταξαν, θαμπωμένοι απ' τη λαμπύριση των ματιών της.

Τώρα όμως κυκλοφορούσε απαρατήρητη. Κι' όταν περνούσε απ' τους δρόμους του Ωτέι, μ' ένα καλδί στο χέρι και με τα μάτια χαμηλωμένα, βαδίζοντας κοντά στον τοίχο, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ποιά κρυβόταν κάτω απ' το απλό εκείνο παρουσιαστικό.

Τις Κυριακές, πήγαιναν όλοι μαζί στην έξοχη — εκτός απ' την κυρά-Μπερνάρ, που επέμενε να εξακολουθήσει να πουλάει τα παιχνιδάκια και τους μύλους της. Οι Μποσκαρί δεν εργάζονταν πια. Τους συντηρούσε η Ζερμαίν. Κι' ο Στέφανος είχε άφισει το εργοστάσιο, με την πρόφαση πως ήθελε ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στη ζωγραφική, πραγματικά όμως για νάναι πιο ελεύθερος.

Οι τρεις Μποσκαρί ήταν ξετρελλαμένοι με τη Ζερμαίν. Την έλεγαν: «Η μικρή μας κυρία». Κι' ήταν περήφανοι γιατί

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΔΙΔΥΜΩΝ

Σε μία παρέλασι διδύμων που έγινε σ' ένα μεγάλο στάδιο της Νέας Υόρκης, οι δύο αδελφούλες Κάρεν και Σάρον Λιούις πήραν το πρώτο βραβείο, για την καταπληκτική τους ομοιότητα.

την προστάτευαν και γιατί ήξεραν το μυστικό της.

Στις εξοχικές εκδρομές τους, ο Άρχοντάναρχος κι' ο Φρανσουά συνόδευσαν τη Ζερμαίν, στηριγμένη στο μπράτσο του Στέφανου, ενώ ο Σαντάλ έμενε πάντα στη σκοπιά του, στην όδον Βαράιν. Πήγαιναν στο κοντινό δάσος, κάθονταν κάτω απ' τα δέντρα κι' έτρωγαν τα φαγητά που είχαν πάρει μαζί τους. Δεν άφιναν τη Ζερμαίν ούτε στιγμή δίχως επίβλεψη. Την παρακολουθούσαν από μακριά, θαυμάζοντας σιωπηλά την κομψή κορμοστασία της.

Όταν ο Στέφανος απομακρυνόταν, για να μη την στενοχωρή, εκείνη τον καλούσε πάλι κοντά της. Και κουβεντιάζαν μ' αδελοφική οικειότητα — εκείνη σοβαρά κι' έχοντας πάντα στο νου της να μην ενθαρρύνει με κανένα τρόπο τον έρωτα του Στέφανου, εκείνος ευτυχισμένος, χωρίς να προσπαθεί καθόλου να κρύψει τη χαρά που τον πλημύριζε.

Ο Στέφανος της είχε διηγήσει τις ταλαιπωρίες και τις στερήσεις που είχε περάσει, ύστερα τις χαρές του και την περηφάνειά του για την πρώτη επιτυχία του. Συνώδεσε την αφήγησή του μ' ένα χαμόγελο, και σταματούσε κάθε τόσο για να τη ρωτήσει:

— Μήπως σάς κούρασα με τη φλυαρία μου;

Η Ζερμαίν κουνούσε αρνητικά το ωραίο της κεφάλι. Κι' ο Στέφανος πρόσθετε:

— Αφού εμείς δεν αγνοούμε πια τίποτε για σάς, πρέπει και σεις να μάθετε ποιοί είμαστε...

Συνέχιζε, με τις ελπίδες του, τα όνειρά του, τα σχέδιά του για το μέλλον... Παρασυρόταν στις σφαίρες της φαντασίας του, ώσπου τον ξανάφερνε στην πραγματικότητα μια ματιά της Ζερμαίν που τον κύταζε κρυφά. Έχανε τότε το νήμα των σκέψεών του και σάπιανε μ' άμνηχανία.

Στο μεταξύ, οι Μποσκαρί μάζευαν αγγυολούλδα και θυμάρια, δόκλινες αγκαλιές, και τα πήγαιναν στη Ζερμαίν. Έκείνη τα δεχόταν μ' ένα χαμόγελο κι' έφτιανε μ' αυτά ένα πελώριο μπουκέτο.

Υστερα έστρωναν χαμό και τρώγανε. Ο Στέφανος κι' οι Μποσκαρί κύνταζαν τη Ζερμαίν στα μάτια μ' έκφραση λατρείας. Όταν αυτή το παρατηρούσε, τους μάλωνε γλυκά και τους υποχρέωνε να φάνε κι' εκείνοι. Μά ίσχυριζόνταν πως δεν πεινούσαν, πως ο αέρας του δάσους τους είχε κόψει την όρεξη και πως θάτρωγαν καλύτερα όταν γυρίζαν σπίτι.

Πρός το βράδυ, έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής. Ο Στέφανος ξανάφερνε στο νου του, μία-μία, τις εντυπώσεις της ημέρας, τις χαρές που είχε απολαύσει, την απειρη ευδαιμονία που έννοιζε όταν η Ζερμαίν ακουμπούσε στο μπράτσο του... Μέσ' στις όνειροπολήσεις του αυτές, άκουγε ξαφνικά τη Ζερμαίν να τον ρωτάει κάτι.

— Ναί, κυρία... απάντησε αψηφισμένος μία μέρα.

Η Ζερμαίν στάθηκε. — Γιατί, έπτε, έπιμένετε να με λέτε κυρία; Εγώ σας λέω απλώς Στέφανο... Αφού με δεχθήκατε στην οικογένειά σας, δεν μπορείτε να με θεωρήτε συγγενή σας και να μου φέρεστε σαν νάμουν αδελφή σας;

Μιλούσε μ' ένα γλυκό χαμόγελο, κι' η μελωδία της φωνής της νανούριζε το Στέφανο. Μά η τελευταία λέξη τον έκανε ξαφνικά να συνέλθει.

— Αδελφή μου;... πρόσφερε με φωνή αλλοιωμένη.

Η Ζερμαίν τον κύταξε, έκπληκτη.

— Μά τι έχετε; τον ρώτησε. Τι πάθατε, η αδελφή μου... ή αδελφή μου που την έχασα...

Ο Στέφανος γύρισε αλλού τα μάτια του και πρόσθεσε:

— Δεν σάς τάχω πη όλα! Ναί, έχω μία αδελφή...

Η Ζερμαίν θυμήθηκε ξαφνικά τη φωτογραφία που είχε δει κρεμασμένη στο σπίτι του Νουαζύ...

— Ναί, έχω αδελφή... πρόσθεσε ο νέος. Η μητέρα πιστεύει πως πέθανε... Είναι τό-

σος καιρός που μάς άφισε... και θάταν άπειρος προτιμότερο νάχε πεθάνει!

— Πού βρίσκεται τώρα; Τι κάνει;

— Γιατί με ρωτάτε με τόσο ενδιαφέρον;

— Θα το μάθετε γρήγορα.

— Πού είναι; Ξέρω κι' εγώ; Ρωτήστε όμως τον πρώτον τυχόντα, και θα μάθετε τη διεύθυνσή της. Ποιός δεν ξέρει στο Παρίσι τη Ναταλία τη Χρυσομαλλούσα;

— Ά! Η γυναίκα αυτή... είν' αδελφή σας; Ω, θεέ μου!...

— Μά τι πάθατε, Ζερμαίν; Χλωμιάσατε, τρέμετε... Την ξέρετε λοιπόν;

— Άκούστε. Την πρώτη νύχτα που πέρασα στο Νουαζύ, είδα την εικόνα της φιλενάδας του συζύγου μου, της γυναίκας εκείνης που του ενέπνευσε τόσα εγκλήματα! Το μίσος της με κυνηγούσε παντού. Αυτή με άτιμάσε!

Υποπτευθήκα την αλήθεια, όταν είδα την παιδική φωτογραφία της. Μά μπορούσε και νάκανα λάθος. Δεν θέλησα να πω τίποτε, προτού βεβαιωθώ... Γι' αυτό απέφυγα ν' αναφέρω τ' όνομά της, όταν σάς διηγήθηκα τα παθήματά μου. Φοβόμουν ν' ακούσω την πικρή αλήθεια... και προπάντων δεν ήθελα να μάθω τίποτε η μητέρα σας...

— Σας ζητώ συγγνώμη, Ζερμαίν, για το κακό που σάς έκανε η αδελφή μου. Μά δεν τη θεωρώ πια αδελφή μου, αφ' ότου έγκατέλειψε το σπίτι μας.

— Στον άγωνα εναντίον του συζύγου σας, θα τη βρώ ασφαλώς μπροστά μου. Μά θα της συμπεριφερθώ σαν σ' ένα επικίνδυνο όν... θα φερθώ άσπλαγνα, για να την κάνω ανίκανη πια να βλάψω... Έχει σβυστή κάθε συμπάθειά μου γι' αυτήν!

Και πάλι σάς ζητώ συγγνώμην, Ζερμαίν, για τ' αίσχη της αδελφής μου. Θα κάνω καθήκον μου να επανορθώσω το κακό...

Η Ζερμαίν δεν απάντησε. Γιατί την έπνιγε η συγκίνηση. Τού άπλωσε όμως τα δικά της χέρια, κι' εκείνος τάσφιξε μέσ' στα δικά του. Οι καρδιές τους χτύπησαν γοργά, και δυο δάκρυα χοντρά ανέδλυσαν στις άκρες των ματιών της Ζερμαίν.

Γ

Όταν ο Στέφανος Μπερνάρ βγήκε απ' την ταβέρνα της όδου Βαράιν, μετά τη συνομιλία του με το θυρωρό Βουλπέν, ο ένας απ' τους άμαξάδες που έπιναν στον πάγκο τού είχε ρίξει μια αλλοκοτή ματιά. Είχε βγει ύστερα βιαστικά κι' είχε διευθυνθεί πρὸς το μεγάλο του Λωραίν.

Περνώντας απ' το θυρωρείο, είδε στο κατώφλι το Βουλπέν, σαστισμένον ακόμη απ' τις ύποσχέσεις του Μπερνάρ.

— Μέσα είν' ο αφέντης; τον ρώτησε.

— Θαρρώ πως γύρισε, Λαντράν...

Καθώς έκανε να φύγει, ο Λαντράν στράφηκε και έπτε ειρωνικά:

— Μήπως ο κύριος εκείνος σου ανήγγειλε πως πήρε καμιά καλή κληρονομιά;

— Γιατί μου το λές αυτό, Λαντράν; ρώτησε δυσανασχετώντας ο θυρωρός.

— Μά είσαι τόσο χαρομένος, που δεν μπορείς να καθήσης στη θέσι σου...

— Δεν ξέρω τί έννοεις...

Ο Λαντράν γέλασε, χωρίς να προσθέσει τίποτ' άλλο. Πήγε ύστερα να είδοποίηση τον κύριο του πως είχε να του ανακοινώσει κάτι πολύ ενδιαφέρον. Ο Λωραίν τον δέχθηκε άμέσως.

— Τι τρέχει, Λωραίν; τον ρώτησε.

— Ξέρετε, κύριε, πόσο σάς είμαι άφωσιμένος. Δέκα χρόνια τώρα σάς υπηρετώ. Συμμερίσθηκα τις εύτυχες και τις δυστυχίες σας...

— Γιατί μου τα λές τώρα, όλ' αυτά; Έχεις να μου ζητήσεις τίποτε;

— Απολύτως τίποτε. Μά μούχετε παραγγείλει νάχω τα μάτια μου τέσσερα...

— Έ, λοιπόν;

— Πρὸ λίγου, έπινε στην αντίκρυνή ταβέρνα, όταν είδα να μπαίνει εκεί ο θυρωρός σας, ο Βουλπέν. Βέβαια, δεν είναι πρώτη φορά που τα τσούζει κι' αυτός στην ταβέρνα. Σήμερα όμως, τον περίμενε εκεί κάποιος άγνωστος νέος.

— Ένας νέος;

— Μάλιστα. Πολύ μελαχρινός, ψηλός, με μαύρα μαλλιά και με ζωρά μάτια.

— Εξακολούθησε, Λαντράν.

— Στην άρχή, το πράγμα δεν μου φά-

νιχε παράξενο. Όστόσο έπειδή είμαι από φυσικό μου φιλόποπτος, πλησίασα μ' άφέλεια στο ξύλινο χώρισμα, πίσω απ' το οποίο κάθονταν οι δυο τους, και κατάφερα ν' άρπάξω μερικές σκόρπιες φράσεις απ' την κουβέντα τους.

— Τι λέγανε λοιπόν;

— Άκουσα πως ο νέος εκείνος ζητούσε απ' το Βουλπέν ν' αφήσει τη θέσι του.

— Ώς εδώ, το πράγμα δεν είναι περιεργο.

— Θα το βρήτε όμως ίσως πολύ παράξενο, όταν μάθετε πως, για να νικήσει τους διαταγμούς του, τού πρόσφερε ένα δόλο κληρο έκατομύριο!

— Άλήθεια, αυτό είν' αλλόκοτο... Ύστερα;

— Δεν ξέρω τίποτ' άλλο.

— Πρέπει να ρωτήσω το Βουλπέν. Πιθανόν να μου πη την αλήθεια.

— Θα μου επιτρέψετε να σάς συμβουλευθώ να μην το κάμετε. Είναι τελείως περιττό. Άν δέχθηκε ο Βουλπέν, θαρρή να σάς υποβάλει την παραιτήσί του, κι' έτσι θα επιβεβαιώση τα λόγια μου. Θα πρέπει τότε να διαπιστώση στον πρώτο ύποψήφιο που θαρρή να σάς ζητήσει τη θέσι του θυρωρού... κι' όμως να τον προλαβέτε!

— Ξεγνήσου καλύτερα, Λαντράν.

Πιστεύω ότι διάφορα πρόσωπα θα έχουν συμφέρον να μπανωγάνουν ελεύθερα στο μεγάλο, κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας. Οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονται ένα θυρωρό άφωσιωμένο σ' αυτούς. Άν δεν δεχόητε λοιπόν εκείνον που θα σάς παρουσιάσθω πρώτος, θα καταλάβουν πως πληροφρηθήκατε τα σχέδιά τους. Άν απεναντίας τον προλαβέτε, θα φανή πως πέσατε σε παγίδα... κι' έτσι θ' αποφύγετε το να πέσετε πραγματικά στην παγίδα τους. Δεν έχω δίκην;

— Πιθανόν. Δεν ξέρω με ποιόν αντίπαλο έχω να κάμω... Τού κάκου προσπαθώ να μαντέψω... Ίσως νάναι τίποτε κακοποιοί, που θέλουν να με κλέψουν.

— Οι κλέφτες πηδάνε πάνω απ' τον τοίχο. Δεν παίρνουν τέτοια μέτρα... Όπως δηποτε, είσαστε τώρα προειδοποιημένος, κύριε!

— Σ' εύχαριστώ, Λαντράν. Νάχης πάντα τα μάτια σου ανοιχτά.

— Τι θέλετε να κάνω;

— Αφού φύγει ο Βουλπέν, θα επιβλέψης το διάδοχό του. Άπ' αυτόν θα μάθουμε ίσως με ποιόν έχουμε να κάνουμε... Άν τυχόν συναντήσης πάλι εκείνο το μελαχρινό νέο της ταβέρνας, είδοποίησέ με άμέσως. Πιθανόν να τον ξέρω... Άν δεν έχης καιρό να μ' είδοποίησης, παρακολούθησέ τον ώσπου να μάθης ποιός είναι, τί θέλει κι' από που έρχεται.

— Μπορείτε να βασισθήτε σε μένα, κύριε.

— Είνε μέσα ο κύριος;

— Ναί, υπαίματα - Βουλπέν. Μου είπατε...

— Παιδιά, έμένα να μου επιτρέψετε... Είναι περασμένη ή ώρα! Αποσύρομαι! (Του Β. Χριστοδούλου)

μάλιστα πώς σκοπεύει να σου αύξηση το μισθό.

—Είσαι ένας φλύαρος που δεν συμμαζεύεται!

—Ο Βουλπέν έλυσε την ποδιά του, πήγε να δει το Λωραίν και του άνηγγειλε την απόφασή του να παρατηρήσει.

«Δεν είχε γελαστή λοιπόν ο Λαντρών» είπε με το νου του ο τυχοδιώκτης.

Δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Ρώτησε μόνο το Βουλπέν αν αναλάμβανε να βρει μόνο του το διάδοχό του.

—Ευχαρίστως, απάντησε εκείνος. «Έχω κι' όλος κάποιο πατριώτη μου, ένα καλό και τίμιο άνθρωπο σαν έμένα. Λέγεται Πεσμάς και μένει στο Νουαζύ-Λεγκράν.

—Πολύ καλά. Είδοποίησε τον ναρβή και να πιάσει δουλειά.

—Όταν έφυγε ο Βουλπέν, ο Λωραίν έμεινε για πολλήν ώρα συλλογισμένος.

—Μα ποιος νάναι άραγε αυτός ο καινούργιος έχθρός;... ψιθύρισε.

Όταν ο Λαντρών, ο Φουπιέ κι' ο Μεραντόν μπήκαν στην ταβέρνα, ο μεσαίος άπ' τους αδελφούς Μποςκαρί καθόταν ήσυχος σ' ένα τραπέζι, κοντά στην πόρτα, άφασιαμένος στο διάβασμα της έφημερίδας του.

Δεν του ήταν άγνωστη ή φυσιολογική των τριών ανθρώπων του Λωραίν. Τους είχε δει άπ' το πρωί να μπαίνουν και να βγαίνουν στο μέγαρο. Μάλιστα, του είχε δοθεί η ευκαιρία να κερσάει το Φουπιέ.

Περνώντας από μπροστά του, ο τελευταίος, τον χαιρέτησε φιλικά. Ο Λαντρών έσκυψε σ' αυτή του συντροφία του και τον ρώτησε:

—Ποιος είν' αυτός ο νέος;

—Ένας εργάτης που γνώρισα σήμερα εδώ στην ταβέρνα. Φαίνεται καλό παιδί, κι' είναι χωρίς δουλειά.

—Πού μένει;

—Σ' αυτό το ίδιο κτίριο, στο άπάνω πάτωμα.

—Είναι καιρός πολύς;

—Όχι. Από σήμερα, νομίζω.

—Χμ! Υποπτά τα πράγματα... Ο Λαντρών, προσπαθώντας να γνωρίσει καλύτερα μαζί του, Μέθυσέ τον, αν χρειαστή, για να μάθης τί καπνό φουμάρει.

—Καλά, ξέρω... Όστόσο, μου φαίνεται κουτός, και δεν πιστεύω να κούβη τίποτε κακό.

Ο Λαντρών δεν είχε πάψει να κρυφοκυτάει το Σαντάλ, που φαίνονταν όλοένα πιο άφοσιωμένος στο διάβασμα.

—Εδώ ακριβώς, γελάστηκες, Φουπιέ, είπε. Έμένα δεν μου φαίνεται καθόλου βλάκας...

—Τον περνάς εσύ για έξυπνο;

—Ναι... Για κύτταξε τί διαβάσει με τόση προσοχή. Είμαι περίεργος να το μάθω...

Ο Φουπιέ έκαμε ένα γύρο, αδιάφορος δέχθεν, πέρασε πίσω άπ' το Σαντάλ και ξαναγύρισε στη συντροφιά του.

—Είναι μια παλιά έφημερίδα, τεσσάρων ημερών, είπε γελώντας. Βλέπεις, λοιπόν, πως είχες λάθος, Λαντρών;

—Σίγουρα, το κάνει επίτηδες!

—Θα το δούμε...

Σε λίγα λεπτά, έφυγαν ο Λαντρών κι' ο Μεραντόν, ενώ ο Φουπιέ έμεινε για να κουβεντιάσει λίγο με το Σαντάλ.

—Δεν παίζουμε τίποτε; του πρότεινε. Έκείνος δέχτηκε πρόθυμα. Κάθισαν ό ένας αντίκρυ στον άλλον, σαν παλιοί φίλοι, κι' άρχισαν να παίζουν χασιτά. Ο Φουπιέ προάγγειλε ποιά.

—Κερνάω εγώ! είπε στο Σαντάλ.

Έκείνος διαμαρτυρήθηκε. Μά, μπροστά στην επιμονή του άλλου, δήλωσε:

—Καλά, δέχομαι. Είμαι άλλωστε δίχως δουλειά τώρα τελευταία, και δεν έχω παράδες. Μά θα σου τα ξεπληρώσω, φίλε μου όταν βρω κάπου να μπώ...

—Ενώ παίζαμε, ο Φουπιέ έκανε στον άλλον διάφορες επιτήθειες ερωτήσεις:

—Όποτε, λοιπόν, είναι καιρός τώρα που δε' έχεις δουλειά;

—Ένας μήνας συστάς. Κι' έχω πατι ρήσει. Άδελφέ μου!

—Τό πιστεύω. Πού δουλεύεις μέχρι τώρα;

—Σ' ένα κλωστήριο του Σαιντ Ουέν.

—Έμεινες πολλόν καιρό εκεί;

—Δυό χρόνια.

—Και προτίτερα που ήσουν;

—Στο σιδηρουργείο της Λαβάρ-Ντιέ.

—Αφού σώπασαν για λίγο, ο Φουπιέ είπε:

—Με συγχωρής που σου κάνω αυτές τις ερωτήσεις, μά φαίνεται τίμιο παιδί και θέλω το καλό σου.

—Είσαι πολύ καλός, φίλε μου...

Στο μεταξύ, οι άδειανές μπουκάλες πλήθαιναν, πάνω στο τραπέζι. Ο Φουπιέ τις πήρε, τις έβαλε χάμω κι' είπε, γελώντας:

—Ν' ανοίξουμε τόπο για άλλες...

—Δεν θάταν καλύτερο να σταματήσουμε ως εδώ;

—Γιατί, παλληκάρι μου; Σου είπα πως εγώ πληρώνω...

—Εξακολούθησαν, λοιπόν, να πίνουν και να παίζανε. Τα μάτια τους θόλωναν. Σιγά-σιγά, ο Σαντάλ είχε άρχισει να κυριεύεται άπ' το παλιό πάθος του.

Στην άρχή, είχε πιή μόνο και μόνο για να μην άρνηθή την προσφορά του Φουπιέ και του κινήση ύπαιψης. Ύστερα του άνοιξε ή όρεξι, ενώ συγχρόνως άρχισε να μεθάει.

Όστόσο, έννοιθε άόριστα τον κίνδυνο που διέτρεχε. Καταλάβαινε πως, αν τον ρωτούσε ο Φουπιέ και τον πίεζε λίγο, δεν θάβερσε πιά τί ν' απαντήσει.

Προσπάθησε να σηκωθεί, τρέκλισε, κρατήθηκε άπ' το τραπέζι και γέλασε.

—Μά εγώ δεν είμαι μεθυσμένος! τραύλισε.

—Πού πās, φίλε; τον ρώτησε ο Φουπιέ.

—Θα πληρώσω ό,τι χρωστάμε και θα φύγω πιά.

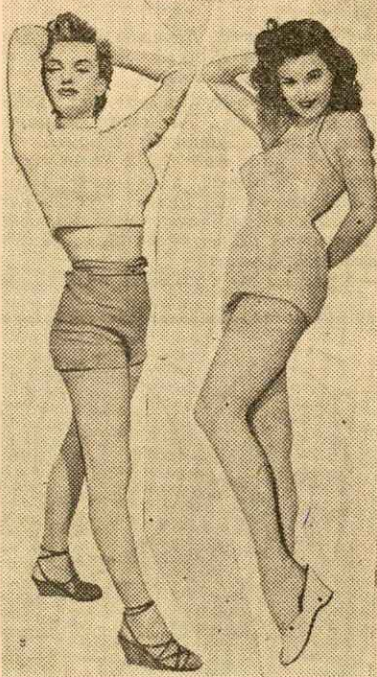
—Όχι. αυτό είναι δική μου δουλειά.

—Εσύ είπες, άλλωστε, πως δεν έχεις λεφτά.

—Έχω... έχω εισοδήματα εγώ! «Αφσή με να πληρώσω, υπηρέτη!... Δεν θέλω να με κεράσει ένας υπηρέτης...

—Μά εγώ σε κάλεσα.

—Τό κάλεσμά σου τό γράφω στα...

Η ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΡΟΣ

Στο κινηματογραφικό στερéωμα του Χόλλυγουντ άντελει προ ήμερών μια νέα στάρλετ, ή «Έλεν Στιούαρτ, που προβλέπεται ότι θα γίνει σύντομα μια επικίνδυνη αντίπαλος της Μαριλιν Μονρόε. Έχουν και οι δυο το ίδιο βάρος και τις ίδιες σωματικές αναλογίες, με μια μικρή μόνο διαφορά 5 πόντων στην περιφέρεια του στήθους όπέρ της Μαριλιν Μονρόε. Αυτό είναι όμως άρκετό για να κάνει την όμοια Μαίριλιν να άνευξη μέ... οίκτο την αντίπαλό της!...

παλθα μου τα παπούτσια...

Κι' ο μεθυσμένος Σαντάλ φώναξε στον ταβερνιάρη:

—Έ, κάπελα!... Δεν δέχομαι να με κεράσει αυτός ός υπηρέτης... Μήπως τον ξέρω άλλωστε;... «Εγώ πληρώνω! Νά λεφτά!... Έχεις εσύ τόσα λεφτά στην τσέπη σου, κακομοίρη;

—Μέθυσες για τα καλά! είπε ο Φουπιέ.

—Εγώ... εγώ μέθυσω;... Για ξαναπέστο... άλλη μία φορά... πως μέθυσω!

Κι' ο Σαντάλ πήρε στάσι επίθετική.

—Έ, τί μύγα σε τσίμπησε; διαμαρτυρήθηκε ο Φουπιέ. Ό' άνοιξης τώρα κανονικά μαζί μου;... Έγώ, όταν νούτες πως είσαι δίχως δουλειά, ήθελα να σου πώ νάρθης για ήπποκόμος στο σπίτι του άφεντικού μου.

—Α, αυτό ήθελες;

—Και βέβαια.

—Άκουσε λοιπόν... Κι' εγώ θέλω να μπώ στο σπίτι του άφεντικού σου... Γι' αυτό ήρθα και κάθησα εδώ, Καταλαβαίνεις;

—Και γιατί θέλεις να μπής σ' αυτό το σπίτι;

—Ο Σαντάλ αισθάνθηκε μια άόριστη ανησυχία, παρ' όλο το μεθύσι του. «Όστόσο, έσκασε στα γέλια κι' απάντησε:

—Αυτό είναι δική μου δουλειά!

—Ο Φουπιέ δεν τόν άφησε άπ' τα μάτια του. Έσκυψε ξαφνικά και του ψιθύρισε:

—Ξέρω εγώ που βρίσκεται ή κάσσα του άφεντικού μου, γεμάτη λεφτά... Πολλά λεφτά!

—Λεφτά; Έχω όσα θέλω...

Κι' ο Σαντάλ χτύπησε με το χέρι του την τσέπη του.

—Μά για ποιά σκεπή, λοιπόν, ήθελες νάρθης στο μέγαρο;

—Τί περίεργος που είσαι!... Όχι, δεν θα το μάθης...

—Κι' εγώ, λοιπόν, δεν θα σε συστήσω στον άφεντικό.

—Α, όχι, μά με συστήσης... Θα σε πληρώσω γι' αυτό!

—Πόσα;

—Όσα θέλεις.

—Έκατό χιλιάδικα.

—Σύμφωνοι. Θα πώ στον κύριο Στέφανο να σου τα δώση.

—Ποιος είν' αυτός ο κύριος Στέφανος;

—Πάλι άρχισες τις περιέργειες... Δεν θα το μάθης κι' αυτό...

—Σίγουρα, θαν' εκείνος ο νέος που ήρθε να δει το Βουλπέν, το θυρωρό.

—Ναι, το βρήκες... Μά, άφού τον ξέρεις, τί με ρωτάς;

—Είναι πλούσιος, αυτός ο Στέφανος;

—Όχι περισσότερο άπ'ό σένα...

—Ποιος του δίνει αυτά τα λεφτά;

—Δεν θα το μάθης... Είναι μυστικό...

—Δεν μπορώ να λέω τα μυστικά στους υπηρέτες...

—Καλά, δεν έπιμένω. Όύτε και μου καίγεται καρφι για τις κρυφοδουλειές σου.

—Εγώ κρυφοδουλεύεις;... Δεν ξέρω άπ'ό τέτοια πράγματα... μά την πίστι μου... Με λένε Σαντάλ... Δεν καταλαβαίνεις άπ' τ' όνομά μου τί άνθρωπος είμαι;...

—Πού να καταλάβω;... Μά πές μου, θες να σε σωστά σου με τό πάσοουμε στο μέγαρο για ήπποκόμο;

—Ναι... θέλω να γίνω υπηρέτης, όπως και σύ... Ο Στέφανος μου είπε: «Τα μιάτια σου τέσσερα στο μικρό Ζεράφ...».

—Αισα βρισκόμυαι, λοιπόν, στο μέγαρο, θα μπορού πιδ εύκολα να τον προσέχω...

—Ο Φουπιέ κοτίασε για να κρύψη τη ζωοπή έκπληξή του.

—Α, πρόκειται, λοιπόν, για το Ζεράφ...

Μά ο Σαντάλ, καταλαβαίνοντας τον κατήφορο που είχε πάρει, προσπαθούσε τώρα «α πάση πίσω τα λόγια που του είχαν ξεφύγει, ενώ συγχρόνως, ήσκαοιμισμένος άπ' το μεθύσι, άκουμπούσε το κεφάλι του στο τραπέζι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Η περίπτωση του Ρενέ Καγιέ, που έχει άποκληθή «έξερευνητής της Μαύρης Ήπειρου», είναι μοναδική στα χρονικά των έξερευνησεων. Ένας άτυχος έρωας, μια άχαλίνωτη φαντασία κι' ένα άκατάβλητο πείσμα ήταν τα τρία πράγματα που έσπρωξαν τον τολμηρό Γάλλο στην παράξενη περιπετειά του.

Ο Ρενέ Καγιέ καταγόταν άπ'ό το Μωζέ, ένα χωριουδάκι της Βανδέας. Σε ήλικία δώδεκα χρόνων έμεινε όρφανός κι' άπ'ό τους δυό γονείς του κι' ένας μακρινός συγγενής του, ο Άντουάν Μπερώ, που είχε ένα μικρό τσαγκαράδικο, τον πήρε άπ'ό εύστοχά κόντά του ως μαθητευόμενο.

Ο προστάτης του είχε μια κόρη, την Άγγέλα, που ήταν ένα χρόνο μικρότερη άπ'ό το Ρενέ. Άνάμεσα σ' αυτά τα δυό παιδιά αναπτύχθηκε πολύ γρήγορα ένα φλογερό αίσθημα. Ο νεαρός Καγιέ δούλευε στο τσαγκαράδικο, φοιτούσε το βράδυ σ' ένα νυχτερινό σχολείο και τις Κυριακές έκανε μακρινούς περιπάτους στην έξοχη μαζί με την αγαπημένη του.

Έτσι κυλούσαν τα χρόνια.

Ο Ρενέ έκτός άπ'ό την άγάπη του για την Άγγέλα

είχε κι' έναν άλλο κρυφό πόθο στην ψυχή του: ήθελε να έπισκεφθή άγνωστες χώρες για να γνωρίση τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων τους. Όταν, λοιπόν, του δινόταν η ευκαιρία έτρεχε στη δημοτική βιβλιοθήκη και κατέτρωγε τα ελάχιστα άλλωστε βιβλία γεωγραφίας και περιηγήσεων που βρίσκονταν σ' αυτήν.

Ο Ρενέ ήταν τότε 17 χρόνων. Μια μέρα, λοιπόν, άφ'ό συνεννοήθηκε προηγουμένως με την Άγγέλα, άποφάσισε να μιλήση στον πατέρα της. Ο Μπερώ τον άκουσε με έκπληξι στην άρχή, με θυμό κατόπιν.

—Σε τάισα και σε μεγάλωσα τόσα χρόνια, του είπε. Και σύ, για να μου δείξης την εύγνωμοσύνη σου, ξελόγιασες την κόρη μου, για να μπορείς να ζής εις βάρος μου!

—Μά θα δουλέψω, παρατήρησε ο Ρενέ.

—Α, κατάλαβα, συνέχισε ο Μπερώ. Δεν σου φτάνει ή κόρη μου, αλλά θέλεις άκόμη το μαγαζί μου το σπίτι μου, το χωράφι μου και τις οικονομίες μου! Αυτό δεν είναι;

—Όχι, απάντησε ο Ρενέ. Δεν ζητάω παρά μόνο την Άγγέλα...

—Κι' πώς θα ζήσετε;

—Θα δουλέψω, ξαναείπε ο Ρενέ.

Κι' έπειτα άπ'ό λίγο πρόσθεσε:

—Θα γίνω έξερευνητής!...

Ο Μπερώ γούρλωσε τα μάτια του.

—Τί θα γίνης έπεις; τον ρώτησε.

—Έξερευνητής! Ό' ανακαλύψω νέες χώρες!...

Ο Μπερώ έχασε άμέσως το θυμό του και ξεκαρδίστηκε στα γέλια. «Ε, αυτό πιά ήταν πρωτόκουστο!

—Με κάνεις να σε λυπάμαι, καυμένη Ρενέ, του είπε.

Κι' εγώ που λογάριζα πως θα γινόσουν ένας καλός τσαγκαράδης!...

—Ας είναι! Έπειτα άπ'ό όσα μου είπες καταλαβαίνεις πως δεν μπορώ να σε κρατήσω τόο μαγαζί μου...

Σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα έβγαλε άπ'ό την τσέπη του μερικά άσημένια νομίσματα.

—Νά, πάρε τριάντα φράγκα και πήγαινε στο καλό του έπτε. Τέχνη ξέρεις κι' αν είσαι τίμιος και καλός, θα μπορείς να ζήσης...

Ρενέ Καγιέ, ο έξερευνητής της Άφρικής

Μόνο που αισθανόταν μια άπέραντη άπογοήτευσι. Και βέβαια δεν μπορούσε να μείνη στο Μωζέ. Άλλά δεν θα έμεινε ούτε στη Γαλλία. Θα πήγαινε μακριά, πολύ μακριά...

Η παλιά σκέψη του να γίνη έξερευνητής ώριμαζε σιγά-σιγά στο μυαλό του. Έκαμε, μάλιστα, την έκλογή του. Θα έξερευνούσε την άγνωστη άκόμη Άφρική. Μόνο ό,τι του έλειπαν τα μέσα γι' αυτό το σκοπό.

Άλλ' ο Καγιέ ζητούσε τόσο λίγα για να ξεκινήσει! Κι' όπως δεν μπορούσε να τα βρή μ' άλλον τόπο άρχισε να τα ζητιανεύει.

Μάζεψε έτσι 60 φράγκα! Άλλ' αντί για το Παρίσι έφυγε για τη Μασσαλία. Κι' εκεί κατάφερε να προσληφθή σαν λατζέρης σ' ένα ιστιοφόρο, το «Λά Λουζρ», που έφευγε για τη Σενεγάλη. Μόλις είχε συμπληρώσει τα δεκαεφτά χρόνια του.

Άλλά χρειάστηκν έντεκα δολάκια χρόνια για να μπορέση να άρχισή να πραγματοποιή το όνειρό του. Το 1827, κατάφερε να επιτύχη ένα είδος συστατικής έπιστολής του διοικητού της Σενεγάλης προς τους μαύρους Μπάκας, που έμεναν στην Άνω Σενεγάλη.

Χάρis σ' αυτήν την έπιστολή, ο Καγιέ κατόρθωσε να φτάση ως το Τομπογκου την ίερή πόλι, που ήται ως τότε άπρόσιτη στους λευκούς. Για να τα κατορθώση διως χρειάστηκε να μεταμφιεσθή σε μουσουλμάνο.

Έπειτα άπ'ό Τομπογκου, διέσχισε όλοκληρη τη Σαχάρα, άπ'ό τη μια άκρη ως την άλλη, άκολουθώντας διάφορα καραβάνια.

Σ' όλη τη διαδρομή κρατούσε σημειώσεις κι' έφτιανε σχέδια που τα έκρυβε μέσα στο Κοράνιο.

Τέλος, έφτασε στην Ταγγέρη και άπ'ό εκεί πήρε ένα παλιό για να γυρίση στη Γαλλία. Είχε μαζί του πάνω άπ'ό 50 χαρτες και σχέδια, έκτός άπ'ό τις πολύτιμες σημειώσεις του.

Η ύποδοχή που του έγινε κατά την άφιξή του στο Παρίσι ήταν άποθωτική. Η κυβέρνησις τον πωρασημοφόρησε για το έργο του.

Δεν ήταν λιγώτερο άποθωτική ή ύποδοχή που του έγινε στο χωριό του. Το πρώτο πράγμα που ο Καγιέ ζήτησε να μάθη όταν έφτασε εκεί ήται τί είχε άπογίνει ή Άγγέλα. Άλλοιμονο! Η δυστυχισμένη νεα είχε πεθά-

ναι άπ'ό τη λύπη της λίγο μετά την άναχώρησή του.

Ο Καγιέ έφυγε άπ'ό το Μωζέ και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου επεδόθηκε στην τακτοποίηση των σημειώσεων του και στη σύνταξη ενός δογκόδους ύπομνήματος προς την Γεωγραφική Έταιρεία. Άλλ' οι κακουχίες είχαν κλονίσει την υγεία του κι' ή λύπη που έννοιθε για το θάνατο της αγαπημένης του Άγγέλας ύπέσκαπτε βαθμιαία τον οργανισμό του. Έτσι έσβυσε μια μέρα περιτριγυρισμένος άπ'ό τις θλιβερές άναμνήσεις του και το σώρό των χαρτιών του. Ήταν τότε μόλις 34 χρόνων.

Ο Καγιέ κρατούσε σημειώσεις κι' έφτιαχνε σχέδια, που τα έκρυβε μέσα στο Κοράνιο.

Ο Καγιέ έφυγε άπ'ό το Μωζέ και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου επεδόθηκε στην τακτοποίηση των σημειώσεων του και στη σύνταξη ενός δογκόδους ύπομνήματος προς την Γεωγραφική Έταιρεία. Άλλ' οι κακουχίες είχαν κλονίσει την υγεία του κι' ή λύπη που έννοιθε για το θάνατο της αγαπημένης του Άγγέλας ύπέσκαπτε βαθμιαία τον οργανισμό του. Έτσι έσβυσε μια μέρα περιτριγυρισμένος άπ'ό τις θλιβερές άναμνήσεις του και το σώρό των χαρτιών του. Ήταν τότε μόλις 34 χρόνων.

Ο Καγιέ έφυγε άπ'ό το Μωζέ και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου επεδόθηκε στην τακτοποίηση των σημειώσεων του και στη σύνταξη ενός δογκόδους ύπομνήματος προς την Γεωγραφική Έταιρεία. Άλλ' οι κακουχίες είχαν κλονίσει την υγεία του κι' ή λύπη που έννοιθε για το θάνατο της αγαπημένης του Άγγέλας ύπέσκαπτε βαθμιαία τον οργανισμό του. Έτσι έσβυσε μια μέρα περιτριγυρισμένος άπ'ό τις θλιβερές άναμνήσεις του και το σώρό των χαρτιών του. Ήταν τότε μόλις 34 χρόνων.

Ο Καγιέ κρατούσε σημειώσεις κι' έφτιαχνε σχέδια, που τα έκρυβε μέσα στο Κοράνιο.

Ο Καγιέ έφυγε άπ'ό το Μωζέ και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου επεδόθηκε στην τακτοποίηση των σημειώσεων του και στη σύνταξη ενός δογκόδους ύπομνήματος προς την Γεωγραφική Έταιρεία. Άλλ' οι κακουχίες είχαν κλονίσει την υγεία του κι' ή λύπη που έννοιθε για το θάνατο της αγαπημένης του Άγγέλας ύπέσκαπτε βαθμιαία τον οργανισμό του. Έτσι έσβυσε μια μέρα περιτριγυρισμένος άπ'ό τις θλιβερές άναμνήσεις του και το σώρό των χαρτιών του. Ήταν τότε μόλις 34 χρόνων.

Συμεία κινδύνου στη ζωή μας

Οι συμφορήσεις και οι πόνοι

Οι συμφορήσεις αντιπροσωπεύουν ένα σοβαρότατο κίνδυνο, ιδίως για τις κάπως προχωρημένες ηλικίες. Πολλοί άνθρωποι αναλαμβάνουν τελειώς απ' αυτές, κι' άλλοι, όχι. Οι πρώτοι, οι τυχεροί, γίνονται έντελως καλά. Το άτυχμά τους δεν τους αφήνει καμιά μεταβολή του χαρακτήρος, άμνησία ή οποιαδήποτε άλλη μείωση των έγκεφαλικών λειτουργιών.

Μολοντί οι συμφορήσεις άποτελούν πάντως σημεία κινδύνου, δεν άληθεύει ή κοινή αντίληψη, ότι, αν γλυτώσει κανείς από την πρώτη, θα πεθάνη όπωσδήποτε στη δεύτερη ή στην τρίτη.

Οι μικροσυμφορήσεις είναι αρκετά κοινές μετά τα μέσα της ζωής και μάς σπρώχνουν σιγά-σιγά προς τον τάφο. Άρχίζουν κάποτε από τα 35 ή τα 40 χρόνια, συνηθέστερα όμως μετά τα 50.

Τα συμπτώματά τους είναι μια κρίση ζάλης, με άπώλεια της ισορροπίας, ναυτία και πνευματική σύγχυση. Ακολουθεί μια γενική κόπωση και κατάπτωση. Ο άνθρωπος χάνει κάπως την Ικανότητα της κρίσεως και της εργασίας.

Μπορεί ώστόσο να μην εμφανισθούν αυτές οι μεταβολές άμέσως με την πρώτη μικρή προσβολή, αλλά μετά 10 - 15 χρόνια κι' άφου' πολλάκις αισθώμαι οι μικροβλάβες του έγκεφάλου που προκαλούν τη συμφορήσι. Γι' αυτό, δεν πρέπει να προκαλή πανικό ή πρώτη μικρή συμφορήσι.

Το δυστύχημα είναι πως δεν υπάρχει τρόπος να έμποδισθούν οι έπομενες. Πάντως, συντελούν σ' αυτό ή άποφυγή της παχυσαρκίας κι' ή ψυχική ήρεμία.

Πνευματικές μεταβολές στους ηλικιωμένους.

Ένα κοινό σημείο κινδύνου στους γέροντες, είναι μια άλλαγή του χαρακτήρος, που τους κάνει «κλειστούς» και δύσπιστους προς τα παιδιά τους, ή τους φέρνει με κάποια μανία καταδιώξεις. Οφείλονται στην άσθησιοσκληρώσι, σε μολάκυνσι του έγκεφάλου ή στην εκδήλωσι κληρονομικών τάσεων προς ψυχώσεις.

Περαστικά μωυδίσματα. Πολλοί γέροντες φοβούνται πως έπαθαν μικροσυμφορήσι, όταν νιώσουν ένα μοί-

διασμα στο χέρι ή στο πόδι. Συνήθως όμως, δεν έχει πολλή σημασία αυτό το σύμπτωμα. Παρουσιάζεται κατά το ξύπνημα, έπειδή ο κοιμισμένος είχε μια στάσι που πίεζε μιά άρθρωση ή ένα νεύρο του (αυτό συμβαίνει πολύ συχνότερα στους νέους, άγνωστον όμως γιατί).

Άλκοολισμός. Η αύξηση της κλίσεως προς τα οινόπνευματώδη ποτά, είναι τρομερό σημείο κινδύνου, γιατί οδηγεί συχνότατα στην καταστροφή της υγείας, της εύτυχίας και της οικονομικής σταθερότητας.

Ας ασχοληθούμε τώρα με' ένα κεφάλαιο, που ένδιαφέρει τους ανθρώπους κάθε φύλου και ηλικίας: Έννοούμε τους πόνους.

Κάθε συγκεκριμένος και δυνατός πόνος, μπορεί ν' άποτελή σημείο κινδύνου, ιδίως όταν παρουσιάζεται σε προχωρημένη ηλικία και σ' ανθρώπους που ήσαν ως τότε υγιέστατοι. Οι άκαθόριστοι πόνοι, που διαρκούν συνεχώς επί έβδομάδες, μήνες ή χρόνια, έδρεύουν συνήθως στον έγκεφαλο κι' όφείλονται σε νευρική κόπωση ή άγωνία. έπομένως, δεν άποτελούν ένδειξι τοπικής παθήσεως.

Ένας δυνατός πόνος στο στήθος, έπειτα από σωματική άσκησι, όφείλεται πιθανώτατα σε πάθησι καρδιακή. Αν τον προκαλή μιά βαθέια άναπνοή, πρόκειται μάλλον για άρθροίτιδα ή ίνιτιδα. Καί, αν εμφανισθήκε μ' ένα σκώψιμο, έπειτα από πολυφαγία, μπορεί νά όφείλεται σε ρήξι του διαφράγματος.

Πόνοι της κοιλιάς, άσχετοι προς το φαγητό και την έντερική λειτουργία, δεν προσέρονται πιθανώτατα απ' το πεπτικό σύστημα. Στη γυναίκα, ένας πόνος στο ύπογάστριο, που δεν συνδυάζεται με τον κύκλο των έμμηων, δεν όφείλεται ίσως σε πάθησι των ώοθηκών ή της μήτρας. Οι πόνοι των νεφρών άρχίζουν συνήθως απ' το ένα μέρος της μέσης και κατεβαίνουν λοξά προς την κύστι και τα γεννητικά όργανα.

Οι πόνοι του έλκους εμφανίζονται συνήθως όταν ο άνθρωπος είναι νηστικός. άνακουφίζονται δέ μ' ένα φάρμακο που έξουδετερώνει τα όξέα.

Οι πόνοι της χοληδόχου κύστεως έρχονται κατά μέγιστα διαλείμματα. Άρχίζουν συνήθως κάτω απ' το πλευρό, έμπρος δεξιά, κι' ανεβαίνουν προς τη δεξιά ώμοπλάτη, είναι δέ ισχυρά ταίρια.

Όταν εμφανισθή ξαφνικά ένας πολύ δυνατός πόνος στο κάτω μέρος της πλάτης και κατεβή προς τα

πόδι, κάνοντας τον άνθρωπο νά κουτσάινει, έχει ίσως την προέλευσί του στη συμπίεσι των δίσκων που βρίσκονται μεταξύ των δύο ή τριών τελευταίων σπονδυλών, άπαιτεί δέ τη χειρουργική άφαίρεσι των δίσκων αυτών.

Πολλοί πόνοι της κοιλιάς ή του στήθους, έντοπίζονται πραγματικά στα τοιχώματά τους και όφείλονται σε άρθροίτιδα της σπονδυλικής στήλης ή σε ίνιτιδα των μυών. Οι «σφάχτες» στα τοιχώματα του στήθους είναι νευραλγικής φύσεως, δίχως άλλη σημασία. Μερικοί πόνοι της κοιλιάς όφείλονται σε τσούφες που προκαλούν άλλεργία, ή σε δυσκοιλιότητα. Πολλοί νευρικοί πόνοι, όταν είναι κουρασμένοι ή τρομαγμένοι. Υπάρχουν δέ περιπτώσεις ύστερικών γυναικών, που πονούν κι' αυτές όταν πρόκειται να γενήσι ή κόρη τους.

Δυνατοί κοιλιακοί πόνοι. Είναι ένα σοβαρό σημείο, που ένδιαφέρει νά γίνη άμέσως μια λεπτομερής εξέταση όλων των οργάνων της κοιλιάς. Αν άποκλεισθή άκτινοσκοπικώς ή παρουσία λίθων των νεφρών ή της χοληδόχου κύστεως, πρόκειται πιθανώτατα περί όξείας σκοληκοειδίτιδος.

Πονοκέφαλοι και πόνοι στο πρόσωπο.

Λίγοι πονοκέφαλοι έχουν ιδιαίτερα σπουδαιότητα. Οι περισσότεροι είναι άπλως και μόνον έννοχλητικοί, όφείλονται δέ συχνά σε υπερένταση των μυών που βρίσκονται έξω απ' το κρανίο.

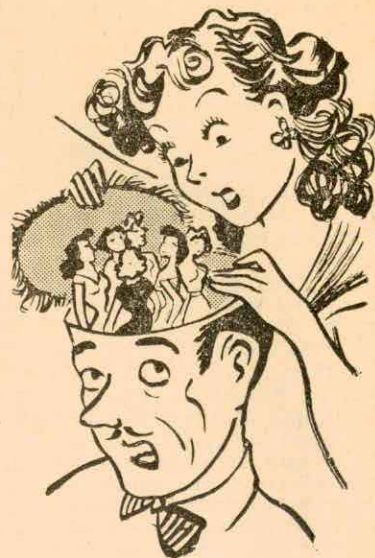
Κοινότεροι είναι οι πονοκέφαλοι από κούρασι, που βασανίζουν τόσες γυναίκες σ' όλη τους τη ζωή. Δεύτερες σε συχνότητα και κάπως σοβαρότερες, είναι οι ήμικρανίες, που περιορίζονται στο μισό μέρος του κρανίου και φέρνουν μιά γενική κατάπτωση. Στις γυναίκες, ή λειτουργία των έμμηων συνοδεύεται συχνά από πονοκεφάλους. Άλλοτε πάλι, ο πονοκέφαλος όφείλεται σε πυρετό ή σε χρόνια νευρική ύπέρνταση.

Ο πονοκέφαλος από όγκο του έγκεφάλου, είναι εύτυχως σπανιώτατος. Οι πόνοι στο πρόσωπο, μπορεί νά όφείλονται σε άλλεργική αίτια, στο ότι δηλαδή το άτομο δεν άνέχεται κάποια τροφή ή κάποιο αντίκειμενο του περιβάλλοντός του. Αυτοί άρχίζουν συνήθως τη νύχτα ξαφνικά στο ένα μάγουλο, συνοδεύονται από δακρύρροια και «βούλωμα» της μύτης προς το μέρος αυτό. Σταματούν δέ μετά 1-2 ώρες.

Υπάρχουν, έξ άλλου, οι πόνοι που όφείλονται σε υολύνσεις του ήγμορειου άνθους.

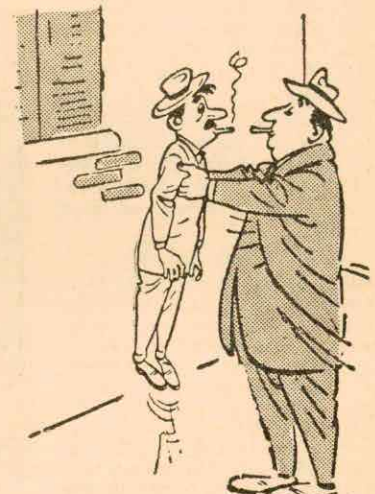
Τέλος, μιά μορφή ισχυροτάτης νευραλγίας, που έδηλώνεται στους ηλικιωμένους και σε ώρισιμένα μέλη του προσώπου, άποτελεί συνέπεια μικρής συμφορήσεως που προσέβαλε το αντίστοιχο έγκεφαλικό κέντρον.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

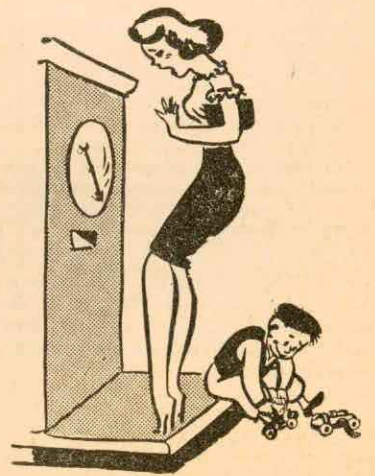

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

— Μπα! Μόνο γυναίκες έχει μέσα αυτό το κεφάλι!...

— Τη φωτιά σου, παρακαλώ!...

Χωρίς λόγια...

Η γυναίκα στη Γερμανία και στη Γαλλία

«Φρεβλαίν» διψασμένες για έρωτα και «μοιραίες γυναίκες»

Συνήθιζαν να λένε άλλοτε, ότι ή Γερμανίδα «χασούφρα» (νοικοκυρά) είναι «σκληρά των τριών Κ». Ένωσαν δέ μ' αυτό: της έκκλησίας, των παιδιών και της κουζίνας, γιατί οι τρεις αυτές λέξεις, στη γερμανική γλώσσα, άρχίζουν από το ψήφιο Κ.

Το λογοπαίγνιο αυτό ίσχυε άπόλυτα ως τα χρόνια που άκολουθήσαν τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Έπειτα σημειώθηκε ή πρώτη σπουδαία μεταβολή στην κατάσταση και στον τρόπο ζωής της Γερμανίδας. Βέβαια, συνέτελεσαν στη μεταβολή ή κατάρσεις της Γερμανίας, ή έπαναστάσις κι' ο πληθωρισμός, που κατήργησαν τον άυστηρό άλλοτε ήθικό κώδικα. Ένας σημαντικός όμως παράγων, ήταν το παράδειγμα που έδωσαν στις Γερμανίδες, οι Ρωσίδες πρόσφυγες, που είχαν κατακλύσει τότε το Βερολίνο.

Οι κυρίες της μεσαιας τάξεως της δημοκρατικής Γερμανίας, ήλθον την κομψότητα και την αυτοπεποίθησι των Ρωσίδων κι' έβαλαν τα δυνατά τους για να τους μιμήσων. Έκασαν τα μαλλιά τους, ντύθηκαν προκλητικά κι' έγκατέλειψαν το νοικοκυριό τους, για νά γίνουν τακτικές θαμώνες των υπάρ και των «τι-ρούμ».

Οι Αμερικανίδες, οι Άγγλίδες και οι Γαλλίδες, δεν είχαν έπηρεάσει ποτέ τόσο βαθειά τις γυναίκες της Γερμανίας, γιατί ήσαν, ως επί το πλείστον, περιηγήτριες, που έμεναν έλαχιστα σ' αυτή τη χώρα.

Όστόσο, ή ριζική μεταβολή της ζωής της Γερμανίδας, περιωρίσθηκε στο Βερολίνο και σε λίγες άλλες μεγάλες πόλεις. Η πρωτεύουσα της Γερμανίας οίχτηκε με μανία στο στρόβιλο της καλλιτεχνικής δημιουργίας και του «βίτσιου» κι' έγινε ή κομψότερη, ή πιο έπιτηδευμένη κι' ή πιο άκόλαστη πόλις της Ευρώπης. Η γεωμυική όμως έπαρσία διατηρήθηκε σχεδόν άνέπαφη. Στις μικρές πόλεις και στα χωριά, οι γυναίκες εξακολουθούσαν νάνα άχαρες, μονοκόμματος και ύποταγμένες στην έξουσία του τυραννικού συζύγου και κυρίου των.

Ο Χίτλερ άλλαξε αυτή την κατάσταση. Δεν άσκολήθηκε πολύ με τις παντρεμένες άπλήλαξε όμως τις κοπέλλες από κάθε ήθικό και κοινωνικό περιορισμό, για νά εκπληρώσουν το «πατριωτικό καθήκον» τους: νά φέρουν δηλαδή στον κόσμο όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά, έστω και δίχως νόμιμο γάμο.

Όταν, μετά την καταστροφή, ή Γερμανία άρχισε νά συνέχεται σιγά-σιγά και νά προσπαθή ν' αναδημιουργηθή, έλειπαν οι άντρες. Τους είχε βερίσει ο θάνατος και ή Σιδηρία. Στη μεταπολεμική περίοδο ή αναλογία των άνδρών ηλικίας 20-40 έτών, είχε πέσει από 19,4% σε 14% μόνο. Αντίθετα, ο γυναικείος πληθυσμός είχε άνεβή από 19,9% σε 21,2%.

Έτσι, σήμερα, οι γυναίκες της Δυτικής Γερμανίας, είναι περισσότερες από τους άντρες κατά 3.000. 000 περίπου.

Αυτή ή έλλειψις άνδρών, έπαιξε τον άποφασιστικότερο ρόλο στη

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ, Δένεται 9-12
-αι 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ.,
-εσθήη 113 - Τηλ., 613 610.

διαμόρφωσι της καταστάσεως και του χαρακτήρος της μεταπολεμικής Γερμανίδας. Όχι δέ μόνο στις μεγάλες πόλεις, αλλά και σε κάθε χωριό, και σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα.

Βλέπουμε, λοιπόν, τώρα — για πρώτη φορά στη νεώτερη ιστορία — νά ζητούν νά θεσπισθή επίσημως ή πολυγαμία, όχι οι άντρες που έπιζητούν εκ φύσεως την ποικιλία, αλλά οι γυναίκες που δεν έλπίζουν άλλοως νά βρούν «ταίρια».

Η σχετική κινήσις διευθύνεται από άξιοσεβαστες χήρες και «μεγαλοκοπέλλες» της συντηρητικότερης μεσαιας τάξεως. Η έπίδιωξι τους είναι νά έπιτραπή νομίμως σε κάθε Γερμανό νά παντρευτεί το λιγώτερο δύο γυναίκες μαζί.

Στο μεταξύ, έκατομμύρια κορίτσια και γυναίκες άποφάσισαν νά μην περιμένουν τη νομιμοποίησι της πολυγαμίας. Άλλα την έβαλαν ήδη σε προκτική έφαρμυγή. Η σύγχυκη άπιστία θεωρείται τώρα στη Γερμανία σαν κάτι το φυσικό και άναπόφευκτο. Το άποτέλεσμα δέ είναι νά εκδηλώνεται, λιγότερα διαύγνια παρά όσα στις άλλες χώρες.

Οι αντίληψεις της σημερινής Γερμανίδας συνοψίζονται στον εξής κανόνα: «Όταν άποκτήσετε έναν άντρα, φροντίστε να εύτυχήσετε μαζί του και να τον κρατήσετε γερά, κλείνοντας τα μάτια στις άπιστίες του. Γιατί δεν θα βρής καλύτερον, το πιθανώτερο δέ είναι πως δεν θα βρής κανένα άλλον».

Η κατάσταση αυτή γοητεύει βεβαίως τους Αμερικανούς στρατιώτες που βρίσκονται στη Γερμανία. Ένώ ήσαν άσυνήθιστοι σε καλοπιάσματα από τις συμπατριώτισσές τους, νιώθουν τώρα τους έαυτούς των σαν άληθινούς πασάδες, που ή παρμηκή έπιθυμία τους εκπληρώνεται άμέσως από τις Γερμανίδες...

Τελείως αντίθετη είναι ή μεταπολεμική εξέλιξι στη Γαλλία. Παρ' όλες τις μεγάλες άπώλειες, που είχε ή χώρα αυτή σε νέους άνδρες στους δύο πολέμους, ή κοινωνική της διάρθρωσι και ιδίως οι σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων, δεν άλλαξαν καθόλου.

Αυτό όφείλεται ίσως στο ότι ή Γαλλίδα είναι ή πραγματική άρχηγνα της οικογενείας. Ιδίως στις έταρχίες, όπου χτυπάει ή καρδιά της Γαλλίας, ή γυναίκα διευθύνει άπόλυτα το σπίτι, ενώ ο άντρας περνάει τις έλεύθερες ώρες του στο καφεείο, παίζοντας χαρτιά και πολιτικολογώντας.

Στα χρόνια που άκολουθούσαν τον πρώτο πόλεμο, ένα κύμα άνηλικιότητος είχε πλημμυρίσει τη Γαλλία. Μετά το δεύτερο όμως πόλεμο, μπορούμε νά πούμε πως οι Γάλλοι ξαναεσκάψαν την εύλογία και τη νύστα της άπλης οικογενειακής ζωής.

Τα καινούργια μυθιστορήματα, που έξυνούν την πάλαιού τύπου σύγχυκη άγάπη, είναι σήμερα περισσότερα ποσά ποτέ. Ο Ζαν Ντυσέ, ο Πιερ Νταυιν, ο Μωρίς Τρεσκά κι' άλλοι συγγραφείς της ίδιας σχολής, περιγράφουν λυρικά την άξια μιάς καλής συζύγου. Κι' ο πνευματικός πατέρας της νέας αυτής λογοτεχνίας, ο Μωρσελ Ζουαντό, έκαμε για τη νόμιμη σύμμο, ότι έκαναν έκκατομμύρια προηγούμενοι ποιηταί και μυθιστοριογράφοι μόνο για την τρυφερή φίλη. Την έστρεψε πάνω σ' ένα βάθος, σαν είδαλο όλων των άρετών, αλλά και της έρωτικής τελειότητος.

Στη σημερινή Γαλλία, ή άρμονική σύζυγική ζωή, άποτελεί την τελευταία λέξη της μόδας, ενώ ή άπιστία και ή «μοιραία γυναίκα» έχουν γίνει πιά έντεμωγές.

ΔΥΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Ο Τζόαν Ρούσο (άριστερά) πέρασε δολόκληρο το πρώτο χρόνο της ηλικίας του μεταξύ ζωής και θανάτου. Όταν γεννήθηκε, ζύγισε 540 γραμμάρια και κανείς δεν πίστευε πως θα μπορούσε να ζήσει. Όστόσο, προ ήμερων γνώρισε την τρίτη επέτειο των γενεθλίων του. Άκόμα πιο άδυσώπητη ήταν ή μοίρα για την άδελφή του Ροζμάρι, που είχε μόλις δύο χρόνων. Αυτή γεννήθηκε φυσιολογικά, αλλά υποφέρει από άναιμία σοβαράς μορφής, που την υποκρένει από κάθε 15 μέρες μιά μεταγγίσι αίματος. Οι γιατροί δεν πιστεύουν ότι ή Ροζμάρι θα ζήση πέρα από την άνοιξη.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο Φρέντι Τζάμπερι, ηλικίας 7 χρόνων, μπήκε τον περασμένο Σεπτέμβριο, κρυφά, στο κλουί των θηρίων ενός τσίρκου, που περνούσε από την πόλι του. Στο κλουί αυτό βρίσκονταν δύο άρκυδες, που του έσπασαν και τα δύο χέρια. Ο μικρός Φρέντι έβριζε, μετά το άτύχημά του, θάρος και θέλησι, που προκάλεσαν τον θαυμασμό. Σήμερα δέ μπορεί και γράφει στη γραφομηχανή, χρησιμοποιώντας ένα μανδύα, που το κρατάει με τα δοντά του.

ΦΙΛΤΡΟ ΑΠΟ ΚΑΠΝΟ

Η πίπα αυτή, είναι πολύ πρακτική και όγιεινή. Έχει δύο κοιλότητες, στις όποιες τοποθετείται ο καπνός. Η μιά άνάβεται και καπνίζεται, ενώ ή δεύτερη (όπισθεν) χρησιμεύει ως φίλτρο του καπνού της πρώτης. Με τον τρόπο αυτό, φιλτράρεται το μεγαλύτερο μέρος της νικοτίνης του καπνού, χωρίς νά αλλοιώνεται ή γεύσι του.

Στο δρενδ' εκείνο μέρος, ή άνοιξη άργούσε νάρθη. Άργούσαν νά λυώσουν τά χιόνια, πού φορούσαν άσπρες περρούκες στis ψηλές κορφές τών βουνών.

Κόντευε νά τελειώση ή Άπρίλης και μοναχά ένα μεγάλο άσπρο τριαντάφυλλο είχε άνθισει στο άπέραντο πάρκο του πύργου.

Και τό άηδόνι ήταν πολύ, μά πολύ λυπημένο...

Κάθε νύχτα, σκαλωμένο σιά κλαδιά μιάς μοσχούτιδας, έκλαιγε και θρηνούσε άπαρηγόρητα.

Έλεγε τόν πόνο του στ' άστέρια του άπέραντου ουρανού, και τ' άστέρια τό συμπονούσαν κι' έχυναν άσημένια δάκρυα...

Στίς πλαγιές του κοντινού βουνού, πού μοσχοβολούσε ή άγριορίγανη ή κούκος ξυπνούσε, άκούγοντας τό πονεμένο τραγούδι του άηδονιού και πεισμάτων.

— Καλό και τούτο!... μουρμούριζε. Πρέπει νά ξυπνήσω την αύγή, πριν προβάλλη ή ήλιος, και νά φωνάξω σ' όλα τά φτερωτά και τά έντεμα πώς

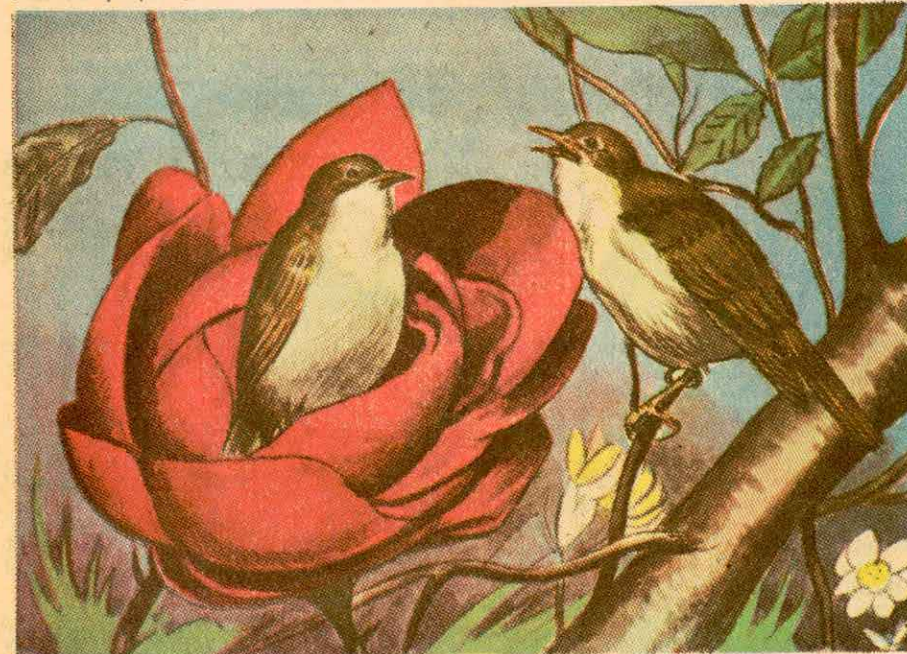
Τό ξυπνέμένο άηδόνι

Πρωτογαϊάτικος θρύλος

κι' άπελπισμένα; ρώτησε ή καλόκαρδος γκιώνης τό άηδόνι.

— Κι' εσύ, γείτονα, γιατί άναστενάζεις όλη τη νύχτα; ρώτησε με τη σειρά του έκείνο.

— Έχω μεγάλο πόνο έγώ, σύντροφε! Είναι τό γραφό μου βαρύ και σκληρό, άπάντησε ή γκιώνης. Ό δικός σου καύμός μπορεί νά περάσει, μά ή πόνο ή δικός μου θά τρώη πάντα

Τ' άηδόνι ζευγάρωσε με την άγαπημένη του στο μεγάλο τριαντάφυλλο.

Έρχεται ή άνοιξη κι' αυτό τό εύλογημένο τ' άηδόνι, δέν υ' άφίνει νά κλείσω μάτι όλη τη νύχτα!... Δέν έντολουν έτσι ένα ντελάλη της Άνοιξης. Τί έπαθε τό άηδόνι και κλαίει όλη τη νύχτα;...

Κι' όλα τά πλάσματα του καλού Θεού, πού ζούν τη νύχτα, όσα πετούν στον άέρα κι' όσα σέρνονται στη γή, ήταν σέ μεγάλη άπορία γιά τούς θρήνους του άηδονιού.

— Πάντα ήταν μελαγχολικό και πάντα λυπημένο τό άηδόνι, μά ποτέ άλλοτε, δέν θρηνούσε έτσι άπελπισμένα! είπε μία χαραυγή ή κουφή υφίτσα στην πράσινη γουστέρα εκεί πού συναπαντήθηκαν σ' ένα μονοπάτι του πάρκου. Δέν υ' άφησε νά κλείσω μάτι άπόψε!... Μά σαν τί νύχτη πάθει άραγε και κλαίει έτσι;

Κι' όσο περνούσαν οι μέρες τόσο ή θρήνος του άηδονιού γινόταν πιο βαρύς και πιο άπελπισμένος.

Μιά νύχτα, τό άηδόνι συναπαντήθηκε στο ίδιο κλαδί μιάς βαλανιδιάς με τό γκιώνη.

— Γιατί κλαίς έτσι άπαρηγόρητα

μιά μέρα, μιά μέρα όργης και κατάρας, λογοφέραμε, υ' άνέθηκε τό αίμα στο κεφάλι, με τύφλωσε ή θυμός και σκότωσε τόν αδερφό μου! Πήρα τότε τά βουνά και τις έρημιές κι' έκλαιγα και θρηνούσα. Κι' ή καλός Θεός με λυπήθηκε στο τέλος και υ' έκανε πουλί. Κι' άπό τότε κλαίω θρηνώ και στενάζω όλονυχτίς γιά τό μεγάλο κακό πού κανα...

— Δυστυχισμένο!... ψιθύρισε τ' άηδόνι.

— Κι' εσύ γιατί κλαίς έτσι άπελπισμένα τόν τελευταίο καιρό; ρώτησε ή γκιώνης.

— Η άπελπισία της άγάπης μου ματώνει την καρδιά μου! Η άγαπημένη μου δέν θέλει νά μου χαρίση τά χάδια της. Είναι πολύ φιλάρεσκη. Θέλει νά περάσουμε την πρώτη νύχτα του έρωτά μας στην καρδιά ενός φλογερού κόκκινου, σαν τό αίμα τριαντάφυλλου, στην καρδιά ενός μεγάλου έκατόμφυλλου. Και κόκκινα τριαντάφυλλα δέν άνθισαν ακόμα στο πάρκο. Μοναχά ένα λευκό τριαντάφυλλο υ' πάσχει. Γι' αυτό θρηνώ και υ' υποφέρω. Γι' αυτό θά με θανατώσει στο τέλος ή καύμός!...

— Πού βρίσκεται αυτό τό άσπρο τριαντάφυλλο; ρώτησε ή γκιώνης τό άηδόνι.

— Έκεί, άριστερά, κοντά στο συντριβάνι, κάτω άπό την άνθισμένη ροδακινιά.

— Καλά, είπε ή γκιώνης. Αύριο θάχης όπωσδήποτε τό φλογοκόκκινο σου τριαντάφυλλο.

Και πέταξε μακριά.

Πήγε και κάθισε στη ροδακινιά, σ' ένα κλαδί, πάνω ακριβώς όπ' τό άσπρο τριαντάφυλλο. Κρεμάστηκε με τό κεφάλι κάτω, όπως τό συνηθίζει κι' άρχισε τούς πονεμένους στεναγμούς του. Και δέν σταμάτησε παρά τη χαραυγή, πού μιά σταλαγματιά αίμα έσταξε άπ' τη μύτη του πάνω στο τριαντάφυλλο. Και τό τριαντάφυλλο βάφτηκε κόκκινο σαν τό αίμα και φλογερό σαν τη φωτιά.

Πέταξε ύστερα στη βαλανιδιά κι' είπε στ' άηδόνι:

— Πάψε νά κλαίς, λυπημένο σύντροφε της νύχτας. Τό τριαντάφυλλο κοκκίνισε! Θά χαρής άπόψε την άγάπη με την καλή σου, όπως την πόθησε ή ψυχή σου!...

Κι' αλήθεια, τη νύχτα εκείνη, δέν άκούστηκε ή θρήνος του άηδονιού στο πάρκο. Γιατί τ' άηδόνι ζευγάρωσε με την άγαπημένη του στο μεγάλο τριαντάφυλλο του περιβολιού, πού τό αίμα του γκιώνη τό είχε βάψει κόκκινο και φλογερό.

— Δέν λείπουν τά βάσανα άπ' τόν κόσμο! είπε με θλίψη.

— Ναί, μά τό δικό μου βάσανο είναι άπέραντο και σκληρό! όποκόιθηκε ή γκιώνης. Με βαραίνει ένα μεγάλο κρύμα. Έχουσα αίμα!... Είμαι φονιάς! Δέν έτυχε υ' άκούσης καμμία φορά τη φρικτή ιστορία μου; Δέν έτυχε νά τη διαβάσης ποτέ σέ κανένα βιβλίο με ιστορίες;

Τό άηδόνι γύρισε και τόν κύταξε άναστασμένο.

— Έκανες ένα τέτοιο πράγμα; άπόρησε. Μη λές μεγάλα λόγια γείτονα. Δέν φαίνεται κακός. Πώς μπορεί νάγινες φονιάς εσύ;

— Δέν είμαι κακός. Κι' όμως έκαμα κάποτε τό κακό. Ήμουν μιά φορά κι' έναν καιρό άνθρωπος, λεβέντη σωστός παλληκάρι. Είχαμε με τόν αδερφό μου άμέτρητα γιδοπρόβατα. Και,

— Κούκου!... Κούκου!... Κούκου!...

Πού μεταφράζεται στη γλώσσα τών ανθρώπων;

— Χαρήτε!... Ήρθε ή Άνοιξη!... ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Τό ράψιμο των χειρουργικών τραυμάτων

Όταν ή ζωή κρέμεται σέ μιά κλωστή

ΜΙΑ άπό τις μεγαλύτερες δυσκολίες πού συναντούν οι φοιτητές της Ιατρικής, είναι τό νά μάθουν νά ράβουν όπως πρέπει τά χειρουργικά τραύματα. Οι άντρες δέν έχουν την έπιδεξιότητα των γυναικών στο ράψιμο. Έπειτα, οι γυναίκες ράβουν συνήθως υ' όλη τους την ησυχία και την άνεση, ενώ ή χειρουργός κάνει τη δουλειά αυτή σκυφτός πάνω άπό ένα τραπέζι, συχνά δε έργάζεται μέσα σέ μιά βαθειά κοιλότητα και σέ ιστούς άορατους.

Οι φοιτητές της Ιατρικής εξασκούνται συνήθως στο ράψιμο πάνω... στα σεντόνια της σπιτονοκυκλάς τους! Μαθαίνουν έπίσης νά δένουν κόμπους μικρούς και γερούς, φορώντας καουτσουκένια γάντια. Μην τό νομίζετε δε εύκολο, αυτό, όσο κι' άν είναι λεπτά τά χειρουργικά γάντια... Έπειτα, οι φοιτητές εξασκούνται σέ ζώα και σέ πτώματα. Παρ' όλη δε αυτή την προπαρασκευή τους, δυσκολεύονται άχι λίγο, όταν φτάση ή ώρα νά έγχειρήσουν τόν πρώτο άσθενή τους. Δέν είναι ότι λείπει ή πείρα, αλλά τό «τράκ» τούς έμποδίζει νά τά καταφέρουν.

Μά κι' οι παλαιοί χειρουργοί συνεχίζουν την εξάσκηση τους, με διάφορα υλικά παρόμοια προς τούς ανθρώπινους ιστούς, γιά νά τελειοποιηθούν όλοένα περισσότερο στο ράψιμο. Ό περίφημος δάκτωρ Κάρελ είχε διαρκώς στην τσέπη του ένα σκέπασμα κουτιού σπέρτων και μιά λεπτοτάτη κλωστή. Με τά δύο του δάχτυλα λοιπόν χωμένα στο σκέπασμα, έδενε σφιχτούς κόμπους στην κλωστή, υ' άστραπιαία ταχύτητα. Έκανε δε συνεχώς αυτή τη δουλειά, γιά νά γυμνάξη τά έπιδεξιότατα ήδη δάχτυλά του.

Οι σημερινοί χειρουργοί έχουν στη διάθεσή τους ένα πλήθος άπό βελόνες και κλωστές. Γιά τη χειρουργική του ματιού μόνο, υπάρχουν 100 διάφορες κλωστές, κι' εκατοντάδες άλλες γιά τις υπόλοιπες έγχειρήσεις. Έχουν πάχος άπό 1 χιλιοστό μέχρι μισό δεκάκις χιλιοστό του μέτρου. Αποτελούνται κυρίως άπό βαμβάκι, μετάξι, «κάτγκουτ» (έντερο προβάτου), άτσάλι ή «ανταλίου» (σπάνιο μέταλλο). Τό νάυλον χρησιμοποιείται σέ μικρή κλίματα. Γίνονται δε τώρα πειράματα με τό «όρλον», τό «ντάκρον» και άλλες νέες πλαστικές ουσίες.

Κάθενα άπ' τά υλικά αυτά έχει τά πλεονεκτήματά του: Τό βαμβάκι είναι φτηνό και άνθεκτικό. Τό μετάξι δέν έρεθίζει. Τό ανταλίου είναι κατάλληλο γιά πληγές με άργη έπούλωση. Τό «κάτγκουτ» διαλύεται και άπορροφάται άπό τό σώμα μέσα σέ 10-40 ήμέρες. Όλα τ' άλλα, άν μείνουν μέσα στο σώμα, περιβάλλονται σιγά-σιγά άπό έναν ινώδη άπομονωτικό ιστό.

Οι βελόνες πού χρησιμοποιούνται σέ κάθε περίπτωση, είναι άνάλογες με τό είδος της έγχειρήσεως. Πάντως, υπάρχουν δύο τύποι: οι ίσιες και οι κυρτές. Οι πρώτες κρατούνται με τά δάχτυλα κι' οι άλλες με μιά ειδική λαβίδα πού τις σφίγγει γερά.

Οι νοσοκόμοι άποστειρώνουν τις κλωστές και τις περνούν στις βελόνες, όταν τις χρειάζεται ή χειρουργός. Έχουν άρχισέ όμως τώρα νά χρησιμοποιούνται βελόνες χωρίς τρύπα, πάνω στις οποίες είναι προσαρμσμένη μόνιμα ή κλωστή, αποτελώντας ένα ένιατο σύνολο. Αυτές είναι άσπεκτασμένες μέσα σ' άποστειρωμένους σωλήνες κι' έτοιμες γιά χρησιμοποίησι. Μετά την έγχειρηση, είναι πιά άχρηστες...

Οι νέες αυτές βελόνες παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα, ιδίως δε ότι έχουν μονή κλωστή (κι' όχι διπλή, όπως οι βελόνες με τρύπα) κι' έπομένως άνοίγουν μικρότερες όπες στους ιστούς.

Υπάρχουν έξ άλλου βελόνες διαφόρων τύπων, γιά τούς μαλακούς ιστούς (δέρμα, έντερο, κλπ.) και γιά τούς σκληρούς (άρτηριες, μάτι, μήτρα).

Σ' άλλες έγχειρήσεις ή ραφή είναι συνεχής (αίμοφορα άγγεία, κοιλιακή κοιλότις, ήπαρ) και σ' άλλες διακεκομμένη (δέρμα). Η δεύτερη μέθοδος προτιμάται ιδίως όταν υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης.

Όσο γιά τούς κόμπους πού δένουν οι χειρουργοί, είναι τριών ή τεσσάρων ειδών.

Κάποτε, τό ράψιμο μίας τομής είναι τόσο άπλό, ώστε θά μπορούσε νά τό κάνει ή κόμη και μιά νοικοκυρά. Άλλοτε όμως απαιτεί μεγάλη έπιδεξιότητα, τέχνη και πείρα.

Άς πάρουμε τό παράδειγμα των έγχειρήσεων στην άορτή. Η κυρία αυτή άρτηρία του σώματος παθαίνει κάποτε στένωση (αί δέν τροφοδοτεί πιά τόν οργανισμό με άοκετό αίμα. Ό χειρουργός κόβει τότε

Έργαλεία, έπίδεσμοι, λεκάνες και κλωστές, άποτελούν τά βασικά και άπαραίτητα έφόδια γιά κάθε μεγάλη έγχειρησι.

τό έλαττωματικό τμήμα της και τό αντικαθιστά με άλλο κομμάτι άρτηρίας.

Τό ράψιμο λοιπόν σ' αυτή την περίπτωση είναι τό δυσκολότερο πού υπάρχει — τόσο ώστε το έπιτυχάνουν μόνοι έλάχιστοι ειδικοί, μόνοι χειρουργοί. Πράγματι, τά άκρα της κοιμένης άρτηρίας είναι σκληρά, ινώδη και γλιστερά σαν... βρασμένα μακαρόνια! Οι 20-30 βελόνες πού θά γίνουν, πρέπει νάναι τόσο τέλειες, ώστε νά μη ξεφεύγουν καθόλου αίμα. Πρέπει ν' άντέχουν στην πίεση του αίματος, αλλά νά μην είναι τόσο σφιχτές ώστε νά κόψουν τυχόν την άρτηρία.

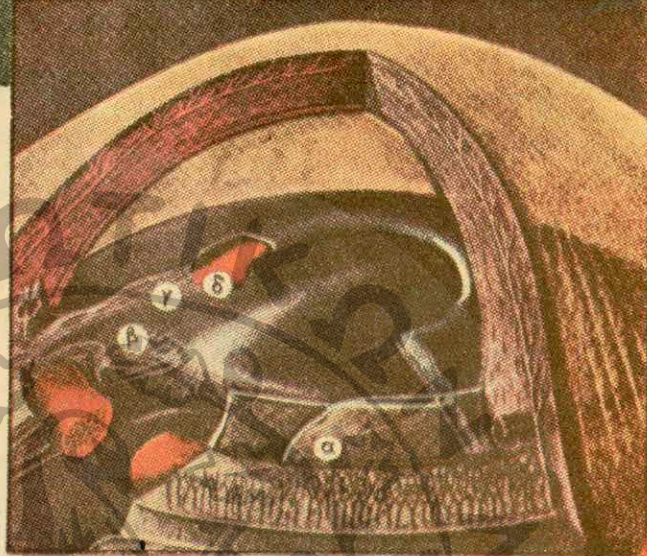
Τό έσωτερικό του ένώματος πρέπει νάναι τελείως λείο, άλλωώς μπορεί νά σχηματισθή εκεί ένας θρόμβος αίματος, νά παρουσηή κατόπιν, νά έναφηνώθ στην καρδιά ή στον έγκέφαλο και νά προκαλέση τό θάνατο.

Κι' ή τόσο δύσκολη και λεπτή αυτή έργασία πρέπει νά τελειώση σέ 10 λεπτά της ώρας, γιάτί τό σώμα δέν μπορεί ν' άντέξει περισσότερο δίχως κυκλοφορία του αίματος.

Όχι λιγώτερη έπιδεξιότητα άπαιτεί ή μεταφύτευσις κερατοειδούς χιτώνος στο μάτι (γιά την όποια έχομε γράψει τόσες φορές). Ό κερατοειδής είναι σκληρότατος ιστός, όπως και ή σκληρωτική χιτών, πάνω στον όποιο θά προσαρμοσθή ή πρώτος. Καταλαβαίνετε τώρα πόσο δύσκολο είναι νά ραφτούν μαζί δύο σκληροί και γλιστεροί ιστοί, με ραφές έντελώς εύθυγραμμισμένες... Οι χειρουργοί φορούν συχνά μεγεθυντικά μαγναλιάρια, γι' αυτή την λεπτή έγχειρησι. Μεταχειρίζονται δε τις πιο μύτερες κυρτές βελόνες και τις λεπτότερες κλωστές πού μπορεί νά υπάρχουν.

Άκόμη και τά σπασμένα δοντά χρειάζονται ράψιμο, σέ ώρισμένες περιπτώσεις. Ό χειρουργός άνοίγει τότε τρύπες με τρυπάνι και περνάει άπ' αυτές λεπτά σύρματα «ανταλίου», πού συγκρατούν στην θέση τους τά δύο κομμάτια του σπασμένου όστού, ως ότου έπέλθ η φυσική έπούλωση και συγκόλλησις τους.

Γιά τη χειρουργική του ματιού μόνο υπάρχουν 100 διάφορες κλωστές...

Μιά τομή του ανθρώπινου ματιού, σέ μεγάλη μεγέθυνση. α) Ό μύς προσαρμογής, β) ή φακός, γ) ή ίνις της ίριδας, πού μεγεθύνουν και μικραίνουν την κόρη. Ό «θόλος» πού υπάρχει πάνω άπ' όλα αυτά, είναι ή κερατοειδής χιτών, πού τό ράψιμο του άπαιτεί έκπληκτική έπιδεξιότητα.

Ιδιαίτερα προσοχή άπαιτεί τό ράψιμο των έντέρων, γιά νάναι άπολύτως στεγανό. Άλλωώς, μπορεί νά παθή ή άσθενής περιτονίτιδα, αν λίγο άπό τό περιεχόμενο των έντέρων ξεφύγ η από τη ραφή, χυθή πάνω στο περιτόναιο και τό μολύν η, με τά μικρόδια πού περιέχει πάντα.

Στό ράψιμο των άρτηριών, οι χειρουργοί χρησιμοποιούν κάποτε σωλήνες άπό ζάχαρη κατά τόν ίδιο τρόπο πού μεταχειρίζονται οι γυναίκες τά «αύγα» γιά νά μπλώσουν τις κάλτσες. Με τούς σωλήνες αυτούς στο έσωτερικό τους, οι άρτηρίες συγκρατούνται και ράβονται πιο εύκολα. Ύστερα, οι σωλήνες αυτοί μείνουν μέσα στη ραμμένη άρτηρία, κι' ή ζάχαρη διαλύεται σιγά-σιγά στο αίμα.

Τέλος, οι πλαστικοί χειρουργοί πρέπει νάχουν πολύ μεγάλη έπιδεξιότητα στο ράψιμο, γιά νά μην άφίσουν άντισαιθητικές ούλες. Συχνά, γιά νά μην άνοίξουν άλλες τρύπες, περνάνε τις βελόνες τους με μεγάλη προσοχή άπ' τούς πόρους του δέρματος!

Αστυνομικό διήγημα

Ο Χάλεϋ επισκέφθηκε στο διαμέρισμα της τής Λίλυ Μαλόνε, με διάθεση να φιλοφρονήσει της. Η Λίλυ ήταν φιλενάδα του συντρόφου του Τζιμ ή του γνωστού στον υπόκοσμο του Λονδίνου και ειδικά στο συνάφι των

δυο-τρία ψηφία των πληκτρών της γραφομηχανής του, είναι ελαττωματικά, λεπτομέρεια που αναπληρώνει την υπογραφή του. — «Αν υπάρχει ή αν βρουν τη γραφομηχανή του! ψιθύρισε η Λίλυ, βυθισμένη σε άλλες σκέψεις. Και τί σου γράφει ο αυτός το δαχτυλογραφημένο σημείωμά του; — Τη συνηθισμένη ρουτίνα της

Γιατί, μόλις βγή από τη φυλακή, θα τον ξαναπιάσουν άμεσα. Άλλωστε, θα πάμε να εγκατασταθούμε στην Αυστραλία. Η Λίλυ έδειξε τώρα κάποιο συγκίνησι. — Σκοπεύεις, λοιπόν, να δώσεις στο Χόν το δαχτυλογραφημένο σημείωμα του Τζιμ; ρώτησε. — Χμ! Έκανε ο Χάλεϋ. Θα το ήθελα πολύ αυτό, αλλά δεν μπορώ. Γιατί τότε που τηλεφώνησα του Τζιμ, ότι δεν ανακατεύομαι στη δουλειά εκείνη, που μου προ-

— Ναι, του είπε ο Χόν. Στα χέρια του Χάλεϋ επίσης υπάρχει το δαχτυλογραφημένο σημείωμά σου. Το αρνείσαι; — Όχι, απάντησε με πικρία ο Τζιμ... Είναι αλήθεια, ότι συνάντησα τον Χάλεϋ και του δώσα να μελετήσει το σχέδιό μου. Όταν όμως, αργότερα, με πήρε στο τηλέφωνο και μου είπε, ότι δεν του άρεσε αυτή η δουλειά, αποφάσισα να την εγκαταλείψω κι' εγώ. Χωρίς τον Χάλεϋ, δεν μπορούσα να ριψοκινδυνεύω...

— Έπειτα από μισή ώρα, έφτασαν κι' οι δυο στο γραφείο του Χόν. Έκει περίμεναν ο Χάλεϋ με τη Λίλυ. — Οι τρεις κακοποιοί' αντήλλα-

Οι 2 Διαρρηκτές

διαρρηκτών, με το παρτσούκλι ο «Βελουδένιος».

— Θυμάσαι την παλιά υπόθεση Γκρανλέϋ; τη ρώτησε ο Χάλεϋ, αφού ήπιε το ούισκυ του.

— Θάρρ' πώς έχουν περάσει τρία χρόνια από τότε, είπε μ' ενδιαφέρον η Λίλυ.

— Ακριβώς! Έκείνο τον καιρό περίπου, έφυγα για την Αυστραλία και γύρισα έπειτα από έννια μήνες. Δύο μέρες, λοιπόν, μετά την άφιξή μου στο Λονδίνο, φανερώθηκε στο σκέτιό μου ο ντέκτεκτς της Σκώτλαν Γουάρντ, Χόν, και ζήτησε να τον πληροφωρώ που βρισκόμουν τη νύχτα που σκοτώσαν τον Γκρανλέϋ στο μέγαρό του και διέρρηξαν το χρηματοκιβώτιό του. Φυσικά, του απάντησα πως δεν μπορούσα να θυμάμαι για πράγματα που συνέβησαν εδώ κι' έννια μήνες. Δεν απογοητεύθηκε όμως... Κι' απόψε ήρθε πάλι ο Χόν με την ίδια έρωτησι στα χείλη...

Ο Χάλεϋ ήπιε ένα δεύτερο ούισκυ και συνέχισε:

— Αυτή τη φορά, όμως, μου θυμισε πως τη νύχτα του φόνου, γιόρταζα τα γενέθλιά μου κι' ότι έπρεπε να ξέρω και να θυμάμαι τι έκανα και που βρισκόμουν μια τόσο εξαιρετική ημέρα και νύχτα της ζωής μου...

— Πού θέλεις να καταλήξεις, Χάλεϋ; τον διέκοψε η Λίλυ.

Ο Χάλεϋ αναστέναξε κι' εξήγησε στη φιλενάδα του Τζιμ:

— Έδωσα του Χόν παντεβού γι' αύριο το βράδυ... Θα του πω ότι τη διάρρηξη και το φόνο του Γκρανλέϋ τα έκανε ο Τζιμ...

Η Λίλυ τινάχτηκε όρθια.

— Τρελλάθηκες; φώναξε. Αφού κατέβασε τότε, ότι εκείνη τη νύχτα, ο Τζιμ βρισκόταν μαζί μου!

— Σύμφωνα... Δεν κατέβασες όμως, ότι βρισκόταν μαζί σου ολόκληρη τη νύχτα.

— Πάμε! φώναξε πάλι εκείνη. Βρίσκες την ευκαιρία, τώρα που ο Τζιμ είναι στη φυλακή, για να τον προδώσεις!...

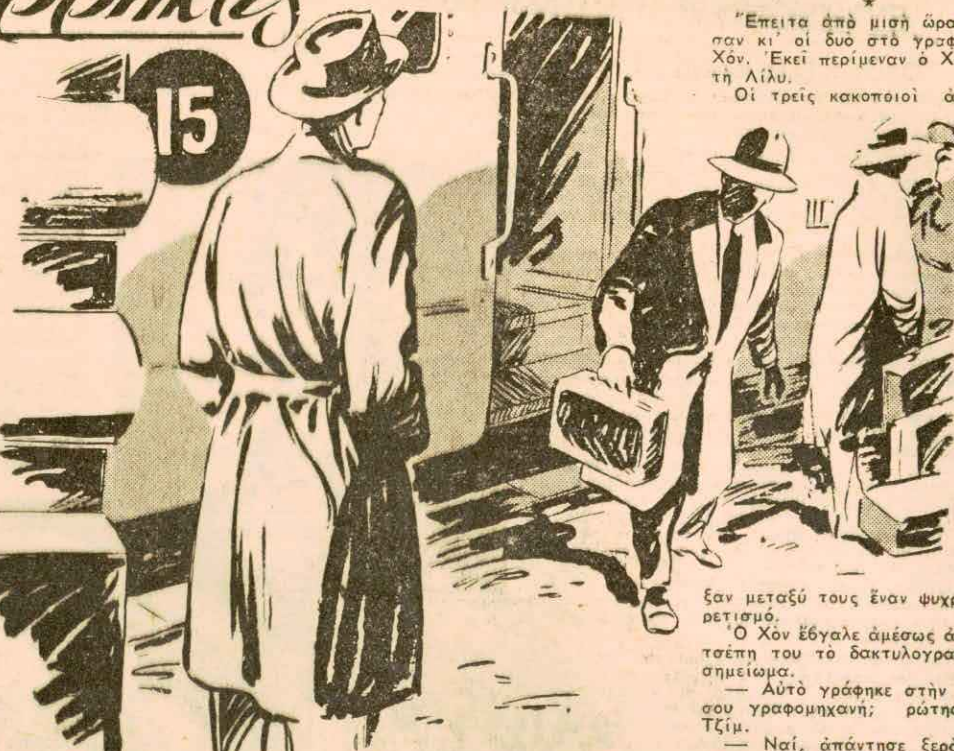
— Προσγειώσου, Λίλυ, την καλόπιασε ο Χάλεϋ. Είναι πολλά πράγματα, που δεν τα ξέρεις; Με τον Τζιμ έχουμε κάνει είκοσι διαρρηξεις και ξέρω την τεχνική του... Είναι τσαπατσούλης. Όταν μου πρότεινε να διαρρηξώμε το χρηματοκιβώτιο του Γκρανλέϋ, αρνήθηκα, γιατί βρήκα δύσκολη τη δουλειά. Έτσι αποφάσισες και την έκανε μόνος του... Απρόσεχτα, όμως, και με τα γνωστά αποτελέσματα: Σκότωσε τζάμπα τον άνθρωπο!...

— Έχεις αποδείξεις για όλα αυτά που λές;...

— Φυσικά! Πάντα, όταν σχεδιάζε μια δουλειά, ο Τζιμ καθόταν και δαχτυλογραφούσε στην παλιά του γραφομηχανή, όλες τις λεπτομέρειες: Τι ακριβώς θα έκανα εγώ και τί εκείνος. Τη δαχτυλογραφημένη αυτή σελίδα μου την έδινε, τη μελετούσα και του άπαντούσα, αν συμφωνούσα ή όχι. Έτσι έγινε και με την επιχείρησι Γκρανλέϋ.

— Δεν πιστεύω όμως νύδαζε από κάτω και την υπογραφή του;

— Δεν την υπέγραφε, αλλά

Ο ντέκτεκτς περίμενε στο σταθμό τον Τζιμ...

δουλειάς μας! Την τοποθεσία του σπιτιού, τη διευθυνσι... Περιέγραφε το μηχανισμό που είχαν οι κλειδαριές και τα μάνταλα των παραθύρων, τις εισόδους και εξόδους του μεγάρου... Το δωμάτιο όπου κοιμόταν ο γέρος-Γκρανλέϋ. Όλα τα σημείωνε: Την περιγραφή του χρηματοκιβωτίου, την ποιότητα του μετάλλου...

— Χμ! Έκανε η Λίλυ Μαλόνε, ρουφώντας το ούισκυ της. Κι' επιπλέον, ότι μόλις βγή από τη φυλακή, θα τον ξαναπιάσουν;

— Φυσικά. Άρκει κι' εσύ ν' αναίρεσης την πρώτη σου κατάθεσι και να πής, ότι εκείνη τη νύχτα βρισκόσουν μαζί μου κι' όχι με τον Τζιμ. Θα σου είναι εύκολο αυτό; Θα δικαιολογηθής, ότι τον άπατούσες μαζί μου και ότι τότε φοβήθηκες να πής την αλήθεια...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... ψιθύρισε η Λίλυ. Ξέρω ακόμα, ότι δεν είσαι σπάταλος σαν τον Τζιμ κι' ότι έχεις καλούς σκοπούς για μένα...

Ο Χάλεϋ χαμογέλασε.

— Άπλωσε είμαι λογικός και σκέπτομαι ν' άποσυρθώ από το πάγγωμα του διαρρηκτή. Στην Αυστραλία σχημάτινα μια περιουσία από επτά χιλιάδες λίρες κι' έχω πάρει τώρα την απόφασιν να νοικοκυρευτώ... μαζί σου!

Σηκώθηκε, στάθηκε από πάνω της και την έπιασε από το μπράτσο.

— Βρίσκω έκτακτη την ιδέα να παντρευτούμε, την έχομεν έδωδα, της ετώνισι. Ο Τζιμ δεν αποτελεί εμπόδιο για την ένωσιν μας και κίνδυνο για τη ζωή μας.

τείνε, έχοχισα το σημείωμα και πετάξα τα κομματάκια στη φωτιά.

— Θα μπορούσες, όμως, αν είχες τη γραφομηχανή του Τζιμ, με τα ελαττωματικά ψηφία, να το ξαναγράψεις;

Ο Χάλεϋ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

Τώρα όμως είχε φτάσει η στιγμή να θέση κι' εκείνη τους όρους της.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

— Άκουσε, Χάλεϋ, του είπε. 'Η πρότασί σου μ' ενδιαφέρει και με συγκινεί. Θα πρέπει όμως αύριο το πρωί να μου φέρεις δυο χιλιάδες λίρες. Τότε θα σου δώσω την παλιά γραφομηχανή του Τζιμ. Βρίσκεται κάπου, ένεχυρασμένη από τον ίδιο, λίγες μέρες πριν πητή στη φυλακή. Και ύστερα φεύγουμε για την Αυστραλία.

ξαν μεταξύ τους έναν ψυχρό και ρετισμό.

Ο Χόν έβγαλε άμεσα από την τσέπη του το δαχτυλογραφημένο σημείωμα.

— Αυτό γράφκε στην παλιά σου γραφομηχανή; ρώτησε τον Τζιμ.

— Ναι, απάντησε ξερά εκείνος.

— Όστε αναγνωρίζεις, ότι αυτό είναι το σημείωμα που δώσα στον Χάλεϋ;

— Υποθέτω... ψιθύρισε αναστενάζοντας.

— Κι' όμως, δεν είναι, απάντησε ο ντέκτεκτς Χόν. Ποτέ σου δεν δαχτυλογράφησες αυτό το σημείωμα, γιατί δαχτυλογραφήθηκε εδώ και δυο ημέρες...

Και κτύπησε τον σαστισμένο Χάλεϋ.

Χάλεϋ! του είπε. Δαχτυλογραφώντας αυτό το σημείωμα, έγραφε τη θανατική σου καταδίκη... Είχες πετάξει το πρωτότυπο κι' όταν κάθισες στη γραφομηχανή του Τζιμ να το ξαναγράψης, δε θυμόσουν με ακρίβεια τί έγραφε το πρώτο... Θυμόσουν τα περισσότερα, αλλά τη διευθυνσι του σπιτιού του Γκρανλέϋ, την είχες ξεχάσει. Γι' αυτό έκανες ότι θα έκανε ένας λογικός άνθρωπος: Πήγες κι' έκανες μια έπιτόγια έρευνα.

Έδω ο Χόν ξεδίπλωσε το σημείωμα.

— Γράφεις, λοιπόν, σ' αυτό: «Γουέλγουν Στρήτ, αριθμός 14», έπειδη δεν ήξερες, ότι η ονομασία του δρόμου άλλαξε δυο έβδομάδες μετά την φυλάκισι του Τζιμ! Την έποχη που διεπραχθή ο φόνος του Γκρανλέϋ, η διευθυνσι ήταν: Μαμπέρλεϋ Στρήτ, αριθμός 14. Δεν ήξερες όμως, ότι μετά τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς του τελευταίου πολέμου, ο Δήμος άλλαξε την ονομασία μερικών δρόμων του Λονδίνου. Έτσι αυτή η πλαστογραφία, δείχνει τον πραγματικό δράστη της διαρρηξέως και του φόνου, και τη συνενοχή της Λίλυ Μαλόνε. Σάα συλλαβάνω και τους δυο!...

ΠΗΤΕΡ ΤΣΕΝΕ-Υ.

Ο άνθρωπος θα ζή αιωνία

Θα ξαναγεννηθούμε με το «γλύπτη της ζωής»

Με τις καταπληκτικές προόδους που έχει σημειώσει η Έπι-στήμη, στην έρευνα των μυστηρίων της ζωής, μπορεί επιτέ-λους να υποσχεθί κάτι άπιστευτο στους άνδρες και στις γυ-ναίκες, που βρίσκονται σήμερα ζωντανοί: την πραγματοποίησι, δηλαδή, του μεγαλύτερου ονείρου της ανθρωπότητος, την ανά-στασι του υλικού σώματος!

Υπάρχουν ήδη τα επιστημονικά μέσα που θα επιτρέψουν στους σημερινούς ανθρώπους να «ξαναγεννηθούν» άμέτρητες φορές και να ζήσουν αιώνια, έσ' όσον θα υφίσταται ζωή στη Γη. Δεν πρό-κειται για μια τολμηρή προφη-τεία, για κάτι που θα γίνει έ-πειτα από χίλια, ή έστω από έ-κατό χρόνια, αλλά για μια ση-μερινή πραγματικότητα. Καθέ-νας άνθρωπος, που είναι σημε-ρα στη ζωή, μπορεί να έπωφε-ληθί απ' τον καρπό αυτό των βιολογικών ανακαλύψεων των τε-λευταίων ετών, για να γίνει «ά-θανατος».

Δεν είναι ωστόσο σωστή αύ-τη η λέξι, γιατί δεν πρόκειται να καταργηθί ο θάνατος, ή δύ-ναμις αυτή που νεκρώνει τα γε-ρασμένα και φθαρμένα σώματα. Θ' αντιπροσωπεύη όμως μόνο το τέλος μιας φάσεως της αν-θρωπίνης ζωής. Έπειτα ο αν-θρώπος θα ξαναγεννιέ-ται μ' ένα τελείως και-νούργιο σώμα, πιστό άν-τίγραφο του προηγούμε-νου! Κι' αυτό το «θαύ-μα» θα μπορή να έπανα-ληφθί άπεριόριστα ό-σεσδήποτε φορές!

Οι σχετικές έρευνες ό-φειλονται σε δυο «Αμε-ρικανούς επιστήμονες, ειδικομενούς στην «εμ-βρυολογία»: τον καθηγη-τή Ρος Χάρισον, του Πανεπιστημίου του Γέιλ, και τον καθηγητή «Ο-σκαρ Σοτέ, του Κολλε-γίου «Άμχερστ της Μασ-σουσέττης, καθώς και στο Γερμανό συνάδελφό τους Χανς Σπέμαν.

Ο τελευταίος είχε κερδίσει το βραβείο Νό-μπελ, για τις έργασίες του επί της φυσιολογίας και της ιατρικής. Οι πρωτοποριακές έρευνές του τον είχαν πείσει ότι, στα πρώτα στάδια της εξέλιξεως του έμβρυου, παίζει βασικό ρόλο ένας χημικός παράγων, ένας «γλύπτης της ζωής». Ο παράγων αυτός δίνει ό-ρισμένες μορφές στην αρχέγονη πρωτοπλασματική ύλη, σχηματίζει απ' αυτήν τα διάφορα όργανα και ιστούς του σώματος και διαπλάσσει έτσι ολόκληρο το ζώο, όμοιο με τους γεννητόρες του.

Νά πως γίνεται η γονιμοποίησις του ώ-ριου στα γυναικεία γεννητικά όργανα (σε μεγάλη μεγέθυνσι). Η αναπαραγα-γή όμως ζωντανών πλασμάτων, φαίνεται πως μπορεί να γίνει και μ' άλλη μέθοδο: από άπλο πρωτοπλασματικό υλικό.

Ο δόκτωρ Σπέρμαν πήρε ένα μικροσκοπικό κομμάτι έμβρυου ενός άμφιβίου, που, αν έμενε στην αρχική θέσι του, θα σχημάτιζε δέρμα. Και το μετεφύτευσε στη θέσι που επρόκειτο να καταλάβη ο άσχηματιστος ακόμη έγκέφαλος. Έ, λοιπόν, τα κύτταρα αυτά, που επρόκειτο να γίνουν δέρμα, έγιναν έγκεφαλικός ιστός, με την ενέργεια προφανώς του «γλύπτου της ζωής»!

Όστόσο, ο Σπέρμαν βρήκε ότι αυτή η ριζική μεταβολή των ιστών μπορεί να γίνει μόνο κατά τα πρώτα στάδια του σχηματισμού του έμβρυου απ' το ώριον. Όταν πια άρχισι ο «διαφορισμός» των ιστών και των οργάνων, δηλαδή η τελειωτική διαμόρφωσι τους, σταματάει η δράσις του «γλύπτου».

Τα πειράματα των Χάρισον και Σοτέ, ήρθαν να συμπληρώσουν τα προηγούμενα. Αυτοί δεν περιορίσθηκαν σε έμβρυονικούς ιστούς. Πειραματίσθηκαν με σαλαμάνδρες και με βατράχους κι' επέτυχον να σχηματίσουν καινούργια κεφάλια στις ουρές αυτών των άμφι-βίων, μεταφευόντας το μέρος εκείνο κομμάτι κοινού συννεκτικώ-ιστούς. Κανονικά, τα μεταφυτευμένα αυτά κομμάτια θαπρεπε να γίνουν ιστός ουράς. Η μεταβολή τους σε μάτια, αυτιά, μύτη, στόμα (δηλαδή σ' ολόκληρα κεφάλια) απέδεικνε, ότι ο «γλύπτης της ζωής» εξακολουθούσε να υπάρχει και να ενεργή ακόμη στις ενή-λικες σαλαμάνδρες.

Έτσι, άποκαλύφθηκε για πρώτη φορά, ότι ο «γλύπτης» δεν εξα-φανίζεται μετά τη διαμόρφωσι του έμβρυου, αλλά μένει μέσα στο σώμα, σ' ολόκληρη τη ζωή ενός ζωντανού πλάσματος. Βρίσκεται όμως σε μια κατάσταση νάρκης, άνίκανος πια να δράσι, γιατί δεν έχει στη διάθεσί του πρώτη ύλη, ούτε κι' ενοίκιες συνθήκες. Γι' αυτό, ο ρόλος του περιορίζεται τό ε στην ανάπλασι των ιστών που φθείρονται συνεχώς από την καθημερινή ζωή, καθώς και στην έπουλάσι των πληγών με τη δημιουργία νέων ιστών, για να κλείσι ένα κενό που δημιουργείται στο ενιαίο σύνολο του σώματος.

Αν ωστόσο του προσφέραμε και πάλι ύλη και κατάλληλες συν-θήκες, θα μπορούσε να φτιάσι καινούργια σώματα από τα παλιά και ν' άνανεώση το άτομο.

Νεώτερα πειράματα απέδειξαν, ότι ο «γλύπτης» είναι μια όμας χημικών ουσιών, άγνωστου ακόμη συνθέσεως. Έξ άλλου, άποκαλύ-φθηκε ότι υπάρχει σε κάθε ζωντανό πλάσμα ή κατάλληλη πρώτη ύλη, ο σπόρος της άθανασίας: Είναι άπλούστατος ο έπουλωτικός ιστός, με τον όποιον αυτοεπιδιορθώνεται το σώμα μας σ' όλη μας τη ζωή. Ο «γλύπτης της ζωής» τον μεταχειρίζεται, με τη δαυμα-στή του τέχνη, για να αντικαθιστά τους φθαρμένους ιστούς των διαφόρων οργάνων του σώματός μας, έτσι που μπορούμε να πούμε, ότι τα όργανα αυτά άνανεώνονται τελείως κάθε 7 χρόνια περίπου.

Μ' άλλα λόγια, ένας άνθρωπος 50 ετών, έχει άποκτήσει επτά φορές καινούργιο σώμα, στο διάστημα της ζωής του. Κι' αυτό χάρις στο «γλύπτη» που εργάζεται άργά και αδιάκοπα, παίρνον-τας την πρώτη ύλη, τον έπουλωτικό ιστό, και μετατρέποντάς τον σε ειδικούς ιστούς των διαφόρων οργάνων.

Με τα χρόνια, ο «γλύπτης» εξασθενεί και δεν μπορεί πια να κάνει αυτές τις έπισκευές.

Όταν οι έπιστήμονες επιτύχουν επιτέλους ν' άπομονώσουν και καθορίσουν το χημικό αυτό παράγοντα και να προσδιορίσουν τις ενοίκιες συνθήκες λειτουργίας του, θα έχουν μάθει πια το μυστικό της άθανασίας. Και θα μπορούν να παραγάγουν ζωντανά πλάσματα, όχι από γονιμοποιημένα ώρια, άλλ' από άπλο πρωτοπλασματικό υλικό.

Θα κάνουν τότε μια μικρή πληγή στο δέρμα ενός ανθρώπου, για να σχηματισθί εκεί έπι-πουλωτικός ιστός. Θα παίρ-νουν έπειτα ένα μικρό κομμάτι του ιστού αυ-τού, θα το βάζουν μέσα σ' ένα κατάλληλο περι-βάλλον, που θα του έξα-σφαλίζει τη συντήρησι και την αύξησι (όπως η μήτρα στο έμβρυον), θα προσδέσουν το «γλύπτη της ζωής»... κι' απ' το κομμάτι εκείνο, θα ξα-ναγεννηθεί ο άνθρωπος, έντελώς όμοιος με τον πρώτο!

Αφού όμως αυτά προυποθέτουν μακρές ά-κομη έρευνες, για τον καθορισμό της συστάσε-ως και των ενοίκιων συν-θηκών λειτουργίας του «γλύπτου της ζωής», γιατί είπαμε στην αρχή, ότι θα μπορούσαν να ξα-ναγεννηθούν οι σημερινοί άνθρωποι; Γιατί, άπλού-στατα, είναι δυνατόν να διατηρηθούν ζωντανά και σε «νάρκη» κομμάτια έ-πουλωτικού ιστού των με-

μια μέθοδο ίσχυρης και ταχείας ψύξεως. Τα κομμάτια αυτά, μπο-ρεί να μείνουν άναλλοίωτα μέ-σα σε κατάλληλα ψυγεία, επί 100 χρόνια π. χ., και να ξα-ναγεννηθούν άνθρωποι, όμοιοι μ' έ-κείνους απ' τους όποιους προ-έρχονται.

Μια άλλη μέθοδος είναι η συντήρησις και καλλιέργεια των ιστών μέσα σε κατάλληλο θρε-πτικό υλικό. Αυτή όμως δεν μπο-ρεί πιθανότατα να εφαρμοσθί στην πράξι σε μεγάλη κλίμακα και για μακρό χρονικό διάστη-μα. Θα προτιμηθί λοιπόν μά-λλον η μέθοδος της ταχείας ψύ-ξεως, που είναι άπλη, φτηνή και άποτελεσματική. Θα έπι-γρέπη δηλαδή τη διατήρησι με-γάλου αριθμού άτομικών κομ-ματιών έπουλωτικού ιστού, επί ιεκαετίες ή και επί αιώνες, αν χρειασθί. Έτσι, θα ξαναυπάρξουν ίσως σ' ένα μέλλον όχι πολύ μακρινό, ο Άινστάιν, ο Τσούρτσιλ ή ο Αϊζενχάουερ, για να ξα-ναπαίζον ακόμη μια φορά, το ζωτικό ρόλο τους στην ιστορία του Κόσμου.

Το έκπληκτικότερο δε είναι, ότι θα μπορή να ξαναδημιουργη-θούν, όχι ένας μόνον Άινστάιν ή ένας Τσούρτσιλ, αλλά πολλοί μαζί, όσοιδήποτε, άπαράλλαχτοι ο ένας με τον άλλον σωματικά και πνευματικά!

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Ο καθηγητής «Οσκαρ Σοτέ, του Κολλεγίου «Άμχερστ της Μασσα-χουσέτης.

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Χωρίς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Το «κλειδί» της συμμορίας

Πολλοί, πάρα πολλοί κακοποιοί χρησιμοποιούν για τις «δουλειές» τους μικρά παιδιά. Τα μαθαίνουν να κλέβουν πορτοφολία, να κάνουν διαστροφές, να παίρνουν τ' αποτυπώματα μιας κλειδαριάς ή να μπαίνουν από ένα φεγγίτη γ.ά.ν' ανοίξουν κατόπιν την πόρτα ενός σπιτιού. Οι περιπτώσεις αυτές είναι πάρα πολλές.

Δυστυχώς, δεν έχουμε αρκετά αναμορφωτικά σχολεία. Δεν έχουμε ακόμη ούτε τα οικονομικά μέσα για να μπορούμε να σώσουμε αυτά τα παιδιά. Η Έταιρεία Προστασίας Άνηλικων δεν έχει σημαντικούς πόρους. Βοηθείται συχνά από μερικά πλούσια μέλη της. Αλλά το κακό έχει μεγαλώσει. Υπάρχουν πάρα πολλά παιδιά, που βρίσκονται σε ήπιο κίνδυνο και που έχουν ανάγκη προστασίας. Γι' αυτό θα πρέπει να γίνει κάτι πιο σοβαρό, που να ενισχύσει το έργο της Έταιρείας. Χιλιάδες είναι οι ιστορίες αυτών των παραστρατημένων παιδιών. Και μία από αυτές, αρκετά χαρακτηριστική, είναι η ακόλουθη:

Στην περιοχή της τώας Διοικήσεως Πρωτευούσης είχαν σημειωθεί ένα πλήθος διαρρήξεων σπιτιών, και στις μακρινές συνοικίες της Άθηνας και σ' όλα τα προάστια. Εντύπωση ώστόσο έκανε στους αστυνομικούς ο τρόπος με τον οποίο γινόταν η διάρρηξη. Οι κακοποιοί εμφανίζονταν στο σπίτι, αφού έσπαζαν συνήθως το τζάμι της εξώπορτας ή ενός φεγγίτη. Μά το άνοιγμα που έφτιαχναν με την αφαίρεση του τζαμιού, δεν ήταν μεγάλο. Μόλις χωρούσε να περάσει από αυτό ένα λεπτό παιδί. Ένα γυναικείο παιδί που γλιστρούσε σαν φίδι!

Κι' αλήθεια, συχνά είχαν βρη δακτυλικά αποτυπώματα παιδιού ηλικίας 14 περίπου χρόνων. Το παιδί αυτό δεν ήταν «ρεσιμισμένο» και δεν μπορούσε να ανακαλυφθεί. Γι' αυτόν τον λόγο, άλλωστε το χρησιμοποιούσαν, άφοβα οι κακοποιοί, για να τους ανοίγουν τα σπίτια, τις ντουλάπες κάθε τι που θα μπορούσε να τους προδώσει αν στην στίλβη έπιφάνειά του άφηναν αυτό τα δακτυλικά τους αποτυπώματα.

Το παιδί λοιπόν αυτό ήταν το «κλειδί» της υποθέσεως. Όταν κατάρθωναν να το συλλάβουν άμεσως όλοι οι άλλοι κακοποιοί θα αποκάλυπτονταν. Κι' αυτό φυσικά δεν αρ-

γισε να συμβεί. Ο μικρός διαρρηκτης συνελήφθη εντελώς τυχαία για μια ασημένια υπόθεση. Χαρακτηρίστηκε ως ύποπτος και τα δακτυλικά αποτυπώματά του «τάλθηκαν» στη Σήμανση για εξέταση. Η απάντησή δεν άργησε να έρθει από εκεί. Τα αποτυπώματα αυτά ήταν όμοια με του μικρού μυστηριώδους διαρρηκτη, που επί μήνες καταζητούσαν οι αστυνομικοί!

Τον έστειλαν λοιπόν στο Δικαστήριο Άνηλικων. Οι υπημέλιτοιες τότε της Έταιρείας, με την ευσυνειδησία που τις διακρίνει, έκαναν την σχετική έρευνα για να συντάξουν το ψυχολογικό δελτίο του.

Μα από την πρώτη στιγμή της έρευνας τους απόμειναν καταπληκτικές. Το παιδί αυτό ανήκε σε εύπορη οικογένεια! Δεν ήταν κανένας αλήτης, που πεινούσε κι' έκανε τρέλλες. Δεν ήταν ένα παιδί που είχε μεγαλώσει στο πεζοδρόμιο...

Τί είχε συμβεί λοιπόν; και είχε γίνει σημαντικό μέλος αυτής της σπείρας των διαρρηκτών; Το λάθος απλούστατα ήταν των γονέων του. Ο πατέρας του ταίριζε διαρκώς κι' έστελνε λεπτά στη γυναίκα του για να φροντίσει το παιδί τους. Μα εκείνη νόμιζε ότι ενδίδει ένα πιάτο φαγητό στο παιδί της και το έστελνε στο σχολείο, είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της. Έτσι, τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις περνούσε σε διασκέδασεις, σε φιλικές συναναστροφές κι' άφηνε εντελώς μόνο το παιδί της να συναναστρέφεται όποιον ήθελε. Ο μικρός είχε πάντα γενναίο χαρακτήρι. Κι' έγινε τακτικός θιαώνας των λαϊκών κινηματογράφων. Δεν άφηνε γκαγκστερικό έργο, που να μη το δει. Σε λίγο έπιασε φίλιες με μικρούς και μεγάλους κακοποιούς. Άρχισε να του θαυμάζει για την περιπετειώδη ζωή τους, να μαθαίνει τις εκφράσεις τους, να θέλει να τους μιμηθεί. Επίθυμούσε να γίνει κι' αυτός κάτι!

Κάποτε, ένας από αυτούς τους φίλους του, τον κτύπησε με περιφρόνηση και του δήλωσε:

— Άν είχες καρδιά, να το έδειχνες! Μα δεν έχεις και γι' αυτό είσαι άχρηστος!

— Και γιατί το λες αυτό; απάντησε εκείνος. Πώς το ξέρεις;

— Χωρίς πού φαίνεται...

— Έχω και παρά εγω καρδιά!

Πώς μπορεί να σ' αποδείξω;

— Μπορείς να μπεις σ' ένα κλειστό σπίτι; Να σκαρφαλώσεις και να περάσεις από ένα φεγγίτη;

— Αυτό είναι παιχνίδι; ν'ά μένα!

— Μην κάνεις κουταμάρες, αν δεν σε γυμνάσει πρώτα ο άσπυγος...

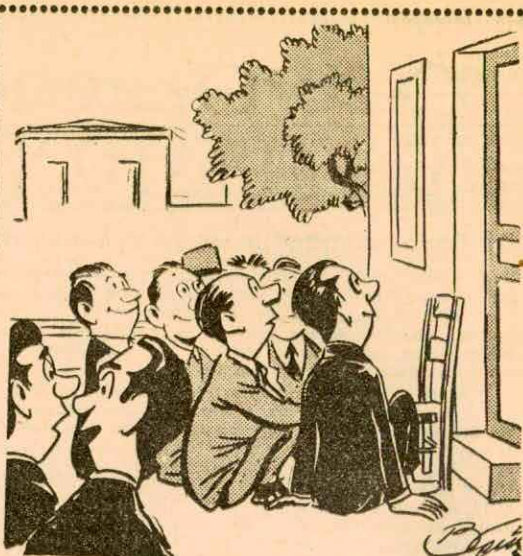
Κι' ο άρχηγος της σπείρας άρχισε, πραγματικά, να γυμνάζει το μικρό άμυαλο παιδί. Μέσα σε ένα μήνα, το παιδί αυτό μπορούσε να γλιστρούσε σαν φίδι μέσα από ένα φεγγίτη σ' ένα σπίτι με το θάρρος και την τόλμη της άγνοιας.

Στην αρχή, για να μη το φοβίσουν, διάλεγαν εύκολες δουλειές. Μα η ζωή αυτή που ήταν γεμάτη συγκινήσεις, άρεσε στον μικρό. Έπειτα ξεβαρύνθηκε και πήρε τον άέρα της δουλειάς. Αυτός ήταν ο «γάτος» της συμμορίας, το «κλειδί» της. Κι' ο μικρός το έσκασε κρυφά από το σπίτι του για να πάει να συναντήσει τους κακοποιούς. Κ' έπειτα, με την ίδια ευκολία, έμπαινε πάλι από το παράθυρο στο δικαίό του, χωρίς να τον πιάσει κανείς.

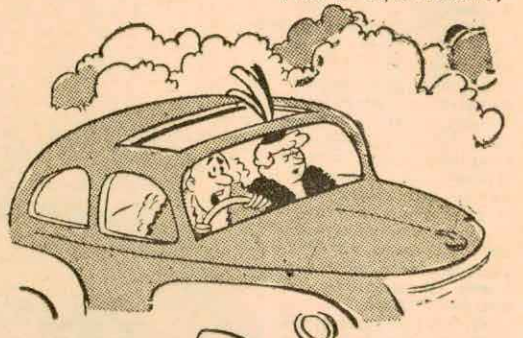
Φαντάζεστε τώρα την άπελυσία της μητέρας του, όταν έμαθε πού είχε καταλήξει το παιδί της!

Ο μικρός έτσι πήγε στο Αναμορφωτικό Σχολείο, γιατί έπρεπε να γίνει άνθρωπος, ενώ οι μεγάλοι της συντροφιάς του κλειόταναν για μερικά χρόνια στη φυλακή...

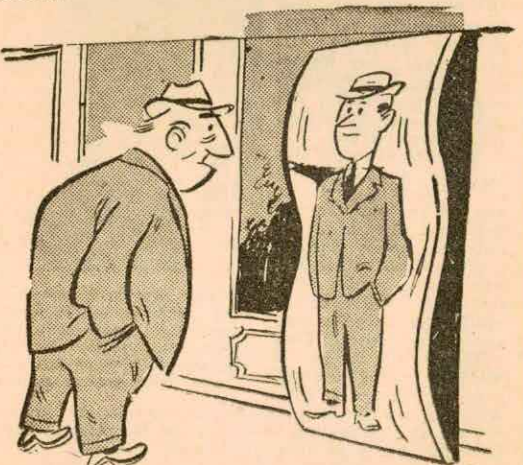
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Πάμε να πιάσουμε θέσι. Όπου νάναι, θα βγεί το Μαρικάκι να κρεμάσει το μύη!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Άν τζέρερα πώς θα φερόσες το καπέλλο σου με τα φτερά, θάδαζα τουλάχιστον το παλτό μου!...

Ο καθρέφτης που παραμορφώνει...

Χωρίς λόγια.

Κάθε παιδί ΕΙΝΕ ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΟ ΓΙΑ ΚΑΤΙ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές για τους γονείς

Τα παιδιά - θαύματα είναι βέβαια σπάνια. Όλα τα παιδιά όμως έχουν τα δικά τους ξεχωριστά χαρίσματα, που είναι αρκετά να δημιουργήσουν στο καθένα μια προσωπικότητα. Χιλιάδες παιδιά ταλέντα περιμένουν την κατάλληλη στιγμή να φανερωθούν. Χαρίσματα και προσόντα έχουν και τα συνηθισμένα παιδιά με το μέσο κοινό νοού καθώς κι' εκείνα που παρατούν τη μελέτη και τη δουλειά τους και καταπιάνονται με ασχολίες έξω από τη μόρφωσή τους.

Το ζήτημα τώρα είναι πως θα ανακαλύψουν τα προσόντα και την κλίση του παιδιού και πως θα διευκολύνουν την ανάπτυξη των φυσικών χαρισμάτων του. Μία Αμερικανίδα παιδαγωγός, που έφάρμοσε ένα δικό της πρότυπο, στο σύστημα της διδασκαλίας, χωρίς να δίνει καμιά απόλυτη σημασία στους βαθμούς και προσαρτώντας να βοηθήσει την ανάπτυξη των παιδιών, κυρίως έξω από τις κανονικές ώρες των παθημάτων, με τη δημιουργία ανάμεσα στους μαθητές και στο δάσκαλο μιας φιλικής ατμόσφαιρας, παρέτηρε ότι όλα τα παιδιά του σχολείου είχαν χαρίσματα και προσόντα, που ούτε και μπορούσε να τα υποπτευθεί κανείς.

Τα παιδιά, χωρίς φόβο, έλεγαν ελεύθερα τη γνώμη τους για το κάθε τι και έξεδηλώναν χωρίς να το καταλάβουν, πάνω στη φιλική συζήτηση και τα παιχνίδια, τις προτιμήσεις τους, την κλίση τους και τα χαρίσματά τους.

Μία μικρή μαθήτρια σχεδίαζε διαρκώς στα τετραδιά της διάφορες φυγούρες. Η δασκάλα δεν τη μάλασε ποτέ γι' αυτές. Έ, λοιπόν άργότερα το κορίτσι αυτό έγινε μια σπουδαία πρωτοπόρος ζωγράφου.

Ένας άλλος μικρός απέδειξε ότι είχε τόσο καλό αυτί, που μπορούσε χωρίς να κτυπάει το πιάνο, να ξεχωρίζει κάθε νότα που χτυπούσε ο πιανίστας πάνω στα πληκτρα. Μα κι' άλλα, πολλά, παιδιά σ' αυτές τις φιλικές συναναστροφές με τη δασκάλα τους, αποκάλυψαν δολιχότρο θησαυρό προσόντων και χαρισμάτων.

Η Αμερικανίδα παιδαγωγός σύμφωνα με τις παρατηρήσεις της κατέληξε στο συμπέρασμα ότι εκείνο που χρειάζονται τα παιδιά είναι όχι μόνο να διακρίνουν κανείς τα προσόντα του καθενός, αλλά να υποβοηθήσει την ανάπτυξη τους και προ πάντως να τα προφυλάξει από την καταστρεπτική αδιαφορία και την έλλειψη κατανοήσεως που μπορεί να δείξει γι' αυτά και για τα χαρίσματά τους το άμεσο περιβάλλον τους.

Ένα παιδί που έχει μεγάλη κλίση στο διάβασμα, κινδυνεύει να χάσει τον προσανατολισμό του, όταν του πη κανείς πως θ' αποδρακωθεί με τα βιβλία. Μπορεί δέ να πνίξει κανείς κυριολεκτικά το πνεύμα ενός παιδιού, επιβάλλοντάς του διαρκώς σιωπή, γιατί λέει τάχα «ελακείες» και γίνεται «ένοχη» κίση. Πολύ συχνά οι μεγάλοι ενθαρρύνουν μια ώριμη κατηγορία χαρισμάτων των παιδιών, πιστεύοντας πως μόνο αυτά είναι χρήσιμα στη ζωή. Πάρα πολλές φορές όμως τα παιδιά διαθέτουν προσόντα, που φαίνονται δευτερεύοντα, ενώ στην πραγματικότητα αποκάλυπται πως είναι πολύ πιο ωφέλιμα. Η ικανότητα π.χ. να έμπνεη έμπιστοσύνη, θα χρησιμεύει σ' ένα παιδί, όταν γίνει γι-

Η γυναικολόγος Ιατρός Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΔ. ΡΟΜΑΛΙ-ΔΟΥ δέχεται 4-6 μ. και επί συνεντεύξει Άγλας Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά. Τηλέφ. 81.682.

τρος πολύ περισσότερο, από την επαγγελματική του κατάρτιση.

Στην Αμερική ιδρύθηκε εδώ και λίγους καιρό από μια ομάδα παιδαγωγών ένα ειδικό σχολείο για την αποκάλυψη και την ενθάρρυνση των κρυμμένων χαρισμάτων και ικανοτήτων των παιδιών. Σ' αυτό το σχολείο οι καθηγητές δεν ψάχνουν να βρουν τις καλές πλευρές του χαρακτήρος των παιδιών και να τους κάνουν διαρκώς παρατηρήσεις. Έκείνο που κυρίως τους ενδιαφέρει είναι να άσκαλίσουν τις καλές κλίσεις των παιδιών, τα χαρίσματά τους.

Ένα παιδί που οι δάσκαλοι του το είχαν χαρακτηρίσει ως «ήλιθιο», απέδειξε ότι διέθετε πλούσια προσόντα, όταν δέ βρισκόταν έξω από τα μαθήματα, ήταν η ψυχή των συμμαθητών του στο παιχνίδι. Σιγά-σιγά το παιδί αυτό με την ενθάρρυνση, την επιδοκιμασία και τον καλό τρόπο, έγινε θαυμάσιος μαθητής και πέρασε μεταξύ των πρώτων στις εξετάσεις του Πανεπιστημίου.

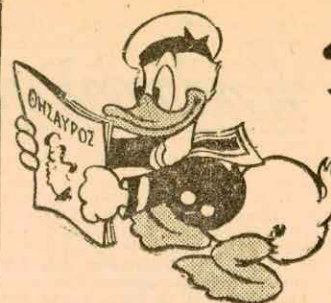
Αλλά, κατά τη γνώμη των πρωτοπόρων αυτών παιδαγωγών της Αμερικής και ο ρόλος των γονέων είναι πρωταρχικός στην αποκάλυψη και ενθάρρυνση των χαρισμάτων των παιδιών τους. Οι γονείς πρέπει να βλέπουν τα παιδιά τους αντικειμενικά. Δεν πρέπει να τους υποδύλουν τη δική τους προτίμηση για το τι θα γίνουν όταν μεγαλώσουν, αλλά να τ' αφήσουν να εκδηλώσουν τη δική τους κλίση και τη δική τους προτίμηση και να τα βλέπουν όπως είναι στην πραγματικότητα. Πρέπει να αποφεύγουν τις βλαπτικές ενστάσεις, τις επιπλήξεις και τις διαταγές, όταν τα παιδιά τους εκδηλώσουν μια τάση αντίθετη με τις γνώμες τους.

Οι γονείς επίσης πρέπει να παρακολουθούν τα παιδιά τους κατά τις ώρες που εκδηλώνονται τα θάρρημα, στο παιχνίδι, στις εκδρομές, στις παρέες τους. Εκεί θα αποκάλυψουν τους κρυμμένους θησαυρούς τους, τη γενναίωση, το μαχητικό πνεύμα, το ζήλο, το εργατικό πνεύμα, τη φροντίδα για τους μικρούς και τους αδύνατους, με δυο λόγια την προσωπικότητά τους.

Πρέπει να αφήνουν τα παιδιά τους να ασχολούνται με τα πάντα και να ενδιαφέρονται για το κάθε τι, γιατί μόνο έτσι θα τους δοθεί η ευκαιρία να εκδηλώσουν στην κατάλληλη στιγμή την κλίση τους και τα προσόντα τους. Η ώρα που πέφτουν να κοιμηθούν τα παιδιά είναι η πιο κατάλληλη να τα πλησιάσει η μητέρα τους. Τα παιδιά αυτή τη στιγμή είναι πολύ διαχυτικά και αυθόρμητα και συχνά αφήνουν να φανερωθεί το μυστικό τους, οι έλπίδες και τα όνειρά τους.

Όταν πιά οι γονείς αποκάλυψουν τα χαρίσματα των παιδιών τους, πρέπει να τους δώσουν κάθε βοήθεια με όσα μέσα διαθέτουν για να αναπτύξουν το ταλέντο και τα προσόντα τους. Να μη διατάσουν μπροστά σε τίποτα. Οι ίδιοι πρέπει να γίνουν υποστηρικτές τους προς χάριν των παιδιών τους, για να τους δημιουργήσουν ένα ευνοϊκό κλίμα για την ανάπτυξη και την αξιοποίηση των χαρισμάτων τους.

Βέβαια είναι πολύ δύσκολο να συνηθίσει κανείς να ακούει ολοκληρωτές τις φλυαρίες των παιδιών και να ανέχεται τη διαρκή φασαρία τους και το αναστάτωμα του σπιτιού, ακόμα κι' όταν πρόκειται για τα δικά του παιδιά. Αυτό όμως είναι τόσο σπουδαίο, που αξίζει να αφιερωθεί καμιά δολιχόρωτη. Αφήστε τα παιδιά σας να εκφράζονται ελεύθερα κι' αθόρυβα, μη γκρινιάζετε διαρκώς, μην τους κοδέτε την πρωτοβουλία, παρακολουθήστε τα παντού και από κοντά και θα δτε πως και τα πιο «κακά» παιδιά, είναι προικισμένα για κάτι κι' όταν το ανακαλύψετε αυτό και τα βοηθήσετε, θα τα κάνετε ευτυχισμένα.

Συμπτώσεις

Μιά σειρά σατανικών συμπτωσεων έφερε στο δρόμο της ζωής μου τη γυναίκα που όνειρευόμουν από δέκα τεσσάρων ετών, τη γυναίκα που περίμενα με λαχτάρα κι' άνυπομονησία, τη μοιραία γυναίκα.

Δεν παίζει κανένα ρόλο το γεγονός ότι άργησε 19 χρόνια. Σημασία έχει ότι ήρθε. Και μάλιστα την ημέρα που έκλεινα τα 33 κι' έμπαινα στα 34.

Για να τιμήσω δεόντως αυτή τη μεγάλη επέτειο πού, να μου το θυμόσαστε, θα μείνη ιστορική, έπιασα σ' ένα ζαχαροπλαστείο για ν' αγοράσω ένα το δρασμία νόστιμες καραμελίτσες, που είναι πολύ ζυνές στη γεύση, αλλά όχι και στην τιμή.

Κατά σύμπτωσην το ίδιο ζαχαροπλαστικό προϊόν ζητούσε και Έκείνη, που μπήκε—άλλη σύμπτωσης!— σχεδόν ταυτόχρονα με μένα στο κατάστημα.

Δεν έχουμε τέτοιες καραμέλλες, μας πληροφορήσε η πωλήτρια.

Τί κρίμα! ψιθυρίσαμε έκ

συμπτώσεως κι' οι δυο. Κυτταχτήκαμε και χαμογελάσαμε. Και φύγαμε μαζί—αυτό όχι λόγω συμπτώσεως— από αυτό το κακώς εξοπλισμένο ζαχαροπλαστείο και τασθήσαμε για άλλο.

Πώς σας λένε; τη ρώτησα.

— Τασία, μου απάντησε.

— Τί συμπτώσεις; φώναξα ένθουσιασμένος. Έμένα με λέ-

νε Τάσο!

.....

— Ξέρεις τί έννοει, Ουρανία μου; Ότι θα με περιμένη στού... Φιλοπάππου!...

(Του Αρχέλαου)

Ενθυσμ Ιστοριόγλα

Ένθουσιάζτηκε κι' εκείνη γι' αυτή τη σύμπτωση; και—άλλη σύμπτωσης!— πισστήκαμε άγκαζέ. Φυσικά ξεχάσαμε τις ζυνές καραμέλλες, άναβάλαμε επ' άόριστον την άγορά τους και κατασταλάσαμε σ' ένα γραφικό κι' άπομειν έξοχικό καφεενάκι. Το τί είπαμε εκεί είναι κάτι που ένδεικνύει άποκλειστικώς τους δύο μας και κάνετε πολύ άσχημα που θέλετε να τα μαθαίνετε όλα.

Το μόνο που μπορώ να πώ σχετικά μ' αυτή την τόσο ένδεικνύουσα κουβέντα μας είναι το εξής:

— Γιατί ήθελες ν' αγοράσες καραμέλλες; με ρώτησε.

— Έπειδή σήμερα έχω τα γενέθλιά μου, της ξέγηψα.

— Κι' εγώ το ίδιο! μουρμούρισε σαστισμένη.

Και συμπλήρωσε δυνατά:—Αυτό πιά είναι κι' αν ένθυσμ σύμπτωσης!

*

Αλλά η άλυσίδα των συμπτωσεων δεν είχε τελειώσει. Και κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό που περνούσε άποκάλυπτε μια καινούργια. Π. χ. η Τασία μου άποδείχθηκε φανατική χορτοφάγος. Μήπως όμως δεν είχα κι' εγώ τα ίδια στομαχικά φρονήματα; Κι' όχι τόσο για λόγους ύνειας, όσο γιατί από εύγεια δεν ήθελα να φέρνω σε δύσκολη θέση την Τασία μου, που δεν ήθελε ούτε άντεχε πολλά ντασαβέρια με κρέατα, ψάρια κλπ.

Αρχίσανε λοιπόν να ζούμε όνειρεμένες στιγμές. Κι' έπειδή κατά σύμπτωσην έτυχε να έχουμε κι' η Τασία κι' εγώ όμορφες φωνές, στήσαμε κάτι

πρικο-σεγκοντάκια, σαν το καλύτερο ντυμένο του Ραδιοφωνικού Σταθμού.

Κι' έτσι, ατενίζουμε γεμάτοι πίστι, εμπιστοσύνη κι' αίσιοδοξία το μέλλον.

Για μένα, όμως, αυτό το μέλλον το σκιάζανε πολλά γκριζά συννεφάκια, που φοβόμουν ότι θα προκαλούσαν μια καταρρακτώδη βροχή, ή ό-ποια θάκανε μούσκεμα τα έρωτικά μου όνειρα. Κι' άφορμή αυτής της «νεφώσεως» ήταν ένα μεγάλο μυστικό. Ήμουν παντρεμένος πρό εξαιτίας και χωρισμένος πρό πεντατίνας. Γιατί μονάχα ένα χρόνο εύ-χρησε να ζήσει κοντά μου η πρώ-τη γυναίκα μου. Ύστερο ξε-μυσλιάστηκε μ' έναν άλλον αν-δρα, τον άκοιτο. Κι' έπειτα, α-πτό-τος ο άλλος έτυχε να είναι πολ-ύ ωραιότερος, πολύ συμπαθέ-στερος, πολύ πιο μορφωμένος, πολύ πλουσιότερος από μένα, εκείνη έπιστέψε—ή ήλθια!—πώς βοήκε αντίξιο αντικατα-στάτη μου. Σήμερα ασφαλώς θάχε μετανοήσει που έχασε μέσα από τα χέρια της ένα τε-φορικό σαν και του λόγου μου.

Αλλά δα' αυτά δεν έχουν σχέση με το θέμα μας. Έκείνο που ενδιαφέρει είναι ότ' απ' αυτό τον άτυχο γάμο απόκτησε ένα παιδί. Και λέω «άποκτη-ση» και όχι «άποκτησμε», γιατί το παιδί έμεινε σ' ένα. Δηλαδή μου το άφησε για να έχω ένα ζωντανό και κλυθμηρίζον σουβενίρ της.

Φοβόμουν λοιπό· ότι το με-γάλο μυστικό μου θ' άλλαζε τις διαθέσεις της Τασίας, που έσκόπευα να την κάνω γυναίκα μου. Άλλωστε της το είχα προ-τείνει ήδη.

—Δεν νομίζεις, της είπα έ-να βράδυ, ότι είναι πιά κά-ρος να παντρευτούμε;

—Τί σύμπτωσης! Έκανε χα-ρούμενη ή Τασία. Τό ίδιο σκε-πτόμουν κι' εγώ!

*

Τραϊνάρια όσο μπορούσα τὰ «άποκαλυπτήρια». Αλλά κάποτε έφτασε ο κόμπος στο χένι και πήρα την μεγάλη ά-ποφασι.

—Άκουσε, Τασία. της έξω-μολογήθηκα με τρευοιλιαστή φωνή. Είμαι ξαναπαντρεμένος κι' έχω κι' ένα παιδί.

Σάν σίφουνες πέρασε άμέ-σως από τη σκέψι μου μια έ-φιαλτική ιδέα και υπολόγησα τρομοκρατημένους, χτυπώντας το κουτέλο μου:

—Ω! Θεέ μου!

—Τί έπαθες; με ρώτησε με συγκινητικό ενδιαφέρον.

—Νά... της έξηγησα. Φοβή-θηκα μήπως, όταν σου φανε-ρώσω το μυστικό της ζωής μου φάναζες όπως συχνάς: «Τί σύμπτωσης, κι' εγώ τό ίδιο!»

—Μην άνησυχείς, με καθη-σύχασε, ενώ στο προσωπό της άπλωνότανε μιά βαρεία μελα-χολία. Μόνο σ' αυτό το σημείο δεν μπορεί να παρατηρηθί σύμ-πτωσης.

Ξεροκατάτις, σκούπισε με την ανάποδη του νε-... της ένα δάκρυ και συνέχισε:

—Πρώτον, γιατί έχω ένν ε-μαι ξαναπαντρεμένη. Ώ! δέυ-τερον, γιατί εγώ... έχω τρία παιδιά!

Και — τί σύμπτωσης! — λιποθυμήσαμε κι' οι δύο!

Γ. ΓΙΑΝ.

Η αλληλογραφία μας

Διευθύνσεις Αστέρων

Τ. Κρίκιγιάννη, Ένταθα: 'Η διευθύνσις της Elizabeth Taylor εινε: 703 N. Elm Drive, Beverly Hills Los Angeles, Calif. U.S.A. Καί της Esther Williams: 2077, Mandeville Canyon Road, Brentwood, Calif. U.S.A. 'Η διευθύνσις του Ali Khan εινε: Chateau «L'Horizon» Cannes, France. Άννα Πόπη, Ένταθα: 'Η διευθύνσις της Doris Day εινε: 131 So Valley Street, San Fernando Valley, Calif. U.S.A. Καί της Φ. Γ., Θεογνίκη: 'Η διευθύνσις της Marilyn Monroe εινε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles, 24, Calif. U.S.A. Τό πραγματικό της όνομα εινε Νόρμα Τζην Ντό-νερτυ και γεννήθηκε την πρώτη 'Ιουλίου 1928 στο Λος Άντζελες. 'Η διευθύνσις της Jane Wyman εινε: 333 S. Beverly Glen, Holmby Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Τη Δειδοαίματόν σόν 'Οθέλλο υπέδουτο ή Σουζάν Κλουτίε. 'Η διευθύνσις της εινε: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38 Calif. U.S.A. Μαρία Κ. Σ., Θεογνίκη: 'Η διευθύνσις της Tamara Lees εινε: Via Sistina 91, Roma, Italia. Καί της Silvana Pampanini: Minerva Film, Via Palestro 34, Roma, Italia. 'Η διευθύνσις της Vanda Hendrix εινε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Hollywood 38, Calif. U.S.A. Καί της Olivia de Havilland: 20th Century-Fox Films 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Στήθενας Άντριους, Ένταθα: Τό πραγμα-τικό όνομα της Σουζάν Χαίγινουαρντ εινε: Έντιθ Μάρρενερ. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν, στις 30 'Ιου-λίου 1919. Εινε παντρεμένη με τον Τζες Μπάκκερ και εινε μητέρα διδυμών. Τό πρώτο της φίλμ, «Κό-ρίτσινα από απαγορεύσινα» τό γύρισε τό 1938. 'Η διευθύνσις της εινε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Π. Δ., Ένταθα: 'Η διανομή του φίλμ «Μπέλλα-ριο Λάντζα, Μπριγκίτα Μπάττερσον: Ντορέτα Μό-διο Λάντζα, Μπριγκίτα Μπάττερσον: Ντορέτα Μό-ρουου, Λοχίας Μπάττερσον: Τζέιμς Γουάιτμορ, Μπέν Τζώνς: Ντήν Μίλλερ, Φραντζέσκα Λάντερς: Άρτου-λα Κορνταί, Πάττυ Γουαίρη: Τζέφ Ντόνελ, Άρτου Πίλσερ: Μπόμπυ Βάν, Άλμπερτ Φόστερ: Έντου-αρντ Φρόντς, Πέτρον Κ. Α. Θ. Δ. Ι. Β., Ένταθα: 'Η διευθύνσις της Piper Laurie εινε: Universal In-ternational Pictures Co. Universal City, Calif. U.S.A. Άγνησίλαον Πετρόχειλον, Ένταθα: Τά Όσκαρ τὰ κέρδισαν κατά τό παρελθόν τὰ ακόλου-θα φίλμ: 1951: «Λεωφορείον ό Πόθος», 1950: «Εύα» (Μπέττυ Νταϊνίς), 1949: «Όλοι οι άνθρω-ποι του βασιλιά», 1948: «Άμλετ», 1947: «Συμ-φωνία κυρίων», 1946: «Τά καλύτερα χρόνια της ζωής μας», 1945: «Χαμένο Σάββατοκύριακο», 1944: «Ο δρόμος της άγάπης» (Μπινγκ Κρόμπυ), 1943: «Καζαμπλάνκα», 1942: «Κυρία Μίνιβερ», 1941: «Η Πράσινη κοιλάδα μου», 1940: «Ρεβέ-κα», 1939: «Όσα παίρνει ό άνεμος», 1938: «Δέν-θά τὰ πάρης μαζί σου», 1937: «Η ζωή του Έμιλ Ζολά», 1936: «Ο μέγας Ζιγκολάντ», 1935: «Η άνταρσία» (του Μπάρνι Κάμπερ), 1934: «Συνέση μιά νύχτα» (του Φράνκ Κάμπερ), 1933: «Καβαλάντ», 1932: «Γκράντ Ότέλ», 1931: «Σιμαρρόν», 1930: «Ούδέν νεώτερον από τον Δυτικόν Μέτωπον», 1929: «Μπρόντγουαϊ Μέλνιου».

Διάφορες πληροφορίες

Κλεομένην Τσάτσον, Θεογνίκη: Σας ευχαριστούμε για την προτίμησι. Προς τό παρόν ό-μως εινε αδύνατον να δημοσιευθόν. Κρατούμε πάν-τως την διευθύνσι σας. Κώσταν Νικολαΐ-δην, Ένταθα: Έλάθετε τὰ παιγνίδια σας και θά τὰ δημοσιεύωμε σε προσεχή τεύχη. Φώτιον Δουλιγεράκη, Σ.Τ.Γ. 920Γ και Π. Σ. Μιγά-δην: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Γρηγόριος Ρετσίνας, Δράμα: Δεν γνωρί-ζομε τη διευθύνσι της ζωγράφου που σας ενδιαφέ-ρει. Νεαρόν θαλασσοδύκου, Ρόδο και Πεταλούδα, Ηράκλειον: 'Η διευθύνσι του κ. Aristotle S. Onassis εινε: «Société des Bains de Mer» Monte Carlo, Principauté de Monaco. Έλλη Άν-νινίδου, Νίκαια, Έλένη Σούκα, Κουκάκι και Θουμάστρια Μ.Ε., Ένταθα: 'Η διευθύν-σις του Γιώργου Καμπανέλλη εινε: Θέατρον Κώστα Μουσούρη, Πλατεία Χρήστου Λαδά, Αθήνα. Ά-πειρον, Κάρπαθον: Ζητήστε τις πληροφορίες, που σας ενδιαφέρουν από τό Ύπουργείον Αεροπο-ρίας, όδός Έλ. Βενιζέλου και Άμερικη, Αθήνα. Άναγνώστην Παλαιού Φαλήρου: Δεν έχομε τη διευθύνσι του Έλληνα καλλιτέχνη, που βρίσκεται τώρα στο έξωτερικό. Α. Π. Ρ. Σ. Τ., Έν-ταθα: 'Η διευθύνσις του Προέδρου Άϊζενχάουερ εινε: Dwight D. Eisenhower, President, Washington, D.C. U.S.A. Παναγιώτην Δασκαλάκη: 'Η μεγαλύτερη ελληνική εφημερίς της Κύπρου εινε τό «Έθνος», όδός Λήδρας 124, Λευκωσία. Κύπρου, και της Ρόδου, ή «Ελληνική Σημαία», Πλατεία Άργυροκάστρου 1, Ρόδος. Εύρυδικη Τσα-τσάκουλη, Θεογνίκη: 'Η διευθύνσις του Harry Edwards εινε: «Burrow Lea» Shere Guildford, Surrey, England.

Ζητούν αλληλογραφία

Οι κάτωθι στρατιώτες μας, που βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Γεώ-ργιος Βουροπούλος, Άλ. Βιτόπουλος, Γ. Παπαϊωάννου, Γ. Σακαλής, Θ. Θε-οδωρόπουλος, 'Ηλ. Διαμαντόπουλος, Άριστ. Γουρντζάκης, Άγγ., Άβρο-δίατος, Δ. Χρήστου, Ι. Κολοδύτος, Γ. Σφακιάς, Δ. Χατζηθασιλείου, Με-νέλαος Πεφάνης, Κ. Κορομηλάς, Άπ. Σιμιάκος, Γ. Σκουτέλης, Στέλ. Βουλογράκης και Εύαγγ. Κατήνος (του Ιου Λόγου), Δ. Γαρυφάλου, Άθ. Ψυχουγιός, 'Ηλ. Τσαμάρας, Άθ. Παπακυριακού και Ν. Μεταξάς (του 2ου Λόγου), Γ. Καμαλλάκης, Β. Ζαχαριουδάκης, Άναστ. Άθανασίου, Άπ. Κουσίκος, Κ. Κοττάκης, Γ. Παγωμένος, Δράκος Μουτοφάρης, Άντίγονος Θεοδωράκης, 'Ηλ. Χαλτούρης, Άθ. Ά-ναγνώστακης, Γ. Γρηγοράκης, Άντ. Παπαδής, Δ. Πατσούρας, Ι. Μαραγκάκης και Ν. Καρτσονάκης, (του 3ου Λόγου), Άλκης Μιλάκας, Μάρ. Μαρού-δας, Σ.π. Μολφέτας, Δ. Ζώππας, Μιχ. Μπέμης, Β. Καλός, Παν. Πατακιώτης και Δ. Παπακώστας (του Λόγου Βαρέων Όπλων), Ι. Αγγερινός, Γ. Μενεζές, Άντ. Κασαλλάρης, Μ. Μουδάτσος, Έμμ. Τριαντά-φυλλος, Ν. Ρήγας, Όρφεύς Άγγου, Τζιμ Κουρ-κουμέλης, Πέρος Καραπέρης, Τάκης Μαρβάρ-κας, Ν. Ρηντέρης και Έμμ. Τσαμπανάκης, (της Δι-μοίρας Μεταφορών), Νέστορ Βάιος, Άντ. Φα-ρκός, Ευστράτιος Μάγειρας, Τάκης Μαρινιώτης, Τάκης Παναγιώτου, Π. Κουκουζέλης, 'Ηλ. Κατα-ρός, Β. Μούτσος.

Άλληλογραφία με Έλληνίδες ζητούν οι Έλ-ληνοαμερικανοί Τζένινγκς Φρόντον, Έμμ. Τσα-πανάκος, Άλ. Σέρρο και Χρ. Άναστασιου καθώς και ό Λοχαγός Κ. Άργυροπούλος. Την ίδια επι-θυμία έχουν ό Κορεάτης Τέν Κιού και ό ακό-λουθοι έξη 'Ιταλοί, που προσκολλημένοι στο Έλ-ληνικό Τάγμα, έμαθαν τὰ ελληνικά: Μάριος Μπρό-νο, Μάριος Λαλιός, Έρρίκος ντ' Άλμπαρε, Πιέτρο Ροσσελίνι, Πάλ Ντυλάκ και Τζοβάνι Άλμπέρτο. 'Η διευθύνσις όλων των άνωτέρω εινε: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902.

Άλληλογραφία με Έλληνίδες στην άγγλική γλώσσα ζητούν και οι κάτωθι Άμερικανοί, που βρίσκονται επίσης στην Κορέα: P.F.C. Clarence Nilsson, U.S. 56101511, P.V.T. Fred Downey U.S. 31511265 και P.V.T. Bill Dannenmaier, R.A. 17360106, Hq-Hq-C.O.15th Infantry Regiment, A. P.O. 468 Cjo P.M. San Francisco, Calif. U.S.A. 2d Lt Stan Carr, Greek Exp. Forces, 1st Co. C.A.P.O. 5800, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902, P.E.C., Lein J. Veith, U.S. 55201819 Hvy TK. Co. 15th Inf. Reg. APO 468 Corea, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902, S.G.T. James C. Jones P.A. 16291425, Btry A. 253th F.O.B. APO 301, C.A.P.O. Corea, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902 P.R.Y., Edward Weiss, U.S. 51138987, Batty A. 235 F.O.B. APO 301, C.A.P.O. Corea Μερίμν Β.Σ.Τ. 902.

Άλληλογραφία με Έλληνίδες ζητούν δυο Έλληνο-αμερικανοί άνθρωπολόγοι, ό John Papadakis και ό Georges Roysis, Greek Exp. Forces, C.A. P.O. 5800, 15th Inf. Reg. Μερίμν Β.Σ.Τ. 902.

Ό λοχίας Τάκης Μπουλιός, που νοσηλεύεται στο 415 Στρατ. Νοσοκομείον ζητεί αλληλογραφία με 'Ηπειρωτικούς, ό στρατιώτης Κ. Έμ-μα-νούηλ, 328 Σ.Ε. Σ.Τ.Γ. 913, θέλει ν' άλληλο-γραφησι με Πετριωτικούς. Ό στρατιώτης Α.Ι-μύλιος Κ. αναρίνης, Τ.Χ.Σ. Σ.Τ.Γ. 911Α, ζη-τεί άλληλογραφία με χήρες 16-30 χρόνων. Ό Θέ-δωρος Τσιμπρικίδης, 136 Σύνταγμα Προ-καλύψεως, Διμ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 914Γ, ζητεί άλλη-λογραφία με Έλληνες της Κωνσταντινουπόλεως. Ό λοχίας Άλ.Κ.Τ. Μαρουδάς, 415 Στρατ. Νο-σοκομείον Β.Σ.Τ. 902, ζητεί άλληλογραφία με Έλ-ληνοπούλες της Κύπρου ή της Αυστραλίας. Ό άνω-γός Κορνήλιος Κωνσταντινιδής, 207 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 914Γ, ζητεί άλληλογραφία με νέες της Θεογνίκης, 17-22 χρόνων. Ό στρατιώτης Λέων Μπαλτζόπουλος, 705 Τ.Μ.Γ. Κινησεως, Σ.Τ.Γ. 911Β, ζητεί άλληλογραφία με τις άναγνώ-στριές μας Μίκα, Άννυ και Ζούλη, Ν. Ίωνίας.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν άλληλο-γραφία με Έλληνίδες: Τάκης Βενετασιάνος, Ι. Κυ-ριακίδης, Γ. Ίωαννίδης, Ίωσήμ Παναγόπουλος, Θ. Ίωαννίδης, Κ. Πεντάρης, Γ. Μαντάς και Άθ. Σό-βολος, 2ον Σύνταγμα Τεθ. Ίππικού, Β.Σ.Τ. 901, Κ. Πουλδούπουλος, Γ. Άλεξιδούπουλος, Άριστ. Τσουκα-λάς και Κ. Νικολόπουλος, 583 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Β, Π. Φωτίου, Έμμ. Παρόπουλος και Σ.π. Άσλαματζί-δης, 569 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Γ, Χρ. Γιαννιόπουλος, Θ. Στόππας, Γ. Κουσόπουλος και Θεοφάνης Σαρλίδης 541 Τ.Π. Α. Β. Όπλων, Σ.Τ.Γ. 911Β, Ι. Βαρδά-κης και Άθ. Μπότσης, Κ.Ε.Ν. Κορινθού, Σ.Τ.Γ. 909, Έμμ. Άναστασιώδης, 581 Τ.Π. 3ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 900Α, Π. Γεωργίου, ΚΕΝΜ 5ος Λόχος, Υ.Β. Σ.Τ.Γ. 907, Άθ. Αλεφάντης, Π. Παπασιτάκος και Σταύρος Μπακογιώργος ΙΙΙ Διομοίρια Μεταφορών, Β.Σ.Τ. 900Α, Σ.π. Βερούκιος, Α.Σ. Α. Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 900Α, Ν. Μουσιώνης, Διαιτητής Φωριδής, Άναστάσιος Ρεϊζής και Ίγνατίος Θεοδοσιού 88 Σ. Δ.Θ. Α. Ίλη Τεθωρακισμένου Ίππικού, Σ.Τ.Γ. 922, Ι. Παπασωτηρίου και Χρ. Κλωντήρας 229 Ε.Τ.Π. 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 900, Εύστρ. Άδαμίδης και Γρ. Άλεξανδρίδης, Α.Σ. 88 Σ.Σ. Σ.Τ.Γ. 922, Άθ. Ρομποτής, Κ. Μορφοβασιλίδης, Δ. Γαλιώτης, Β. Λου-κέας, Δ. Μπαλαμάνης και Χρ. Θεοδάρου, 227 Τ. Προκ. 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 900, Άντ. Κουκλής Διμ. Δ)σεων, 43 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 911Β και Θεόφιλος Μι-τάσας 146 Μ. Ο. Πυρ)κού Α' Πυρ)χίας, Σ.Τ.Γ. 912Β.

Τό 1862, οι κάτοικοι του Ίντιπέντενς, της Καλιφορνίας, δεν έδοκιμαζαν μεγάλη έκπληξη βρίσκοντας ένα νεκρό στο δρόμο του σπιτιού τους, όταν ξεπνύσαν το πρωί. Ύπνη-χαν τότε πολλοί που θεωρούσαν πίο προσοδοφόρο τό να σκο-τώνουν τους χρυσοθήρες και να παίρνουν τό χρυσάφι τους, πα-ρά να κάνουν οι ίδιοι τον χρυσοθήρα. Όσο για τὰ πτώματα των θυμάτων τους, δεν προκαλούσαν ιδιαίτερη συγκίνησι με-ταξύ του ψιφασμένου για χρυσάφι πληθυσμού.

Δέν ήταν, λοιπόν, άπορία άξιο τό γεγονός ότι ή έξαφάνισι ενός ανθρώπου κοντά στη Λίμνη Όουνες, μιά μέσα του 1862, πέρασε σχεδόν άπαρατήρητη. Όταν τό ίδιο συνέβη σ' έναν άλλο, έια μήνα άργότερα, δεν έσημειώθηκε μεγαλύτερη αντί-δρασις.

Κατά τὰ τέλη όμως έτους, οι άνθρωποι, που είχαν έ-

Ο δράμος του Ίντιπέντενς

Ό πιο άπεχθής δολοφόνος της Άμερικης

Ξαφνιστή σ' αυτή την περιφέρεια, είχαν φτάσει αίσιας τον αριθμό έπτά και οι κάτοικοι του Ίν-τιπέντενς άσπιναν να βρίσουν τη σύμπτωσι κά-πως περίεργη. Πολλές συζητήσεις έγιναν σχετι-κά με την τύχη των ανθρώπων αυτών, αλ-λά ή υπόθεση σταματήσε ως εκεί. Οι άρχες της περιοχής δεν έθεώρησαν κα-θ' όσον τους να ενεργήσουν σχετικές έ-ρευνες!

Λίγα άργότερα, ό αδελφός του Κυ-βερνήτου της Καλιφορνίας Νάυ έπισκέ-φθηκε τό Ίντιπέντενς και, ταξιδεύοντας για τὰ Όρη Πάναμιντ, άκολούθησε, κα-βάλλα σ' ένα μαυρο άλογο, τον και-νούργιο δρόμο που ώδηγούσε στη Λίμνη Όουνες. Δεν άργησε δέ να πάση θέσι στα τοπικά χρονικά ως έθυμα υπ' αριθ-μόν 83.

Ό Κυβερνήτης έκίνητοποίησε άμέ-σως τὰ καλύτερα λαγωνικά της άστυ-νομίας για να βρή τον χαμένο αδελφό του, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Ό ίδιος ό άρχηγός της άστυνομίας Μπίλλυ Ρίτμοντ ανέλαβε την έξιχνίσι της υποθέσε-ως των εξαφανισμένων, αλλά χωρίς κι' αυτές να άνα-καλύψι πολλά πράγματα.

Τό μόνο που κατάρθεσε να διαπιστώση ήταν ότι ένας κα-βαλλάσιος με μαύρο άλογο και με χαρακτηριστικά, που έ-μοιαζαν με του αδελφού του Κυβερνήτου, είχε έπισκεφθί—πριν χαθών τὰ ίχνη του—ένα σταθμό άμαξιών, τό χάνι κάποιου Τού Σάλλυ.

Τό χάνι αυτό ήταν χτισμένο σ' ένα είδος όάσεως, άπ' άνω στον έρμη και κατάξερο έξοχικό άμαξόδρομο. Μιά πηγή ανά-βλυε εκεί, δέντρα φυτώνων καταρρίσανε και ό Σάλλυ καλ-λιουργούσε ένα μεγάλο περιόβλι με λαχατικά.

Ήταν ένας ειδικός σταθμός για τους κουρασμένους και διψασμένους ταξιδάτες. Ή φημ όμως του Σάλλυ βασίζονταν όχι τόσο στο βουκολικό περιόβλιον του, όσο στην κοιλί' α του και ιδιαίτερα στο παστό χοιριό του. Ένώ οι περισσότεροι παυδοχείς προσέφεραν στους πελάτες τους βρώδιό κρέας, ό Σάλλυ είχε πάντα στη διάθεσι των έπισκεπτών του χοιριό, που ήταν άρκετά σπάνιο στην Άμερικη την εποχή εκείνη. Πολ-λοί άμαξάδες, μάλιστα, περνούσαν από τό χάνι του Σάλλυ έπίτηδες για να άπολαύσουν τό ξακούστο παστό χοιριό του.

Τό πρώτο πράγμα που έκανε ό άρχηγός της άστυνομίας Μπίλλυ Ρίτμοντ, όταν έφτασε στο χάνι του Σάλλυ, ήταν να παραγγείλ'ι να του φέρουν μιά μερίδα παστό χοιριό. Έπει-τα, άνέκρινε με τέχνη τον πανδοχέα, χωρίς να άποκαλύψι την ταυτότητά του. Έφυγε άπογοητευμένος. Τό μόνο που είχε μά-θει ήταν ότι ένας καβαλλάσιος με μαύρο άλογο είχε άπλωε μεί-νει για μιά νύχτα στο χάνι και είχε φύγει πάλι, χωρίς να δη-λώση που πήγαινε.

Ό Ρίτμοντς πήγε τότε στον Κυβερνήτη Νάυ και άνέφερε την άποτυχία της άποστολής του. Ό αδελφός του και οι άλ-λοι έπτά άνθρωποι είχαν χαθί, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος...

*

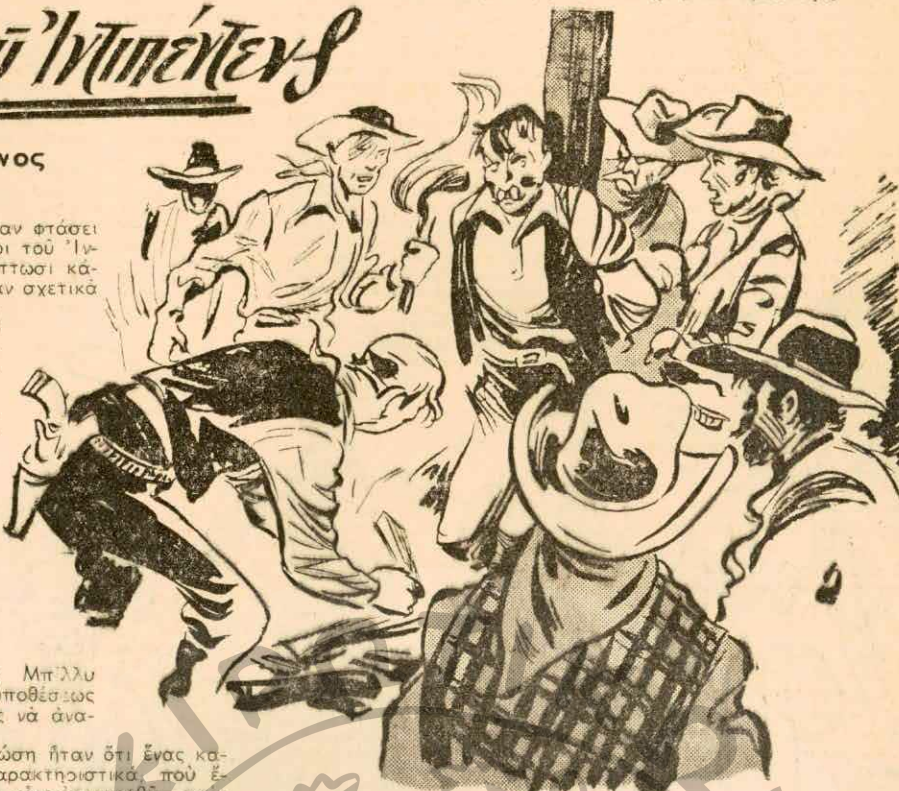
Οι έρευνες σταμάτησαν και ή υπόθεσι θά ξεχνιόταν για πάντα, άν δεν υπήρχε ένας μικρός έπαρχιακός γιατρός, ό δό-κτωρ Κλάρενς Λίστον.

Ό γιατρός αυτός ήταν νεοφερμένος στο Ίντιπέντενς, αλ-λά έκανε χρυσές δουλειές. Ήταν ό μόνος χειρούργος της πε-ριοχής και δεν περνούσε μέρα χωρίς να τον καλέσουν να βγά-λ'ι μερικές σφαίρες από τό κορμί ενός ή και περισσότερων χρυσοθηρών.

Ό Λίστον συνήθιζε να πηγαίη κάθε τόσο ό ίδιος στο Λέε Άιτζελες και να προμηθεύεται τὰ διάφορα φάρμακα, που του χρειαζόνταν. Σ' ένα από τὰ ταξίδια του αυτά, τό άμάξι έπα-θε κάποια βλάβη και άναγκάστηκε να κάνει σταθμό στο χάνι του Σάλλυ. Καί, καθώς είχε νυχτώσει στο μεταξί, οι έπίθα-τες άποφάσισαν να κοιμηθούν στο χάνι και να ξεκινήσουν πάλι τό έπόμενο πρωί, όταν θά έπισκευαζόνταν τό άμάξι.

Ό γιατρός ήταν καλοφαγάς και, φυσικά, δεν έχασε την ευκαιρία να παραγγείλ'ι μιά μερίδα χοιριό, που δεν ήταν τό-σο εύκολο να βωθ άλλου.

Άργότερα, ξαπλωμένος στο σκληρό κρεβάτι του, ό δόκτωρ Λίστον έμεινε για άρκετή ώρα ξύπνιος, προσπαθώντας να λύ-ση μιά άπορία. Ήξερε πολύ καλά τη γεύσι του παστού χοι-ρινού. Τό πιάτο που του είχε σερβίρει ό Σάλλυ ήταν πολύ νόστιμο, αλλά δεν είχε τη γεύσι του χοιρινού κρέατος...

Οι άγανακτισμένοι κάτοικοι της πόλεως, τον έδεσαν σ' ένα στύλο κι' έτοιμάστηκαν να τον κάψουν ζωντανό...

«Ίσως ήταν διαφορετικά φτιαγμένος», σκέφθηκε ό γιατρός. Και άποκοιμήθηκε.

Τό πρωί στο πρόγευμα, ό δόκτωρ Λίστον παραγγείλε πα-στό χοιριό, όχι μόνο γιατί του άρεσε πιάτο, αλλά και γιατί ήθελε να βεβαιώθ'ι τί ακριβώς ήταν τό φημισμένο πιάτο του Σάλλυ. Απέχυε όμως να ρωτήσει τον πανδοχέα, μήπως τον προσβάλ'ι. Μά καλώς έλεγγε, ένα κομμάτι από κόκκαλο τράβηξε την προσοχή του. Ό γιατρός τό έχασε κουφά στην τσέπη του.

Όταν έφτασε στο εργαστήριό του, έζήτησε με προσοχή τό κόκκαλο κι' αυτό και διαπίστωσε ότι δεν προερχόταν από γου-ρούνι. Προερχόταν από... άνθρωπο!

Ό δυστυχισμένος γιατρός χρειάστηκε να πεί μισό μπακά-λι ούϊακι για να συνέλθ'ι από τον κλονισμό που δοκίμασε. Έ-πειτα, πήγε στο δημαρχό της πόλεως και του άναφερε τη μα-κάβρια άνακάλυψι του.

Μάλις μαθευθηκε τό τρομερό νέο, οι κάτοικοι του Ίντιπέν-τενς παρατήσαν τις δουλειές τους, σχημάτισαν ένα ισχυρό ά-πόσπασμα και ξεκίνησαν για τό φοβητό χάνι.

Ό Σάλλυ άνήθηκε, φυσικά, να παραδεχθί ότι τό παστό χοιριό του ήταν ανθρώπινο κρέας. Όταν όμως οι άγανακτι-σμένοι κάτοικοι της πόλεως τον έδεσαν σ' ένα στύλο και έτοι-μάστηκαν να τον κάψουν ζωντανό, ό φοβερός ξενοδόχος τὰ ώ-μολόγησε όλη.

Οι όκτώ άνθρωποι, που είχαν εξαφανισθί, και άλλοι πολλοί—που ή εξαφανισι τους είχε περάσει άπαρατήρητη γιατί ή-ταν διαβάτικοι ταξιδιώτες—είχαν δολοφονηθί από τον Σάλλυ και είχαν μεταβληθί σε... παστό χοιριό! Τά «μή φαγώσιμα» τιμήματα των θυμάτων του τὰ έλάβε σ' ένα γυνά τό κήτρο!

Τό τέλος του τρομερού δολοφόνου ήταν άναισιμίστικο. Τον έκαψαν ζωντανό πάνω από τό πέρος, όπου είχε βωθει τὰ υπο-λείμματα των θυμάτων του! Κι' έπειτα, γκρέμισαν τό χάνι. Τά έρείπια του υπάρχουν ακόμα στη γραφική έκείνη όασι, για να θυμίζουν στους ταξιδιώτες, έναν από τους πιο άπεχθεις δολοφόνους, που φάνηκαν ποτέ στην Άμερικη...

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντοϋλες

Χωρίς έλπίδα: Δεν περιμένετε βέβαια, να σας παροτρύνω στην άνοιξη απόφασι σας να θυσιάσετε τη ζωή σας, τα όμορφα νιάτα σας για μία άπιστία του άνδρος σας, που, ασφαλώς δεν θά'ναι συνέπεια. Καταλαβαίνω ότι σας εστοίχισε, ότι πληγώσε τη φιλοτιμία σας κι' ότι έθιξε την αξιοπρέπεια σας. Μά' θυσιάζει όμως τη ζωή του, όταν είναι εικόσιτο δύο χρόνων και μαλίστα όταν έχει και δύο παιδιά;

Ούτε η πρώτη είδα ούτε η τελευταία. Δείτε αδιαφορία, άφοσιωχτείτε πιο πολύ στα παιδιά σας, μη δειδέτε στον άντρα σας πως καταλάθετε κάτι και εξακολουθήστε να του φέρνετε, όπως πριν.

Είναι αδύνατον να μη συναντησάνη το σφάλμα του και να μην εκτίμηση την αξιοπρεπή στάσι σας. Έτσι είναι οι άντρες: Παραστράτουν κάποτε με πάντα ξαναγυρίζουν στη γυναίκα τους μετανοημένοι.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Ας χαίρωνται οι ξανθές κι' όσες έχουν λευκή επιδερμίδα. Το χρώμα που θα κυριαρχήσει εφέτος, θα είναι το μπλέ σε όλες τις αποχρώσεις: Μπλέ λαζάνη, μπλέ ντιέ, μπλέ σάζ, μπλέ ντε νουί, μπλέ παστέλ, μπλέ μαριν, μπλέ σιέλ. Για έπανωφόρια, για φορέματα, για ταιγίερ, για ντε-πιές για καπέλλα.

Τα όφασματα είναι μονόχρωμα, είναι σκωτσέζικα, έχουν μικρά και μεγάλα καρδιά, είναι στολισμένα με πατίλιες μεγάλες ή μικρές.

Με το μπλέ βλέπουμε και πολλούς ώραιους συνδυασμούς και χρώματα, που εκ πρώτης όψεως, μάς φαίνονται άτακτα.

Πώς σας φαίνεται η γ., η ίδια να φορέσετε πράσινο καπέλλακι μ' ένα φόρεμα καμρενδάτο μ' ένα άσπρο; Η μόδα το λησάρει και θά' διητέ ότι ο συνδυασμός αυτός είναι πολύ αρμονικός και μάλι-

στα αν συμπληρωθή με πράσινα γάντια. Αν αυτά τα τελευταία σας φαίνονται χτυπητά, μπορείτε να τ' αντικαταστήσετε μ. άσπρα.

Τα περισσότερα μπλέ φορέματα έχουν γιακά άσπρα είτε σιμόκιν, είτε με πέτα, είτε σιγκωτό. Όραία είναι επίσης τα μικρά πλαστρόν, που καταλήγουν σε μικρό γυριστό γιακά ψηλά τοποθετημένο.

Άλλοτε το μπλέ συνδυάζεται με κόκκινο, που τοποθετείται όμως πολύ διακριτικά: Ένα γιακάκι, ένα γαντίσιμα στο καπέλλο, γάντια, ζώνη.

Πολύ της μόδας επίσης είναι ο συνδυασμός του άσπρου φορέματος με μπλέ λαζάνη επανωφόριον, φοδραρισμένο με φόδρα ριγέ άσπρη και μπλέ. Το καπέλλο, που συνοδεύει αυτό το κοστούμι είναι μικρό κανονικό άσπρο γαντίσιμο με μπλέ κορδέλλα ή μπλέ γαντίσιμο με άσπρη κορδέλλα.

Ένας άλλος συνδυασμός αποτελεί ώραιότατο σύνολο: Φούστε και ζακεττούλα ριγέ από λευκό τουίντ με μπλέ βουλίζες. Η ζακεττά είναι ντουμπλαρισμένη με

Το χρώμα που κυριαρχεί τώρα, είναι το μπλέ. Έξ' αρίστων προς τα δεξιά: Φορεμάτκι απογευματινός με μπουστό, που ανοίγει έμπρός σ' ένα άσπρο πλαστρόν. Φορέμα απογευματινό από σαντόν μπλέ, με άσπρα πικώ. Κορσάζ κιμονό, φούστα κλός. Ντε-πιές από αλπακά ντε σουά με φούστα πλισέ και βέτα κλειστή. Ταφταδένιο φόρεμα με άσπρο πλαστρόν και γιακαδάκι από βουάλ.

Λεπτό ζέρσευ κόκκινο, κόκκινο δε είναι επίσης ο μπουστός. Για συμπλήρωμα, το καπέλλακι και τα γάντια είναι επίσης κόκκινα.

Μη ξεχνούμε πως η μόδα εύνοει πολύ εφέτος τα χρωματιστά γάντια σε ζωηρά χρώματα: κόκκινα, μπλέ σάζ, κιτρινα, πράσινα, φρέζ ρουμπί. Τα γάντια αυτά, καμωμένα από ζέρσευ βελούδο, είναι πρωτότυπα και εφάρμοζον ώραιότατα στο χέρι.

Τα ώραιότερα σχέδια

Τα ώραιότερα σχέδια είναι πάντα εκείνα που λανθάνει κάθε φορά

η μόδα. Εφέτος όμως, δεν είναι πολύ ένθουσιασμένος ο ώραιόκοσμος ιδιαίτερα δε έμεις οι Έλληνίδες, γιατί ένα από τα κυριότερα αγέδια της φετινής μόδας του καλοκαιριού είναι η γραμμή «τουλίπ», που όπως το λει ή δυναμιά της, θυμίζει το όμορφο λουλούδι.

Είναι μία γραμμή, που έχει μεγάλη αρμονία, αλλά θέλει ώραιότατο σώμα, πολύ κανονικό στήθος και μέση λεπτή. Η γραμμή αυτή έχει πλάτος στο επάνω μέρος του κορμού, και πέλει όμως ριχτούς και τερνευτούς.

Όσες είναι κάπως ε'σώμες και δεν έχουν αναστήμα, θα χρειαστήν' αποφύγουν τη γραμμή «τουλίπ».

Αυτές ως προτιμούν κάτι πιο «φλού» κάτι που να μη προκαλή τα βλέμματα. Σ' αυτό εγκείται όλη η επιτυχία, όσον αφορά την εκλογή του σχεδίου: Να βρήτε αυτό ακριβώς που χρειάζεται για το σώμα σας, ώστε και αν μειονεκτήσει σε κάτι να το καμουφλέρετε. Αυτό που σας φαίνεται έπουσιώδες παίζει το μεγαλύτερο ρόλο, όσον αφορά την εμφάνισι σας.

Τουίντ-Ζέρσευ

Αυτά είναι τα δύο κυριότερα εφέτινα όφασματα και οι διαφορές βιομηχανίες τα παρουσιάζουν σε μεγάλη ποικιλία. Ιδίως τα ζέρσευ που τα βλέπουμε ακόμη και με μορφή βελούδου.

Έπειτα έρχονται τα σαντόν, τα ήμιλινα, τα κρά ηομαίν, τα

κρέπ-ντε-σιν και για πιο άμυγιέ, οι μουσλίνες και οι όργκανζές.

Μην ξεχνούμε όμως και τα ώραιότατα έμπριμέ, που για να μη θυμίζουν διόλου τα περινά, έχουν έντελούς διαφορετικά σχέδια.

Στα άμυγιέ φορέματα παρατηρείται κάποια μικρή τάσι άνεδα-ματός της τάλλας.

Πολλή επίσης ανάμειξη λευκού γυρώ στον γιακά και στο στήθος: ταμπώ χαριτωμένα, γιακάς μυτερός στα πλάγια με κατάληξη φιόγκου, γιακάς όρθιος στρυγυλός, πλαστρόν, μανσέτες, κολλαριστά γιακαδάκια.

Καπέλλα και λουλούδινα τεπέδες

Στα 1900, που το γυναικείο καπέλλο ήταν ένα δολοκλήρο' οικόδομημα βαρύ και ακαλαίσθητο, καμμία γυναίκα δεν τολμούσε να βγεί στο δρόμο χωρίς αυτό το φορτίο!

Στα 1953, που τα γυναικεία

καπέλλα είναι σωστά κομμοτεχνήματα, ανάλαφρα και χαριτωμένα, έπιμένουμε να παρουσιάζουμε το ακαλαίσθητο θέαμα των αναμμι-σμένων κεφαλιών.

Για να αντιδράσουν σ' αυτή την τάσι οι καπέλλοδες σκεφθηκαν να λανθάνουν έφτος καπέλλα, που να καλύπτουν ένα μικρό μέρος του κεφαλιού.

Μπερεδάκια που ντραπάνονται κατά βούλην και αφήνουν να φαίνονται όλα τα μαλλιά, τουρμπάν που πλασιάζουν σαν κασπέφα, που το πρόσωπο, μικροί πετέδες, καμωμένοι από λουλούδια και α-κουμπισμένοι στο έμπρος μέρος του κεφαλιού. Έτσι οι γυναίκες δειλάστηκαν και παρουσιάζονται όλες με καπέλλο.

Οι ψάδες είναι λεπτές και «σούπλε». Χρησιμοποιούνται όμως και μαλακά, που ληπτά καστόρια άσπρα, μπές, γκρι, καλότες από «σπαρτίλ» που σκεπάζονται με λουλούδια, πλεχτά από κρσέ, που σχηματίζουν μπερέ ή κωνικά σκουφάκια.

Τα γαντινίσματα: κορδέλλες και λουλούδια. Πολύ λιγότερα φερά και αϊγκρέτες.

Τα χρώματα που ύπεροτερον είναι μπλέ, βιολέ, κιτρινα, κόκκινα, ρόζ, παστέλ και τα βελανίκα τοποθετούνται μέσα σκεπάζοντας διακριτικά τα δολοδρασα λουλούδια που αποτελούν το γαντινίσμα τους.

Μερικές ψάδες είναι τόσο «σούπλε», ώστε τις χρησιμοποιούμε σαν ύφασμα τις ντραπάνουμε κάθε φορά διαφορετικά δίδοντας τους σχήμα μερς, κασέτου, σκουφού κωνικού, κλπ.

Τέλος μη ξεχνούμε τις διαφορές καπλιν τις κοκέτικες σαρόντ που φοριούνται με μια κλσι προς τα πίσω, πράγμα που τους δίνει νέα έντελώς όψη.

Έκτος από τα διαφορα είδη ψάδες αρχίζοντας από τις πανια-σόν και τελειώνοντας στις λαϊζες θα χρησιμοποιηθούν πολλά μετα-ξωτά: γκαρό, όττομάν, σάτέν, τα-φάς, για την ήμερα λινά πικέ-δες, ζέρσευ.

Το μαύρο χρώμα παραχωρεί τη θέσι του στα άνοιχτα χρώματα: όλοι οι τόνοι του μπέζ ως το σκο-λατί, όλοι οι τόνοι του κόκκινου, του πράσινου, του μπλέ. Το δε άσπρο δεν είναι μόνο του, αλλά ά-ναμικτο.

Τα γαντινίσματα είναι: κορδέ-λλες μονόχρωμες ή πεκιν, λουλού-δια, μικρά φρούτα: κεράσια, φρα-γκοστάφυλα βατόμουρα, μερικά «κουτώ» και όλα τοποθετημένα πι-σω και πλάι.

Η άλληλενορφία μου

Λίλιαν Μ., Πόργο: Βέβαια, δεν θα σας χρησιμοποιούν πιά οι συμβουλές μου για την πασαλιά-τική τουαλέτα σας, αλλά πάντως ένα ώραίο άσπρο κρέπ ντε σιν είναι κάτι, που φοριέται όλο το καλοκαίρι και ταιριάζει στην ηλικία σας.

Μαθήτρια Γυμνασίου 325: Δεν αποκλείεται ένα ώραίο παντελόνι σε σχήμα «κορσάιρ» από μπλέ διμυτο, που μπορείτε να το φοράτε με χρωματιστές ή ριγέ μπλούζες. Αν κάμετε και μία ζα-κέττα ριγέ θα είστε έφοδιασμένη για το βραδυκό κρό ή τις έξοχες.

Α. Α. Μ., Κεφαλληνία: Δεν ύ-πάρχει άλλος τρόπος να αποκτή-σετε μαλλιά σγουρά από το να κάμετε μία καλή περμανάντ. Αν δεν κόδετε τα μαλλιά σας, θα σας διατηρήσει 6 μήνες. Την υϊς-άν-πλι μπορείτε και μόνη σας να την κά-νετε όταν λούζεστε.

Λουλούδι του ή αμπο: Χρησιμοποιήστε λίγο βούτυρο του κακάου, πριν άπ' το κραγιόν, και τα βράδυα βάζετε λίγη κρέμα «φισ-σάν».

Μαρμεμένο πρόσωπο: Τα στιγμάτια θα φύγουν μόνο αν κά-μετε ειδική θεραπεία σε 'Ινστιτού-το Καλλόνης. Όσο νιά κρέμα σας συνιστώ αυτήν: Βούτυρο από κακάο 10 γρ., καθαρό κερί 10 γρ., αμυγδαλάδο 60 γρ., έσάνς 10 σταγόνες έτι άρωμα θέλετε.

Α. Π., Πειραιά (Πηγάδα): Πρέ-πει να έξετάσετε τα δόντια σας, μήπως προέρχεται από εκεί η ένό-χλησι. Έξετάστε επίσης τον λαι-μό σας.

Κ. Κ. η, Ξάνθη: Γράφω ιδιαίτε-ρώς.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστοϋργημα

ΑΠΟ το άνοιχτό παράθυρο ακούγονταν οι φωνές των έρ-γατών, ο θόρυβος των τροχοφόρων, τα γέλια των γυναι-κών που δούλευαν στο έργοστάσιο.

Η Μικέλα έαπλωμένη στο κρεβάτι με τα μάτια μισόκλειστα άκουγε, όλους αυτούς τους θο-ρύβους, ενώ οι άκτινες του δειλι-νού φωτίζουν το δωμάτιό της. Η σκέψι της πετούσε στο Στέφανο, τον άντρα της, που δούλευε κι' αυτός με τους άλλους έργατες, έναν άντρα μελαχροινό και γερο-δεμένο, που άγαπούσε τη δου-λειά του. Αν δεν ήταν αυτή η κα-ταραμένη άρρώστεια που την κρατούσε ακίνητη στο κρεβάτι, η Μικέλα θά'πρεχε κοντά του και θα τον άγκάλιαζε κρυφά από πί-σω, κλείνοντας τα μάτια του με τα χέρια της και ρωτώντας τον να μαντέψι ποιος ήταν. Έκείνος θα φιλούσε τα χέρια της και θα της άπαντούσε με τρυφερότητα: «Είνε η όμορφη γυναι-κούλα μου!» Έτσι, όπως γινόταν τον παλιό καιρό, που η γλυκειά του ανάμνησι δεν έσβυσε άπ' το μυαλό της...

Η Μικέλα άνοιξε τα μάτια της άργα και το βλέμμα της έπεσε εαφνικά πάνω στον Άγγελο που την κτύπαζε...

Θά' είναι παραίσθησι, σκέφτηκε κουρασμένα, η συνηθισμέ-νη παραίσθησι... Μά' ο Άγγελος ήταν εκεί και της χαμογελούσε.

Με φωνάζεις, Μικέλα και ήρθα... της είπε. Δεν μ' άνα-γνωρίζεις; Δεν θυμάσι τί σου λέγε πάντα η μητέρα σου; Στις θλιβέρες στιγμές σου, να φωνάζεις τον Άγ-γελο σου, Μικέλα. Θά' σε παρηγορή και θά' σε προστατεύη... Το θυμά-σαι; Ηρθα λοιπόν να σε παρηγο-ρήσω και να σε βοηθήσω...

Γιατί δεν με κάμεις καλά από την άρρώστεια μου; τον ρώτησε η Μικέλα. Γιατί δεν κάμεις το θαύμα σου, ώστε να ξαναγύρισω γερή κον-τά στο Στέφανο και να ξαναύρω την αγάπη του;

Μά' εσύ άπαρηγήθηκε την αγά-πη του! Μήπως δεν ήσουν εύτυχι-σμένη μαζί του; Δεν είχες το άγορά-κι σου;...

Αν έσφαλα, γιατί δε μου δίνεις την ευ-καιρία να έξιλωθώ;...

Έξιλωθήκες με την τρομερή άρρώστεια που σε βασανίζει, με τις τύψεις ότι άπάτησες τον άντρα που σ' άγαπούσε... Έξιλωθήκες, γιατί σε δέχτηκαν και πάλι στο σπίτι σου δίχως καμμία μομφή, που άσφαλώς την άξιζες. Ζήτησες τη συγγνώμη και σου δόθηκε. Είμαι εύχαριστημένος, Μικέλα, που ξαναγύρισες! Πάντα σε περιμένα... σου είπε ο Στέ-φανος έκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ. Άλλά δεν του εί-πες πως ξαναγύρισες σπίτι σου για να πεθάνεις...

Δεν του το είπα, γιατί δεν ήθελα να τον λυπήσω...

Τώρα τί θέλεις από μένα;...

Τώρα ήρθε η στιγμή να φύγεις, Μικέλα... Να φύ-γεις και να πιάς σ' έναν καινούργιο κόσμο...

Κι' ο Στέφανος;

Ο Στέφανος θα μείνει εδώ, στο σπίτι του, όπως όταν έφυγες και τον άφησες μόνο, έπειδή σε περιμένα μια άλλη ζωή, ένας άλλος άντρας, άλλες άπολαύσεις. Τότε ούτε η σκέ-ψη του Στέφανου, ούτε η σκέψι του παιδιού σου σε συγκράτη-σαν. Για ποιο λόγο θα μείνεις τώρα στο σπίτι του;...

Μά' εγώ δε θέλω να φύγω ούτε από το σπίτι μου, ούτε από το Στέφανο και το παιδί μου.

Άκουσε Μικέλα, έτσι πάντα φεύγουν οι άθωοι και οι άμαρτωλοί, οι νέοι και οι γέροι, οι ταπεινοί και οι ύπερήφα-νοι... Η ώρα σου ήλανε! Είναι γραμμένη στη μεγάλη χρυσή βίβλο που δε λείι ποτέ της ψέμματα...

Δίχως να ξαναδώ το Στέφανο, δίχως να ξαναφιλήσω το παιδί μου;...

Τον ξαναείδες το Στέφανο, όταν τον έγκατέλειψες; Φί-λησες τότε το παιδί σου; Τότε τους άπαρηγήθηκες.

Σε ίκετεύω Άγγελε, κάμε μου τη χόρι να ξαναδώ το Στέφανο και το παιδί μου, πριν τους άφησω για πάντα...

Σου έκανα τη χόρι. Έδώ είναι... Δεν τους βλέπεις; εί-πε ο Άγγελος.

Η Μικέλα γύρισε το κεφάλι της και κτύπαζε.

Νόμιζα πως κοιμόσουν, Μικέλα, άκούστηκε η φωνή του Στέφανου.

Μαμά, άκούστηκε κι' η φωνή του παιδιού.

Ό! είπε η άρρωστη, σας περιμένα και τους δύο σας. Καθίστε κοντά μου. Είμαι κουρασμένη, τόσο κουρασμένη!...

Άκούστε, πρέπει να φύγω. Θά' φύγω ακόμη μία φορά, αλλά δε φταίω εγώ... Βλέπετε, ο Άγγελος με περιμένει...

Ο Άγγελος περιμένα και η παρουσία του λές και φώτιζε

το δωμάτιο μ' ένα υπερκόσμιο φώς.

— Έλα, Μικέλα, της είπε άλλη μία φορά, πιάνοντάς την ά-πό το χέρι.

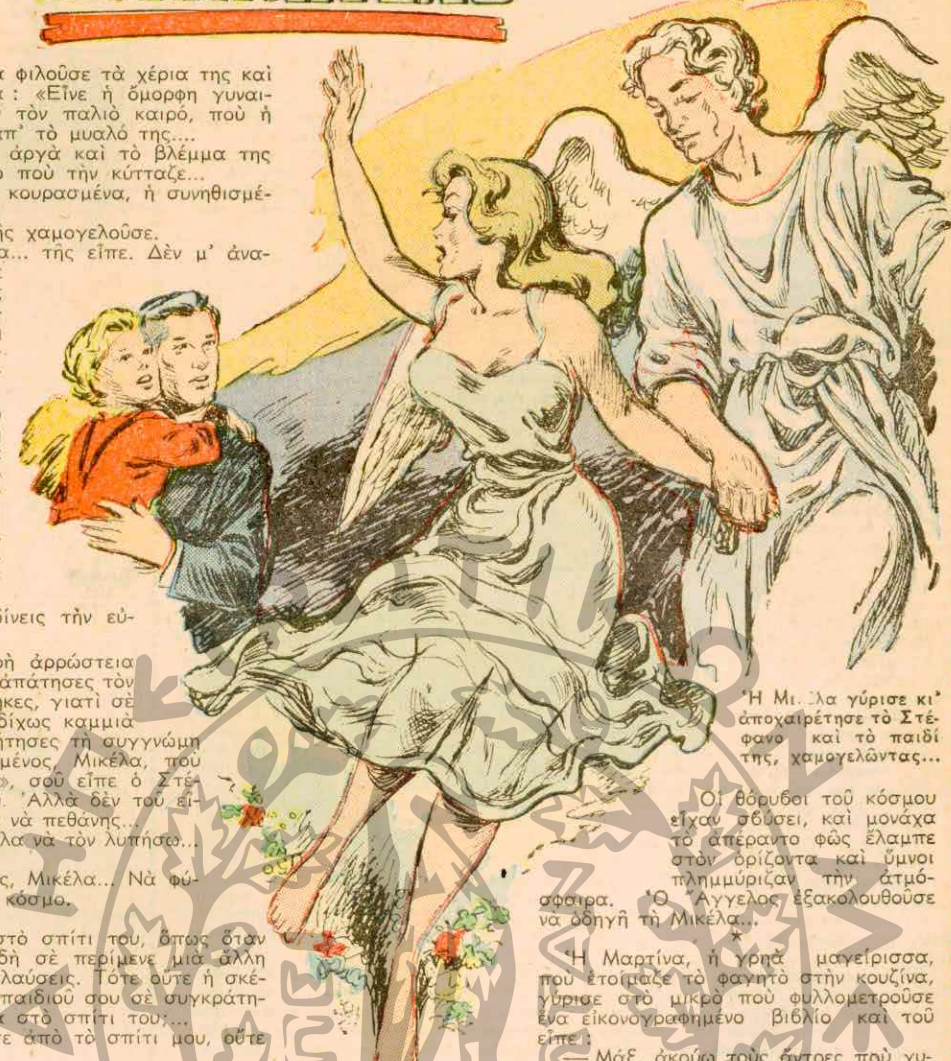
Έκείνη σηκώθηκε, γιάτρεμένη, σαν από ένα θαύμα, ώραία, νέα όπως μία φορά κι' έναν καιρό. Δεν ύπήρχε πιά η κάμαρα, μονάχα ένα άπέραντο άνθισμένο λιβάδι και στο βάθος ένα έκτυφλωτικό φώς, όπου ο Άγγελος την ώδηγούσε. Η Μικέλα γύρισε κι' απο-χαιρέτησε το Στέφανο και το παιδί της χαμογελώντας. Χαμογελούσαν κι' αύ-τοι...

— Λυπάσαι που φεύγεις; τη ρώτησε ο Άγγελος.

— Όχι πιά... Είμαι εύτυχισμένη, γι-ατί κι' εκείνοι είναι εύτυχισμένοι!...

— Η εύτυχία τους θα είναι πως θα σε θυμούνται...

Συνομιλία ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟ

Η Μικέλα γύρισε κι' αποχαιρέτησε το Στέ-φανο και το παιδί της, χαμογελώντας...

Οι θόρυβοι του κόσμου είχαν σβύσει, και μονάχα το άπέραντο φώς έλαμπε στον όριζοντα και ύμνοι πλημμύριζαν την άτμό-σφαιρα. Ο Άγγελος εξακολουθούσε να ρωγί τη Μικέλα...

Η Μαρτίνα, η γρήη μαγερίσσα, που έτοιμάζε το φαγητό στην κουζίνα, γύρισε από μικρό που φυλλομετρούσε ένα εικονογραφημένο βιβλίο και του είπε:

Μάε, άκούω τους άντρες που γυ-ρίζουν από τη δουλειά τους. Σε λίγο ο μπαμπάς σου θα είναι εδώ. Πήγαινε να δής μήπως θέλει τί-ποτα ή μαμά σου... Είναι τόσο ώρα τώρα, που δεν με φώνα-ζε καθόλου, δεν έζητησε τίποτα.

Το άγοράκι έτρεξε στην κάμαρα της μητέρας του φωνά-ζοντας με τη δροσερή φωνούλα του:

— Μαμά! μαμά!

Μά' η μητέρα δεν άπαντούσε. Οι τελευταίες άχτίδες του ή-λιου φωτίζαν το πρόσωπό της. Το άγοράκι πλησίασε στο κρε-βάτι και την είδε ακίνητη με τα χείλη μισάνοιχτα σ' ένα εύ-τυχισμένο χαμόγελο.

Το παιδάκι βγήκε από την κάμαρα σιγά κι' έτρεξε στην κουζίνα.

— Μαρτίνα, είπε στη μαγερίσσα, η μαμά κοιμόταν και δεν θέλησα να την ξυπνήσω... Πές μου, δεν έκανα καλά που δεν την έψπνησα, Μαρτίνα;

— Ναί, Μάε, καλά έκανες, μικρέ μου.

Δεν ήξερε ωστόσο ο Μάε πως η μητέρα του δεν θα ξυπνού-σε ποτέ πιά...

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

σου, μόλις μου φέρες τα έγγραφα, ξέρω πως θα απαλλάξω από σένα!

Τ' άλλο πρωί, κατά τις 9, έφτασε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης το υπερκοκκινο με το οποίο ταξίδευε η πριγκίπισσα Νέδα της Λαχώρης. Ανέβηκαν τότε σ' αυτό ο πρίγκιψ "Ιντρα", ο Στέφανος Λαζίνσκυ κι ο Δαμόκρος.

Η κόρη του "Ινδου" μαχαράγια ήταν ντυμένη, σαν οποιαδήποτε ταξιδιώτισσα.

Ο "Ινδου" της σύστησε το Λαζίνσκυ.

—Είναι ο καλύτερος φίλος μου και φίλας της ζωής της Μίρκας, της είπε.

—Μά πως δεν ήρθε μαζί σας κι η αγαπημένη μου αδελφή;

—Ω, πριγκίπισσα! Την άπειλουν χίλιοι κίνδυνοι έξω απ' το μέγαρό μου.

—Κίνδυνοι; Κι' από ποιους λοιπόν προέρχονται οι κίνδυνοι αυτοί;

—Απ' το «Ματωμένο Χέρι».

Η πριγκίπισσα σκέφθηκε λίγες στιγμές κι ύστερα είπε:

—Θα την εξοντώσω εγώ, αυτή τη συμμορία... και γρήγορα μάλιστα! Σε δέκα μέρες, θάνε ανίκανη να βλάψει ένα μυρμηγκί... "Ας αποβιβάσθουμε τώρα."

Η αποβίβαση έγινε δίχως κανένα πρόβλημα. "Ετσι, δεν χρειάστηκε να έπερουν καθόλου οι τριακόσιοι ένοπλοι που φρουρούσαν, σε διάφορα σημεία της προκυμίας.

"Ενα τέταρτο αργότερα, η Νέδα κι η Μίρκα έπεσαν η μία στην αγκαλιά της άλλης.

—"Νούχαρε, Μίρκα μου, έπε ύστερα η πρώτη Σε δέκα μέρες, θα σου έχω δώσει πίσω

τα εκατομμύριά σου και θα σε πάρω να φύγουμε μαζί για τις "Ινδίες..."

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Ο τραπεζίτης Ουίλλιαμ Στόν ήταν ένας συμπαθής, τος γέρος της καλύτερης κοινωνικής τάξεως της Νέας Υόρκης. "Εμενε με τη γυναίκα του σ' ένα κομψό σπίτι της Πέμπτης Λεωφόρου. Κι' είχε μια κόρη, παντρεμένη από 25 χρόνια με τον περίφημο δικηγόρο Τζων Μπούρνιν.

Παρ' όλη την ηλικία του, έμενε πάντα άκαμιατος. Του άρεσαν οι διασκεδάσεις και τα όπια.

Το βράδυ της άφιξης της Νέδας στη Νέα Υόρκη, έδωσε μια λαμπρή γιορτή στο μέγαρό του. Είχε προσκαλέσει όλη την αριστοκρατία της Νέας Υόρκης.

Η οικοδέσποινα άποσύρθηκε πρώτα στο δωμάτιό της, γιατί έπρόκειτο να φύγει τ' άλλο πρωί για τα λουτρά. Ο άντρας της έμεινε ακόμη με τους προσκεκλημένους του.

Όταν τέλος έφυγαν όλοι, κατά το ημερομηνία του, πήγε για λίγο στο γραφείο του. Οι υπηρέτες έπεσαν να κοιμηθούν. "Απόλυτη σιωπή βασιλέψε στο σπίτι. Μόνο το γραφείο του τραπεζίτη έμενε ακόμη φωτισμένο...

Κατά τις 6 το πρωί, η κ. "Ελεν Στόν ξύπνησε κούταξε προς το κρεβάτι του άνδρα της κι' ανήσυχσε βλέποντας το άδειαν.

Γιατί δεν είχε πλαγιαστεί καθόλου ο Ουίλλιαμ Στόν; Μήπως εργαζόταν κάτω στο γραφείο του; Βέβαια, αυτό θα ήτανε: Θάχε πάει να γράψει κανένα γράμμα και θα τον είχε πάρει ο ύπνος. Τού είχε συμβεί πολλές φορές αυτό.

Η κ. Στόν σηκώθηκε, έριξε πάνω της μια ρόμπα και κατέβηκε στο γραφείο του συζύγου της. Μά ο τραπεζίτης δεν βρισκόταν εκεί.

Η δυστυχισμένη γυναίκα κατάρμοξε. Την κυριέψε ένα ανεξήγητο κακό προαισθημα!...

"Υστερα είδε πάνω στο γραφείο ένα μισοτελειωμένο γράμμα, και δίπλα του ένα φύλλο από σημειωματάριο, στο οποίο ήταν γραμμένες λίγες λέξεις με μολύβι. "Η "Ελεν Στόν το πήρε και διάβασε:

"Βάω μόνος μου τέλος στη ζωή μου".

Τα μάτια της θόλωσαν κι' ακούμπησε στο τραπέζι για να μην πέσει...

Τί σήμαιναν αυτές οι τρομερές λέξεις, γραμμένες με το χέρι του συζύγου της;... Τί λόγο θάχε για ν' αυτοκτονήσει, αυτός, ο τόσο ζωηρός κι' εύθυμος άνθρωπος;

Χθες το βράδυ ακόμη, γελοούσε κι' άστειευόταν. Και τώρα να κόμει τέτοιο άπονενομένο διάβημα; "Οχι, αδύνατον!

Μά πού ήταν λοιπόν; Και γιατί είχε γράψει αυτό το σημείωμα;

Η κ. Στόν σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα και χτύπησε το κουδούνι. Σε λίγα λεπτά, μπήκε ένας υπηρέτης. Σάστισε, βλέποντας της σ' αυτή την κατάσταση.

—Τί σάς συνέβη, κυρία; τη ρώτησε. Πού είν' ο κύριος;

"Εκείνη τούδωσε να διαβάσει το χαρτί.

—Μά είν' αδύνατον! φώναξε ο υπηρέτης. Χτες το βράδυ

ήταν τόσο ευδιάθετος ο κύριος!

—Κι' εγώ αυτό λέω. Τζωρτζ... πως είν' αδύνατον! Είδαίποινα και τους άλλους υπηρέτες, ψάξετε σ' όλο το σπίτι... Πρέπει να τον βρείτε!

Οι έρευνες κράτησαν ένα τέταρτο. "Υστερα ο Τζωρτζ ξαναγύρισε, για ν' αναφέρει, στην κυρία του πως δεν είχαν βρή πούθενά το παραμικρό ίχνος του Στόν.

—Είναι ανεξήγητο! μουρμούρισε εκείνη αναστενάζοντας. Πώς μπορεί να φύγει απ' το σπίτι, μέσ' στη νύχτα;

Δίπλα στο γραφείο βρισκόταν ένα μικρό αναγνώστηριο. Κούταξε κι' εκεί μέσα, είπε η "Ελεν στόν υπηρέτη.

"Εκείνος υπάκουσε κι' άνοιξε την πόρτα. Με την πρώτη ματιά όμως, έμπηξε: μια φωνή φρίκης, τα μάτια του γουρλώσαν, τα γόνατά του λυγίσανε...

Η γυναίκα του τραπεζίτη έτρεξε κοντά του, κούταξε κι' αυτή και ούρλιασε:

—Θέε μου! Ο άντρας μου! "Υστερα σωριάστηκε λιπόθυμη, πριν προλάβει ο υπηρέτης να τη συγκαταστή.

Ακούγοντας τις φωνές, οι άλλοι υπηρέτες έτρεξαν στο γραφείο και βοήθησαν να την ξεπλώσουν σ' ένα καναπέ.

—"Ενα γιαστό, γρήγορα! τους φώναξε ο Τζωρτζ.

"Υστερα τους έδειξε την άνοιχτη πόρτα του αναγνώστηριου. "Ετρεξαν όλοι προς τα έ-

κεί... κι' είδαν τον Ουίλλιαμ Στόν κρεμασμένο από την κασφή μια βιβλιοθήκη.

Εκτοφονία γρήγορα το σκρινί. Μά δεν υπήρχε τίς καμιά ελπίδα. Ο τραπεζίτης ήταν νεκρός.

Η μόνη δυνατή υπόθεση ήταν πως θάχε αυτοκτονήσει σε μια στιγμή διανοητικής παρακρούσεως. Πάντως, το σημείωμα ήταν πραγματικά γραμμένο με το χέρι του.

Πέρασε αρκετή ώρα για να συνέλθει η "Ελεν Στόν. "Υστερα, έπαθε δυνατό πυρετό και παραλήρημα. Οι γιατροί φοβήθηκαν πως δεν θα μπορούσε, στην ηλικία της, ν' άνθεζε σε τέτοια τρομερή συγκίνηση.

Όσο για το μισοτελειωμένο γράμμα, που βρέθηκε στο γραφείο του Στόν, αποτελούσε μια ακόμη απόδειξη της τρυφερής αγάπης του για τη γυναίκα του. "Εγραφε σε μια παιδική φίλη της "Ελεν, που είχε φανχυνεί και ζούσε μόνη στη Βαλτιμόρη. Της διέδτε ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν και την παρακαλούσε να πάλι κι' αυτή στα λουτρά, για νάχη συντροφιά η "Ελεν. "Εξέρε πως θαταν μια πολύ ευχάριστη έκπληξη γι' αυτήν, φάνοντας εκεί, να βρή την αγαπημένη της φίλη.

Το γράμμα λοιπόν αυτό μαρτυρούσε τα αληθινά του για την "Ελεν, και συγχρόνως την καλή ψυχική του διάθεση.

Όσοι ήσαν από τραπεζίτη, οι φίλοι του, οι συνάδελφοί του, οι υπάλληλοί του, κραυνοβολήθηκαν απ' την άπιστευτη είδηση της αυτοκτονίας του.

Ο δικηγόρος Μπούρνιν βρισκόταν στο γραφείο του πεθερού του, μαζί με τους αστυνομικούς που έκαναν τις πρώτες έρευνες, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας άντρας ψυλός.

—Δόξα τ' Θεώ! φώναξε ο έπιθεωρητής Γκόρντον, βλέποντας τον. Νά ο άνθρωπος που θα μπορούσε να διαφωτίσει αυτό το μυστήριο! Κύριε Μπούρνιν, σάς παρουσιάζω τον κ. Νάτ Πίνκerton!

Β'

Ο δικηγόρος χαιρέτησε εγκάρδια το διάσημο ντεκτιβ.

—Οχι, τού είπε παρ' όλα τα φαινόμενα, δεν μπορώ να παραδεχθώ πως ο πεθερός μου αυτοκτόνησε.

—Τότε λοιπόν πρέπει να υποθέσουμε πως δολοφονήθηκε.

—Ασφαλώς!

—Ομολογώ κι' εγώ ότι άπόρησα, όταν διάβασα στις έφημερίδες την είδηση, της αυτοκτονίας του. Τον ήξερα, και θαύμαζα πάντα τη ζωηρότητά του και το κέφι του. Γι' αυτό λοιπόν ήρθα άμέσως εδώ.

—"Αν παραδεχθούμε πως διαπράχθηκε έγκλημα, πρέπει ν' αναζητήσουμε πρώτα την αίτία του. Μπορεί νάμει η κλοπή;

—"Αποκλείεται! Βρήκαμε άθικτο το ρολόι του τα δαχτυλίδια του, το πορτοφόλι του.

—Ψάξατε εκεί μέσα; ρώτησε ο Πίνκerton, δείχνοντας ένα μικρό χρηματοκιβώτιο, που βρισκόταν στη γωνία του δωματίου.

—"Οχι ακόμη. Δεν ξέρω άλλωστε τί ποσα φύλαγε εκεί ο πεθερός μου.

Μά και το έσωτερικό του χρηματοκιβωτίου φαινόταν εντάξει. "Υπήρχαν εκεί μέσα αρκετά χρήματα, βιβλία, έπιστολές...

Ο Νάτ Πίνκerton έσκυψε και τα έξέτασε επί πολλήν

ώρα. "Υστερα είπε στο δικηγόρο:

—Κρίμα να μη μπορούμε να ρωτήσουμε τον ίδιο τον πεθερό σας...

Είναι βέβαια πως υπήρχε πάντα απ' αυτή τα γράμματα, τελευταίως ή κόμην, ένα χαρτοφυλάκιο. Δισκοίνονται καθαρώτατα τα ίχνη του. "Ισως να ξέρη κάτι κι αυτό η κ. Στόν.

Παρακάλεσε να κλείσουν το χρηματοκιβώτιο, χωρίς ν' άγγίξουν καθόλου το περιεχόμενό του. "Υστερα πέρσε στο αναγνώστηριο, όπου 'χε βρεθεί απαχνοσπόμενος ο τραπεζίτης.

Το σκρινί κρεμόταν ακόμη απ' τη βιβλιοθήκη. "Ηταν άπλό, γερό και καινούργιο.

Ο αστυνομικός ανέβηκε σ' ένα καθίσμα κι' έξέτασε την κορυφή της βιβλιοθήκης. Στη σκηνή που ήταν μαζεμένη εκεί πάνω, έκρινε αποτυπώματα δακτύλων — δίχως άλλο, του ανθρώπου που είχε δώσει το σκρινί. Τα μέτρησε με προσοχή.

"Υστερα τα συνέκρινε με τα δαχτυλά του νεκρού.

Η εξέταση αυτή τον ίκανοποίησε, γιατί πείσθηκε πως ήταν αδύνατο να είχαν γίνει τα ίχνη εκείνα απ' τα νέρια του Στόν.

Ο τραπεζίτης είχε δαχτυλά κοντόχοντρα, ενώ τα σημάδια στη σκηνή πευέρονταν από δαχτυλά μακρυνά κι' αδύνατα.

Στο πάτωμα του δωματίου, ο Πίνκerton βρήκε ίννη κιτρι άμμο. Πήγε ως το παράθυρο, που έβλεπε στον κήπο, πίσω απ' το σπίτι. Κι' είδε ότι τα δρομάκια του κήπου αυτού σκεπάζονταν από τέτοια άμμο!

Κάτω απ' το παράθυρο υπήρχε ένα δέντρο. "Αν σκαρφάλωνε κανείς σ' αυτό, μπορούσε να ελγχωρήσει στο γραφείο.

Ο ντεκτιβ κατέβηκε στον κήπο κι' έξέτασε τον κορμό του δέντρου και τα γύρω δρομάκια.

"Εφτασε ως τα κάγκελα του περιφράγματος. Κι' εκεί έκαμε μιάν άλλη σοβαρότατη ανακάλυψη: Πάνω σ' ένα κάγκελο, βρήκε ένα κομμάτι από χρυσή αλυσίδα ρολογιού με ασυνήθιστο σχήμα.

Κάποιος είχε σκαρφαλώσει λοιπόν στα κάγκελα και πάνω στη βιασύνη του δεν είχε αντίληφθί πως μπλέκτηκε σ' αυτά η χρυσή αλυσίδα του και κόπηκε.

Ο αστυνομικός ξαναγύρισε στο γραφείο και κάλεσε όλους τους υπηρέτες. Τους έδειξε το σκρινί του κρεμασμένου και τους ρώτησε αν υπήρχαν κι' άλλα όμοια στο σπίτι. "Ολοι άπάντησαν αρνητικά.

—Ποιός από σάς καθάριζε αυτά τα δυό δωμάτια; ρώτησε ο ντεκτιβ.

Μία καισαρίερα κι' ένας υπηρέτης προχώρησαν μπροστά απ' τους άλλους.

—"Εμείς, οι δύο, είπαν.

—Μήπως παρατηρήσατε έδώ μέσα, τις τελευταίες ημέρες, κανένα τέτοιο σκρινί;

—"Οχι, κύριε.

—Θυμάται κανείς από σάς αν χτες το βράδυ ο κύριος σας κατέβηκε καθόλου στί κήπο;

Η απάντηση όλων ήταν αρνητική και πάλι.

—Καλά, δεν σάς βέλω τίποτ' άλλο, είπε ο ντεκτιβ.

"Εμεινε πάλι μόνος με το Μπούρνιν και τον έπιθεωρητή Γκόρντον. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό.

—"Εχω άκράδανη πεποίθηση πως πρόκειται περι έγκληματος! δήλωσε. Σας παρακα-

λώ όμως, κύριοι να μην πητε τίποτε σε κανένα. "Ας έξακολουθήσουν να νομίζουν όλοι πως ο Στόν αυτοκτόνησε."

—"Ετσι, ο δολοφόνος θα θεωρησθί τον έαυτό του άσφαλισμένο, και τότε θα μου είναι εύκολότερο να τον ανακαλύψω και να τον συλλάβω!

»Σας συνιστώ λοιπόν άπόλυτη έχεμύθεια. Προτιμώτερο να μη μάθε κανείς πως έχω αναλάβει εγώ αυτή την υπόθεση.

Οι δυό άντρες ύποσχέθηκαν να συμμορφωθούν με τις οδηγίες του. "Υστερα ο Πίνκerton είπε στο δικηγόρο:

—Θά ήθελα να μύσω αν μεταξύν των προσκεκλημένων στη χθεσινή γιορτή υπήρχε κανείς που 'χε πολύ μακρυνά και λεπτά δαχτυλά.

Ο Μπούρνιν άνασώκωσε τούς ώμους του.

—Αυτό δεν το πούσεξα άπάντησε.

Ο Πίνκerton έβγαλε απ' τη τσέπη του το κομμάτι της χρυσής αλυσίδας, που είχε βρή κρεμασμένο στα κάγκελα.

—Μήπως κανείς απ' τούς προσκεκλημένους είχε τέτοια αλυσίδα στο ρολόι του; ρώτησε.

Ο Μπούρνιν την έξέτασε μιά στιγμή, σκέφθηκε λίγο και φώναξε ύστερα:

—Μά γαί, αν δεν άπατάμαι, είδα μια αλυσίδα σαν κι' αυτή! Την είχε ο δόκτωρ Λέον Μπάρερ...

Μά δεν μπορεί να γίνη λόγος γι' αυτόν. Γιατί είναι ένας από τούς σπουδαιότερους σοφούς, άφοσιωμένους αποκλειστικά στην έπιστήμη κι' άνίκανος για τέτοιο έγκλημα.

—Τον ξέρετε λοιπόν καλά;

—Δεν μπορώ να πώ αυτό... μά μου έκανε την καλύτερη εντύπωση.

—Από πότε τον γνωρίζετε;

—Από τρεις μήνες περίπου.

—"Ηρθε τότε απ' τη Βαλτιμόρη κι' έγκαταστάθηκε εδώ, μαζί με τη νεαρή σύζυγο του "Ινα.

Ε.Δ.Ι

Παρελθόν

ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΦΑΛΕΙΑ Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΑΔΟΣ ΣΑ ΠΩΝ

Ravi PIGON

ΠΙΓΚΟΝ

ΠΡΟΙΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΑΔΟΣ

Ένα λούσιμο αρκεί να εξαλείψετε την πιτυρίαδα και να κάνετε τα μαλλιά σας μετάξι καθαρά και σπλιμένα

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ "RAVI, Μ. Η. ΦΟΥΤΟΥΡΚΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΟΙ 15 ΤΗΛ. 52416

ΨΥΓΕΙΑ όλων των τύπων ΜΕ ΜΟΝΟΙ ΦΕΛΟΝ - ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ από 85.000 μηνιαίως, ΚΑΤ/ΜΑ Κ.ΣΚΟΤΙΔΗ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20

μιά κυρία κομψή και χαριτωμένη.

—Τί ηλικίας είν' αυτός ο κύριος;

—Ός 35 έτών.

—Τί δουλεία κάνει;

—"Επί του παρόντος γράφει ένα βιβλίο, που θα καταπλήξη τον έπιστημονικό κόσμο.

—Σας το είπε ο ίδιος;

—Μάλιστα. Είναι άλλωστε γνωστός στην καλύτερη κοινωνία της Νέας Υόρκης.

—Πώς κατάφερε, ά δημιούργησε τόσες γνωριμίες σε τρεις μέρες μόνο;

—"Εγινε μέλος μιάς από τις αριστοκρατικότερες λέσχες της πόλεως μας.

—Είναι πλούσιος;

—Ασφαλώς. Μένει με τη γυναίκα του σ' ένα μεγάλο σπίτι και περνάει ζωή πολυδάπανη...

Μά γιατί μου κάνετε τόσες έρωτήσεις; Ηιστεύεται πραγματικά πως ο σοφός και φιλήσυχος αυτός άνθρωπος...

—Δεν ξέρω. Θά τον έπισκεφθώ στο σπίτι του και θα προσπαθήσω να συγκεντρώσω περισσότερα στοιχεία...

Ποιές ήσαν οι σχέσεις του με τον πεθερό σας;

—Ο μακαρίτης έκτιμούσε πολύ τούς έπιστήμονες. Είχε κάμει λοιπόν πολλές φορές τραπέζι στο σπίτι του στο δόκτωρ Μπάρερ και στη γυναίκα του.

Ο Πίνκerton σημείωσε τη διεύθυνση του σπιτιού του δόκτορος. "Εν αυτοκίνητο τον πήγε εκεί σε λίγα λεπτά της ώρας.

—Μπορώ να δώ τον κ. Μπάρερ; είπε στην υπηρέτρια που του άνοιξε την πόρτα. Είμαι αστυνομικός και δνομάζομαι Ντερνέ.

Ο δόκτωρ τον δέχθηκε άμέσως. "Ηταν ψηλός, άδύνατος, κομψά ντυμένος. ευγενικός και ήρεμος.

—Αστυνομικός στο σπίτι μου; είπε. Μά την αλήθεια, δεν είμαι συνηθισμένος σε τέτοιες έπισκέψεις.

Πάντως, δεν προδόθηκε με καμιά λέξη η κίνησι. Πήρε ζωηρά το κομμάτι της αλυσίδας και είπε:

—Α, σας είμαι υπόχρεως που μου το φέρατε.

Ο Πίνκerton τον κούταξε στα μάτια και πρόφερε, τονίζοντας τις λέξεις:

—Το βρήκα μπλεγμένο σ' ένα κάγκελο του κήπου του Στόν.

—Μά βέβαια... "Η εξέγησι είναι άπλουσάτη. Χτες το βράδυ, με πείραξε φαίνεται η ζέση και πόνεσε το κεφάλι μου. Κατέβηκα τότε στον κήπο να πάρω λίγο αέρα. Βγήκα ύστερα στο δρόμο, γ' ένα μικρό περίπατο. Καθώς βρισκόμουν προς το πίσω μέρος του κήπου, άκουσα να τραγουδάει στη σάλλα μια περίφημη ήθοποιός της όπερας.

»Λατρεύω τη μουσική και δεν ήθελα να χάσω το τραγούδι της. "Αν έκανα πάλι το γύρο του σπιτιού, ως την καγκελόπορτα, β' άργούσα πολύ. Μία κι' είμαι λοιπόν καλά γυμνασμένος, πήδησα πάνω απ' τα κάγκελα. Φαίνεται πως μπλέχτηκε τότε η αλυσίδα μου και κόπηκε. Το πρόσεξα μόνον όταν γύρισα στη σάλλα. Και σκόπευα να πάω σήμερα να ψέξω, για να βρώ το κομμάτι που έλειπε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Η δις ΚΟΥΛΑ γνωστοποιεί, ότι, άποχωρούσα του κομμητηρίου Πανάγου και Καλυβίτου, έογάζεται το λοιπού εις τό επί της οδού Σταδίου 50, ΤΗΛ. 27-234 (έναντι Μούγερ) κομμητηρίον της, όπου θα δέχεται την άξιοτίμον πελατείαν της.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

«Διαθερμικών ρεύμας»

Εφαρμογή ηλεκτρικού μασάζ και έμβρυοτονικών όρρών, προς εξαλείφιν πανάθεν και ρυτίδων και άνανεωσιν της έπιδερμίδος. Αίοληθ, ΑΣ. Α. ΧΡΥΣΗ, Νίκης 13 (Πλατεία Συντάγματος). Τηλ. 29.548.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ PARIS

ΦΑΙΔΡΑΣ

Αντιπροσωπεία Σχολής Παρισίων ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ. ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Νέα έκδοσις της μεθόδου ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ 1953. Τα πρώτα μαθήματα ΔΩΡΕΑΝ. Διδάκτρα κατά μήνα. ΣΤΑΔΙΟΥ 56, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

και πως θα απαλλαγής από τις ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΑΤΟΕΛΛΕΙΣ και ΡΥΤΙΔΕΣ υπό έατρού ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΑΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΑ

Ο έατρος ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ δέχεται ΒΙΒΛΙΟΠΟΥ 12. Τηλ. 613 156

Τό περίφημο Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ

ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ: ΝΑ ΜΗ ΒΙΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ.

Οι θηλάδες της Εφταλίας

Στό Μάη

— Έγώ, σάν βρεθ' ένα καλό παιδί, θα γίνω κουμπάρα, θα πιάσω τὰ στέφανα! Ήλεγε η Έφταλία σὲ μιὰ στεγνή κι' ἀσκητή γεροντοκόρη, πούμοιαζε μὲ μπουργισμένη καρκαλάξα.

— Ἀπόψε, λοιπόν, ἦρθε αὐτὴ μὲ τὸν μπαμπά της — ἕνα μαυραγορίτη μπακάλη — νὰ τὴν πάρουνε νὰ πάνε στὴν Πρωτομαγιά.

— Φέτο, κουμπάρε μου, φώναξε ἡ Έφταλία, δὲν πᾶω ντουάνιντι! Νὰ μοὺ λείπη! Δὲν ἔχω δρεῖν νὰ στριμωχῶ, νὰ πατηθῶ, νὰ τσαλακωθῶ, νὰ ζουλιωθῶ καὶ τέλος νὰ τσακωθῶ μὲ τίποτα τζαμαμπέτες.

— Βρέ, Φταλία, ἔλα πάμε... τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

— Ὁχι, δὲν πᾶω! Σκέψου, κουμπάρε μου, θάναί πατεῖς με-πατῶ

σε στὴ στάσι, πῆχτρα καλαμπάκη, σκαμπανεβάσματα στὸ λευφορεῖο, ἀναμπαρμπούλα, σπρωξίδι, μπενζίνα.

— Καλέ, κουμπάρα, γουδοκοπανούσανε μπαμπάς καὶ κόρη, ἔλα πάμε. ἔτσι νὰ χορῆς τὸ Νικολάκη σου!...

Κι' ἔτσι, ἱστέρ-ἱστεμέζ, εἶχαν δὲν εἶχαν, τὴν καταφέρανε. Κι' ὅταν, τέλος, μ' ἀχταρμάδες καὶ τεμενάδες, φτάσανε στὸν Ποδονίφη, γύριζαν ἀπαρηγόρητοι ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο. Εὐτυχῶς, μὲ ριτζαλῆκια, χατήρια καὶ ρουσφέτια, βρήκανε τρεῖς καρέγλες κι' ἕνα τραπέζι μὲ κρουσταγῆματα.

Ψόφια ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴν κούρασι, στρογγυλόκατοι ἡ Έφταλία κι' ὁ μαυραγορίτης κουμπάρος τῆς, εὐχαριστημένοι, ἀρχισε τὴ συζήτησι γιὰ τὰ τρόφιμα, τὴν δροχμὴ, καὶ τὴ χρυσὴ λίρα.

— Ἐ, βρέ, κερά Φταλία μου, ὅσοι σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ἔχουνε Βικτώριες μὲ τὰ πέπλα κι' Ἀν-Γιωργήδες καθωλάραδες, θὰ κάνουνε ντοναλμά!...

— Κι' ἐμένα ἡ προίκα μου, καλὲ κουμπάρα, εἶπε μὲ καμάρι τὸ γεροντοκόριτο, ἀπὸ 500 στρογγυλὲς χρυσές, διπλασιάστηκε σὲ δραχμὲς!...

Κι' ὁ κουμπάρος μαυραγορίτης, πρόσθεσε ἐμπιστευτικά:

— Ἀκουσε, κερά Φταλία μου, τὸ καλὸ πού σου θέλω, νὰ πῆς στὸ Νικολάκη σου νὰ κἀνὰ τὰ μαλλιά του φοροκαλὰ γιὰ λίγες προβιζιόνες, νάχης ἐραξάκια μὲς τὸ σπῆτι σου, γιατί βλέπω πολὺ συννεφιασμένο τὸν οὐρανὸ, μεγάλες λαχτάρες, κακὰ μαντάτα...

Κι' ἡ Έφταλία, πού διψοῦσε ἐκδικησι, ἐφώνησε μ' οὐλο τῆς ἀδρανιῆς:

— Ἡβοί, πού νὰ φᾶς τὴ γλώσσα σου, ἀθεόφοβε! Καλὲ κουμπάρε, δὲν χορτάσανε πιά; Χορὰς καὶ τὸ ταμάχι σου! Δηλαδή, θές πάλι ν' ἀρχίσουν τὰ μπιζέλια μὲ μομπούνια, οὐρές, μπομποῦν, τὸ νιζ λᾶδι, νιζ ἰχθυόλα, νιζ πατάτες, νὰ κάνουνε σφιγμένο τὸ γάτες καὶ τὰ ψόφια γαϊδούρια λουκάνικα;

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε καί, βάρδα φουρνέλλο, συνέχισε:

— Ὅσο γιὰ σένα, κοπέλλα μου, ἡ ντότα πόχει καὶ τριπλὴ νὰ γίνῃ, τὰ προσόντα σου γιὰ τὸ γάμο θάναί πάντα...δραχμοποιημένα!

Κι' εὐθὺς ἀγόρευσε ἕνα στεφάνι μαγιότικο, τσὴ τὸ πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ σκουμένη στὰ γέλια, ἐφώνησε:

— Νά, λοιπόν! Ἀφοῦ δὲν θ' ἀξιώθω νὰ σοὺ τὸ πάρω μ' ἀνθρώπου πορτοκαλιάς, γὰ ἕνα στεφάνι μὲ στάχια, λαλέδες καὶ σκόρδα μπόλικά!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ θάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟ

Μὲ τὸ λίρες μου, ἱγανημένοι ἱγανώστες καὶ ἱγανώστες, μεγάλες λαχτάρες ἔπαθα. Πινῆντα στὸ σακκοῦλι μου εἶχα καὶ ἱθάλασα ἄμμα, ἄλλες δέκα δανεισμένες ἔκανα.

— Σουρπονίτσα μου, λέω, μεγάλο καταστροφή ἱθάλασα, γιατί πινῆντα λίρες τοίλικες χαλασμένες ἔκανα. Ἄμμα δέκα δανεισμένες ἔκανα...

— Σὲ ποῖον τὶς ἔδωσες;

— Στὸ φίλος μου τὸ Νικολάκη, μαγαζι του πιρᾶμα ἀγορασμένο νὰ ἐκάνῃ. Ἰπτυχῶς! Τὶ νὰ ἐνεταί; Πινῆντα ἔχασα, ἄμμα δέκα ἔχω. Τώρα στὸ μαγαζι του νὰ πινῶν τὸ λίρες μου πίσω ζητημένο νὰ ἐκάνω. Χίτες τόκους μόνους, φελιάν φιστιλ ντὲν ἤθελω.

Κουστουμάκι μου βαλμένο ἐκάνω ντουγρού στὸ μααζι τοῦ φίλος μου τοῦ Νικολάκη ἱφτάνω.

— Μὲρ χαμπάρ, Νικολάκη, ἐφέντη, λέω.

— Καλημέρα, Καραμπέτ. Θέλεις καφεδάκι;

— Ὁέλω, γιάχο. Ἐνα βαρὺ γλυκὸν νὰ ἱ-παίρνω.

Καφεδάκι ἱπίνω. Τὸ φίλος μου τὸ Νικολάκη, χίτες ὅμως τὸ κουδέντα γιὰ λίρες ντὲν ἱφένει. Πολιτικὴ μιλὰ, Ἀμερικὴ, Ἀγγλία, Ρωσία φελιάν φιστιλ:

— Σέρεις, λέει, ὁ Μαλένκωφ θὰ κἀνῃ εἰρήνη καὶ θὰ τελειώσῃ ὁ ψυχρὸς πόλεμος...

— Κουζούμ, λέω, χίτες Μαλένκωφ ἐμένα τι ἐνδιαφέρει; Ψυχρὸς, ζεστὸς πόλεμος ντὲν ἱκ-σέρω. Τὶ θὰ ἐνεταί μὲ ἐκείνες τὶς λίρες; Πίσω νὰ μοὺ τὶς δίνῃς.

Τὸ φίλος μου τὸ Νικολάκη, χίτες στενοχωρημένο ντὲν ἐνεταί:

— Εὐχαρίστως, Καραμπέτ. Θέλεις νὰ πλῆ-ρώσω τὸ γράσο μου;

— Ναι, γιάδρονι...

— Ὁραῖα! Δέκα λίρες δὲν εἶναι;

— Δέκα ἐννοταί...

— Λοιπόν, ἀπὸ ἐκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες, θέλεις ἕνα ὀχτακόσια...

— Τὶ λές, γιάχο;

— Δραχμὲς θὰ πάσης...

Ἄμμα μου κιφάλι μου ἀνεβασμένο ἐνεταί:

— Κουζούμ, λέω, μπὲν λίρα βερνίμ! Ἐγὼ λίρα σὲ ἔδωσα, ἐνὶ τὶ κουδεντιάσεις, γιὰ δρα-χμὲς; Λίρα ἱπῆρες, λίρα νὰ μὲ δίνῃς. Τοίλικες δέκα σὲ ἔδωσα, δέκα τοίλικα κομμάτια ἐθέλω!

— Ἄμα τὸ φίλος μου τὸ Νικολάκη χίτες στε-νοχωρημένο ντὲν ἐνεταί:

— Ὁ Μαρκεζίνης εἶπε, ὅτι ὅσοι χρωστᾶνε λίρα, θὰ πληρώσουνε δραχμὲς.

Τιρίχες μου σηκώνονται. Μάτια μου ἱστρα-πὲς πετᾶνε. Χέρια καὶ πόδια μου τρέμουνε:

— Κουζούμ, τί δουλειά ἔχει τὸ Μαρκεζί-νης στὸ δικὸς μας τὸν λογαριασμό; Ἐγὼ χίτες, μπέ, Μαρκεζίνης ἱκσέρω; Ἐγὼ λίρα σὲ ἔσένα ἔδωσα, λίρα ἀπὸ ἔσένα ἤθελω.

— Νά σοὺ ἐξηγήσω.

— Τὸ κοροῖδο ἐκάνεις, μπέ; Πρῶτα ὀραῖα-ὀραῖα λίρες μου ἱπαίρνεις, ὕστερα ντὲν κατι-λαβαίνω, λές; Χίτες ντεροπὴ ντὲν ἔχεις, οὐταν-μᾶς ἐρίφ! Τὶ κατιλαβαίνω καὶ ντὲν κατιλαβαί-νω λές; Λοιδοῦ, βέρ!

— Στάσου, μὴ κἀνῃς ἔτσι.

— Ὁλάν! Λοιδοῦ βέρ!...

Ἰπᾶνω σηκώθηκα, φωνὴ δυνατὴ βγαλμένο ἔκανα, πρὸςῶπτό μου κοκκινισμένο εἶνε, χέρια μου τρέμουνε, πόντια μου τρέμουνε — «ἐσ-ό-γλου ἐσὲκ ἐρίφ, λέω, ἔσένα πινιγμένο νὰ ἐ-κάνω».

Ἐξω ἀπὸ τὸ μααζάκι κόσμος μαζεμένος ἐ-νεταί. Ἄλλοι κυτᾶνε, ἄλλοι ἐλάνε. Ἄλλοι ρω-τημένο μὲ κάνουν;

— Τὶ ἐπαθε, Καραμπέτ; Γιατί φωνάζεις;

— Φωνάζω, γιάδρονι, γιατί Νικολάκη ἐ-φέντη δάνειο λίρες τοίλικες ἔκανα ἄμμα, λέει, δραχμὲς νὰ μὲ δίνῃ.

Θὰ σὲ πληρώσῃ τὶς λίρες σου μὲ ἐκατὸν ὀγδόντα. Ἐταί λέει ὁ Μαρκεζίνης.

— Καὶ ἐσεῖς Μαρκεζίνης λέτε κιόπογλου κιόπεκλέρ; Χίτες ἐγὼ στὸ τσέπη τοῦ Μαρκεζίνης ἀνακατεῦμαι; Ἐκεῖνος τὶ ἀνακατεῖται στὸ δι-κό μου τὸ τσέπη! Ὁλάν, Νικολάκη, λοιδοῦ βέρ!

Ἄμα τὸ λίρες μου ντὲν μὲ δώσης, σφαγμένο νὰ ἐκάνω. Βαλαά, μιλαά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὁ κ. Γιαννάκης

Καὶ δηλαδή, χαριτόδωτος, φιλομε-δεσάτης καὶ ἐνοχλητικωτάτης δεσποινίς, τί θὰ γίνῃ μὲ σένα; Ἐπέστη ἡ μοιραία καὶ ἀναπόφευκτη στιγμή ν' ἀφίσω τὰ προσχήματα στὴν μπάντα καὶ νὰ σοὺ τὰ πᾶ ἀπ' τὴν καλὴ. Μὰς ἔχεις γίνει τσάμικος ταμπάκος, τὸ πῆρες εἶδισι ἡ ὀχι; Δίς, τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας, «ντᾶπ-ντᾶπ» τὴν πόρτα, «καλημέρα σας» ἢ «καλησπέρα σας» καί:

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ κύριος Γιαννά-κης;

— Ὁχι, δὲν εἶναι. Διότι ἔχει ἐξωτερι-κάς ἀσχολίας καὶ ἀπουσιάζει καὶ πολὺ καλὰ κάνει, διό-τι, ὅσο λιγώτερο στὸ γραφεῖο, τόσο καλύτερα. Κι' ἀφοῦ οἱ δέκα φορές πού ἔρχεσαι νὰ τὸν ζητήσης, εἶναι ζήτη-μα ἀν τὸν πετυχαίνεις τὴ μία, ἐσὺ ἐξα-κολουθεῖς καὶ ἔρχεσαι. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ὅτι ἔρχεσαι. Εἶναι καὶ ὅτι, ἀφοῦ σοὺ λέμε πὼς δὲν εἶν' ἐδῶ καὶ τὸ βλέ-πεις καὶ μόνῃ σου ἐοῦ:

— Μπορῶ νὰ τὸν περιμένω;

Τὶ νὰ σοὺ πᾶ; Ὅτι δὲν μπορεῖς;

Καὶ κάθεται, λοιπόν, στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν περιμένει. Μισὴ ὥρα, μία καὶ μισήμιση. Κι' ἀφοῦ σοὺ λέω πὼς θ' ἀρ-γῇ καὶ πὼς μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἐρ-θῇ ἐσὺ ἐκεῖ. Τὸν περιμένεις. Καὶ δὲν εἶναι μόνο, ὅτι τὸν περιμένεις. Εἶναι, ὅτι σκαλίζει καὶ τὰ χαρτιά τοῦ γρα-φεῖου καὶ ἀνάβει καὶ τὸ τσιγαρόκι σου καὶ ἀνοίγει καὶ τὴν κουδέντα καὶ περὶ τοῦ καιροῦ. Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Εἶναι καί:

— Μπορῶ νὰ κάνω ἕνα τηλεφώνημα;

Καὶ κάνει ὀχτά. Καὶ τὸ «μπορῶ»; μέχρι τίνος. Γιατί τώρα τὴ θεωρεῖς πε-ριττὴ καὶ τὴν ἐρώτησι καί, μὲ τὸ θάρ-ρος τοῦ κ. Γιαννάκη, πᾶς κατ' εὐθείαν στὸ ἀκουστικό, λές καὶ εἶναι τὸ τηλε-φῶνο τοῦ σπιτιοῦ σου.

Τὶ μὲ κυτᾶς ἔτσι, κοπέλλα μου;

Ἀναγκάζομαι νὰ σοὺ τὰ πᾶ, ἀφοῦ δὲν τὰ καταλαβαίνεις μόνῃ σου. Ἐπὶ τέλους ὅτι νταραβέρια καὶ νάχης μὲ τὸν κύριο Γιαννάκη, ἐξω ἀπὸ τὸ γρα-φεῖο. Διότι τὸ γραφεῖο δὲν εἶναι μόνο τοῦ κ. Γιαννάκη. Εἶναι καὶ τοῦ κ. Πε-λοπίδα καὶ ἄλλων ἐργαζομένων. Εἶναι γραφεῖο ἐργασίας. Μ' ἐννοεῖς κοπέλλα μου; Δὲν εἶναι τόπος δημοσίων συγκεν-τρώσεων, οὔτε κέντρον διερχομένων, οὔ-τε τηλεφωνικὸς θάλαμος.

Κι' ἀφοῦ βλέπεις πὼς δὲν τὸν πετυ-χαίνεις τὸν κ. Γιαννάκη, τί πᾶς κι' ἔρ-χεσαι διαρκῶς; Στὸ κατὰ τῆς γραφῆς, δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειά, πουλάκι μου;

Δὲν ἔχεις κανένα κίνημα στὸ σπῆτι σου, δὲν ἔχεις νὰ τηγανίσῃς πατάτες, νὰ μαντάρῃς καυτερές, νὰ πᾶς νὰ δῇς καμμιὰ ἀρωματὴ θεία σου, νὰ κἀνῃς μιὰ βόλτα στὴν ὁδὸν Ἐρμού, νὰ κυτ-τάξης τὶς βιτρίνες, νὰ πᾶς σὲ κανένα ἀγρὸ νὰ μαζεύῃς παπαρούνες; Ἀεῖντε, λοιπόν, πουλάκι μου. Ἄν θέλῃς νὰ ἰδῇς τὸν κ. Γιαννάκη, στὸ κατὰ τῆς γραφῆς, περιμένε τὸν κατὰ τὴν ἐξῶ-πορτα, νὰ τὸν ἀνταμώσης.

Ἀεῖντε, λοιπόν, δίνε του τώρα κι' ἄλλη φορά ἡ εἰσοδος ἀπαγορεύεται, νὰ τὸ ξέρῃς. Γιατί ἀλλοιῶς θ' ἀναγ-κασθῶ νὰ φερθῶ διαφορετικά. Βλέπεις αὐτὲς τὶς φλέβες στὸ μέτωπό μου πού φουσκώσανε; Κῦττα τὰ καὶ χᾶσου ἀ-μέσως, γιατί ὡς ἐδῶ εἶμαι. Καὶ θὰ στείλω στὸ διάολο καὶ σένα καὶ τὸν κύριο Γιαννάκη μαζί.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Πέντε ὥρες τώρα, οἱ τρεῖς λευκοὶ προχωροῦσαν μὲς στὸ παρθένο δά-ρος. Ὁ ἥλιος εἶχε πιά χαμηλώ-σει ἀρκετά. Ὁ οὐρανὸς σκοτεῖνιαιζε, ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές.

Ἀς σταματήσουμε ἐδῶ, πρότεινε ὁ Σπρίνγκφιλντ. Θὰ πλησιάζουμε ἀλ- λωστε πιά νὰ φτάσουμε...

Πραγματικά, ἔστησαν τὴ σκηνὴ τους κι' ἀνέψαν φωτιά. Ὁ Ντάντυ πῆγε νὰ πάρῃ ἕνα μπάνιο στὸ γειτονικὸ ρυάκι.

Ξαφνικά, ὅμως, ἐμπήξε ἕνα οὐρλισμα καὶ γύρισε κουτσάινοντας. Στὸν ἀ-τράγαλο τοῦ διακρίνονταν δύο κόκκι-να σημάδια.

— Δυστυχία μου! φώναξε τρέμοντας. Μὲ δάγκωσε... τὸ φεῖδι «κάουμπ»!

Ὁ Σπρίνγκφιλντ ἄρπαξε ἕνα ἀναμένο κούτσουρο καὶ τὸ κᾶ- λωσε πᾶνω στὴν πλῆγη. Συγχρόνως, ὁ Λουῖζ εἶδε στὸν Ντάντυ νὰ πῇ ροῦμι, πολὺ ροῦμι.

— Δὲν γίνεταί τίποτε! τραυλίσε ὁ δυστυχισμένος. Ἀδύνατο νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐσθυσε σιγά-σιγά. Τὸ κορμί του παράλυσε, κι' ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή.

Εἶχαν γίνῃ ὅλα τόσο ἀπτόμα κι' ἀστραπιαία, ὥστε οἱ δύο ἄλλοι δὲν μπορούσαν κᾶν νὰ τὸ πιστέψουν... Κῦτταζαν ἡλίθια τὸ πῶμα καὶ σκέπτονταν τοὺς κινδύνους πού θ' ἀντιμετώπιζαν...

«Ἐνὰ ἀπέραντο ὑπόγειο, μὲ μαρμάρينو θόλο, γεμάτο πα- λῦτιμα πετράδια καὶ χρυσάφι... Ὁ θησαυ- ρὸς τοῦ Μοντεζούμα...».

Οἱ τρεῖς τυχοδιώκτες εἶχαν ἀκούσει, σ' ἕνα μῦθον τοῦ Τσελᾶγια, αὐτὰ τὰ λόγια πούλεγε ἕνας μικροκαμωμένος γέρος σ' ἕνα Μεξικανό.

Εἶναι τὰ πλούτη τῶν ἀρχαίων Ἀζ- τέκων βασιλεῶν, συνέχισε ὁ πρῶτος. Βρῆκα τυχαίως στὴ βιβλιοθήκη κάποιου μοναστηρίου, ἕνα παλὸ χειρογράφο, πού δίνει ὁδηγίους γιὰ τὴν ἀνέρεσι τοῦ θη- σαυροῦ... Τὰ πλούτη αὐτὰ βρίσκονται στὸ ναὸ τοῦ Κουετσαλκόατλ, στὴν καρδιά τοῦ δάσους... Νὰ τὸ σχεδιάγραμμα κι' ἡ με- τάφρασι τοῦ χειρογράφου!

Οἱ τρεῖς τυχοδιώκτες δολοφόνησαν τότε τοὺς δύο ἄντρες καὶ πήραν τὰ πολύτιμα χαρτιά. Τώρα τὰς ὁ Λουῖζ, κρυμμένα με- σα ἀπ' τὸ πουκάμισό του.

Τὴν ἄλλη μέρα θάψανε τὸ νεκρὸ καὶ ξε- κίνησαν πάλι. Πρὸς τὸ βράδυ, σταμάτη- σαν ξαφνικά σὺν ἀπολιθωμένοι. Σ' ἕνα ἐξώτατο τοῦ δάσους, κάτω ἀπ' τὶς ἀχτί- δες τοῦ φεγγαρίου, εἶχαν ἀντικρύσει τὸν ἀρχαῖο ναὸ πού ζητοῦσαν — ἕνα παραμυ- θένιο παλάτι, μὲ ταρατσες, κήπους, σκά- λες, πύργους, πυραμίδες κι' ἀνάγλυφα τέρατα!...

Ἦρψαν κι' οἱ δύο, μὲ χαρούμενα ξε- φωνητὰ, ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα, συμβουλευ- θηκαν τὸ σχεδιάγραμμα καὶ προχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ. Πέρασαν σκοτει- νούς διαδρόμους, σάλλες ἀπέραντες, καὶ βρῆκαν σὲ μιὰ στενὴ ταρατσα.

Κάτω ἀπ' αὐτὴν σὲ βάθος πολ- λῶν μέτρων, βρισκόταν μιὰ αὐλὴ, κλεισμένη ἀλόγυρα μὲ ψηλοὺς τοί- χους, πού εἶχαν στὴ βάσι τους πολ- λὲς μικρὲς τρύπες. Τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο ἀπὸ σκελετοὺς ζώων καὶ ἀνθρώπων. Μιὰ στενὴ ὑψηλὴ γέφυ- ρα περνοῦσε ἀπὸ πάνω, συνδεόντας τὴν αὐλὴ μ' ἕνα θαυμάσιο κῆπο.

Ὁ Σπρίνγκφιλντ προχώρησε πρῶτος. Μὰ μόλις πάτησε στὴ γέ- φυρα, ἕνα κομμάτι τῆς υποχώρησε καὶ τὸν πέταξε στὸ βάθος τῆς αὐ- λῆς. Ὑστερὰ ξαναγύρισε στὴ θέσι του σὺν νὰ τὸ κινῶσαν ἀόρατα ἐλατήρια.

Ὁ Λουῖζ σάστισε μιὰ στιγμή. Ὑστερὰ φώναξε:

— Ἄ, ἔχουμε καὶ τέτοιους παγί- δες!... Χτύπησε, Σπρίνγκφιλντ;

— Ὁχι, δὲν ἔπαθα τίποτε, εὐ- τυχῶς... Μὰ πᾶς θὰ βγῶ τώρα ἀπὸ ἐδῶ;

Ἦταν ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσῃ στὸς λείους τοίχους. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πόρτα.

— Περιμένε λίγο! τοῦ φώναξε ὁ Λουῖζ. Πᾶ νὰ φέρω σκοινιά ἀπ' τὴν κατασκήνωσι.

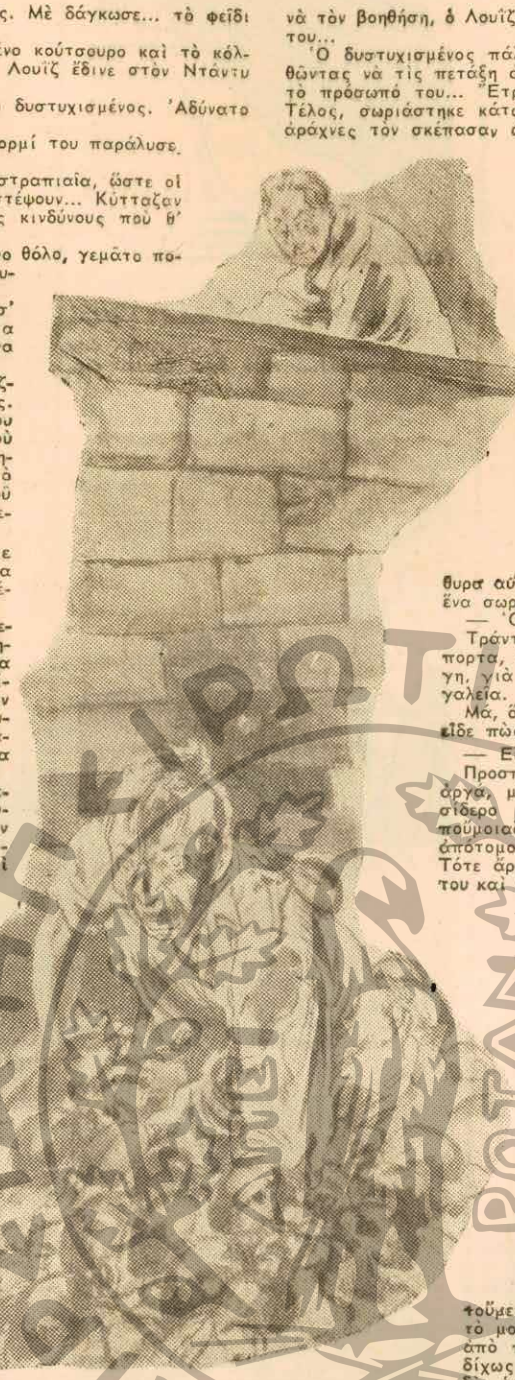
Ὁ Σπρίνγκφιλντ δὲν ἀπάντησε. Ἐμενε ἀκίνητος, στὴ μέση τῆς αὐλῆς, σὺν νὰ βλέπε κατὰ τὸ ἀσυνήθιστο... Ὁ Λουῖζ ἔσκυψε περισ- σότερο καὶ διέκρινε κατὰ κινούμενες σκιές, μεγάλες σὺν ἀνθρώ- πινη γροθιά παύθαιναν ἀπ' τὶς τρύπες τῶν τοίχων.

— Φυλάξου, Σπρίνγκφιλντ! οὐρλίσσε, χλωμιάζοντας. Εἶναι τε- ράστεις ἀράχνες!...

Ὁ Σπρίνγκφιλντ ἔρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ πυροβολῇ, νὰ τρέχῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γὰρ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἀποκρουστικά ἐκεῖνα ζῶα. Μὰ οἱ ἀρά-

Ο θησαυρὸς τοῦ ΜΟΝΤΕΖΟΥΜΑ

Περίπετειῶδες διήγημα

χνες πλήθαιναν ὁλοένα... Ὅταν τελείωσαν οἱ σφαῖρες του, ὁ Σπρίνγκφιλντ προσπάθησε νὰ λυώσῃ κι' ἄλλες ἀράχνες, μὲ τὸ πῶδι του, μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ τουφεκίου του... Ὁ ἄλλος πετοῦσε ἀπὸ ψηλά ὅτι εἶχε πᾶνω στὸ ζωντανὸ σωρό.

Χαμένος κόπος!... Ἀπ' τὶς τρύπες τῶν τοίχων, ἔβγαιναν κι' ἄλλες, κι' ἄλλες ἀράχνες. Εἶχαν σηματοῖσει ἕνα στρώμα στὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς. Ὁ δυστυχισμένος Σπρίνγκφιλντ πηδούσε ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Ἄνικανος ἀνάμεσά τους, προστατεύοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' οὐρ- λιάζοντας ἀπελπισμένα...

Η ΠΛΗΓΗ του «κρυφοκυττάγματος»

Θα γίνει ειδικός νόμος:

Υπάρχει, ως γνωστόν, ο ένας τις χώρες και ο άλλος τις γεωγραφικά πλάτη μία κατηγορία νοσηρών τύπων, που αισθάνονται τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση κρυφοκυττάγοντας τις γυναίκες που γδύνονται, ή τα έρωτικά ζευγάρια που ανταλλάσσουν φιλήματα και χάδια. Τελευταίως ακόμη, στη Θεσσαλονίκη, ένας από αυτούς πληρώσε ακριβώς το «παθός» του: Γκερμυτακίτης δηλαδή απ' την ψηλή ταράτσα μιας πολυκατοικίας, όπου ήταν σκαρφαλωμένος και σκοτώθηκε.

Άλλος πάλι στην πρωτεύουσα, δικάστηκε και καταδικάστηκε με ασυμπτωτική για τον ίδιο λόγο.

Φαίνεται ωστόσο ότι στην Αγγλία η νομοθεσία είναι ατελείτερη απ' τη δική μας ούτως ή άλλως. Είτε οι Άγγλοι δικάζονται προσγλωττίζοντας ασυμπτωτικά στο γράμμα του νόμου και δεν εννοούν να παραδεχτούν ως αδικήματα πράξεις που δεν προβλέπονται ρητώς απ' τον ποινικό κώδικα.

Γι' αυτό, μία εφημερίδα του Λονδίνου άρχισε μία σταυροφορία, με την επιδίωξη να ψηφισθεί ένας ειδικός νόμος, που να αφορά συγκεκριμένα αυτές τις περιπτώσεις. Ως επιχείρημά της, αναφέρει διάφορα περιστατικά «κρυφοκυττάγματος», στα οποία οι δράστες έμειναν ατιμωρητοί, γιατί η έλλειψη σχετικού νόμου έδενε τα χέρια των δικαστών που ανέλαβαν αυτές τις υποθέσεις.

Έτσι, στο Τσέστερφιλντ, συνελήφθη κάποιος άγροτης, γιατί άνοιξε τρύπες στην πόρτα του καμινιού όπου άλλαζαν κοστούμι οι μπαλάντες του τοπικού θεάτρου και... απολάμβανε από εκεί το θέαμα, και μάλιστα διχώς εισιτήριο!

Άλλος πάλι, στο Στάλμπριτζ του Τσιτσόρ πιάστηκε απ' αυτοφώρο ναχί ανέβει σε μία εξωτερική ζυγίση σκάλα και να κρυφοκυττάει, ότι συνέβαινε στην κρεβατοκάμαρα ενός σπιτιού! Το πιο άπιστο δε είναι ότι έπρόκειτο... για το δασκάλο του σχολείου του μικρού αυτού τόπου! Γι' αυτό ίσως το δικαστήριο εξέντησε όλη του την τωπότητα και τον καταδίκασε για «διατάραξη της δημόσιας τάξεως», μη έχοντας άλλο καταλληλότερο δικαιολογητικό.

Ο πρώτος όμως, στο Τσέστερφιλντ, άθωώθηκε.

«Όπου κι' αν βρεθείτε, ότι κι' αν κάνετε —γράφει η εφημερίδα— μπορεί πάντα να σας παρακολουθήσει ένα αδιάκριτο μάτι. Οι έρωτες, μάλιστα, ούτως ή άλλως, δεν μπορούν ποτέ να νάναι βέβαια πώς βρίσκονται «επιτέλους μόνοι». Βέβαια, οι πολλοί πολλοί παρασπαστικοί κάνουν πως κυττάζουν άλλο, κι' απομακρύνονται διακριτικά, άρνοντας τα ζευγάρια στις διασχίσεις τους. Υπάρχουν όμως εκείνοι που κρύβονται πίσω απ' τους θάμνους, σερπνίζουν καταγής, χρησιμοποιούν ακόμη και... κιάλια για να παρακολουθήσουν το θέαμα!»

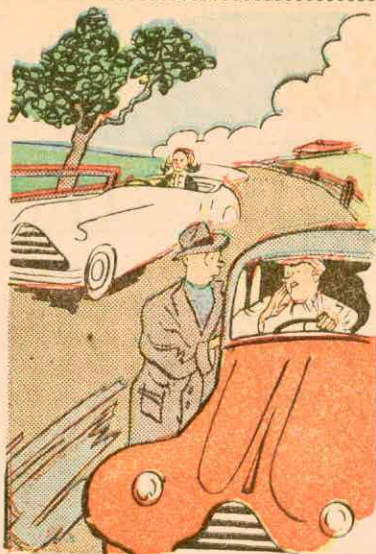
Τελευταίως ακόμη, η αστυνομία συνέλαβε ένα τέτοιο τύπο, που, περμένος στα τέσσερα, κύταζε σε κάποιο πάρκο ένα ζευγάρι που φιλιόταν. «Ο εισαγγελέας, στη δική του, είπε ότι δεν υπήρχε βέβαια σαφές αδικήμα, πάντως όμως ο κατηγορούμενος, με τη συμπεριφορά του, μπορούσε να προκαλέσει... διατάραξη της τάξεως εκ μέρους των δικαίων άναγκασμένων θυμάτων του! Ζήτησε δε απ' το δικαστήριο να του επιβάλει με την απόφαση του τη δευτεμική υπόσχεση ότι δεν θα το ξανακάνει.

Ο δικαστής όμως δήλωσε ότι η περίπτωση αυτή ήταν μία από τις δυσκολότερες όλης της σταδιοδρομίας του. «Αν δεχόταν την εισαγγελική πρόταση, θα ήταν ένας σημαντικός περιορισμός της ελευθερίας ενός ατόμου που δεν κατηγορείται για αδικήμα. Και δεν κρίνεται τελικά πώς είχε το δικαίωμα να κάνει μια τέτοια «παρανομία».

Την ίδια περίπου εποχή, κάποιος γείτονας μιας μοδίστρας είχε εγκαταστήσει στον κήπο του ένα σύστημα καθρεφτών, και με το αυτό σχέδιο αυτό περιόριζε παρακολούθησε ότι γινόταν μέσα στο μοδιστράδικο. Η νομοθεσία κατέφυγε στα δικαστήρια, αλλά ξέν καταρωμένος να υπογράψει ο γείτονας της ν' αφαιρέσει τους καθρέφτες.

Την ίδια αποτυχία σημείωσε ο ένοικος του πρώτου πατώματος ενός σπιτιού, όταν ζήτησε την επέμβαση της Δικαιοσύνης γιατί ο ιδιοκτήτης του δεύτερου πατώματος είχε κατασκευάσει μία εξωτερική σκάλα, απ' όπου μπορούσε να βλέπει ότι συνέβαινε μέσα στα δωμάτια του.

Η αγγλική εφημερίδα καταλήγει με την υπόδειξη ότι, ωστόσο να ψηφισθεί ένας ειδικός νόμος γι' αυτές τις περιπτώσεις, το καλύτερο μέσον συμφωνισμού των δράστων είναι... η χειροδικία!

ΕΜΕΙΝΕ ΑΠΟ ΛΑΣΤΙΧΟ...

— Είσαι πολύ τυχερός, φίλε μου!... Δεν έχω τρύμη!...

Ο δικηγόρος: «Αν παρουσιασθήτε μ' αυτό το καπέλο στο δικαστήριο, θα μπορέσω τότε να επικαλεσθώ υπέρ υμών το... ακαταλόγιστο!»

— Κάθισε, χρυσέ μου... Ο κύριος θα μās πη τώρα την τιμή!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Υπάρχει ένας σωστός κι' ένας λανθασμένος τρόπος βουρτσίσματος των μαλλιών. Αν τα βουρτσίζετε προς τα κάτω, μπορεί να χαλάσει η όντυλασιόν τους. Αν όμως σκουμπτε λίγο μπροστά και τα βουρτσίζετε προς τα πάνω, από τις ρίζες προς τις άκρες των τριχών, οι «σκάλες» τους γίνονται βελύστες κι' οι τριχες παίρνουν μία ωραία στιλνότητα.

Το προσεχτικό μακιγιάζ

Αν διαθέσετε λίγο περισσότερο χρόνο στο μακιγιάζ σας στο σπίτι σας, δεν θα χρειαστεί κατόπιν να το διορθώσετε κάθε τόσο μπροστά στον κόσμο. Στρώστε καλά κι' ομοιόμορφα το φόν-ντέ-ντεν, πιέξτε με πινέλο την πούντρα, χαράξτε με προσοχή την περιμετρο των χειλιών, γεμίστε το διάκενο και σκουπίζετε με τοιγαρόχαρτο την περίσσεια του κραγιονιού. Και το μακιγιάζ σας δεν θα θέλει πια επιδιορθώσει. Αν, ωστόσο, βεβήτε στην ανάγκη να κάνετε κάποιο διορθωτικό, ενώ βρίσκεσθε σ' ένα κέντρο ή σ' ένα πάρτυ, θυμηθείτε πως σας κυττάζουν οι άλλοι και φροντίστε να ναι οι κινήσεις σας άγρες και χαριτωμένες. Μισονοίγετε τα χείλη σας σ' ένα ελαφρύ χαμόγελο, μη ξαρονείτε τα φρύδια σας. Συνήθως, οι οπασμωδικές κινήσεις και το τράβηγμα των χειλιών είναι εκείνα που κάνουν να φαίνεται τόσο άσχημη αυτή η δουλειά.

Αρωμα και λουσιέν

Τα περισσότερα καλά αρώματα έχουν και την αντίστοιχη λουσιέν, που μυρίζει ελαφρότερα και που μπορείτε να τη χρησιμοποιήσετε για να υπογραμμίσετε το άρωμά σας. Σκουπίζετε αβήνα πάνω σας τη λουσιέν μετά το μπάνιο σας, μ' ένα βαποριζατέρ. Έπειτα στάζετε σ' ένα βαμβακι μία-δυο σταγόνες άρωμα και το βάζετε μέσα απ' το σουτιέν σας. Ακόμη καλύτερο είναι ναχί το ίδιο άρωμα και η πούντρα σας.

Το χρωματιστό φόν-ντέ-ντεν

Αν το δέρμα σας είναι θαμιο, μουντό, χρησιμοποιήστε την ημέρα ένα χρωματιστό φόν-ντέ-ντεν, που θα σκεπάζει αυτό το ελάττωμά του και θα του δώσει μία ωραία λάμψη. Τη νύχτα που θα κοιμηθείτε, βάζετε μία κρέμα λευκαντική.

Κιτρινωμένα δάχτυλα

Τα δάχτυλά σας έχουν κιτρινωθεί απ' το τσιγάρο; Το θέαμα αυτό είναι ασφαλώς, πολύ αντίεσθητικό. Μπορείτε ωστόσο να τα καθαρίσετε εύκολα, με χυμό λεμονιού και ελαφρόπετρα. Βουτάτε την ελαφρόπετρα στο λεμόνι και τρίβετε τις κιτρινωπές όχι όμως πολύ δυνατά, γιατί αργιεύει το δέρμα. Μπορείτε να προφυλάξετε τα δάχτυλά σας απ' το κιτρινωπά, αν χρησιμοποιήσετε πινά για το τσιγάρο σας.

Πώς καθαρίζονται οι μάλλινες κουβέρτες

Για να καθαρίσετε τις μάλλινες κουβέρτες, τις πλένετε με ζεστή σαπουνάδα, στην οποία έχετε προσθέσει λίγη σόδα. Τις τρίβετε καλά σ' όλα τα μέρη τις ξεπλένετε, τις στύβετε και τις κρεμάτε σε σχοινιά για να στεγνώσουν. Ένώ είναι ακόμη ελαφρά υγρές, τις τινάζετε και τις χτυπάτε μ' ένα ξύλο. Ύστερα τις βουρτσίζετε με σκληρή και καθαρή βούρτσα, για να στρώσει όσο το δυνατόν περισσότερο το μαλλί τους.

Το κατεψυγμένο κρέας

Δεν υπάρχει κανείς λόγος να μαγειρεύετε το κατεψυγμένο κρέας αμέσως μόλις το άγοράσετε. Αν έχετε καλό ψυγείο στο σπίτι σας, μπορείτε να διατηρήσετε το κατεψυγμένο κρέας, όσο και το γυπό κρέας.

Το χαρτί της ταπεταρίας

Συμβαίνει πολλές φορές να δυσκολεύεσθε να κολλήσετε το χαρτί της ταπεταρίας, γιατί τρίζει ο σοβάς του τοίχου. Σε τέτοια περίπτωση, αλείψετε πρώτα τον τοίχο μ' ένα λεπτό στρώμα γομαλάκας, που θα στεγνώσει γρήγορα και θα δημιουργήσει μία λεία και συνεκτική επιφάνεια, όπου κολλάει πια εύκολα το χαρτί.

Το βάψιμο των καλεριφέρ

Όταν πρόκειται να βάψετε τα καλεριφέρ του σπιτιού ή του γραφείου σας, προτιμήστε να μεταχειρισθήτε μελάνι όχι γυαλιστερή. Τα μεταλλικά βερνίκια με τη ζοφερή λάμψη, που χρησιμοποιούσαν άλλοτε, απέδειχσαν ακατάλληλα, γιατί φιλικίζον ένα μέρος της θερμότητας και δεν τ' αφήνουν να διαχυθεί ελεύθερα στο δωμάτιο.

Μία βόμβα στη Νέα Υόρκη!

Ο φόβος της ολοκληρωτικής
καταστροφής της Γης

Σ' ανοιχτά του Ατλαντικού, δεκάδες μίλια μακριά απ' τη Ν. Υόρκη, ένα τεράστιο και παράξενο υποδρυχίο αναδύεται στην επιφάνεια. Δεν είναι συνηθισμένου τύπου. Κινείται μ' ένα μίγμα υπερξειδίου του υδρογόνου και καυσίμου ύλης, κι' έτσι δεν χρειάστηκε καν να βγάλη έξω απ' το νερό ένα σωλήνα «σνόρκελ» για την τροφοδοτή των μηχανών του με αέρα, σ' όλη τη διάρκεια του μακρινού ταξιδιού του. Πουθενά λοιπόν δεν επισημάναν τη διάβασί του.

Τώρα όμως δεν ενδιαφέρεται πια για τη μυστικότητα, αλλά για την ταχύτητα δράσεως. Δεκάδες τεχνικοί, έξασκημένοι ήδη με τα μυστικά γυμνάσια που έγιναν σ' έρμηκες θαλάσσης, εργάζονται γρήγορα κι' επιδέξια στο κατάστρωμά του. Προετοιμάζουν την έκσφενδονισι ενός τεραστίου κατευθυνόμενου βλήματος, μεγάλου σαν ένα αεροπλάνο για 21 επιβάτες.

Οι αμερικανικοί σταθμοί ραντάρ έχουν σημειώσει κι'όλας την παρουσία του υποδρυχίου. Σε διάφορες αεροπορικές βάσεις έχει σημειωθεί συναγερμός. Σε λίγες στιγμές, απογειώνονται τα ετοιμα ήδη και εξοπλισμένα αεροπροαθούμενα καταδιωκτικά.

Αλλοίμονο όμως! Είναι πολύ άργα πια... Το βλήμα έχει ξεκινήσει απ' το υποδρυχίο, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, κι' οι λεπτοί και ακριβέστατοι ηλεκτρονικοί μηχανισμοί του το οδηγούν αλάθητα προς το στόχο. Τίποτε δεν μπορεί πια να το σταματήσει... Έκατομμύρια άνθρωποι, στην πυκνοκατοικημένη Ν. Υόρκη, είναι ανέκκλητα καταδικασμένοι σε θάνατο...

Λίγα λεπτά μόνο μετά την έκσφενδονισι του βλήματος, μία βόμβα υδρογόνου σκάζει, πάνω απ' το κέντρο της Ν. Υόρκης, σκορπίζοντας ατομισμό το θάνατο και την ολοκληρωτική καταστροφή σε μία έκταση 10 μιλίων. Το έδαφος ίσπεδώνεται, οι τεράστιοι ουρανοξύστες εξαφανίζονται... Πέντε εκατομμύρια άνθρωποι και τριών αιώνων πολιτισμός εκμηδενίσθηκαν, μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Μπορούν ωστόσο να θεωρηθούν «τυχεροί» όσοι βρέθηκαν μέσα στην περιοχή εκείνη των 100 τετραγωνικών μιλίων, γιατί πέθαναν άσπραπια, πριν ακόμη αντίληφθούν τί συνέβη. Πολύ περισσότεροι όμως άλλοι βρίσκουν θάνατο φρικτό, μαρτυρικό, μέσα στις φλόγες και στα ερείπια, πέρα απ' την κεντρική ζώνη της έκρήξεως. «Η έμποτιζονται από τις θανατηφόρες ακτίνες γάμμα, που θα τους σκοτώσουν σιγά-σιγά, ύστερα από ημέρες ή εβδομάδες. Όλοι αυτοί είναι οι «άτυχοι»...

Αυτά περίπου θα συμβούν, αν πέση στη Ν. Υόρκη μία βόμβα υδρογόνου, 1.000 φορές ισχυρότερη από την ατομική βόμβα της Χιροσίμα.

Όπως έχομε γράψει κι' άλλοτε, στη βόμβα υδρογόνου η ανθρώπινη επιστήμη απομεινείται ό,τι κάνει η Φύσις στον Ήλιο: Μεταβάλλει δηλαδή το υδρογόνο σε ήλιον.

Στο άστρο της ημέρας, η μεταβολή αυτή γίνεται με τη θερμοκρασία των 20.000.000 βαθμών που επικρατεί στην επιφάνειά του. Στη βόμβα υδρογόνου, η απαραίτητη αυτή θερμότης παράγεται πρώτα με μία ατομική βόμβα. Μ' άλλα λόγια, η ατομική βόμβα αποτελεί το «καυκάρι», που προκαλεί την έκρηξη της βόμβας υδρογόνου και την άπελευθέρωσι τεραστίων ποσοτήτων ενέργειας.

Μία άλλη διαφορά είναι ότι, ενώ στον Ήλιο η μεταβολή του υδρογόνου γίνεται πολύ σιγά, μέσα σ' εκατομμύρια χρόνια, στη βόμβα έπρεπε να γίνει άσπραπια. Γι' αυτό, χρεια-

ζόταν μία ειδική μορφή υδρογόνου: Ένα μίγμα «βαρέος» και «υπερβαρέος» υδρογόνου, δηλαδή «δευτερίου» και «τρίτιου».

Το «δευτερίον» μπορεί να παρασκευασθεί εύκολα, φθηνά και σε μεγάλες ποσότητες. Είναι όμως μάλλον άδρανές. Για να έκραγη αμέσως, πρέπει ναχί αναμιχθεί με «τρίτιον». Αυτό δε παράγεται δύσκολα και είναι πανάκριβο. Χρειάζονται τεράστιες βιομηχανικές εγκαταστάσεις, για την παραγωγή μόλις 1 κιλού «τρίτιου».

Με την προσθήκη όμως μίας μικρής ποσότητός του στο «δευτερίον», γίνεται ένα μίγμα που έκρηγνυται 100 πεντάκις εκατομμύρια φορές γρηγορότερα απ' το κοινό υδρογόνο. Αυτό το μίγμα λοιπόν θα περιέχει η βόμβα υδρογόνου, αποθηκευμένο γύρω από μία ατομική βόμβα που θα προκαλέσει την έκρηξί του.

Δεν υπάρχει κανείς λόγος να πιστεύουμε ότι η Αμερική κρατάει το μονοπώλιο του τρομακτικού αυτού νέου όπλου. Αντιθέτως, οι ειδικοί επιστήμονες είναι βέβαιοι ότι και οι Ρώσοι εργάζονται προς την κατεύθυνσι αυτή, με τη βοήθεια Γερμανών φυσικών.

Πάντως, οι Αμερικανοί βρίσκονται ήδη κοντά στην τελική επιτυχία. Το Νοέμβριο του 1952, δοκιμάσθηκαν στη νήσο Ένιβετόκ «θερμοπυρηνικά όπλα», με τα οποία απέδειχθη έμπράκτως ότι η ατομική βόμβα μπορεί να χρησιμεύσει ως «καυκάρι» της βόμβας υδρογόνου. Υπολογίζεται ότι τα όπλα αυτά είχαν έκρηκτική δύναμη διπλάσια μόνο από τις τελειοποιημένες ατομικές βόμβες. Ίσσοδυναμούσαν δηλαδή με 20.000 τόννους συνηθισμένων έκρηκτικών βομβών. Η βόμβα υδρογόνου όμως θα είναι τουλάχιστον 50—100 φορές ισχυρότερη απ' αυτά.

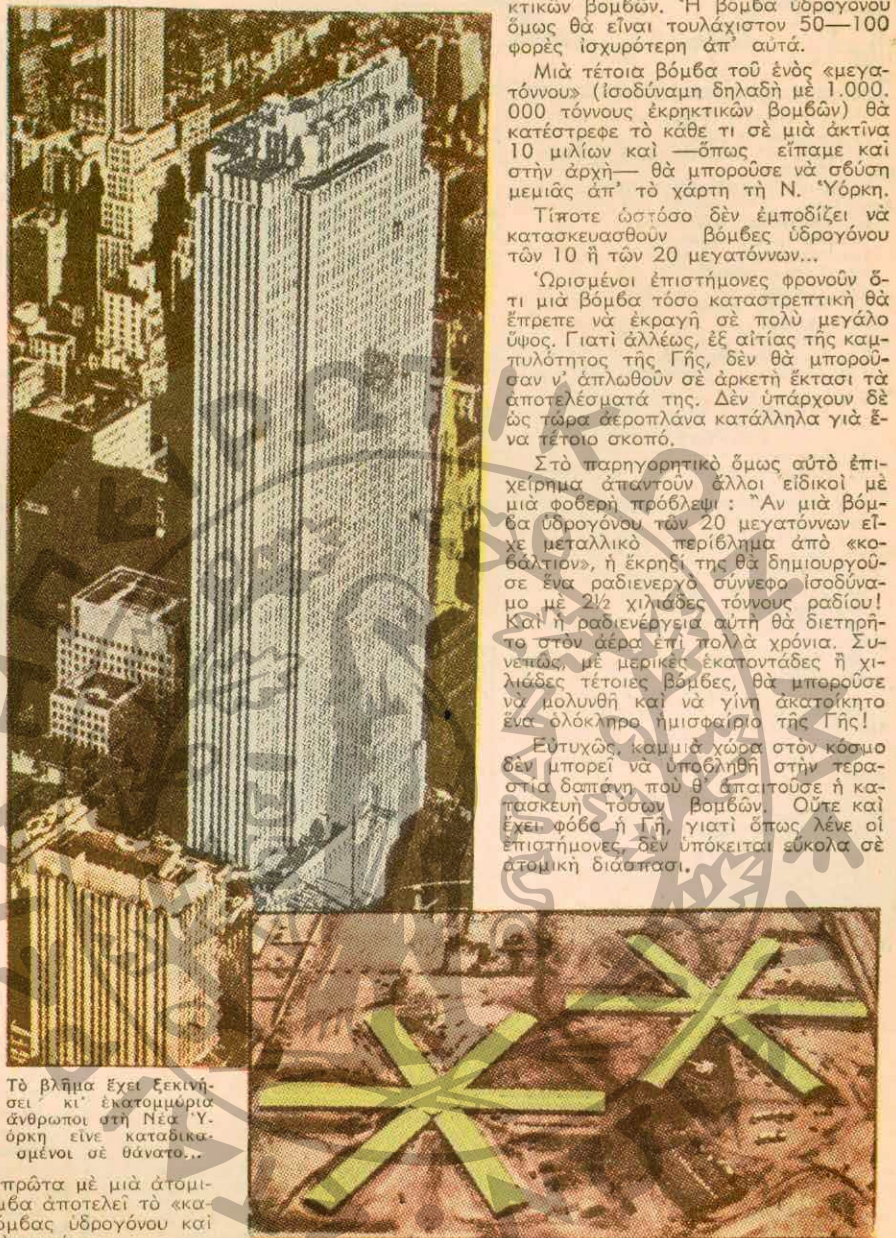
Μία τέτοια βόμβα του ενός «μεγατόνου» (ισοδύναμη δηλαδή με 1.000.000 τόννους έκρηκτικών βομβών) θα κατέστρεφε το κάθε τι σε μία έκταση 10 μιλίων και —όπως είπαμε και στην άρχη— θα μπορούσε να σβύσει μεμιάς απ' το χάρτη τη Ν. Υόρκη.

Τίποτε ωστόσο δεν έμποδίζει να κατασκευασθούν βόμβες υδρογόνου των 10 ή των 20 μεγατόνων...

Όρισμένοι επιστήμονες φρονούν ότι μία βόμβα τόσο καταστρεπτική θα έπρεπε να έκραγη σε πολύ μεγάλο ύψος. Γιατί άλλως, εξ αίτιας της καμυτολότητος της Γης, δεν θα μπορούσαν ν' άπλωθούν σε αρκετή έκταση τα αποτελέσματά της. Δεν υπάρχουν δε ως τώρα αεροπλάνα κατάλληλα για ένα τέτοιο σκοπό.

Στο παρηγορητικό όμως αυτό επιχείρημα απαντούν άλλοι ειδικοί με μία φοδερή πρόβλεψη: «Αν μία βόμβα υδρογόνου των 20 μεγατόνων είχε μεταλλικό περίβλημα από «κοβάλτιον», η έκρηξί της θα δημιουργούσε ένα ραδιενεργό σύννεφο ισοδύναμο με 22 χιλιάδες τόννους ραδίου! Και η ραδιενέργεια αυτή θα διεισπρήτο στον αέρα επί πολλά χρόνια. Συνεπώς, με μερικές εκατοντάδες ή χιλιάδες τέτοιες βόμβες, θα μπορούσε να μολυνθεί και να γίνει ακατοίκητο ένα ολόκληρο ημισφαίριο της Γης!

Ευτυχώς, καμιά χώρα στον κόσμο δεν μπορεί να υποβάλει στην τεραστία δαπάνη που θα απαιτούσε η κατασκευή τέτοιων βομβών. Ούτε και έχει φόβο ή τή, γιατί όπως λένε οι επιστήμονες, δεν υπόκειται εύκολα σε ατομική διάσπασι.

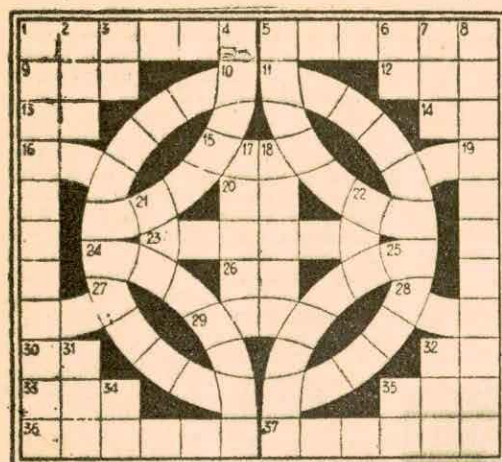
Το βλήμα έχει ξεκινήσει κι' εκατομμύρια άνθρωποι στη Νέα Υόρκη είναι καταδικασμένοι σε θάνατο...

Τα κτίρια αυτά με την άστεροειδή διάταξη είναι τα γραφεία του τεραστίου έργουασιού της Νοτίου Καρολίνας, που θα παράγη «τρίτιον» για τη βόμβα υδρογόνου και που στοιχίσε 1½ δισεκατομμύριο δολάρια.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Η τοποθέτηση των λέξεων θ' αρχίσει από το τετραγωνίδιο, όπου βρίσκεται ο αντίστοιχος αριθμός και θ' ακολουθήσει την κατεύθυνση, που σας καθορίζουμε κατωτέρω:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βραχύναντο όλο.
- 5) Λίμνη που μοιράζονται η Ελλάδα και η Σερβία.
- 9) Νόμισμα της Πορτογαλίας και της Βραζιλίας.
- 12) Πρακτορείο ειδήσεων.
- 13) Αριθμός ή πρόθεσις.
- 14) Αρνητικών.
- 20) Ξενική άρνησις.
- 23) Τιμωρία.
- 26) Η μισή Σύμη.
- 30) Άρθρο.
- 32) Προτρέπει.
- 33) Θεά των αρχαίων.
- 35) Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήν).
- 36) Κάθε κράτος έχει τη δική του.
- 37) Ανηκούν στο μακρινό παρελθόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Δικαστήριο.
- 2) Κινηματογράφος της πρωτεύουσας.
- 31) Έχει πολλά η Ελλάδα.
- 32) Άρθρο.
- 34) Εναντιωματικός σύνδεσμος.
- 17) Άμυαλος.
- 18) Όπερα του Μπελλίνι.
- 16) Αριθμός με γράμματα.
- 35) Δηλώνει διαταγή.
- 7) Ρυθμίζει τα ποδοσφαιρικά ζητήματα.
- 32) Χρονικό επίρρημα.
- 8) Ανώτατο.
- 4) Πρωτεύουσα ομώνυμου περιοχής της Νοτιοανατολικής.
- 5) Φτωχόσπιτο.
- 10) (12 γράμματα): Τρομοκρατημένος.
- 11) (12 γράμματα): Άσχολεται με νομίσματα.
- 15) Το μικρό όνομα γνωστής στάρ.
- 16) Αρνητικό.
- 19) Ηρώς του Σαίξπηρ.
- 21) Αρχικά μονάδων ασφαλείας.
- 22) Σύνδεσμος.
- 24) Απαραίτητη σ' ένα ταξιδιώτη.
- 25) ...Κόρυφος: στάρ με περίφημη φωνή.
- 27) Νόμισμα βαλκανικής χώρας.
- 28) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.).
- 29) Το ίδιο μεγέθος (θελ.).

Οι πάσσαλοι

Ένας κτηματίας περιφράζει με σιμωτόπληγμα δυο συνεχόμενα τετράγωνα χωράφια του, απ' τα οποία το ένα έχει ακριβώς τετραπλάσια έκταση απ' το άλλο. Για ολοκλήρωση τη μία πλευρά του μικρότερου χωραφιού μεταχειρίζεται 45 πάσσαλους. Οι ίδιοι πάσσαλοι εξυπηρετούν κι' ένα τμήμα της αντίστοιχης πλευράς του μεγαλύτερου χωραφιού. Πόσους πάσσαλους χρειάζεται εν όλω ο κτηματίας, και για τα δυο χωράφια;

Τα χαρτιά που κολλάνε στον τοίχο

Πώς είναι δυνατόν να «κολλησете» σ' ένα λείο τοίχο κομμάτια από γάρτι ή από τραπουλόχαρτα, χωρίς να με-

ταχειρισθίτε κόλλα, καρφίτσες ή άλλο τέτοιο μέσον; Απλούστατα, τα τρίψτε δυνατά με το χέρι σας ή μ' ένα χτένι. Ο στατικός ηλεκτρισμός που αναγείρεται στην επιφάνεια τους, δεν θα τ' αφήσει να πέσουν, αν τα ακουμπήσετε κατόπιν πάνω στον τοίχο και τ' αφήσετε ελεύθερα.

Τί το κοινό;

Τα πρόσωπα ή τα πράγματα που περιέχονται σε καθεμία από τις ακόλουθες ομάδες, έχουν πάντα κάτι που τα συνδέει ιδιαίτε- ρως μεταξύ τους και που, για να βρεθί, απαιτεί κάποια σκέψη. Τι το κοινό έχουν λοι- πόν:

- 1) Τα γράμματα Π, Ζ, Ε, Ρ, Τ, Υ, Θ, Ι, Ο (έκ- τος του ότι είναι όλα ψη- φία του αλφάβητου).
- 2) Οι Πυραμίδες της Αιγύπτου, ο Ζεύς της Ό- λυμπίας, ο ναός της Αρ- τέμιδος της Εφέσου, το Μουσείο της Αλικαρνα- σσού, ο Κολοσσός της Ρόδου, οι κήποι της Βα- βυλώνας, ο Λαβύρινθος.
- 3) Το διαμάντι, η ά- κουαμαρίνα, ο αμέθυ- στός, ο γρανάτης, ο σμαράγδος, το ρουμίνι, το ραβέντι, ο σαρδάνει- σος, ο οπάλλος (έκτος του ότι είναι πολύτιμοι λίθοι).
- 4) Ο Κορό, ο Βατώ, ο Μπιστιέ- λι, ο Ρενουά, ο Μουρίλο.

Ερωτήσεις

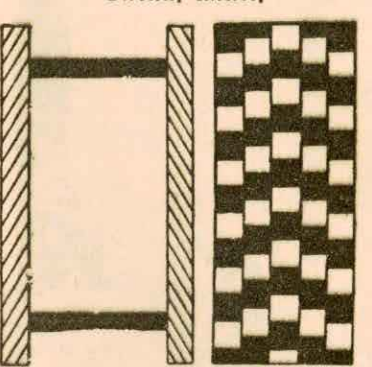
- 1) Η Βραζιλία είναι γνωστή κυρί- ως για τα διαμάντια, το χαλκό, τα φυτικά, τον καφέ ή το κρέας της;
- 2) Η όπερα που έχει για θέμα της τους έρωτες μιας Αιγυπτίας εκλάσας, είναι η «Αίντας», η «Τριτάσια», οι «Τροβατόρες», ή «Μανόν» ή η «Θαο- ρίτα»;
- 3) Το νέφτι βγαίνει από το πετρέ- λαιο, από την πίσσα, από ψάρια ή α- πό δέντρα;
- 4) Ο Νότιος Πόλος ανακαλύφθη α- πό τον Πήρυ, τον Αμούνδεν, το Λιντ- μπεργκ ή το Σκότ;

Τί σημαίνουν οι αριθμοί;

Προσπαθήστε να συνδέσετε τον κα- θένα από τους κατωτέρω αριθμούς με μία έννοια που τον χαρακτηρίζει (π.χ. το 7 με τις ημέρες της εβδομάδας).

7, 10, 11, 12, 13, 33, 37, 300, 365, 2.000.

Οπτική απάτη

Τόσο οι δυο κατακόρυφες και γραμ- μάτες λουρίδες του αριστερού σχήμα- τος, όσο και οι κατακόρυφες σειρές τετραγωνιδίων του δεξιού, είναι τελεί- ως παράλληλες μεταξύ τους. Κι' όμως φαίνεται ότι λοξοεύουν. Αυτό οφείλεται σε οπτική απάτη.

Τά έπτα

Για να εξελέγχετε τις γνώσεις σας, βάλτε τα δυνατό σας να θυμηθείτε τα έπτα στοιχεία καθεμιάς από τις παρα- κάτω ομάδες.

- 1) Ποιοι, ποιές, ποιά ήσαν:
- 2) Οι έπτα σοφοί της Ελλάδος;
- 3) Οι έπτα πληγές της Αιγύπτου;
- 4) Τα έπτα άρετες;
- 5) Τα έπτα χρώματα της ιριδός;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Οί 'Ινδοί Χούντζα

Είναι οι πιο υγιείς άνθρωποι του κόσμου!

Κάθε χρόνο, δυο ρωμαλέοι ιθαγενείς κατεβαίνουν πεζή από τη βορειότερη άκρη των 'Ινδίων ως τη Βομβάη, όπου μένει ο 'Αγά Χάν. Είναι οι άπεσταλ- μένοι της φυλής των Χούντζα, ενός λαού που ζη στο ύψιπεδο του Παμίρ, 2.000 μέτρα από την επιφά- νεια της θάλασσας, και κάνουν το ταξίδι αυτό για να προσφέρουν στον πνευματικό άρχηγό τους τον 'Αγά Χάν, τα απαραίτητα δώρα άφοσίωσης — ήρω- σάφι και πολύτιμα πετράδια!

Η φυλή των Χούντζα είναι φτωχή και τα έτησια δώρα της προς τον 'Αγά Χάν την κάνουν ακόμα πιο φτωχή. Μα αυτό δεν έχει καμμία σημασία. Γιατί οι Χούντζα έχουν έναν άλλο θησαυρό, πιο πολύτι- μο: την υγεία.

Κανένας άλλος λαός στον κόσμο δεν είναι πιο μακρόβιος από τους Χούντζα. Όλα σχεδόν τα μέ- λη της φυλής πεθαίνουν σε ηλικία τ' ολιγώτερο 100 χρόνων. Και πεθαίνουν υγιείς, από φυσικό θάνατο κι' όχι από τις διάφορες βαρβαρικές αρρώστιες, που συνοδεύουν τα γηρατειά των άλλων ανθρώπων.

Δεν υπάρχουν λοιπόν, γιατροί ανάμεσά τους. 'Αν καμμία φορά — κι' αυτό είναι πολύ σπάνιο — έχη κανείς πυρετό, οι Χούντζα περιορίζονται στο να τον τυλίξουν με μία ζεστή κουβέρτα και να τον εσπλώσουν στο χώμα, σ' έναν ίσκιο. Ο πυρετός δεν άργει να πέση και ο άρρωστος σηκώνεται, νερός και άκμαίος, όπως πρώτα.

Οι ηλικιωμένοι Χούντζα έχουν βλέμμα ζωρό και λαμπρό σαν βλέμμα παιδιών και το βάδισμά τους θα το ζήλευαν ακόμα και οι άθληται του «πολιτι- σμένου» κόσμου μας.

Όλες οι γυναίκες των Χούντζα, έγγαμες ή άγα- μες, είναι πολύ όμορφες και το κορμί τους διατη- ρεί ως τα 50 χρόνια τις γραμμές, που θαυμάζομε στα άρχαία ελληνικά αγάλματα, και την ελαστικό- τητα κοριτσιών δέκα οχτώ χρόνων!

Το πιο εκπληκτικό όμως είναι ότι οι γειτονικές φυλές, όπως οι πληθυσμοί του Κασμίρ και του Βαλ- τιστάν, υφίστανται μία μόνιμη σχεδόν έπιθεση απ' όλες τις γνωστές και άγνωστες ασθένειες που έκ- δηλώνονται στους ιθαγενείς αυτούς με πρωτοφανή και τρομακτική ένταση!

Πώς οι Χούντζα κατορθώνουν να διατηρούν ώστο- σο την υγεία τους; Κατέχουν κανένα πολύτιμο μυσ- τικό;

Οι Χούντζα είναι φτιαγμένοι, όπως όλα τ' άλλα ανθρώπινα πλάσματα. 'Αν τους μεταφέρωμε αλλού και τους αναγκάσωμε να ζήσουν ανάμεσα σ' άλλους ανθρώπους προσβάλλονται τότε κι' αυτοί από τις αρρώστιες.

Δυο Ευρωπαίοι έπιστήμονες έπισκέφθηκαν πρό καιρού την παράξενη αυτή φυλή κι' έκανον διάφο- ρες μελέτες για να ανακαλύψουν το μυστικό των Χούντζα. Και το άνακάλυσαν!

Οι ιθαγενείς αυτοί οφείλουν την υγεία τους στη δίαιτά τους, που δεν έχει αλλάξει καθόλου με το πέρασμα των αιώων.

Η λιτότης των Χούντζα είναι εκπληκτική και δεν συγκρίνεται παρά μόνο με τη λιτότητα των άρχαι- ων Σπαρτιατών.

Το έδαφός τους είναι φτωχό και μία φοβερή σι- τοδεία εκδηλώνεται κάθε άνοιξη, καταδικάζοντάς τους σε πείνα. Θα μπορούσαν βέβαια να συμπληρώ- σουν τις έλλείψεις τους σε τρόφιμα με εισαγωγές από άλλες φυλές, μα οι Χούντζα — μολοντί εισά- γουν μεταξύ και μολλί για τα ρούχα τους — άρ- νούνται να δεχθούν οποιαδήποτε ξένη τροφή, έκτος από το άλάτι!

Αυτός είναι ένας θρησκευτικός νόμος που προ- έρχεται από πολύ μακρινές εποχές και που οι Χούντζα τηρούν με σχολαστικότητα και φανατισμό. Το «μενού» λοιπόν των Χούντζα περιορίζεται σε έλάχιστα πράγματα: κρέας μία φορά την εβδο- μάδα, το πολύ, και μόνο κατά την περίοδο της «ά- φθονίας». Καθόλου κρέας κατά τους τρεις μήνες της σιτοδείας. Καρποί και χόρτα, συνήθως όμα Κανένα καρύκευμα, έκτος από λίγο άλάτι. Καθόλου οι- νοπνευματώδη ποτά. Το τσάι και ο καπνός άπολεί- νονται άπολύτως.

Το κύριο χαρακτηριστικό της δίαιτας των Χούν- τζα είναι η προτίμησή τους στα φρούτα. Αυτή είναι η κυριότερη τροφή τους. Τρώνε άθρονα φρούτα στο διάστημα του καλοκαιριού και διατηρούν όσα μπο- ρούν για το χειμώνα.

Στην υγεία των Χούντζα συντελεί έπίσης η έπί- δοσή τους στα σπορ. Το τρέξιμο, το πηδημα, το κυνηγι είναι τα πιο συνηθισμένα σπορ της φυλής αυτής. 'Αλλά το πιο αγαπημένο τους σπορ είναι ένα είδος «πόλο», που παίζουν με άλογα γυναι- σμένα με ειδικό τρόπο.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΝΟΥΛΑΣ

Το παραμυθάκι σας

Μία Πρωτομαγιά, πρίν λαλήση ο πετεινός, έκίνησε μία κοπελλούδα για να πάη πέρα στο δάσος. 'Εκεί ήταν μία έρημη βρύση και πλάι της είχε φυ- τρώσει μία τριανταφυλλιά.

Η 'Αγνούλα — έτσι έλεγαν την ά- θαα παιδούλα — είχεν ακούσει από τη γιαγιά της, ότι, όποιος ζητούσε να πηί από τα κρυσταλλένια νερά της βρύσης, έπρεπε πρώτα να ρίξη μπρο- στά της ένα άσημενιο νόμισμα.

Η 'Αγνούλα, λοιπόν, τα χαράματα, θέλησε να πάη εκεί να νιφτή για να γίνη δροσερή σαν το νερό και ροδο- κόκκινη, σαν τριανταφυλλιά.

Όταν όμως έφτασε κοντά στη βρύ- ση, θυμήθηκε ότι δεν είχε άπάνω της ούτε ένα παρό.

Ήταν φτωχή, πολύ φτωχή η 'Α- γνούλα.

Ακούμπησε τότε το κεφαλάκι της πάνω στη βρύση κι' έκλαψε πικρά...

—Βρύση μου καλή, βρύση μου κρου- σταλλένια, άρχισε να λήη, γιατί φυ- λές τις όμορφες σου για τις πλούσιες και στις φτωχές δεν δίνεις τη δροσιά σου;

Κι' έκλαιγε η 'Αγνούλα και τα δά- κρυά της τρέχαν μέσα στο νερό. Δάκρυα πικρά απ' το φαρμάκι της καρδιάς της δάκρυα μαύρα απ' τον πόνο της, που βόλωναν το λαμπικαρισμένο νερό της βρύσης.

Τ' άηδόνια, που κελαιδούσαν πάνω στα κλαριά της τριανταφυλλιάς, άκου- σαν την 'Αγνούλα να κλαίη και της φώ- ναζαν.

—Κάμε γρήγορα παιδούλα γιατί ο ήλιος, που βγαίνει, θα ρουφήξει τις δροσιές και δεν θα μείνη τίποτα για σένα.

Η βρύση όμως ήτανε βουβή και ζη- τούσε το άσημενιο νόμισμα. Κι' η 'Α- γνούλα έκλαιγε, έπεφταν τα δάκρυά της και θόλωναν το νερό που φαρμά- κωνε τα λουλούδια. Και τότε τα λου- λούδια, που ήταν στο ρυάκι, φώναζαν κι' αυτά:

—'Αγνούλα, πίκρανες το νερό, μάς έκαψες τις ρίζες! Πάψε πια να χύνες δάκρυα.

Τα δέντρα άρχισαν να βουίζουν. Οι άχλαδιές, οι δαμασκηνές, οι κο- ρομηλιές, που το πικραμένο νερό φαρ- μάκωνε τους καρπούς τους, φώναζαν ό- λες μαζί:

—'Αγνούλα! ... Τα φρούτα μας γί- νηκαν φαρμάκι! ...

Μα η βρύση ζητούσε το νόμισμα και δεν έδινε διάλου τη δροσιά. Ο ήλιος έσκασε στην άνατολή, χρυσός και κόκ- κινος, σαν βασιλιάς με την πορφύρα του.

Τότε η παιδούλα καταράστηκε την πηγή, μα και τα λουλούδια, τα δέντρα, τα πουλιά καταράστηκαν την 'Αγνού- λα. Και το νερό θυμωμένο χύθηκε άπά- νω της. Κι' η παιδούλα έτρεχε και το νερό την κυνηγούσε και κόντευε να την

Ο Μάης

Το ποιηματάκι σας

'Ο Μάης ήρθε στολισμένος, μ' άγρια γιούλια στο βοννό, 'Ο κάμπος όλος άνθισμένος παίρνει δροσιά απ' τον ούρανό.

Το κάθε ένα χορταράκι με καταπράσινη στολή, Σάν μονομιούριζε τ' άγεράκι, θαρρείς στο ταίρι του μιλεί.

Και ξανανιώνει όλ' η φύσις στην Άνοιξη της τη χρυσή, τόσο που μόλις άτενίσσης, νέα ζωή παίρνεις κι' εσύ!...

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

πνίξη!...

Φώναζε τότε τα λουλούδια να τη βο- ηθήσουν κι' όλα μαζί της είπαν:

—Μας φαρμάκωσες, 'Αγνούλα!

Ζήτησε ύστερα να την συντρέξουν τα δέντρα, μα κι' εκείνα της άποκρίθη- καν:

—Φαρμάκωσες τις ρίζες μας, πίκρα- νες τους καρπούς μας, 'Αγνούλα.

Φώναζε έπειτα τα πουλιά κι' εκείνα της είπαν:

—'Η πίκρα πουχυσες στο νερό μάς έκαψε τα σωθικά μας!

Και το νερό ανέβαινε κι' όλο άνέ- βαινε για να την πνίξη!...

Τότε η 'Αγνούλα γυρισε στη στάμνα της και της είπε:

—Στάμνα μου, που σε είχα πάντα συντροφιά μου, γλύτωσέ με από το κακό!

Κι' έσκυψε η στάμνα να πιή το νε- ρό, για να περάση η 'Αγνούλα. Μα το νερό ήταν πολύ, η στάμνα έσπασε και τα κομμάτια της τα ρούφηξε στα βά- θη του.

Τότε πια η 'Αγνούλα γύοισε στον ήλιο και το φώναζε:

—'Ηλιε μου, πιες το νερό, να φύ- γω να γλυτώσω!

Μα ο ήλιος — ήταν ακόμη πρωί — δεν διψούσε. Έπινε μονάχα τις δροσι- ές απ' τα λουλούδια.

Το χερούλι της στάμνας, που είχαν άπομείνει στα χέρια της 'Αγνούλας, της είπε τότε:

—Έλα κοντά μου και θα σε πάω από εκεί, που ήρθες...

Η 'Αγνούλα έσφιξε το χερούλι και τότε αίσθάνθηκε το σώμα της κρύο, παγωμένο. Λίγο-λίγο ύστερα η 'Αγνού- λα έγινε μία πέτρα μέσ' στη ρεμμα- τιά.

Από τότε οι κοπέλλες δεν πάνε την Πρωτομαγιά στη βρύση. Όταν όμως περνούν από εκεί, πετούν ένα άσημενιο νόμισμα στα πόδια της πετρωμένης 'Αγνούλας και λένε:

'Εμείς σε σένα κοπελλιά, και σύ δώσ' το στη βρύση για να σου δώση όμορφιά, τόν πόνο σου να σβύσι!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Το σχήμα της Γής

Η ιστοριούλα σας

Στο σχολείο ο δάσκαλος παραδίδει τη Δευτέρα το μάθημα της Γεωγραφίας. Τη στιγμή που μιλάει για τη Γη, για να κα- ταλάβουν τα παιδιά, τους δείχνει την ταμπакιέρα, του, που έχει σχήμα στρογ- γυλό.

Την Τετάρτη το μάθημα έπαναλαμβά- νεται. Ο δάσκαλος σηκώνει τον Τάκη για να του πηί τη σχήμα έχει η Γη.

Κι' εκείνος, που είχε άρκετά στενοκέφα- λος, ρίχνει μία ματιά στην έβρα, που ή- ταν η ταμπакιέρα του δασκάλου.

'Αντί όμως να δη τη συνηθισμένη στρογ- γυλή ταμπакιέρα, βλέπει εκεί μία άλλη τε- τράγωνη που μ' αυτήν ο δάσκαλος είχε σκότιμα άντικαταστήσει την πρώτη.

Κι' ο Τάκης, άφοι σκέφθηκε λίγο φωνά- ζει με πεποίθησι:

—'Η Γη, κύριε, τις άλλες μέρες ήταν στρογγυλή, μα σήμερα είναι... τετράγωνη!..

MIKY—MAOYΣ

Χιοθύμορ

Του 'Αντωνάκη δεν του άρέσει καθόλου η σούπα.

Ένα μεσημέρι του σερίβριε η μαμά του σούπα και ο 'Αντωνάκης την τρώει αναγκα- στικά, ενώ συγχρόνως κάνει διάφορους μορ- φασμούς. Κατόπιν ζητάει κι' άλλη.

—Μπράβο, παιδί μου, του λέει η μαμά του. Βλέπεις που έφαγες δυο πιτάς;

Και ο 'Αντωνάκης σοβαρά:

—Την έφαγα, μαμά, όλη, για να μην έχω κι' αύριο!...

—Μπαμπά πόσα αντίγραφα βγάξη η γραφο- μηχανή σου;

—Το πολύ δέκα. Γιατί ρωτάς;

—Έπειδή πρέπει να γράφω πενήντα φορές: «Δεν θα ξαναμιλήσω μέσα στην τάξη!»

—Μη κουνιέσαι, θεία, ψάχνω για τ' αβγό, που είχα βάλει προ όλίγου εδώ!...

★

★

U. T.

★

.....

ν' αγαπιόμαστε έτσι πλατωνικά; Είπε τόσο ώραία η έπικουριανία των ψυχών! Αυτός είναι ο αληθινός έρωας!

Της άπαντώ λοιπόν: 'Υπάρχουν πολλοί εύτυχεις άντρες τίμιοι άκόμα ψυχικά. Νά είστε, όμως, βέβαιη ότι πολύ γρήγορα θ' αλλάξει γνώμη.

Μ α ρ α μ έ ν ο λ ο υ λ ο υ δι — Φ. Δ.: 'Έχει δική η κοπέλα. 'Αφού διασφαρίτε τ' όνομά της στα δικαστήρια, και την ποτίσατε τόσες πίκρες και άγωνίες, τώρα αίσθανεστε έρωτα γι' αυτήν και ζητάτε να την πλησιάσετε και πάλι. Αυτά δεν είναι σωστά. Πάντως, γράφτε της ένα γράμμα ότι μετανοείτε για όσα συνέβησαν, ότι φταίτε εσείς, και ότι για ν' αποδεχτείτε εμπράκτως την άγάπη σας και τη μετάνοιά σας τη ζητάτε σε γάμο. 'Ελπίζω γι' αυτό το γράμμα να υποχωρήσει.

Τ ρ ε ί ς ά γ α π η μ έ ν ε ς φίλες. 'Απαντώ με τη σειρά: Σ τή ν π ρ ώ τ η: 'Αν σας άγαπάει δεν πρέπει να φοβάσαστε.

'Αν είναι όμως άστοιχός χαρακτήρας τότε δεν μπορείτε να τον κρατήσετε με τίποτα. Πάντως να του γράψετε ταχτικά, αφού είναι και άρραβωνιστικός σας, και να μην του αναφέρετε ποτέ τίποτα απ' αυτά που μου γράψατε. Νά μη του φανερώσετε ούτε τους φόβους σας, ούτε τη ζήλεια σας.

Σ τ η δ ε υ τ έ ρ η: Είναι νευρικός, παίρνει έφάρμακα, εύκολα ξεμυαλίζεται κι' είναι επιπόλαιος. Με όλα αυτά τα ελαττώματα που διαπιστώναστε στον άρραβωνιστικό σας, περιμένετε την ημέρα του γάμου για να τον παντρευθείτε και να κάνη τη ζωή σας μαρτυρική. Νομίζω ότι εγκληματείτε έναντιον του έαυτού σας και ότι πρέπει να σκεφθείτε πιο λογικά: να διαλύσετε τον άρραβώνα!

Σ τή ν τ ρ ί τ η: 'Η διάλυση του άρραβώνα να μη σας στενοχωρή κι' ούτε να είστε άπαρηγόρητη, γιατί έτσι απέδειχθη ότι ο άντρας που θα παίρνατε, είχε πολύ επιπόλαιο χαρακτήρα, και ότι δεν σας αγαπούσε. Φαντασθείτε αυτό που έγινε τώρα, να συνέβαινε μετά το γάμο σας. Νά βρήτε λοιπόν, ένα καλό και τίμιο νεό και να μη στενοχωριέστε καθόλου.

Ζ ω ή: 'Εγγραφα. Μ α ρ ί α, Ρ ό δ ο: 'Εκανα ότι έπρεπε.

Χ α μ έ ν η ά γ α π η 13: Κάνετε ένα μεγάλο αμάρτημα και μπροστά στο Θεό, και έναντι του έαυτού σας. Παρασυρθήκατε, βέβαια, χωρίς να το θέλετε, και άγαπήσατε με τη φαντασία έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρατε και που άγνοούσατε επίσης αν σας αγαπούσε κι' αν άκόμα θα ήθελε να σας παντρευτεί. Μη συνεχίσετε, λοιπόν να κάνετε λάθη και να διαφθείρετε τον ψυχικό σας κόσμο, αφού η θέληση του Θεού έφερε στο δρόμο σας, τον άνθρωπο που θα γίνη σύντροφος στη ζωή σας. Είσατε τόσο καλή και άγνη, που πρέπει να έχετε και το μυαλό καθαρό και την ψυχή σας, όταν θα παντρευθείτε. Γράψτε μάλιστα πιο συχνά στον άρραβωνιστικό σας.

'Η λ ι α χ τ ί δ α: 'Όπως κάνατε την άρχη, να θεωρήτε τη μητέρα σας φίλη και να της εμπιστευόσαστε τα μυστικά σας έτσι έπρεπε και να συνεχίσετε. Και όμως δεν έγινε αυτό. Το αποτέλεσμα είναι να άρχισατε να αμφιβάλλετε για τον έαυτό σας. Γιατί, αφού έζωρε καλά ότι οι γονείς σας δεν θα ήθελαν αυτό το γάμο, δεν έπρεπε να δημιουργήσετε τέτοιες σχέσεις. Σας γράφω αυτά, γιατί έζωρε τις άρχες σας. Καλά θα κάνετε, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σέξι μαζι του, αφού διαπιστώσατε μόνη σας ότι οι διαθέσεις του δεν είναι τίμιες: Πρώτον, δεν πηγαίνει στον πατέρα σας. Δεύτερον, άδιαφορεί αν σας εκθέτη με τ' άρανέδου. Τρίτον, η φράση που σας είπε: 'κάμα θέλωμε εμείς κλπ.'.

Κ ρ α τ ά ε ι τή ν κ ο ρ δ ε λ λ ί τ α σ: Ούτε όρκους, ούτε υποσχέσεις, ούτε την κορδελλίτσα, ούτε την πεταλούδα θυμήθηκε. Διαπιστώνετε, λοιπόν, ότι ήταν ένα επιπόλαιο αίσθημα. Ένα παιχνίδι των αίσθήσεων και τίποτ' άλλο. Καλά κάνατε που δεν γράψατε. Σας συμβούλεω να σταματήσετε

κι' αυτά τα τυπικά εχθρήτρια.

Μ ι ά ά ν ή σ υ χ η κ ο π έ λ λ α, Τ. Π.: Γιατί βάψατε τέτοιες ιδέες στο μυαλό σας; 'Εκείνος σας φέρνεται τίμια, φιλικά και με όλο το θάρρος που του επιτρέπει η κουμπάρια. Θεωρήστε τον κι' εσείς ως έναν πατέρα, ως έναν αδελφό. 'Όχι, όμως, ως μέλλοντα σύζυγο. 'Αν αυτός έχει ύψ' όμη του τίποτα, μην αμφιβάλλετε ότι θα σας ζητήσει από τους γονείς σας. 'Αλλά δεν το πιστεύω.

'Α μ φ ι θ ά λ λ ω γ ι ά τή ν ά γ α π η τ ο υ (Ρ. Ρ.): 2: Δεν τ' κάνει για να σας δοκιμάση, αλλά για να σας εξευτελίση, βλέποντας τον άδύνατο χαρακτήρα σας. 'Αποφύγετε, λοιπόν, να τον ξαναδητέψετε, και έν ανάγκη ζητήστε την προστασία των γονέων σας. Μην

περιμένετε καμιά «έξελιξη». Θα είναι στο χειρότερο.

Π λ η γ ω μ έ ν η Ν η σ ι ω τ ο π ο υ λ α Α. Β. Α.: Σας συγχαίρω για τη διαγωγή, που δείξατε. Του φανερώσατε ότι είσατε μία ήθικη και καλή κοπέλλα. Δεν μπορεί να θεωρηθή έγωισμός, το ότι δεν θέλετε να παρασυρθήτε σε άνόητες πράξεις και γιατί δεν θέλετε να κάνετε αυτό που σας ζητήσε. 'Αλλ' άπορώ πως έσείς, μια τόσο φρόνιμη και έξυπνη κοπέλλα, παρασυρθήκατε και δώσατε πίστι σ' έναν νεαρό γυναισιόπαιδα, άδημιούργητο, με κοινωνικές και οικονομικές υποχρεώσεις; Φανήτε, λοιπόν, πιο σοφά και διακόψετε αυτές τις σχέσεις, που θα σας βλάψουν για το μέλλον σας.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Απαντήσεις έπιστολών

Τ α κ τ ι κ ό ά ν α γ ν ω σ τ η Α.: 'Εκείνο που σας συμβούλεω και μάλιστα, χωρίς άναβολή είναι να πάτε στον «Ευαγγελισμό» και στο Νοσοκομείο «Συγγρού» να εξετασθείτε, γιατί, αν επιμένετε να γίνετε μόνος σας καλά, θα έχετε δυσάρεστα αποτελέσματα.

'Α ν ι τ σ α, Πάτρα: Για το περιστατικό που μου περιγράψατε (δηλ. πιτυρίασι) θα σας συστήσω να κάμτε χρήση της σκευασίας SELSUN των έργαστασίων Abbott, σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία.

Φ. Θ. 333: Αυτό που θεωρείτε ελάττωμα και ζητάτε να το διορθώσετε, πολλοί άλλοι άντρες το θεωρούν και δικαίως ως σπάνιον προτέρημα.

Πάντως θα κάμτε 15 ενέσεις Teston των 25 μιλγρ., δύο την εβδομάδα, ένδομικώς, και θα μου γράψετε αποτελέσματα.

Π. Σ. Ρ., Βόλο: Θα σας έλεγα ότι είναι περιττή η συμβουλή μου, έφ' όσον σας έχουν νοσηλείσει τόσο γιατρός. Πάντως, μαζί με τις άλλες θεραπείες, που έκάμσατε, να υποβληθήτε και στην πάρα κάτω, με την έλπιδα ότι θα έχετε κάποιο αποτέλεσμα. Θα κάμτε, δηλαδή, 10 ενέσεις Bejectal 1 c.c., ένδομικώς, και θα τις έπιθυμήσετε επί τριμήνου.

Λ ί γ ο ά π ο γ ω σ τ ε υ μ έ ν ο, Α. Ε. Γ.: 'Η γνώμη μου είναι να κάμτε 2—3 εκατομμύρια Penicilline και κατόπιν, έφ' όσον εξακολουθεί η ίδια κατάσταση, δεν θα κάμτε καμιά τοπική θεραπεία. Θα έχετε ύποπνη και σιγά, σιγά θα βεβαιωθείτε ότι το αποτέλεσμα θα είναι ευχάριστο. Μην κάνετε καμιά τοπική θεραπεία, γιατί θα επιδεινώσετε την σημερινή κατάσταση.

Κ. Τ.: Θα ήθελα να μάθω πως έζήτησε ότι πρόκειται περί έλκυσσας και όχι άλλης παθήσεως, που παρουσιάζει τα ίδια συμπτώματα. Πάντως η έλκυσσα μεταδίδεται, όχι όμως με τα φιλήματα, όπως φοβάσαστε, αλλά μ' άλλον τρόπον, που είναι πάρα πολύ κοινός.

Ε. Κ. Α.: 'Εγώ θα συνιστούσα, αφού και τόση θεραπεία, που μου αναφέρετε, δεν είχε καλά αποτελέσματα, να κάνετε μία ακτινογραφία της σπονδυλικής στήλης γιατί, αν πραγματικά πρόκειται γι' αυτό, που υποθέτω, θα χρειασθ' να κάμτε συμπληρωματική θεραπεία, πιθανόν δε και άκτινοβολίες.

Λουτρά θα κάμτε στην 'Ικαρία, έφ' όσον είναι δυνατόν και στα Καμμένα Βούρλα.

Κ. Δ.: Το νόσημά σας δεν είναι κληρονομικής φύσεως. 'Ασφαλώς στην περασμένη μικρή σας ηλικία θα πάσατε ρευματισμούς ή κανένα άλλο λοιμώδες νόσημα. Πάντως το περιστατικό σας έχει άναγκη συνεχούς παρακολούθησεως, όποτε να είσατε βέβαιος ότι θα ζητήσετε περισσότερα χρόνια από έκείνους, που νομίζουν ότι είναι άπολύτως ύγιεις.

Ν. Μ., Λάρισα 28: Θα πάρειτε πρωί—μεσημέρι—βράδυ από μία κουταλιά του γλυκού Solerag και μετά ένα μήνα, θα το επαναλάβετε. 'Αν δεν έχετε αποτέλεσμα, να σας δι' ένας γιατρός, μη τυχόν η άφορμη είναι καμιά άσπρσία, όποτε θα χρειασθ' να κάμτε άλλη θεραπεία.

'Α δ ι ό ρ θ ω τ ο ν έ ο: Σε προηγούμενη μου έπιστολή, σας έγραφα λεπτομερώς το σχήμα της θεραπείας, που θα έπρεπε να ακολουθήσετε. Φαίνεται όμως ότι η δεν θα το προσέξατε, γι' αυτό και δεν ένθυμείστε, η δεν έδιαβάσατε καθόλου το τεύχος, που είχε την άπάντησή μου.

'Επαναλαμβάνω λοιπόν: Δύο φορές την εβδομάδα μία ένεσι Teston ή Teston των 25 μιλγρ. μέχρι του αριθμού των 12 και έν συνέχεια 2 χάπια την ημέρα επί 30 ημέρες, από το ίδιο φάρμακο.

Α.

Πώς έκέρδισε την εύτυχία

— Καλημέρα, Κική! της είπε η Λίνα. Τί είν' αυτά που έμαθα; Τί σ' έπιασε να θέλεις να πεθάνης; 'Ακούς εκεί άνοση να πäs ν' αυτοκτονήσης! Μά αυτό, παιδί μου, είναι σωστή τρέλλα!... Τί λέω;... 'Εγκλημα είναι!... Έίκοσι χρόνων κοπέλλα, όμορφη, πλούσια, που μπορείς να έχης ό,τι θέλεις, ό,τι έπιθυμήσεις από τη ζωή!...

— Τί να τ' άκανω τά πλούτη και την όμορφη, Λίνα μου με μία καρδιά φαρμακωμένη, χωρίς όνειρα, χωρίς άγάπη; άπάντησε η Κική. 'Α! Γιατί δεν μ' άφρησαν να πεθάνω;... 'Η ζωή μου χωρίς εκείνον, είναι μαύρη... Θέλω να πεθάνω και τίποτα δεν θα μ' άρέσει να μ' έμποδίσω από την άπόφασή μου... 'Εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις το μαρτύριό μου, γιατί είσαι μία εύτυχισμένη γυναίκα; 'Εχεις τον άντρα που αγάπησες, τα παιδιά σου... 'Ενώ έγώ τάχσσα όλα, προτού τ' άποχτήσω.

'Η Κική ήταν η κόρη του ιδιοκτήτη της πολυκατοικίας, όπου η Λίνα κρατούσε ένα διαμέρισμα.

'Η Κική, στο πρόσωπο της Λίνας — που ήταν ωστόσο μεγαλύτερη της — είχε βρή μία καλή φίλη και της εμπιστευόταν όλα της τα μυστικά. 'Ετσι η Λίνα ήξερε την κρυφή άγάπη της, το άρραβωνισμά της και κατόπιν την έγκατάλειψ' της από τον άρραβωνιστικό της, με τη δικαιολογία, ότι την τελευταία στιγμή είχε καταλάβει πως δεν την αγαπούσε πραγματικά και, για να μην την κάνει δυστυχισμένη, έφευγε από το δρόμο της... 'Η Κική όμως, που τον άγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της φλογερής της νεότητος, δεν άνθεξε σ' αυτό το χτύπημα. 'Όλα της τ' άνευρα, γκρεμίστηκαν... 'Ο σπαραγμός κουρέλιασε τη σφαγή της καρδιάς και τότε ζήτηρε τ' άλημονία στο θάνατο... Μά σώθηκε, κι' έκτός κινδύνου πιά, βρισκόταν πάλι στο σπίτι της και δέχτηκε την Λίνα, έπειτα από δεκαπέντε ημέραν έτίμονη άνοησι να τη δι'. Σιωπηλές τώρα οι δύο φίλες, παρακολουθούσαν τα άπαλά παιχνιδίσματα του γαλαζίου καπνού του τσιγάρου, που όλο ανέβαινε και χανόταν προς το ταβάνι.

— 'Α! γιατί να μην σβύσω κι' έγώ έτσι σαν τον καπνό του τσιγάρου, Λίνα; ψιθύρισε η Κική. 'Τι κακό έκανα στη ζωή για να μείνω σ' αυτήν και να υποφέρω; 'Η Λίνα έσβυσε το τσιγάρο της και, παίρνοντας το άπαλό χεράκι της φίλης της άνόμασε στα δικά της, της είπε με τρυφερότητα:

— 'Α! γιατί σ' έκράτησε, μικρή μου, γιατί σ' αγαπούσε, γιατί θέλει να σε κάνει εύτυχισμένη. Κι' έπειδή μου είπες πρίν, πως δεν σε καταλαβαίνω, έπειδή έγώ είμαι εύτυχισμένη, θα σου διηγηθώ πως άπόκτησα, ύστερα από άφάνταστα βάσανα, αυτή την εύτυχία. Μά, για να με νιώσεις περισσότερο, θ' άρχισω την ιστορία μου από τα παιδικά μου χρόνια!...

» Από μαρό ζυμώθηκε με τη δυστυχία: 'Ορφάνια, γύμνια, πείνα! Πατέ δεν έπαιζε με κοκλές σαν παιδί και δεν ένοιωσα τ' άδαι και τη στοργή της μητέρας, που δεν έγνώρισα ποτέ

μου!... 'Ο πατέρας μου ήταν φτώχος, μικρομεροκαματιάρας κι' άνημπορος να με φροντίσει, γιατί τ' άβασάνα του ήταν πολλά και τόχε ρίξει στο κρασί για να ξεχνά. 'Ετσι, μεγαλώσα με τη συμπαγία της γειτονιάς, που με ταίζε και μ' έντυνε με τ' άπαλά ρουχαλάκια των άλλων παιδιών. Κι' όταν πιά, όχτώ χρόνων κοριτσάκι, μπορούσα να κάνω κάτι, άρχισα τ' άβληματα και διάφορες δουλειές του σπιτίου, για να πληρώσω το φαί της γειτονιάς, την ημέρα που ήταν η σειρά της να με ταΐσει.

» Αυτή η ζωή να είμαι το δουλάκι όλης της γειτονιάς, κράτησε ως τα δώδεκα χρόνια μου. Το τρυφερό μου κορμάκι και τ' άδύναμα χεράκια μου, πουνούσαν από τις βαρείες δουλειές που έκανα... Τις νύχτες ζυπνούσα πολλές φορές από το ίδιο μου το κλάμα...

» 'Όχι από την κούραση, γιατί είχα πιά συνήθεισε, αλλά από καύμό, από ζήλεια που δεν μ' έστελναν κι' έμένα σχολείο, όπως τ' άλλα τα παιδιά, να μάθω γράμματα. 'Ετσι, μία νύχτα, που είχα κλάψει πολύ και που ο πατέρας μου δεν είχε γυρίσει όκομα στο σπίτι, άποφάσισα να φύγω απ' αυτή τη γειτονιά το πρωί... Κι' έφυγα... 'Εφτασα μακριά σε μία άλλη γειτονιά, άγνωστη. Θά ήταν μεσημέρι όταν χτύπησα την πόρτα ενός μεγάλου σπιτίου. Στην άρχη, με πήραν για ζητιανάκι και μ' έβωδαν... Μά, μία γρήν κυρία, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή σ' αυτό το σπίτι, με πήρε μέσα, με πήγε στην κουζίνα και κάθησε δίπλα μου, γι' άκούση τη θλίδερή μου ιστορία, μ' ένα άγαθό και πονετικό βλέμμα, που δεν θα τ' άγνώσω ποτέ μου. Την παρακάλεσα στο τέλος να με κρατήσει για υπηρέτρια, χωρίς μισθό, φτάνει να μ' άφίνουν να πηγαίνω σχολείο. Δέχτηκαν, λοιπόν, αφού πρώτα συνάντησαν τον πατέρα μου και πήραν τη συγκατάθεσή του.

» Από εκείνη την ημέρα, η ζωή άρχισε να μου χαμογελά για πρώτη φορά. Μέσα σ' αυτή την οικογένεια, που είχε κι' ένα κοριτσάκι στην ηλικία μου, κατάλαβα πως κι' έγώ ήμουνα άνθρωπος... Καλή τους ώρα! 'Εκει μέσα, έμαθα πολλά πράγματα: Γράμματα, νοικοκυριά, τρόπους και πρώτ' απ' όλα έμαθα να προσευχωμαι και να έχω έμπιστοσύνη στον έαυτό μου και στη ζωή!...

'Η Λίνα, για λίγο, βυθίστηκε σε μία σιωπηλή άναπολησι που την διέκοψε η Κική.

— Πόσο υπόφερε, Λίνα! Σάν μ' άπιστόρημα μοιάζει η ιστορία σου! Μά γιατί σταμάτησες;... Πες μου τα όλα... — Ναι, θα σου τ' άπω, μικρή μου φίλη, για να δες, πως η ζωή είναι καλή, όταν την αγάπεις και της έχουσε έμπιστοσύνη. Με Λίνα Λόγια, λοιπόν, όταν έφτασα κι' έγώ στην ηλικία σου, αγάπησα παράφορα ένα νεό, που έρχόταν στο σπίτι. Δεν το μούσσα, όμως, να του φανερώσω την άγάπη μου γιατί δεν ήταν της σειράς μου... —

— 'Αν είναι τυχερό μου — έλεγα — θα τ' άποχτήσω. Και βέβαια, όσο μπορούσα, να μορφωθώ πιο πολύ, να γίνωμαι κάθε μέρα και καλύτερη. Σ' αυτό με βοήθησε και ο κύριος του σπιτίου, όπου έργαζόμουν.

» Ημουν πιά είκοσι χρόνων, όταν με πήρε στο γραφείο του, όπου έμαθα γραφομηχανή και κέρδιζα αρκετά.

» Δύο χρόνια πάλεψα έτσι με τη δύναμη της φλογερής μου άγάπης, ώσπου στο τέλος κατάρθωσα να κάνω να με προσέξ' ο λατρευτός μου. Και τ' άποχτήσα!... Τώρα είμαι εύτυχισμένη! Τί άλλο να σου πω, μικρή μου φίλη; Βλέπεις... 'Εσύ δεν έπάλεψες με τη ζωή και με το πρώτο χτύπημά της, την άπαρηγόρησε, για έναν που δεν άξίζει ούτε να τον σκέπτεσαι!...

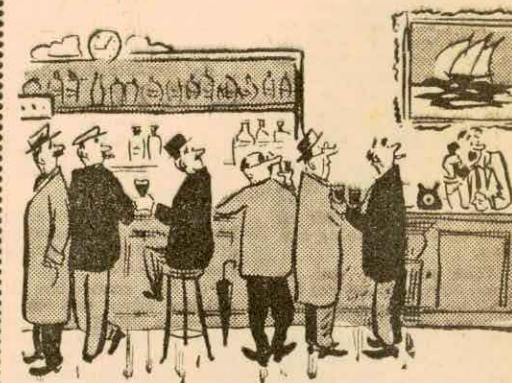
'Η Κική έγειρε το κεφάλι της στην άγκαλιά της Λίνας — ένά δάκρυα εύγνωμοσύνης κυλούσαν απ' τα μάτια της.

— Λίνα, δεν φαντάζεσαι πόσο καλό μου έκανες... ψιθύρισε. Ευχαριστώ, Λίνα μου και σου υπόσχομαι να πάλεψω... Πραγματικά, δεν άξίζει μία τόσο μεγάλη θυσία, ένας επιπόλαιος και σκληρόκαρδος άνθρωπος, σαν τον άλλοτε άρραβωνιστικό μου!...

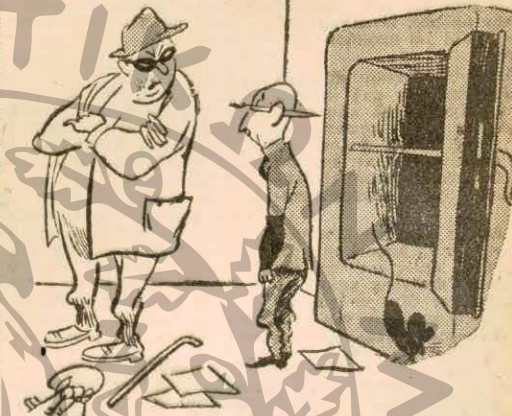
MIPANTA

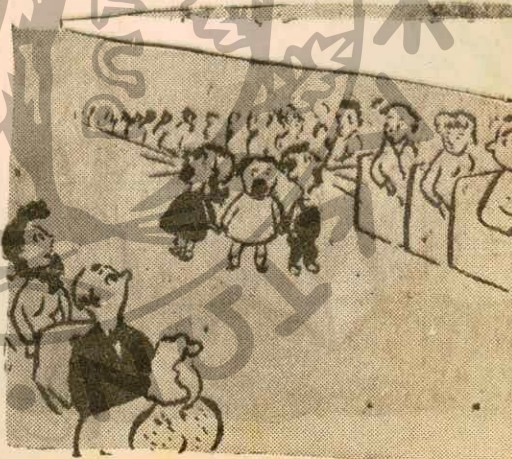
— Θα ξαναγυρίσωμε τη σκηνή αυτή, δεν ήταν καθόλου φυσική!...

— Τον άντρα σας θέλετε, κυρία μου;... Μάλαστα έδώ είναι!...

— Και αυτό το λέτε έσείς ταμείο!...

— Μαμάα!...

Η ΜΑΓΙΚΗ ΑΛΟΙΦΗ

«Ο Τζεφ θεωρούσε τον εαυτό του ως τον πιο άτιχο σε όλο το Άρχιπελάγος Σούλου. Είχε χάσει το φυλαχτό του, ένα μαγικό δόντι λιονταριού, κι' α-πό τότε η μιά άτυχια του δια-δεχόταν την άλλη δίχως καμ-μία διακοπή.

Τον Τζεφ τον τριγύριζε από καιρό ο Ιεραπόστολος Λάγκου-ωρβ για να τον προσληψήσει στον χριστιανισμό... «Όταν, λοιπόν, τον βρήκε απρηγό-ρητο να κόψει νεοεικές βολτες στην άμμουδια του εξωτικού νησιού, νόμισε πως ήταν ή κα-τάλληλη ευκαιρία για να του επαναλάβει την πρότασή του, και να του προσθέσει ότι με τη βοήθεια της χριστιανικής θρη-σκείας θα ξαναβρίσκε το δρό-μο της χαράς και της ευτυ-χίας.

—Και τό φυλαχτό μου; ρώ-τησε ο Τζεφ. Θα το βρω κι' αυτό.

—Ναι, το απάντησε ο Ιερα-πόστολος. Δεν θα είναι όμως το ίδιο, αλλά ένα άλλο πιο καλό και δυνατό που θα σε σώσει πάντα στις δύσκολες στι-γές σου.

«Ο Τζεφ πείστηκε από τα λόγια του Λάγκουωρβ και δε-χτηκε να γίνει χριστιανός. Πα-ρουσάστηκε όμως ένα σοβαρό εμπόδιο: «Ο Τζεφ είχε τέσσε-ρις γυναίκες και δύο δούλες. «Ο Ιεραπόστολος του είπε να τις διώξει όλες και να κρατή-σει μόνο την πρώτη του γυναί-κα. «Ο Τζεφ όμως αγάπησε τη μια από τις δύο σκλάβες του, την όμορφη Ντινιχάρι κι' αυτήν ήθελε να κρατήσει κον-τά του.

Τέλος συμφώνησαν να στεί-λη τη Ντινιχάρι στη μητέρα του, κι' εκείνος να πάει στην Μπαγιούρα την πρωτεύουσα του νησιού. «Εκεί έπρεπε να πάρει διαζύγιο και κατόπιν θα μπορούσε να παντρευτεί τη Ντι-νιχάρι δίχως τίς κανένα εμπό-διο.

Τα λόγια του προσληψιμού φαίνονταν πολύ βαρειά για τον Τζεφ. Είχε όμως πιστέψει ότι θα ξεκοίσε από την κακή του μοίρα. «Ετσι δέχτηκε να πα-ρατήσει τη γυναίκα του. Να

Το πράγμα λοιπόν γινόταν έπιπνυνο για τον Λάγκου-ωρβ. «Ο Ιεραπόστολος φοβόταν μήπως η περίπτωση του Τζεφ γινόταν άφορμη να γάση ό-λο το ποινικό του... Πραγμα-τικά όλοι οι χριστιανοί ιθαγε-νείς άρχισαν ν' αναρωτιούν-

Είχε ντροπιστή ο άνθρω-πος - γορίλλας. Στο τέλος, έ-κρυψε το πρόσωπό του στις πα-λάμες, έπεσε στη λιμνοθάλα-σα και πνίγηκε...

«Η Ντινιχάρι τότε σταμάτη-σε το νευρικό γέλιο της. Σκού-πισε το ιδρώμενο πρόσωπό της και ύπακου έπεσε στα πόδια του Τζεφ.

—Τώρα πιστεύω στη μαγική δύναμή σου! είπε ο Τζεφ χαρού-μενος, στον Ιεραπόστολο, που παρουσιάστηκε γελώντας κι' αυτός στην καλύβα. Θα μείνω χριστιανός!

Τί είχε συμβεί λοιπόν; «Απλούστατα, ο Ιεραπόστο-λος, παρ'ότι παλαιότατο άπο-νή την ιστορία του Σαμωών και της Δαλιδάς, είχε υποβεί-ξει στον Τζεφ να βγάλει με μιά «μαγική αλοιφή» που τούδωσε, όλες τις τριχές από το κορμί του Λέβ. Γιατί μόνον έτσι θα τον γελαιοποιούσε και θα τον έμηνεψε, μπροστά στα μά-τια της Ντινιχάρι!...

Και στα δικά σας, δεσποινίς 'Αντρονίκη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

και μήπως ήταν θύματα του λευκού... μάγου και να τον στραβοκυττάζουν!

«Ο Ιεραπόστολος περνούσε δύσκολες μέρες. «Ο Τζεφ μά-λιστα τον παραμόνευε τακτι-κά και με κακές προθέσεις, ενώ η μητέρα του — η μάγισ-σα Γκέμπα — όπου τον συ-ναντούσε, άρχισε τις κατάρ-τες!...

«Ενα βράδυ, έπειτα από μιά βδομάδα, ο τρομερός Λέβ βρι-σκόταν στην καλύβα του, με-θυμένος όπως πάντα. «Ήταν ξεπλωμένος στο στρωσίδι του, με τη γλυκεία Ντινιχάρι, κα-θισμένη κοντά του σταυροπόδι και με τα δάχτυλά της χωμέ-να στην πικρή του γενειάδα. Ξαφνικά, από κατωφλί άφάνη-κε ο Τζεφ. Αυτή τη φορά ήταν ώ-πλισμένος. Στο ένα χέρι κρα-τούσε ένα μεγάλο στρατιωτικό πιστόλι και στο άλλο το μικρό του γυατάκι. Πίσω του στε-κονταν η μητέρα του η Γκέ-μπα κι' ο αδελφός του, ο Ούγκυ.

«Ο Λέβ σηκώθηκε όρθιος κι' άρριξε τις βλαστήμιες, ενώ η Ντινιχάρι έτρεξε με τα τέσσε-ρα και έζωσε σε μιά γωνιά της καλύβας. «Οι άπροσδόκητοι έπισκέπτες δεν έχασαν καιρό. «Εμπήσαν τον Λέβ στο πλαϊνό χώρισμα της καλύβας. «Εκεί περσαν κι' αυτοί. Τί θα του έκαναν τώ-ρα εκεί μέσα; Αφ'όσον ο Τζεφ θα τον σκότωνε κι' η μάνα του, αφού κομμάτιαζε το πώ-μα του, θα τ'όρριχνε στη θά-λασσα, τροφή στους καρχα-ρίες...

Σε μισή ώρα, η σκηνή μέσα στην καλύβα του Λέβ από τρα-γική έγινε κωμική. «Ο Τζεφ ή μητέρα του κι' ο αδελφός του πετάχτηκαν πρώτοι έξω από το χώρισμα σκασιμένοι απ' τα νευ-ρικά τους γέλια. Ενώ πίσω τους ο Λέβ προχώρισε και στάθηκε στο κατωφλί. «Ήταν γυμνός και χωρίς καμιά τριχιά στο κεφάλι και στο σώμα! Το δέρ-μα του, όπου δεν ήταν μελανι-σμένο από το σκονί που τον είχαν δέσει, ήταν κοκκινισμέ-νο σαν το τρυφερό δέρμα μω-ρού παιδιού.

Τον είχαν ξυρίσει! Φοβιά, μαλλιά, μουστάκια, γένεια! Το θέαμα του άπομυλωμένου Λέβ ήταν κωμικό. «Ακόμα κι' η Ντι-νιχάρι άρχισε να γέλαει... «Οι λοιποί γελούσαν σαν τρελλοί και περισσότερο ή γρημ μάγισσα. Με το μακρύ της δάχτυλο έ-δειχνε το θύμα της... Είχε άνοι-χτό το χωρίς δόντια στόμα της και χόρευε, μεθυσμένη από τον θρίαμβό της εκδικησώς της. Το μικρό σώμα της το είχαν πιάσει οπαμοί και τα τρελλά κι' ακράτητα γέλια της είχαν μουδιάσει τα νεύρα του Λέβ...

Είχε ντροπιστή ο άνθρω-πος - γορίλλας. Στο τέλος, έ-κρυψε το πρόσωπό του στις πα-λάμες, έπεσε στη λιμνοθάλα-σα και πνίγηκε... «Η Ντινιχάρι τότε σταμάτη-σε το νευρικό γέλιο της. Σκού-πισε το ιδρώμενο πρόσωπό της και ύπακου έπεσε στα πόδια του Τζεφ.

—Τώρα πιστεύω στη μαγική δύναμή σου! είπε ο Τζεφ χαρού-μενος, στον Ιεραπόστολο, που παρουσιάστηκε γελώντας κι' αυτός στην καλύβα. Θα μείνω χριστιανός!

Τί είχε συμβεί λοιπόν; «Απλούστατα, ο Ιεραπόστο-λος, παρ'ότι παλαιότατο άπο-νή την ιστορία του Σαμωών και της Δαλιδάς, είχε υποβεί-ξει στον Τζεφ να βγάλει με μιά «μαγική αλοιφή» που τούδωσε, όλες τις τριχές από το κορμί του Λέβ. Γιατί μόνον έτσι θα τον γελαιοποιούσε και θα τον έμηνεψε, μπροστά στα μά-τια της Ντινιχάρι!...

Και στα δικά σας, δεσποινίς 'Αντρονίκη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

ΝΤΑ ΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

Ο Χότζας κουρέας

«Ενας πασάς ήταν πολύ ιδιότροπος και τυραννίσε όλο τον κόσμο.

«Οι μπαρμπερίδες πρό πάντων, που τον ξυρίζαν, τραβούσαν το διάβολο τους, φο-βέριζε ότι θα σκοτώση εκείνον, που θα του άφηνε έστω και μιά τριχιά. «Ήθελε να τον ξυρίζουν έλαφρά, σαν να τον χαϊδεύ-ουν, να έχουν καλά άκουσίματα να ευαφρί-α τους και να τον ξυρίζουν γρήγορα. Το πα-ραμικρό τον έκανε έξω φρενών. «Ο Ναστρα-διν Χότζας, όταν άκουσε από το στόμα ενός κουρέα όα' αυτό, είπε στο φίλο του: —Μεχμέτ, βάζουμε στοίχημα εκατό γρό-σια ότι μπορώ εγώ να ξυρίσω τον πασά χωρίς να βγάλω άχνα!...

—Δέχομαι, Ναστραδιν, άλλα σου λέω ότι το κεφάλι σου δεν στέκεται καλά!... Κι' έτσι την άλλη μέρα, που ο πασάς έστειλε ένα δούλο να βρή μπαρμπερί, δέ-χτηκε πρόθυμα να πάει ο Χότζας.

—Το ξέρεις ότι είμαι πολύ δύσκολος στο ξύρισμα, είπε ο πασάς άποτομα στο Να-στραδιν.

—Πώς δεν το ξέρω! του άπεκρίθηκε ά-τάραχος ο Χότζας. Και χωρίς να του δώσει καιρό ν' άγριέ-ψη του βάζει την πετσέτα στο λαιμό έα-πλώνει τα ευραφία του άπάνω στο τραπέ-ζι, τον ασπνιώνει κι' άρχίζει να τον ξυ-ρίζη έλαφρά. Πότε-πότε άφηνε τη δουλειά του και σήκωνε τα μάτια του στο ταβάνι.

«Ο πασάς άπόρησε και τον άώτησε: —Τι κυττάξεις κάθε τόσο τον ουρανό; —Κάνω την προσευχή μου! —Μά είναι ώρα τώρα για προσευχές; —Πρέπει να παρακαλούμε τον Άλλάχ όταν έρχουμε την ανάγκη του... —Και ποιά είναι τώρα αυτή η βιαστική ανάγκη;

—Α, πασά μου, αφού έπιθυμείς άναι-κα καλά να τη μάθεις, άκουσε λοιπόν: «Από την ώρα που άρχισα να σε ξυρί-ω, βρισκόμαι σ' έναν μεγάλον πειρασμό: Να σου κόψω το λαιμό! Παρακαλώ λοιπόν μ' όλη μου την καρδιά να Άλλάχ να διώξη τον πειρασμό μου αυτό...

Το πρόσωπο του πασά έγινε άσπρο σαν την πετσέτα που ήτανε γύρω στο λαιμό του. —Δολοφόνε! φώναξε σαν τρελλός. Θέ-λεις να μου κόψης το λαιμό; Εκκομίσω γρήγορα από μπροστά μου!

—Οχι δά! Ήσυχασε πασά μου, είπε ο Ναστραδιν, χωρίς να τ' άχαι: καθόλου, τώρα πάμε πολύ άραία και μπορώ να σε ξυρίσω χωρίς κανένα κίνδυνο.

—Δεν θέλω να μ' άγγιξής! φώναξε πάλι ο πασάς έξω φρενών. Προτιμώ να μεί-νω μισοξυρισμένος, φύγε να μη σε δούν τα μάτια μου, σου λέω, άλλωστε θα φωνά-ξω τους δούλους μου να σου πάρουν το κε-φάλι!

—Πασά μου, δεν φοβάμαι ούτε σένα ου-τε τους δούλους σου... το είνε ήσυχα ο Χότζας. «Αν ήθελα, θα σε ξυρίσα κι' άς μην το ήθελες εσύ! Άπου όμως προτιμάς να μείνεις μισοξυρισμένος, τού το χειρό-τερο για σένα και τόσο το καλύτερο για μένα!...

«Ο πασάς παγωμένος απ' το φόβο του, τον άφηνε να φύγει χωρίς να ιη λέει. Και ο Χότζας γυρίζοντας ύστερα στο φίλο του Μεχμέτ του είπε:

—Κατέβηκαν τα εκατό γρόσια. Μεχμέτ, γιατί ο πασάς όχι μόνο δεν μούκομε το κεφάλι, άλλ' έγινε άρνάκι! Φαντάσου ότι τον άφρησε άξόριστο από τη μιά μεριά. Κι' αν δεν πιστεύεις, πήγαινε εσύ να τον ξυρίσεις από την άλλη!

«Κάνατε λάθος! του φώναξε θυμωμένα, κι' έκλεισε το τηλέφωνο. Παρ' όλες τις θαυμασίες προό-δους του τηλεφώνου και της τηλεο-ράσεως, οι λανθασμένες συνδέσεις δεν είχαν λειψεί...

Τέλος, το άντρονύμο έτοιμάστη-κε, και σε μιάμιση ώρα, άποβίβα-ζόταν στην ταράτσα του καλύτερου ξενοδοχείου της Χονολουλού.

Πέρασαν στην κοινή σάλλα του ρεστοράν. Γκαρσόνια-ρομπότ σε-ρίριζαν στους πελάτες μικρές μπου-πιονέες με θρεπτικά νάπια.

«Ο κ. Ντυράν πήρε δυο-τρια άπ' αυτά και τα κατίπε μ' ευχαρί-στησι.

—Θαυμάσια αυτά τα όρεκτικά κι' ή σούπα! δήλωσε.

—Πρόσεξε μη βαρύνης το στο-μάχι σου, του σύστησε ή γυναίκα του.

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

ΕΝΑ ΦΙΛΙ στο έτος 3.000

Παράξενο διήγημα

«Η κ. Ντυράν κύτταξε άπ' το πα-ράθυρο τα δέντρα της παρισινής λεωφόρου, που τάδεσνε ο άνεμος.

—Τί παλινόκαιρος! είπε στον άντρα της. Πού λες να πάμε άπόψε.

—Άλυπό: —Γιατί όχι στη Ν. Ύόρκη. Νο-μίζω πως έχουν μιά γιορτή εκεί, για τα έγκαίνια του γιλιόστου πα-τώματος ενός ούρανοξύστου...

—Οχι, όχι, εκεί κάνει περισ-σότερο κρύο! Διάλεξε κανένα μέρος με ήλιο.

—Πάμε λοιπόν στη Χονολουλού. Σε μιάμιση ώρα, θα έχουμε φτάσει, με τ' αεροπλανάκι μας.

—Όρα! Σύμφωνο!

«Ήταν αρκετά όμορφη ή κ. Ντυ-ράν, ξανθή και ροδοκόκκινη. Δεν ή-ταν πολύ νέα. Μά οι αισθητικοί χειρουργοί της είχαν άλλαξει τρεις φορές όλο το δέρμα, άπ' το κεφα-λί ως τα πόδια. Και, μιά φορά τη βδομάδα, φούσκωνε με μιά μικρή άντληα το στήθος της, που γινόταν έτσι σαν στήθος είκοσάχρονης κο-πέλλας. «Ήσαν τόσο συνηθισμένα αυτά τα πράγματα, στον αιώνα που ζούσε — στο έτος 3000!

Πάτσε ένα κουμπί. Κι' άμέσως ένας υπέρητης-ρομπότ της έφερε ένα φόρεμα από λεπτό γυάλινο ύ-φασμα. Άπό κάτω, είχε φορέσει μιά κομπιναιζόν από καουτσούκ, γεμάτη με ζεστό αέρα. «Ετσι, δεν φοβόταν το χειμωνατικό κρύο.

Τον τελευταίο καιρό, την άνησυ-χούσαν κάτι πόνοι στο σπκότι του άνδρος της. Του έλεπε, λοιπόν, πριν ξεκινήσουν:

—Δεν πάμε στο «όργανο-ωπα-λείο» να διαλέξουμε ένα καλό ση-κότι; Νομίζω πως είναι φρόνιμο ν' αλλάξω πια το δικό σου.

Σε λίγο, το αεροπλάνο τους προσγειωνόταν στη στέγη του «όρ-γανοπωλείου».

«Ο κ. Ντυράν βρήκε μια ευκαι-ρία: το σπκότι ενός νεού και όλό-γερου χωρικού, που είχε σκοτωθή τελευταίως σε μιά σύγκρουσι. «Ε-δωσε έντολή να το στείλουν σπίτι του.

«Όταν γύρισαν ύστερα στο σπίτι τους, ή κ. Ντυράν είδε ν' αναβο-σβύνη ή λάμπα του τηλεφώνου, που αντικαθιστούσε το παλιό ένοχλητι-κό κουδούνισμα. Ξεκρέμασε τ' ά-κουστικό. Σε μιά πλάκα από θαμ-πό νυαλί, παρουσιάστηκε τότε ή εικόνα του συνομιλητού της: ενός γέρου, φαλακρού, που της ζήτησε με βραχνή φωνή, κάποιον άγνωστο όνομα.

—Κάνατε λάθος! του φώναξε θυμωμένα, κι' έκλεισε το τηλέφωνο. Παρ' όλες τις θαυμασίες προό-δους του τηλεφώνου και της τηλεο-ράσεως, οι λανθασμένες συνδέσεις δεν είχαν λειψεί...

Τέλος, το άντρονύμο έτοιμάστη-κε, και σε μιάμιση ώρα, άποβίβα-ζόταν στην ταράτσα του καλύτερου ξενοδοχείου της Χονολουλού.

Πέρασαν στην κοινή σάλλα του ρεστοράν. Γκαρσόνια-ρομπότ σε-ρίριζαν στους πελάτες μικρές μπου-πιονέες με θρεπτικά νάπια.

«Ο κ. Ντυράν πήρε δυο-τρια άπ' αυτά και τα κατίπε μ' ευχαρί-στησι.

—Θαυμάσια αυτά τα όρεκτικά κι' ή σούπα! δήλωσε.

—Πρόσεξε μη βαρύνης το στο-μάχι σου, του σύστησε ή γυναίκα του.

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

διακόπη που βρισκόταν στο τρα-πέζακι τους. Κι' ένα ρεύμα παγω-μένου άέρος δρόσισε το στόμα τους, σβύνοντας άμέσως τη δίψα τους.

—Ούφ, έπληξα! είπε ύστερα ή κ. Ντυράν. «Ας γυρίσω σπίτι!... «Άλλωστε, άνησυχά λίγο για τη Μαντελέν, την κόρη μας.

—Κι' εγώ τό ίδιο! Γιατί δεν βέλησε νάρθη μαζί μας; Γιατί προ-τιμάει να μένη μόνη; Δεν ξέρω τί έχει πάθει, τον τελευταίο καιρό...

—Δεν μπορώ κι' εγώ να κατα-λάβω... είπε ή κ. Ντυράν, κουνών-τας συλλογισμένα το κεφάλι της. Πώς άλλαξε έτσι, αυτή που ήταν άλλοτε τόσο γελαστή και πρόσ-καρη;

«Όταν γύρισαν στο σπίτι τους, βρήκαν σκοτεινή την αίμαρα της κόρης τους.

—Τί σημαίνει αυτό; φώναξε ή μητέρα μ' άγωνία.

—Ήσυχασε, άγαπητή μου, μην τσαόζεσαι έτσι, της σύστησε ο Ντυράν. Θα πάθι ή καρδιά σου.

—Δεν πειράζει. Άγοράζω μιά καινούργια...

Ξαφνικά, ή κ. Ντυράν τέντωσε τ' αυτί της και έλεπε:

—Κάτι άκούω... Πάμε να δούμε στον κήπο...

«Όλα τα καλά σπίτια είχαν το τελευταίο πάτωμά τους μεταμορφω-μένο σε μοντέρνο κήπο, με δέντρα και λουλούδια από χρωματιστό γυα-λί. Κάθε πρωί, ο κηπουρός γεμίζε με το άνάλογο άρωμα ένα μπουκα-λάκι κρυμμένο ανάμεσα στα πέ-ταλα.

«Ο κήπος των Ντυράν ήταν κα-τασκότεινος. «Όστόσο, ήταν από μιά γυάλινη τριανταφυλλιά, ξεχωρί-ζαν κάπως δυό σκίες. Δυό φωνές ά-κούστηκαν, μέσ' στη σιγή:

—Πόσο σκοτεινά είναι, άγαπη-μένη μου! Θέλεις ένα όραση φεγ-γαράκι; Είναι τόσο αισθηματικό!... Ξέρεις, άνακάλυψα ένα όραση κομ-μάτι στη διακοήκη: Ένα πολύ πα-λιό, αλλά ύπεροχο μυθιστόρημα. Το λένε «Βέρβερο»... Το ξέρεις;

—Οχι, άγάπη μου! Μά που είναι το κουμπί του αεργασιού;

«Η κοπέλλα έκοψε μιά κινήσι, κι' άμέσως άναψε στο ταβάνι ένας ά-σημένιος δίσκος, σκορπίζοντας ένα φως γαλακτώδες.

—Θέλεις κι' άστρα, άγαπημέ-νου;

—Μά βέβαια! Άμέσως φωτίστηκε το ταβάνι, που άποτελείτο από μπλε σκούρο βελούδο.

—Τί όμορφη που είν' ή φύσι! ψιθύρισε ή Μαντελέν.

—Είμαστε μόνι! της έλεπε πα-θητικά ο νεός, Σ' άγαπώ, Μαντε-λέν! Άσε τους άλλους να γλεντάνε στην Κεϋλάνη ή στην Κίνα. Έμείς είμαστε άσύγκριτα πιο ευτυχισμέ-νοι!

Τ' αεροπλάνο αϋλάκωναν τον ά-έρα, τα ηλεκτρικά κύματα συνέδεαν τις ήπειρους, οι άνθρωποι άλλαζαν καρδιά και στομάχι, σαν πουκά-μισο.

«Όλα τάχα άναστατώνει ή Έπιστήμη... όλα, έκτος από...

«Ο νεός, παρόδης κοντά τρυ τη Μαντελέν. Το προσωπάκι της έγειρε προς τα πίσω, φωτισμένο άπ' την ψεύτικη σελήνη, και τα στόματά τους ένώθησαν σ' ένα φι-λί!... Ένα φίλι σαν εκείνα πουδιναν πρό πολλών αίωνων, στα 1953...

κι' άκόμη παλαιότερα, την έπονη που έπικρατούσε στον κόσμο ή «βαρβαρότης»...

Γιατί ο έρωας είναι αιώνας. «Η έπιστημονική πρόοδος δεν μπορεί να τον έπηρεάσει. Και το γλυκό έ-ρωτικό φιλί θάβει πάντα ή ύπερ-τατη ανθρώπινη παρηγορία, τόσο στο έτος 1953, όσο και στο 3000!

ΖΑΝ ΝΤΟΡΞΕΝ

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

Άφού άπόφωγαν, γύρισαν ένα

Το άδυνάτισμα

«Υπάρχουν άτομα, που όσο κι' αν τρέφονται καλά, ά-δυναιάζουν, γιατί δεν μπορούν να άφομοιώσουν τις τρο-φές. Υπάρχουν εξ' άλλων άτομα που δεν τρέφονται με κανονική τροφή, και φυσικά άδυναιάζουν κι' αυτά.

«Όταν όμως ένας οργανισμός λειτουργη καλά, τότε αν πάρη περισσότερη τροφή, από όση χρειάζεται για την κανονική του λειτουργία, την μετατρέπει σε λίπος και την άποθηκεύει. «Αν όμως για πόν ένα ή τον άλλο λό-γο ο οργανισμός δεν έχη την ικανότητα να άποθηκεύσι τις τροφές που περισσεύουν, τότε το περίσσειμα άπο-βάλλεται και έτσι το σώμα χάνει βάρος και άδυναιάζει.

Υπάρχουν επίσης άτομα που είναι λιχνά από ίδιουσυ-κρασία, αν και παίρνουν κανονική ή και περισσότερη από όση χρειάζονται τροφή. Αυτό παρατηρείται σε άρισμένη οικογένεια ή σε ράτσες άφορές, που όλα τα μέλη που τις αποτελούν είναι άδυνάτα και 'αχνα. Άποδίδεται δε αυτό στο γεγονός ότι δεν μπορεί ο οργανισμός τους να άποταμύσει το περίσσειμα των τροφών σε λίπος. «Η ι-διότητα αυτή κληρονομείται από τους γονείς στα παιδιά σ' αυτές τις οικογένειες ή τις ράτσες. Το φαινόμενον αυτό λέγεται άδυνάτισμα από έσωτερική αίτια.

«Αν πάλι ο οργανισμός δεν παίρνη αρκετή τροφή τότε το άτομο χάνει το βάρος του και άδυναιάζει και αυτό το άδυνάτισμα όφειλεται σε έξωτερική αίτια.

«Όταν το άτομο παίρνη αρκετή τροφή, μα αυτή δεν έχει τις άνάλογες θερμίδες ή βιταμίνες, τότε και πάλι άδυναιάζει το άτομο και το άδυνάτισμα αυτό όφειλεται σε έξωτερική αίτια.

«Ασ ιτία προκαλείται αν το άτομο δεν παίρνη κα-θόλου τροφή.

«Ανθρωποι που βρεθήκανε ναυαγισμένοι ή σε έρημικά μέρη ή σε πολιορκία ή έκομαν άπεργία πείνης πάσανε από άστία.

«Όσοι υπέφεραν από άστία στην αρχή είχαν μεγάλη πείνα. Άργότερα όμως το αίσθημα της πείνας περνάει, ή θερμοκρασία κατεβαίνει, ή άνασθη γίνεται άραιότερη και οι σφυγμοί λιγοστεύουν. Μετά ή θερμοκρασία άνεβαί-νει στους 41° και τότε παρατηρούνται ψυχικές διεγέρ-σεις και άγωνία. Τις τελευταίες μέρες ή θερμοκρασία πέφτει κάτω από το κανονικό, το άτομο χάνει τις α-ισθήσεις του άποναρκώνεται και συχνά-σινά σβένει.

Σε άπόλυτη άστία ο θάνατος έπέρχεται σε μιά έβδο-μάδα. «Αν όμως το άτομο βρήκει νερό, τότε μπορεί να κρατηθή στη ζωή έναμυση μήνα και πιο πολύ ακόμα.

Σε ανθρώπους που έμειναν νηστικοί για λίγες μέρες δεν πρέπει να δοθι άμέσως στερεά τροφή, παρά πολύ έλαφρη και υδαρή. Σε ανθρώπους που έμειναν 2-3 μέ-ρες νηστικοί και τους έδωθι στερεά τροφή άμέσως, πα-ρεπρήχθησαν θάνατοι.

«Όσοι δεν τρέφονται καλά, παίρνοντας λίγες τροφές ή παίρνοντας τροφές όχι θρεπτικές ή που δεν μπορούν να τις άφομοιώσουν, καταλήνουν σε ύποσιτισμό.

Σε πολιορκίες που τα τρόφιμα σπανίζουν, σε φτωχές οικογένειες, που τα οικονομικά τους δεν έπαρκουν για να αγοράσουν θρεπτικές τροφές, σε έρρωσμένους που δεν μπο-ρούν να τραφούν, όταν υποφέρουν από καρκίνα του στο-μάχου, του άσπράχου ή του ήπατος, σε έγκυους που δτι πά-ρουν το κανόνι ζυμω, παρατηρείται ύποσιτισμός.

Υποσιτισμό παθαίνουν και όσοι άποβάλλουν χωρίς να άφομοιώσουν τις τροφές τους, αυτοί λ. χ. που ύποφέρουν από έντερικές διαταραχές. Σε άλλους όσους έχουν υπέρυ-περβιτισμό όλη αύστη μεγάλη της λειτουργίας του θυ-ρεοειδούς αδένος παθαίνουν ύποσιτισμό, γιατί γίνεται μεγάλες καύσεις μέσα στον οργανισμό, έξοδεύεται όλο το άπόθεμα του λίπους και δεν προφθάει να γίνι άλλο ά-πόθεμα παρ' όλες τις πολλές και πλούσιες τροφές που παίρνουν.

Πολλά άτομα, γυναίκες κυρίως, που θέλουν να έλατ-τώσουν το βάρος τους, άφαιρούν από το φαγητό τους τις πιο θρεπτικές ουσίες και καταλήνουν σε ύποσιτισμό, με-τα κακά του άποκόλουθα.

Στον ύποσιτισμό το βάρος του σώματος έλαττώνεται πολύ, το δέρμα έξηραίνεται, ρυτίδώνεται και άπολεπίζεται, ή γλώσσα και το στόμα στεγνώνουν και κοκκινίζουν. «Η πίεσι του αίματος πέφτει, ο σφυγμός γίνεται άραιός, τ' άρρυθρά αιμοσφαίρια λιγοστεύουν και σε βαρείες περι-πτώσεις ύποσιτισμού παρουσιάζονται πρηξιματα, κι' έ-λεγμένα οίδηματα πείνης.

Τέτοια οίδηματα είχαμε πολλά στην Κατοχή και τα-πιο πολλά τον χειμώνα του 1941, όποτε όλος ο πληθ-υσμός της Έλλάδας υπέφερε από ύποσιτισμό.

Με τον ύποσιτισμό η αντίδρασι του οργανισμού λ-γο-στεύει και εύκολα τον καταβάλουν διάφορες έρρωσεις, όπως ή φυματίωσι, ή πνευμονία και άλλες.

Τα κακά του ύποσιτισμού είναι πολλά και γι' αυτό όσες έχετε υπέρβολικό βάρος και θέλετε να το ρίξετε, δεν θα άποφασίζετε μόνες, παίρνοντας διάφορες σοπ-γιές από φίλες σας, να κάνετε δίαιτες, αλλά θα συμβου-λευθήτε τον γιάτρο σας, που έρει τι πρέπει να κάμει για να έλαττώσει τα περιττά λίπη, χωρίς να πάθει ή ύ-ποσιτισμό με τα κακά άποκόλουθά του.

«Η άπόλυτη έλαττώσι του βάρους πολύ συχνά ώδήγη-σε στην φυματίωσι μερικές που έκαναν δίαιτες χωρίς να συμβουλευθούν το γιάτρο τους, αν πρέπη να κάνουν και πως πρέπει να κάνουν τη δίαιτα.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ίατρος Δερματολόγος

— Πολύ φοβούμαι, ότι αυτό το καπελλάκι με παχαίνει!...

— Σέρετε τί κουραστικό που είναι, να είσαι όλη την ώρα όρθιος;

— Φοβερός τεμπέλης αυτός ο γαμπρός!...

Συζυγικό κανγαδάκι.